

100

2611

3112 1111 111

חטאת הקהל

אָדער

דיא שיינע דרעזעלע

איין הערליכער העכסט רירענדער

84

ראמאן.

אין צוויי טהייל.

וואָבלתים אַת־בֶּשֶׁר בְּנֵיהֶם וְאֵת בֶּשֶׁר
בְּנֵיהֶם וְאִישׁ בֶּשֶׁר־רָעוֹ יֹאכְלוּ

(ירמיה יט, ט)

פֶּערפֿאַסט פֿאַן א. י. סאַפֿיר אויס מינסק.

ערשטע טהייל.

וויילנא

שנת תרמ"ה לפ"ק

ХАТАТЪ ГАКАГАЛЪ

Грѣхи общества. Ч. I.

Соч. САФИРА.

Съ Виленскаго изданія 1881 года безъ перемѣнъ.

В И Л Н А.

Въ Типографіи Фина, Розенкранца и Шрифтзетцера.

На Лидскомъ переулкѣ, домъ № 2598-13. 1888.

88

Доволено цензурою 28 Іюня 1888 г. Вильна.

אֶת־הַחֶלֶב תֹּאכְלוּ וְאֶת־הַצֶּמֶר תִּלְבְּשוּ הַפְּרִיָּאָה תִּזְבְּחוּ הַצֵּאן לֹא תִרְעוּ :
(יחזקאל ל"ד , ג')

כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הַנְּנִי אֶל־הָרָעִים וְהַרְשָׁתִי אֶת־צֹאֲנֵי מִדְּבָר וְהַשְׁבֵּתִים
מִרְעוֹת צֹאן וְלֹא־יִרְעוּ עוֹד הָרָעִים אוֹתָם וְהַצִּלְתִּי צֹאֲנִי מִפִּיָּהֶם וְלֹא־תִהְיוּ
לָהֶם לְאֶבְלָה :
(שם שם י')

4.

עֲנִיִּים תִּנְקִיִּים , רָשִׁים תַּחֲלִישִׁים
בִּידֵי הַמוֹכֵם הֵהָ ! אָפְסוּ גְּעוּ
כְּנָדִיִּים כְּכֹבָשִׁים עַל פֶּשַׁע הָרָשִׁים
קִרְבֵּן לַמוֹכֵם , הֵהָ ! הִסָּה הַדּוֹבֵא
אִין לְמוֹ תִּנְיָה , אִין חוֹלָה עֲלֵימו
עַת בַּעַל הַמוֹכֵם יֹאכַל בְּשָׂרֵימו

5.

שׁוּרֵי בַת עַמִּי מִי יַחֲמוּל עֲלֵיהֶם
עַת וְאֵבִי עָרַב מִבְּשָׂרָהּ יִשְׁבְּעוּ ?
אִם מִתְּרִיבֶיהָ הֵהָ ! הִסָּה אַחֲנֶיהָ
אֵלֶּה מַעֲנֶיהָ מִמֶּהָ הֵהָ ! יִצְאוּ ?
אִם אֵלֶּה מַעֲנֶיהָ הֵם בְּחִירֵי עֲדָתָהּ
לְבִי מִי יִהְיֶה , "סָה אֲמֹלָה לַפֶּתָה" !

6.

אִם בְּחִירֵי עֲדָתָהּ עֲלִימוּ תִבְכְּתִי
דָּמָה יִצְאוּ , הֵם יִינָקוּ לְשִׁדָּה
אָנָּה לְיִשְׁעָה תַּגּוֹסִי תִבְרַחִי ?
אָנָּה עֵזֶר תִּסְמָצֵאִי מִגֶּן בַּעֲדָה ?
אִם אֵלֶּה דְּרוֹעִים בְּשָׂרָהּ יֹאכְלוּ
כָּל עֵזֶר כָּל יִשְׁעָה , אָפְסוּ תִרְלוּ

1.

יִשְׂרָאֵל גֹּי אֶחָד מְהֻלָּל בְּאֶרֶץ
אֲדִיר גַּם חֹזֶק בֵּין כָּל־גִּוִּי־תִבְלָה
עֲלָיו לֹא יִצְלַח כָּל שָׂבָר כָּל קֶרֶן
לֹא אוֹתוֹ יִכְנִיעוּ כָּל תּוֹגָה וְאֶבֶל
שְׂדוּד הֵהָ נָפַל לִפְנֵי וְאֵב הַיָּעַר !
לִפְנֵי בַעַל מִקְסָה ! סָמַר כָּל שְׂעִיר

2.

רַדְפוּהוּ רַחֲפוּהוּ אֲנָשִׁי כְּלִיעַל
הַקְּנָאִים הַפְּרָאִים עֲבֹד אֲמֹנֶתוֹ
וּבְכִירוֹתוֹ גִּתְּנוּ , עֲכָם וְרַעַל
וְהוּא חֵי עוֹדְכֹו , עוֹד עֲזָה תִקְוֶתוֹ
עַד שִׁקְמָתוֹ מוֹכֵם ! חִיּוֹ מִרְפָּתוֹ
הֵהָ ! אוֹנוּ וְהוֹנוּ בְּרִצָּח חֲמִצָּתוֹ .

3.

אִם קֶרֶנִּי שִׁמְשׁ אֹר גַּם לוֹ שָׁלַח
מִהוֹד מִלִּפְנֵי מֶלֶךְ רַב הַחֲסִדִּים
וּכְנִי יִשְׂרָאֵל אִם גַּם עוֹ דְּרַכּוֹ
בְּחָקִים מְשֻׁפָּטִים יִשְׂרָאֵל נַחֲמִידִים
הִבְאֵת בַּעַל מִקְסָה , הוּא רֹצֵחַ !
דִּוּן בְּעֶצְמוֹ הֵהָ ! תִּמְוֶן כָּל לֹחַ .

10.

בְּכָר שְׁתֵּי רוּחַ מְעִינָה דְּמִיָּה
עִם הַנֶּה וְהַלְדָּה בְּיָדָם וְפִלָּה
בְּכֶשֶׁר בְּגִיָּה אִזְ סָתְרוּ רוּעִיָּה
וְאִם בְּחָסֵד הַקִּיָּסָר אֶת מַפָּה הַצִּלָּה
עוֹד הֵב הֵב בְּעֵלְוֶקָה, דִּי לֹא יֵאמְרוּ
עוֹד יִינָקוּ דְּמִיָּה עוֹד חֲמֵלָה הַפְּרוּ.

11.

בְּיוֹנָה פוֹתָה לִקְהֵל עֲדָתָה תְּאֻמִּי
וְהֵם אוֹתָה לְמוֹכֵם לְקַנְיָן מְכָרוּ
יָמוֹתָ עוֹלָלָה וְאֶת בָּל תְּבִינִי:
מַעֲכֵם הַמָּכֵם מַפִּיָּה נִגְזְרוּ *
לְעִינָה יִינָק דְּמִיָּה וְאִינָה יוֹדַעַת
קוֹל חֲפֵשׁ הַשֵּׁת הֵה! אִינָה שׁוֹמַעַת

12.

מוֹשִׁיעָה גּוֹאֲלָה אֶלְפִּסְנִדָּר הַשְּׁנִי
חֲפֵשׁ מִיָּדָם לֶךְ גִּתָּן בְּבֵית אֶהוֹבָה
אִם עוֹדָה בְּגִזּוֹן בְּכֶפֶן וְעִנִּי
בְּצַפְרָנִי תִקְהַל עוֹד הַנֶּה מַחֲזִיקָה
עוֹרִי! קוֹמִי! לְחַלּוֹת פָּנֵי אָבִי הַמְּדִינָה
אָבִיָּה הַפְּרוּ, וְגֹאֲלָה בְּהִינָה.

7.

אֶפֶס בָּל יֵשַׁע לְלִבְתָּה הַאֲמוּלָה
יִתֵּם דְּמִיָּה וְחֲלָבָה, בְּשִׁרְהַי יִרְוֶה
אִם לֹא תִתּוֹרִי תִתְּרוּשִׁי תִתְּבוּלָה
צָפֹר עוֹרָה, בְּעֵץ יִבֵּשׁ הַחֲוָה
אֶבְלוּף שְׁרָפוֹן אִיוֹמָה תִתְּבוּלָת!
מִה־גְּדִלָה מִחֲלָתָה! וְאִינָה יוֹדַעַת.

8.

מִשְׁמֵן חֲיִיָּה אַחִיָּה גָּלוּ
בָּל לְשֹׁר הַחַיִּים בָּל לֵחַ וְנֵחַ
אַחִיָּה רוּעִיָּה מַפָּה דָּלָלוּ
הוֹצֵאתָ בְּלִי כֹחַ בְּלִיל עַל מַטְבֵּחַ
בְּאִין בְּשֹׁר אִין מַחֲדָה, רוּפְאִים תִּקְרוּ *
עֲנִי בֵּת עֲמִי נִתְּרוּ נִגְזְרוּ

9.

עוֹרִי בֵּת עֲמִי! עַל לִבָּה תִשְׁמִי
מַעֲדֵן הַחַיִּים הַנֶּה נִדְּדַת
שְׁאִי סָבִיב עֵינָה רֹאשָׁה הַרִימִי
בְּעוֹן תִּקְהַל הַנֶּה שְׁאוּל יוֹרְדַת
יֵאבָלוּ יִשְׁבְּעוּ, וְאֶת דִּלָּה עֲנִיָּה
אֶת דִּלָּה וְרוּחַ אֵלֵי מוֹת צוּפִיָּה.

(*) כמו שחקרו גדולי הרופאים ובראשם ד"ר קאמינער בספרו "סדר כפרות לבעל מאסקה" (צד 53) כי בראש כל מרעין היא הקאראבקע, ובעון המאסקה בנים סתים כשהם קטנים, כי מנסכת מיעוט אכילת בשר ויתר מן הראוי אכילת הצמחים ידבק בהם מחלת הסקראפעל וחזרי כן מחלת הצממן-בשר (שוויגד-ווכט) ויגורו מארץ החיים ברמי ימיהם.

הקדמה

ספור זארגני ובשפת עבר הקדמתו? ! כן בסח יתפלאו כל הפותח שער מחברתי זאת; אמנם כן, בשפת עבר אדבר בפתח ספורי, אכן לא לכל קוראי ספורי אשים דברתי, לא אליהם אטיף מלתי בפתח השער, כי מה להם ולהקדמתי, המה ישר ילכו תוך ערוגות ממעי ספורי, ישוחו בין שדרות נצניו הנחמדים, יריתו מפרחיו דגותנים קמורה באף כל עובר עליהם, יתענגו על רב טוב פריהו מנו נמצא; ומה להם ולהקדמתי? ! —

אכן לכם משכילים חוברי חברים מחוכמים! אדבר נא הפעם בפתח דברתי, לכם רופאי עמנו! אשר דכאות נפש עמנו עד נפשכם נגעה, וכל מפרת חפצכם בחבוריכם הוארגאני להטיב מצב עמנו המוסרי והגשמי, לרפאות חלי עמנו, לשרש מקרבם כל מרות נשחתות לתכן רוחם במדה טהורה, ולתקן מפעליהם להיות רצוים בעיני אלהים ואדם גם יחד; עליכם רופאי-חולי-ישראל! אטיף מלתי בפתח שער מחברתי; מי לא יודה כי הגדלתם עשות במחנה העברים, בתחבם היום ברכה-רעצפטיין-זארגאני — לפני חולי עמנו בהם תראינה עיניהם עותתם, מדותיהם הפרועות, דרכיהם הנשחתות, בהם ישמעו מוסר כלימתם, עד אשר ינקסו בפניהם ויסירו רוע מעלליהם, אך באחת-שניתם (שאוני נא) רופאים משכילים! הטרם תדעו כי כל אומה שלימה כילד קטן נערכת ונרמית; וכמו ילד קטן כי יחלה, לא יתכן להשקותו סמי מרפא כמו שהם חריפים, אם לא יתמונו במי נפת להמתיק מרירותם, ולהסיר מן התרופה כל טעם מגואל, עד אשר ימתק לחיך ילד החולה ואז ישוחו ושב רופא לו, כי עוד לא יבין הילד להתחקות אל תכליתם ולהתבונן כי אף אם מרים הם בראשיתם, אכן מתוקים ומועילים הם באחריתם, לכן יתעבם אם ימצאם מרים ויקיא וישפוך לארץ מרירותם, וכמו כן דעת לנבון נקל כי בנופת צוף לבד לא ירפא הילד ממחלתו, ואך בשותיהם יחד בסמים למרפא, ובמתיקות מרירותם בהם יושע החולה, ישתה ויחי ויקם על רגליו. — ככה כל המון בית ישראל, רופאי עמנו! אשר בעבור חליים הקדשתם עתותיכם ומבחר ימיכם בהכינכם להם סמים למרפא ותחבושת לנהות מזורם, המה הספורים הנעלים בשפת זארגאני אשר תתנו לבני עמנו, אשר שם ימצאו בקורת על כל מגרעות השוורות בקרבם, למען ישובו מדרכם ולישר ההדורים ביתרון הכשר ודעת — בשקוים למרפא כאלה נדרשת למחול מעט צרי מעט דבש למען ישתו בצמא ובחפץ לבב את העלים לתרופה. ומה גם כי רוב הספורים נדרשים אך לאלה האנשים ונשים נערים ונערות אשר רוח חכמתן קטנה ובינתן דלה ורוה, ואם לא יתמתקו הספורים ביופי הספור ובהשתלשלות המקרה עד אשר יקחו לב ונפש הקוראים וימשכו לקרותו הלאה בשום לב ובנפש חפצה אזי יגיעכם לדיק ותקותיכם נשארה מעל. כי בקריאתם שנים ושלש דלתות ולא תפגשנה עלמה יפיה יעלת חן ובחור כארזים יצפצפו בדבריה אהבה וחן, אז יחדלו מלקרותו וידחותו בשתי ידיהם, ומסרתכם הנעלה מה תהי עליה? ! כמו כן בספור נחמד אשר ינעם לחיך כל קוראו, אכן אם לא מסוך בקרבו סמים למרפא

למרפא, המה רוח הבקורת על דרכי האנשים הנשחתות ולגלות למוסר אונם להסיב מעשיהם. מה בצע כי יקפצו עליו קוראים ויתענגו על נעימות נאום הספור, אם לא יביא ברכה להגליו, ואין פרי תועלת צדור בכנפיו!! — בנופת צוף לבד לא ירפא כל מחלה אף אם ישתה החולה בתאוה וחפץ לבב — אכן בשתי אלה ביחד, רופאים משכילים! בספורים נחמדים לוקחי לב ונפש, ובתוכו רצוף רוח הבקורת על כל מדה פחותה וגרועה, על דרכי אנשים אשר תעו מן המסלה, על אנשי ודון ורוע לב, או אז יבואו כמים בקרבם וכשמן בעצמותיהם ושב ורפא להם. —

ולדאבון לבנו כל אלה הרופאים המומחים המשכילים כמעט לא שמו לב לכל אלה, אם אמנם הגדיל מאוד לעשות החכם הנעלה ה' שי אבראמוויץ ספורים קריטיקיים נפלאים מלאים סמים למרפא, אכן העביר המטרה מבלי ענדם ביופי הספור ומליצות המקרה ואינם נקראים רק ממשכילים בעם, אבל האנשים אשר אליהם חציו כוננו — אשר במח לא בין המשכילים נמנו — יקוצו בספוריו כי לא ירגישו בהם טעם מתוק ונעים, גם אלה החרשים מקרוב באו כמו ה' ש מ' ר ועוד — גם המה שנו ברואה והחמירו המטרה בהעריכם רק מיני ממתקים ונופת צופים בלי סס-חיים ושקוילמרפא, והמעט בקורת אשר יגיעו בקצה עטם אינה מדוברת מתוך גרונה של הספור רק המה המחברים יוציאו רחשי לבבם ויעשו לו מדור לבד, ואת הספור לא יתלכרו. וראש רופאי חולי עמנו החכם הנעלה ה' א. מ. דיק אם אמנם הוא הגדיל לעשות בזה לעטר את בקורתו על כל מעללי איש בנזר הספור, אבל עוד מעט המה לעומת הבקורת הנמצא שם, עד כי ספוריו הרבים והעצומים המסולאים בפז — לכל מבין דבר — גם המה למרות רוחנו אין חזיונם נפרץ בכל המון בית ישראל רק אל המשכילים ואצילי העם.

ואנכי בינתי בכל זאת והשכלתי לערוך ספורי ביופי המקרה אשר תתפעל כל נפש הקורא ותמשיכהו לבא אל קיצה, וינעם לחיך הקורא עד כי לא ירגיש במרירות הסמים הרבים הסגורים בבטן ספורי, והיה להם גם המר למתוק, ובטהרת המליצה תארתיו כמו חי את אנשי הודון הנמצאים בתוכינו, והשוררים עלינו בעיני נבי מגינם, ואנחנו הווים שוכבים באין-ידעת כחולה אשר תרדמת הדמיון נפלה עליו ובאין אונם ישכב למעצבה מבלי נוע יד ורגל, העירותי רוחם, נפתתי רוח חיים בקרבם לקום ולהתבונן על עצמם, בריאותם, מצבם, איה איפוא הם? והכל בדעת ובספור נעלה אשר באמת יסודתו, רק אנכי עדיתיו עדי עדיים במקרות יקרות.

גם על זה פקחתי עיני לכתוב ספורי בשפה המדוברת בינינו — זארגאן פשוט — כמו שהיא מקולקלת במבטאיה ובדקדוקיה למען גם הנשים נערים ונערות והעם הרומה להם ירצו בו ולא יחמר להם הבנת המלות האשכנזיות והמבטאים אשר כמו זר נחשב להם נאומים מדוקדקים בשפת אשכנז, אף אם יועתקו בכל לשון. בספורי זה תכנתי הכל על נכון עד כי דמיוני תשעשעני כי הגדלתי לעשות בספורי זה, בו מזור ותרופה לכל נפש הקורא ססוך ומהול בנופת צוף יופי המקרה אשר תשעשע נפש הקוראים, וכתו במתניו לשרש ולעדר אחדי כל דבר משחת ומדה מגונה. ואתם המשכילים רופאי עמנו ה' דיק וה' אבראמוויץ לכו נא בכחכם זה אל תיעפו ואל תיגעו, לנצח על מחלת עמנו ולגהות מזורים, אכן השכילו איך לערוך הסמים, הביאו מנחה מרוקחת מבקורת וספור למען ישתו העם בצמא את דבריהם, אז תגיעו למטרתכם והפצתם בידכם יצלח.

(1) אויף תנאים

אין דער שטאט בענעפסוף אין מיטן מארק, שטייט איין הויז מיט אשיינעם אויס זעהן פון דרויסן זא וויא פון אינעווייניג, די הויז גיהער וויא גיוואונליך צו אשטאטיגן גגיד, אין דזער הויז האט זיך אין איין טאג אין די פאר פורמירנע טעג גקאכט וויא אין איין קעסיל, אין די זאלן איז גיפילדער גיטעזון אין פאר שייכענע ווינקליך, דא האט מען זיך גיפאקט אין באקטינס אין קערב, אונ דא איז גיטעזון איין פערזאמלונג פון שניידר גייטערקעס וועלכע האבן אקארסט אב גיטראגן אויף גינייטע קליידער אונ זייא מעסטן דאס אן איין פריילין, אונ דערויף ווערט פערשיידענע מינונגען גיזאגט: »עס קליידעט איהר פראכט« שרייט דער שניידער, וויא אויף איר אויס גינאסין, »גין גין« האט ער דרויף איין אנשווארט פקומען »די שלעפע איז צו קורץ אונ דער שטאן צו לאנג, היינט ווער רעט שוין אין קיך דארטין האט גאר גישוויפילט אונ גיגריפילט, פול מיט קעכינס אונ פרגעלער מהאט גיפאקט גיפרעניגל אונ גבראמין אן אשעור, »די איינגימאכץ דוכט זיך איז שוין פארטיג« — האט גיזאגט די ווירטין וועלכע הייסט גלעקע — »איהר שרה קרוין זייט דאך אנגיטע פרגעלערקע פון אבות אבותינו, זעט עש זאל זיין אלעס גיראמין צום בעסטן, עפעס די מייגליך שפאלט זיך, איהר האב מורא די טארט זאל זיך חלילה גיט צו ברענען, עפעס אקאטאונעס פאר אזעלכע מחותנים, אשפאס גארדינגער רב ער קלינגט דאך בייביל באצערעץ (פבל קצוי ארץ) אונ גיוויס וועלין אויף תנאים אויף קומען גאך אפולע רבנים, אקלייגיקייט אין וואס פאר איין משפחה מיר פאלין דא אריין, גקנאמין פון רבנים מיט צדיקים זייא האבן יחוס גריף איהר גדיינק שוין גיט ביז וועמען, דוכט זיך ביז אברהם אבינו, יע טאקע אזוא, איהר האב זיך שוין דער מאנט, דער שידוך איז עפעס גאר גיט גאך אונזערע מעשים... מישט דורך שרה קרוין די איינגימאכץ עש קאן זיך חלילה צום דעק פון פאן צו ברענן... דאס האט זיך גאר אויף אונז דער וועקט זכות אבות, קדחת וועלין אונזערע שונאים דער קאזען אזעלכע שידוכים, איבער אלעס דעם האב איהר זיך פאר רעט אין גארישקייט, זאגט מיר שרונע קרוין, וואס רעט מען אין שטאט מכח אונזער שידוך? »

»מיטן אמת זאגנדיג« — האט שרה גענומפערט — »פארגינט אייך קינער גיט אזא אגילדערנעם שידוך, איהר האט עפעס אין שטאט אזו פיל שונאים אונ איהר פארשמי גיט פאר וואס אונ פאר ווען, דוכט זיך איהר טוט קיינעם קיין עולה גיט, ווער עש טוט בייא אייך בעפרידיגט איהר גאנץ ארינטליך. געכטין בין איהר גיטעזון אין נאמקע, האב איהר זיך דארטין אן גיהערט אויף אייך פיליגדיג, אין טיפן ים זאל דאש אריין פאלין, איהר טרייב חלילה קיין מאהל קיין רכילות גיט, האט דאס זאנקע דער קצב אביסיל וועגן אייך אמול געפינט

דיא הויט האט זיך אויף אים צו ריסן שרייענדיג, ער האט געזאגט אז איהר גיט אייער טאכטער נבן פון פערעמדיג אריינע בלוט, עס האט מיר פראסט גיסקרונקעט הערענדיג וואס דער יונגאץ האט אויס גיבולין, חלעבין ער איז ווערט מיזאל אים קאנסענן, שוין זע קאן אייער מאן ר' אשר יעקל דעם יונגאץ גיט צו טרעפן? , אייער מאן איז דאך אנגבאי אין אלע חכרות אונ אין בית המדרש אויך, ער דארף אים איהר נאך אנאנד גיט אויף רופן. „וארגט גיט שרה“ — האט עלקע גענטפערט — „איך וועל זיך מיט דעם יונגאץ אפ רעכענען אויף דער וועלט, מייער איז דאך אפער אבעל קארמאקע איז דאך אקצב בייא אונז אין דיא הענט, אימירצעשעם (אייט) קומענדיג מיט מזל פון הנאים וועט ער שוין בייא מיר קיין קצב גיט זיין ער וועט שוין אינדיכאנען מיט נויב אונ קינדער פון הונגער, אונ ער וועט שוין אצעהנטין פאר זאגן וויא אונז צו פערדיידן.“

„אשיינע ריינע בפרה“ — האט ווייטער שרה די פערענלעכע געזאגט — דער הינט איז ווערט דעם שטעקן, נאר הערט איהר טהיערע עלקעלע איך קאן אייך זאגן אז אקוראד וויא אלע זיינען אייך שונאים, אזו זיינען אלע גוטע פריינד אייער טאכטער דרענעלען, אלע פאר גינען איהר מיטן גאנצן הארצן דעם שידוך אונ ווינשן איהר גליק אונ גוטס אויף איהר גאנצן לעבן, מיט וועטען מירעט קאן זיך אייער דרענעלן גיט אפ לויבן, אלע זאגן אז אזא קינד וויא אייער דרענעלע איז אין דער גאנצער וועלט גיט צו גפינען, הן אין שיינקייט אונ הן אין אנדערע מעלות איז איהר גלייבן גיטא, אונ אויף אייער אייגענע טאכטער תענעלן האבן עפעס אלע איין אומ—הן גיווארפן, מיזאגט אויף איהר אז זיא איז אבייזער שלאנג אז דיא ערד זאל איהר גיט טראגן, חלעבין דיא צינגער מאן זייא אפ דארין, וואס האבן זייא צו פערדיידן אזוא איין פער קינד?

„אונ איך“ — האט עלקע געזאגט — האב טויזנט מאהל העלטער מיין תענעלן וויא דרענעלן, איין אסט מאג מען אויף אייגענע קינד אויך זאגן, דרענעלע פאלגט אונז גיט פון דאנען אהין, ווען מיר דארפן עפעס אסאךל טאן וואס צו אונזער גישעפט איז גוט, טוין מיר זיך פון דרענעלן בעהאלטן, דען אויף דעם גרעשטין יושר שרייט זיא אז דאס איז איין עולה איין רציחה, אונ אז מיר הערין איר גיט קאן נאך די חצופה אונטער זאגן דעם אן וועטען מיר ווילן זיך גוקס זיין, דאס ער זאל זיך פון אונז היטן, אונ זיא פאר שטעלט אונז פראסט אונזערע וועגן, וואס קוקט ארויס פון די רייד, מעשניצט דעם גאז אונ מעוויסט דעם פנים, אבער פון מיין תענעלן זאל לעבן האב איך טאקע נחת, זיא איז נאר מיין האנט, דען מיט איר קלוגיקע קעפעלע גיט זיא אונז דיא בעסטע עצה, אזו וואלט זיך די קארמאקע בייא אונז איין האלטן אז גיט זיא? אלץ מיט איהרע פלאנען מיט איהרע עצות, איך וואלט שוין וועלן דער לעבן די צייט מיט איר אשידוך צו טאן, איך וועל איר געבן מעהר גבן וויא דרענעלען, אונ וועל דאס פאר איר אפסיל אויס האקן אהתן אצאקע,

ווייל זיא איז מיר אין הארצין איין גיפאקין, צו ווישן זיך מאן מען ריידין, האמטשע זיא איז סך הכל אלט פופצעהן יאהר (חוג שבתים אונ י"ט), ביז הונדערט אונ צוואנציג יאהר, פון דעקט וועגן שיינט מיר אז זיא וויל שוין אהתן, אונ דאס איז נאר קיין חידוש גיט, ווייל דאס ווענד זיך אן שכל אונ שכל איז פארבאן וויא אין אהוף". „איך מיט מיר אריין אין אייערע רייד" — האט שרה צו איר גזאגט — „איהר זייט טאקע אפיק חכמה, איך האב דאס טאקי אויך בעמערקט אויף אייער הענעלין, איך בין דאך בייא אייך וויא אפן בית, האב איך עמליכע מאל גיזעהן בשעת אז אברהם וויינשטאקס באהעריל פלעגט צו אייך אריין קומען פלעגט אייער הענעלע רייט ווערן, אונ זיא פלעגט זיך אנטקענין אים הענעוין זיא זאל אים אלץ גפעלין, דער פון קאן סען פאר שטיין אז זיא האט גיט פיינט אפחור, אין שטאט האט מען אנדערס גיט גיזאגט וויא אז עס וועט זיין אשירוד ביי אייער דרעזעלען, מיט וויינשטאקס בחוריל, אונ ער איז טאקע אצוקאוונער בחוריל איין ווייל קינד.

גאט איז מיט אייך! — האט עלקע אויף איהר אנגשרייא גיטאן — וויא דעט איהר דאש אויש אזא אנארישקייט פון מויל אז וויינשטאקס בחור איז אציקאוונער? וואש טייג מיר זיין לערנען מיט זיינע קענשאפט צוא ואמען, אז ער איז אליידאק, איהר ווייסט דען דאש נאר גיט אז ער האט גיטאנצט מיט דאמען, וועלכע צוא ווישן זיא איז גיזעוין זיין מוטער דיא אלטע סקאפע?

„דאש איז טאקי אמת? האט שרה גיפרענט — איך וואלט דאש אויף אים קיין מאהל גיט גיגלייבט.

„אונ וויא נאך אמת" — האט עלקע גיענטפערט — „מיר האבין דאש גיט גיהערט פון אפילע וועגן, אונז האט דאש שטעריל דער שוחרט אונ קאראפקע גאסן אללין דער ציילט, ער זאגט אז ער ווייש דאש בפרור, היינט ווער קאן דאש אפ ליקענען, דרעזיל האט זיך אפילו גישטעלט דאש אויף וויזין מיט ראות אז דאס איז אליגין, אפער מיין אשר יעקיל האט איהר סבבד גיזעוין מיט עמליכע פעמט איז זיא שוין פון יענס מאהל אן שטיל גיזואהרין... אין דעם איז אין קיך אריין אדינסט מויד אונ האט גיזאגט; באלעפאחטע דער באלעפאחט רופט אייך". זעט שרה קרוין מאכט אלץ אקוראט, עש זאל זיין גיראמין, אקאטאונעס פאר אזעלכע מחותנים, דאש האט עלקע גיזאגט ארויש גייענדיג פון קיך אונ איז מיט די רייד אריין אין זאל" גוא, וואש האשטו עפעס גייעס גיבראכט? — האט עלקע גיפרענט ביי איר מאן אשר יעקלין וועלכער איז ערסט פון גאס גיקומן. „הערסטו מיין ווייב" — האט אשר יעקיל צו איהר גיזאגט — „איך קאן פאר גרויס שמהה גאר פשוט גיט ריידן, דיא גאנצע שטאט קאכט מיט אונזער גליקליכן שידוך, עש זאל נאר מיט מזל גומר ווערן, דער כלל וואו מעגייט וואו מעשטייט דעט מען אלץ פון אונזער גרויס ארטיגין שידוך, ווען מיר וואלטין אללין אין הימיל ארויף וואלטין מיר שוין אויך קיין בעסרין שידוך גיט אויש קלייבין, אונ דאש אלץ האבין מיר צוא פער דאנקען אונזער אמתן גומין פריינד שטעריל דעם שוחרט, ער האט דאך אונז אויש גישארכינט

גישאדכינמ דעם שידוד, מיט איין ווארט, ער האט אונז אנגעהויבן גליקליך צו מאכן און וועט אונז אייה מאקי גליקליך מאכן, ווער וואלט גאר וויסן וואס פאר אנומער ביסן דיא קאראפקע איז אז ניט ער, ער האט צווא מיר אין די הענט דיא קאראפקע אריין גישלייערט, און אז צדוק מיט סינדלערין האבן ביי מיר די מארקקע ארויס גנומען, האט ער מיר איין עצת גיגעבן איך זאל פאר די קצבים מאכן אנועצערקע און אנפיען זיי און איך זאל ביי זיי ארויש קריגן הענט אז זייא זאלן צדיקין אויש זעצן די פענשטער און זאלן זיך ביז פלוט שלאגן גאר אים די מאקסע ניט צו צאלן, און דער פלאן איז דאך מאקע גיוועזן אנומער, צדוק איז בדיח הרל גיווארין ווייל דיא קצבים האבן דיא קאראפקע פון אים גיגעבט, ער איז גילאפן שרייען צו קהל, אבער וויא פארשטייטו האבן זיי אים געפעס גענומפערט, מן הסתם האבן זיי גיטאן וויא איך האב זיי גיבעטן, צדוק מיט סינדלערין זיינן בידלות גיווארן און זיי זיינען צו מיר צו גיפאלן פורעים ומשתתחים אז איך זאל ביי זיי די קאראפקע איבער נעמען, און זיי האבן נאך מיט פלוט גישפייט ביז זיי האבן דאס ביי מיר פלומערשט גיפועלט, און דיא קאראפקע איז ביי מיר גבליבן עד היום הנה, און איך האף אז שטעריל דער שוחט וועט מאכן אז דיא קאראפקע וועט בייא אונז אייביג בלייבן און זיא וועט שוין פון מיינע הענט ניט ארויס, גאר אין מחשבתין האב איך זיך פאר דעם, און דיא פורין וועלן דאך פאלד קוסען, זאג מיר מיין ווייב ביי אונז איז שוין אלץ פארמיט ?

”יטע — האט עלקע גענומפערט — אין קיך קאנטשעט מען שוין פרעגלען און באקן, גאר איך ווייס ניט אויב דדעזיל איז שוין מיט אלץ פארמיט, רוף איר אריין און פרעג ביי איר, אויך זאלסטו איר אנומסערן אז זיא זאל זעהן צו שטארען זיך דעם חתן צו גיפעלין, זיא זאל דארטן האמט זיך ניט אויש ריידן קיין נארישקייט חלילה מיט אירע פילעזאפע מיט איר אויף גיקלעהרטיקייט, מילא מיר מוזן זיך שטיקן מיט דעם אבער דעם חתן וועט זיא גיוויס ניט גיפעלן דער מיט ער איז דאך גיוויס פרום גיווייליך וויא ארביס איין אייניקיל און ער וועט גיוויס פאר שטיין פון אירע אויפגינקלערטע רייד אז זיא מוז זיין אהיינטיקע מיידיל, זע למעיה זאלסטו איר גוט אן רונאנען, דיסקע! — האט אשר יעקיל אנגישרייא גיטאן צו אדינסט פאד — רוף מיר אריין דדעזלען.”

אין אקליין וויילע ארום זעהן מיר שטייגנדיק לעבן אשר יעקלין איין פריילן אשיינעם נעטעס בעשעפנש, ריין אנגיכלידעט צונאר איינפאך אבער מיט אנומין גישמאק, איר גיזוכט וואר רייצענד און סימפאטיש דאש קיינער איז ניט אומשטאנדע גיוועזן ביי איר ערשיינונג רואיג צו בלייבן און ניט העכסט ענציקט צו ווערן איר גיזוכט איז זעלטן הארמאניש און רעגלמעסיג גישניצט גיווארין, און דר צו האט איר פערשיינט דיא ראנע פארב אין דיא וואנגען, אירע שווארצע בליצענדע אויגן, און די דונקעל שווארצע האר, אין איר גאנצע קערפער גיבאיי איז אלעס גווען צו פערואונדערן די ארבייט פון דעם קונסטליכן פויגער, דעם שעפער פון דער וועלט, וועלכער האט זא איין שיינעם וועזן בעשאפן, אויך מיט איר רעגיל

רעגיל מעסיגע זאנפטע שטימע, האט זיך שטארק גיהאט יעדן מענשן צו א בעצורערין, אונ צו אלעם דעם איז זיך דעמוטיג געווען, זא גלייך וויא זי וואלט נישט פערשטאנען אירע אייגענע אייגענשאפטן (מעלות), דיא בעצורערטע שיינהייט (דער געראי פון אונזער גשיכטע) איז דאס דרעזעלע אשר יעקילכ מאכטער, וועלכע דארף יעצט צו נויף פארין מיט אהתן אונ צו מאכן אהתנאים ווען עש וועט גיפערלין. „דוא ביזט שוין פארטיג מיט אלעם? האט איר דער פאטער גיפערענט? — „יא טאמיינקע“ האט זי אים גיענטפערט, „וועסטו זיך האטן שטארען צו גיפערלין? האט איר דער פאטער גיפערענט.“

„דוא ווייסט דאך טאמיינקע אז איך האב זיך פיינט צוקאקעמאזירן (מאכן זיך הענעוודיג) איך פארענדער זיך נימאלס, אונ וויא איך בין שטענדיג זא וועל איך זיך פארשטעלין.“

„אונ טאמער וועלטו אים נישט גיפערלין ווען דוא וועלט מיידן מיטן חתן מיט דייע גידאנקען מיט וועלכע דוא ביזט פארקראכין? אונ אין דער אמת קאן דייע נישט גיפערלין איין נפש היפה (פרוסע זעלע) — האט צו איר אשר יעקיל גיזאנט.“

„ווען מייע גידאנקען וועלין אים נישט גיפערלין — האט דרעזיל געגאפערט — וויא קאן איך זיך אין דער טהאט מיט עם זיך שליטן, איך וועל דאך בויזן דעם גאנצין לעבין מיט אים שטייט פירן, אונ ווען עם וועט דורך דעם דער שידוך פארנאנדער גיין וועל איך העכסט צו פריידן בלייבן.“

וועסטו אויף דער בענעושיגע אשר יעקיל? ! האט עלקע גיזאנט — האט ווארף איהר אקאן אין די אויגן, זיא מוז אלץ בלייבן ביי דאס איריגע, בייא איר איז רעכט אז אזא אנגלענדער שידוך זאל צוקראכין ווערן איבער אירע בארישע עקשנות, וויא איך בין אאירישע טאכטער אז ביי איר וואלט נאך עד היום רעכט זיין צו טאן מיט זימל וויינשטאק אברעמיקס אפיקורס וואס טאנצט מיט דאמען מיט אלס דאש בייא אויף זיין קאפ, דוא וועסט זעהן אז מיר וועלין נאך פון דער חצופה חרפות ופיושים האבן, זיא וועט גיטוים מאכן פבטן פון דעם שידוך זאל נישט ווערן, ווייל עש קלאפט איר נאך איין אדער טאמער וועט זיא בלייבן פארט זימל וויינשטאקס, אבער גיין! מיידן מיין קאפ וועט אויף מיר נישט זיין, כל זמן איך וועל לעבין וועט דאש נישט זיין, מייע אקונד וועט נישט האבן קיין אפיקורס פאר אמאן אז איך זאל זיין פול און לייטשע מיילער, איך וויל נישט אז מענאל גאר ארום מיר ריידן.

ווען אזו טייערע מוטער! האט דרעזעלע גיזאנט — ווען דוא ליבסט נישט מענאל ארום מיר ריידן, ווארום זע הימלטו זיך נישט פון אנדערע זאכן פון וועלכע דוא ביסט פול ביי לייטן אין דיא מיילער? בערעכין זיך גאר, אז דער אויבערשטער האט אונז גינעבין איין הויזיגע פרנסה פון וועלכע מיר האבן אונזער לעבנס מיטל פבבור, אויך האבן מיר היפישע אייגנטומע פון דירע נעלט, הינט ווארום ברויכט איר נאך אלע מיטלען — גענין גאט אונ

גענין מענטשן — אז דיא בלומיגע קארנאפּקע זאל אויך ביי אייך אין דיא הענד זיין, דאס ווערט דאך גיהאנדלט מיט מענצישע אַרבעט בלומ, אונ דר צו פעכט איהר זיך מיט אַבלויזן שאַרפּין שווערד איבער דיא העלזער פון אונשולדיגע מענטשן אויס צו ראמען אונגע ביז איר קומט צו צודעם פאר שמוצטין גישעפט, אונ צו ליב דעם ווער זיינען דיא אייגנער פון אונזער הויז? גלגלים, מענטשן פרעשער, קהלשע דמים צאפער, אונ מיט יעדער אויסוואורף מוזין מיר זיך בעהאנדלען, דא קומען זיי עסין טרינקען, אונ דא איזש דיינקען זייע בלומיגע שטוקעס וויא די קארנאפּקע צו פאר פעסטמין וויא איר גרעסער צו מאכין אונ נאך די ארימקע אינדעליך דעם לעצטין פיסין פון טויל ארויס צו רייסין, אונ די וואס שטערין דערוף אומגליקליך צו מאכין, אונ וואש אטאנג מער ווערט אלץ גיבארין אטלאך הסת אויף דיא ארימקע שטאט לייט, אונ אויך דיא קצבים דיא הויט פון זייערע ביינער אראפ צו רייסין, דיא הערצער זיינען דאך פערבלומיגט ביי זייא, אונ וועמען שילטין זייא אז גיט אייך, טייל איר זייט דער האלעף אין דיא הענט פון דיא שטאט בעלי מובות, איר זייט דער שווערד אין דיא הענט פון דיא קהלשע בלומ זיינער, אונ נאך אלעם דעם זאנקטו ליבע מוטער, אז דורך מיר וועשטו אריין פאלין צו לייט אין דיא טיילער, איבער זימל ווייזשטאק, איך זאג אייך אפין אז עש פרייעט מיר זייער וואש איך האב נאך אוספייגט אין עס זיך נאך גיט צו פערליבין איך זאל דורך דעם דארפין מיט עלטערין שטרייטין, נאר אלעם מענטשנפפליכט מוז איך ווייזשטאקן פערטדיגין, דאש זיין טאנצין מיט דאמען איז אפאלשער איזש טראכט, אונ נאר ווייל עש איז גיט בעשערט ער זאל זיין מיינער אנגמאהל, האט זיך גימאכט דער פאלשער אויסטראכט, אונ דער הערויס גרינגער פון דעם ליגין איז מיט איין גיוויסע אורזאכע שטעריל דער שוחט... דרעזיל האט דאש אויס גירעט מיט איר קלינגנדע זיסע שטימע אונ אין אירע אויגין האבין זיך גישטעלט צווייא טרערין וויא פעריל, אונ אשר יעקיל איז גיבליבין שטיין פאר שעכט פון דיא שטראף פון זיין טאכטער, עש האט אויש גיזעהן וויא ער גיט זיך שוין אונטער. פלוצלונג איז דער זאל פול גיטארין מיט ווילדע קולות: „אשר יעקיל! דוא נעכט אויף ביין הצופה מארשטאש“? — האט עלקע אויס גישריען — דוא בישט גיט בעסער פאר איר אז דוא שווייגסט איר, אז דוא פארשטייט נאר גיט איר מיינעלע, דוא בישט נאר גיט קלאהר אין דיא בייטש וועלכע זיא האט דא אנגיבאלבעט, איך פאר שטיי דאש אפער גאנג גוט, זיא מאכט דאך אונזער שטערלין אונזער בעסטין גוטין פריינד פאר אלינגער אהעצע מאכער, איך פארשטיי פון פיק וואש פאר אהאן דאש איז, מיר האלטין שוין מיט איז גאנג ווייט, אונ דוא וועשט דאש איר שווייגין?

אשר יעקיל וועלכער איז טאקי גרייליך נארישעוואטע גיוועזין — גיט קוקינדיג אויף די בויערשע פאסלאוויצע: „נאקי אן דורין קאלי הארשי מאיע“ — אונ פון זיין ווייב האט ער גרייליך גיהאלטין ווייל זיא האט גיטראגין דיא הייזן

אונ ער דיא שפאדניצע, האט ער זיך אזו וויא פון שלאף אויף גיחאפט דער הערנידיג זיך ווייבס קולות, אונ איז מיט אפאר פֿרעשק אריין גיפארן אין דרענעלעס פאק וועלכע האט זיך בענאסן מיט טרערן, זיא איז אונעק אין איר צימער אונ האט זיך אויף אנאפע צו גיליינט. „שטיי אויף הענפֿסקע!“ — האט דער פאטער אויף איר אנשפרייא גיטאן, זאלסט מיר ווין פֿיין פארטיג, אונ אזו וויא פורן וועלין קוקען זאל מען אויף דיר אקארסט גיט דארפן ווארטן. גלייך טאטינקע — האט דרענעלע גיזאנט מיט אפאר וויינטע שטימע — זי זיכער אז אויף מיר וועט מען גיט דארפן ווארטן.

אין דעם זיינען אנגינקען דיא גאנצע משפּחה גיט דיא ארימקע קרובים בעלי עולות, שוסטער אדער גאר פֿראסטע גנבים וועלכע עס גיפנען זיך אין אָשר יעקילס משפּחה, נין! עס זיינען גאר ניקוקען דיא גנדים, אָשר יעקילס צווייא ברידער מיט זייערע ווייבער אונ מעהאט זייא אנגינעמען פאר ווילקאמקע נעסט, אויך האט מען אזו לאנג גיגריבולט אין דער משפּחה ביו מעהאט זיך פארט ארויף גישלאגן אויף אשטיקיל יחוס, מעהאט דערטאפט אקרויב אין אלטן פֿרצייטיגן סלמד, מעהאט אים גלייך אויף גנייט אראצקארינע וופצע אונ מעהאט אים גיבראכט צו מאשעצן צו אונזער סחוטן ר' אָשר יעקל, בכדי מענאל זיך האבן מיט וואש איבער צו נעמען פאר דיא סחוטנים, אונ צו דעם פארהערער וועלכן מעהאט אראפ גיבראכט פון דער שטאט קערפּע וועט ער אלעס סעקונדאנט דינען.

מי ומי חנוכּים? האט גיפרענט אָשר יעקולס עלטערער ברודער. ווער וועט פארן? האט אָשר יעקיל גיענטפערט — איך אונ מיין עלקע מיט דיא פלה, מיין הינענעלע מוז אין שטוב בלייבן, ווייל מיקען דאך דיא פרנסה גיט אונעק ווארפן, אונ אויך שייט מען זיך צו נעמן אבטולה אויף אהנאים, וויסער וועט איר אלע פארן, אונ דער פאר הערער ר' איציקיל פון קערפּע, איך גיב אים דער פאר פערציג רוביל אונ צו אים גיב איך צו אונזער קרוב ר' גדלי' דער סלמד ער וועט זיך אויך פֿיין פארהערין דער פייא שטיין, אונ שטעריל דער שוהט מוז דאך פארן ווארום ער איז דאך דער גאנצער שרָון. פאר שארונער נעם איך מיט יזאל דעם בעדער מיט שרָה דיא קעבין. שטייך יזאל דעם בעדער? האבן אלע פאר וואונדערט אפֿרענ גיטאן — אונ ער וועט איין לאזן אום ערב שבת דיא באד, אונ וואס וועט דיא שטאט דערויף זאגן?

דער פאר זאגנט גיט — האט אָשר יעקיל גיענטפערט — יזאל וואלט פאר מיר חופּין אין פייגער אונ אין וואסער, איך גין דאך אנפאי אין חברה קדישא, אונ ווער האלט אים פאר אפֿעדער אז גיט איך, סוואלט אים שוין לאנג אראפ ווארפן פון אפֿעדער ווען גיט איך, דען עס גיפנען זיך אנדערע וועלכע באטן פאר דיא באד צוואנציג רוביל אונאך שכירות אין חברה. אונ אלע שרייען טאקי סוואל איין אנדערין פאר דינגען פאר צוואנציג רוביל דען דער פון נעט ווין

זיין שכיחות פאר ארבע אהרן און מינועט פאר שפארין צו בערייטן דעם עולם מיט קאראפאקעס פון ליכט פון ווין פון זאלץ, אבער איך דער לאז דאס נים און דער בעדער בלייבט פארט יואל און מאקי נאר פאר זעקס רוביל אונאך, ווייל ער איז דאך בייא מיר אנאנצער בן בית ער פאסלונעוועט מיר, היינט וויא מיינט איר אז איך בעט אים ער זאל פארין מיט מיר אויף הנאים איז נאך אשאלה אויפ ער וועט פארין ?

אין דעם איז ר' איציקל פון קערבע אריין גיקומען, אלע האבן זיך מיט עהרע פאר אים אויף גיהויבן, מיהאט אים דער לאנגט אפאר דוין שלום — עליכסם, און גיזעצט אויבן אן, „ליבער ר' איציק“ האט צו אים אשר יעקל גזאנט „איבער הויפט זאלט איר זעהען אז מיין חתן זאל ווין איין עליו אפיק אין שים און פוסקים, ער זאל אלע היגע איידימס פאר שעמען“.

סער וויא דאס קאן איך אייך נים צו זאגן — האט ר' איציק גיענטפערט — אט וויא ער איז אזו וועל איך אים פאר אייך פאר שפעלין און ווייטער וועט איהר מאן וויא איר פאר שמיט.

דיא מיר האט זיך מיט האסט גיעפינט, און ר' יואל דער בעדער איז מיט האסט אריין „נוא וואס, עס איז שוין אלץ פארמיג, גישווינד אין די וועגן, איך האב שוין דיא פורין גיבראכט.“

עס איז גיווארין אנרויס גיפילדער, מען האט אלעס אין דיא פורין פאר פאקט, און צייט אין אהאלבע שטונדע ארום, זיינען שוין אלע מחותנים גיזעסן אין דיא פורין, עס האט זיך נאר גיהערט וויא דיא בעגלייטער האבן מיט איין קול גישריען: פארט מיט גליק, עס זאל זיין הנאים מיט מזל, שונאים זאלן זיך נים דער פרייען און פון דיא פיר גרויסע בוכטעס האבן די מחותנים ארויס גישריען: „זייט גיוונדער הייט! זייט גיוונדער הייט... נא נא...! הילא! האבן דיא בעלי עגלות סמים גיוועזן און דיא בוכטעס האבן זיך פון ארט גיריט... ליבע לעזער! מיר דארפן זייא אויך נים זאלעווען די טובה צו מאן, צו בענטשין זייער נסיעה מיט דעם פסוק: יברכך... גישקשה, דרעזעלע וועט מיט איהר גישיכטע דאס בייא אונז נאנץ פאר דיגען, די גישיכטע וועט איהר גינג בלוט און גיוונט קאסטן. יברכך...“

2) עמוואס פון די קאראפאקע, און פון דאס גיפטיגע שלאנג

אין מיטן דער נאכט ארום צווייט אויגער, ווען די וועלט מיט איהר נאטור דראפעט נאנץ שטארק, איז זיך גיזעסן איין מאן אין אשין פאר פוצטין זאל, בייא איין שרייב טיש אויף וועלכין עס איז גילעגן פאפירן, ער איז גיזעסן פאר מיטט אין גידאנקען אנגילעהנט אויף דיא פארענצין פון זיין קרעכלע, די קאפ אראפ גילאזן. נאר ווען ער האט די קאפ אויף גהייבן דאס פראסט אפלימט גיטאן אין דיא אויגען פון זיין שוידהייט, און פון זיינע מיללע מינען, דאס איז גיוועזן דער בעריכטער אכטצעהן יאהריגע קינד זיטל וויינשמאק

פערפאסער קליידן זיך אן מיט דעם פאלשין נאמען „רעפארמאטער“ דאך האט זיך אן מיר נישט אן גיקלעפט איין ווארט פון זייערע פלידערן, זיין זעהן ביים מיר אויס וויא הינד וועלכע בילין אויף דיא מאנד אדער זאנגע, די אייניגע שטונדן אין טאג אין וועלכע מיר האבן אין קענטניש פערבראכט, ווייסטו דאך אז איך האב דאס אויך פאר רעכניט פיר איין טאג—דינסט, ווייל די תורה פאדערט דאס אויך פון אונז, מיר האבן מיט נאמעס הילפע אין דעם פערלויף פון אונזער לערנן מאקי ערייכט דעם ציל צו וועלכין מיר האבן זיך סטערמלאנעט, דאס אלעס ווייסטו דאך גאנץ קלאר, היינט וויא פערוואונדערט וועסטו דאס ווערן העריגדיג דעם אנטווארט וועלכין דער שדכן האט גיבראכט צו מייענע עלטערן, נאר פארהער מוז איך דיר אקליינע פארעדע אן שרייבן אום דוא זאלסט דעם נישעפט נוט פאר שטיין.

בייא אונזערע אידן כמעט אין יעדער שטאט האט זיך פאר זאראנעט אקרעץ וועלכער הייסט: „קאראבקע“ אדער „טאקסע“ אין מאנכע מקומות „דיא פלייש קונדזיע“, אונז איך וואלט דאס גאהנען „די פיאוקע“ ווייל זיא שטארקעט אויס דיא בלוט פון אונזערע ארימע אידעליך, אונז היילט די קעשענעש פון עטליכע אידישע בלוט צאפער, אט דיוער קרעץ פאר מאנערט אונז, שלאגט אונז אראפ פון אפעטיט, אונז מיר קאנען קיין בישין אין מויל נישט אריין נעמען, פון דיא קרעץ קריכט בייא אונז אראפ די חויט מיט דיא פלייש אונז עס בלייבט נאר היילע ביינער צו לייגן יונגערהייט אין קבר, דער קרעץ האט זיך בייא אונז פאר זאראנעט פון פאר צייטיגע דורות, אמאל האבן דאס אידן צווישן זיך גימאכט פאר איין הכנסה אונז דער פון פלעגט זיין אלע הצטרבות הקהל, ווייל דרויף דינט גאך דיא אידישע רעגירונג דורך דעם האלעס, מסרים האט בייא אידן קיין מאל נישט גיפעלט, צו אונזער שאנדע איז דיוע גיהייסנישע קאראבקעלע צו פראוויטולסטווא בוואוסט ניווארין, אונז ווייל אידן זיינען דאן גיועזין אין קרוין גרויסע שולדער (בעלי חובות), נישט ווייל אידן האבן נישט גיצאהלט, ניין, זייא האבן זייער פיל גיצאלט, נור די איספארשציקעס אדער קהלס לייט האבן דאס אין קעשענע אראפ גילאזין אונז האבן קיין חובות נישט איין גיצאהלט, דיא קהלס לייט זיינען באקמט שטיקליך בעלי בתים גיווארין אונז אנדערע טאקי נגידים, אפער דיא אידישע חובות אין קאנא איז וואס ווייטער אלץ גרעסער גיווארין, דרום האט פראוויטולסטווא בעשטעטיגט דיא פלייש קאראבקע אז דער פון זאל זיך דיא אידישע חובות אויס צאלן, אונז עס איז אזוי היפשע יארין אריפער אונז מעהאט ביסקיך ווייס דיא חובות אויס גיצאלט, דאן האט פראוויטולסטווא גימעלדעט דאס דיא קאראבקע איז שוין איר סער נישט גייטיג, אפער אונזערע מנהיגים וועלכע האבן דעם גוטין בישין פון דער קאראבקע פאר זוכט, האבן שוין דאס נישט גיוואלט פון האנט ארויס לאזן, דען ארום די קאראבקע האבן זיך פאזיוועט היפשע גיוינטיגן, ווער רעמט דער בעל מאקסי איז נאר בייך גיווארין, אונז דער צו האבן די קהלס לייט אפעטין

בייגדיל אפ גילעקט, היינט וויא לאזט מען איין אזוי איין פעטע מעלקעדריגע קעלע, דרום האבן זיין אן גינעבין פאפירן אויף וועלכע עס האבן זיך גיחטסת גאנץ שטאט — דען א איד ווייס דאך קיין מאל נישט אויף וואס ער חתמה, און בפרט אז באפומאטין הייסן מן הסתם איז דאס לטובה — אז וויא פאר לאנגען אז דיא קאראבקע זאל בלייבן אויף ווייטער, דען זיין דארפן האבן אויף שטאממע העמרכות, אויף אשול ארבע חזן שמש שול קלעפער ליכטיגדער, און ווייל פראוויטולסטנוע ווייס דאך נישט אז דיא איז פערהאנדן געפס שלעכטעס האט זי דאס בעשטעמיגט אויף ווייטער, אין אנדערע שטעט גייט דער אייגנטראג פון קאראבקע אויף איין "הקדש" און דאס איז אפילו יא גייט, נאר דאך וואלט פיל גלייכער גיוועזן ווען דיא קאראבקע וואלט גאר נישט גיוועזן, דאן וואלטין פון אידן אזוי פיל חולאים נישט גיוועזן וויא נעצט, דאן וואלטין אידישע קינדער נישט אזוי פיל אויס גישטארבן קליינער הייד מער וויא פון אלע נאראדין דען אלע חלאתין, דער אפטער שטארבן פון די קליינע קינדער שטאמט פון ווייניג פלייש עסין, אזוי האבן אלע דקטורים דאס אויף גיזייגט, און אבער הויפט דער דאקטער "קאמינאר" אין זיין ווערק "סדר בפרות לפעל מאקסי", און דיא ווייניג פלייש עסין איז צו ליב דיא קאראבקע, דען אנשטאט דעם וואס אקריסט קויפט זיך אן פאר אנגלידן אנאנצע מארבע מיט פלייש אז עס קלעקט אים מיט זיין גיזינד צו עסין צו זאט, מוז דער ארימער איד בצאלין אפערציגער פאר אפונטעלע פלייש וואס דרינגען איז פאראן מעהר ביינער וויא פלייש, די אידישע פאלעפאטאטע טיילט נאך דעם פונט אויף צוויי דרייא מאהל דען אנדערש בעשטייט זי נישט, און דיא שטיקיל פלייש גיט זי אב דעם פאלעפאט און זי מיט דיא קינדער קומען אפ מיט נישט, היינט פון וואנען זאל איהר זינעדריגע קינד האבן קרעפטין, וויא אזוי זאלין דיא קליינע קינדער נישט צו שטארבן קליינער הייד, דען אויף דעם אידישן בישין פלייש ליגט אזא מאנעפאלע, הונדערטער גיזיגטין ווערן בייך פון דזען גישעפט, מישטוריעט אויס מאיאנמקעס, מעניט קינדער טויזיגטער רוביל גנן, און אלץ פון דעם אידעשין גייסן פלייש, היינט וויא אזוי זאל דאס דער איד אויס האלטן מיט זיין גיזינד, דרום זינען בייא אידן מער חולאים פאראן וויא בייא אנדערע גאציאנען, דרום איז גייט צו מאכין פאר זיין אהקדש, אבער גלייכר וואלט זיין אז דיא קאראבקע וואלט נישט זיין און דאן וואלטין אידן עסין פלייש וויא קריסטין, און וואלטן אויך זיין גיזינד וויא אלע גאציאנען, און די גאראדסקאנע באאליצעס וואלט פאר אידן אויך גינג זיין, און מעוואלט נישט גייט האבן צו מאכין פאר אידן בעזונדערע לאערעטין, אבער פון וואנען וואלטין דיא "בעלי קאראבקעס" ווערן גכירים? !...

און ביי אונז אין שטאט האלט אלע מאל דיא קאראבקע דער רייכסטער, אדער בעסער גיזאגט; דער וואש האלט דיא קאראבקע איז דער רייכסטער, ווייל ער פאר דינט דער פון פיל געלט און שוין פון היפישע עטליכע יאר

האט אין דער קאראפּקע זוכה גינעוין ר' אַזרע יעקיל, און עש איז אים זייער
מצליח, ער האט שוין אַנגיקויפט אפולע מאַנאָטקעס, דען דער גישעפט איז
בײַ אים וויא אַנטע מעלעקעדיקע קינעלע וועלכע פאסעט זיך אויף פּרעמדע פאסע
און דעם ווירט קאסט גיט קיין קארקע, דען ער צאלט פאר דיא קאראפּקע במעט
גאר גיט אין קהל, ער קומט נאר אפ מיט זייהי פיהי, ער מאכט שוין מיט
זיי דורך אהער און אהין, דעם פאר שטעקט ער מיט אַמטבּע, דעם גיט ער און
דעם גארגיל, און אזו קומט ער אפ מיט גאר גיט, און האַמט ער אליין איז גיט
כפאסאפּנע אויף דיא חוטרקסט, האט ער איין פליגיל אַדיוטאנט, דאס איז
שטעריל דער שוחט און נאָמן בײַ עס אויף דיא קאראפּקע, און ער בעזארגט
אים שוין מיט אלע פלאנען, ווייל ער איז איין חוטרער יונג, און ער איז גאטאוו
פאר אַזר יעקלין צו לויפן אין פייער און אין וואסער, און דאס איז מיט אַמפּע
כוננה, ווייל אשוחט איז אין גאנצין בײַ אַבעל קאראפּקע אין דיא הענט און
ווייל ר' שטעריל וואלט בײַ איין אַנדער בעל קאראפּקע קיין קיום גיט האפּין,
ווייל ער איז גיט ווירדיג צו זיין אשוחט; ערשטין ווייל ער איז אַבעל מרות
רעות, און אויך איז ער אַנדויסער בעל עסק אויסער דיא שחיטה, אים איז
אלץ אהאנט, און וויא ער דער זעהט אז איינער לעבט עפעס פון אַגישעפט
סוז ער שוין דעם גישעפט נאך טאן, ער האַנדילט מיט סעל פרויט מיט גענו
מיט שטאלץ מיט לאטריי צעטליך מיט גאנע מיט קעז און אַמאל מיט אַנפּש,
אויך פלעט ער אַפּט אויש אַוויגערעסנעם פילעט, און האַמט ער לייגט צו
צו דיא אלע גישעפטין דאך קלעקט דיא שחיטה צו פארדעקין אלע לעכער,
היינט וואלט ער שוין זיך אַיינהאלטן בײַ אַרעכטין בעל קאראפּקע, ? דערום
זוכט ער אלץ דער ר' שטעריל פלענער אז דיא קאראפּקע זאל אלץ זיין בײַ
ר' אַזר יעקלין אין די הענט, און דר פאר איז ער בײַ אַזר יעקלין דער גאנצער
בעל יעצה און בן בית.

יעצט מיין טהייער פריינד! פארשטייטס וויא ר' שטערלין האט דאס
גיט גוט גישטעקט דאס איך זאל אריין קומען פיר איין איידים צו אַזר יעקלען
אין הויז, ער האט פאר שטאנען אז ער איז בײַ מיר אין דיא אויגן גיט אז
השוב וויא בײַ אלעמען, און ער האט מוכא גיהאט איך זאל אים גיט קאלע
כאכין זיין מערקה בײַ אַזר יעקלין אין הויז ווערענד איך וועל זיין איידים זיין,
דערום האט ער גיזוכט מיטלען וויא דעם שידוך צו ערשטערין, און עש האט
אים גינאָלטין, ער האט אויף מיר אויש גיפויקט דאס איך האב גיטאָקט
מיט דאָקען, און נאך אַייניגע סעשים רעים האט ער אויף מיר אויש גיקלערט
פון וועלכע עש איז שוין מער גיט גינעוין צו אַוויפּלען דאס איך בין איין
אפיקורס נסור, און בײַ אַזר יעקלין אין הויז האט סען גיטאָקט אַריכטיגין
גכיות עדות מיט דרישה און חקירה און עש האט זיך אלץ אויף קלאר ענדעקט
דאש איך האב גיטאן דיא אלע סעשים רעים, און דאָרטין האט סען שוין
גיטאָקט איין פאסמאנאוליענע אז איך בין גיטאָקט, און פיעז

פראווא אפּעלאציע, אז נאט אליין מוז שוין אויף דערויף סכסכים זיין, און ר' שבעריל האט זיך נאך דער מיט גיט פּעזיכערט פון זיין גיפאר נור ער האט זיך גינאמען אָשר יעקילס מאַכטער אשירודך צו ריידן וועלכער עש אזו טאקע גינאמן. מיר האבן פון דא אלע זאכן נאר גיט גיוואקסט ביז עש איז נקומען דער שדכן וועלכן מיין פאטער האט אהין גישיקט מיט דעם אנטווארט; "ר' אָשר יעקיל וויל גיט אהתן איין אפיקורס וואש מאנצט מיט דאמען", מינע עלטערין זיינן פון דזיין העלישין אנטווארט איבער ראשט גינאמן, זיין האבן זיך מיט טרערין פּענאכטן אָכער איד האב דאש מיט פרייד פּענעגנט, איד בין דער פון מער צו פרידן אלעס און צופרידן גינען.

ר' אָשר יעקיל מיט זיין מאַכטער דרעזעלע זיינען אויף תנאים ארויש גיפארין און האבן זיך איינגע טעג פארזאקט. אונטער דעסן האב איד פון אפּערנאן איינגע וויזשין גיהאט וועלכע עש וועט דיר אינטערסירן לעזינדיג, דאש איז נאר אונגלייבליך.

דיא וויזשין איז פאשטאנען פון איין פריילין וועלכע איז אויף אָשר יעקילס מאַכטער אונטער דיא פלח זיא היסט "הענעלע" אמידיל פון אַנאר אַכטצען, און וויא איר עלטערע שוועסטער דרעזעלע איז פּעשאנקען מיט פיל מעלות, זא איז איר אינגערע שוועסטער אייטיל פּעלערן, נאך אלעס דעם אז זיא טראגט צווייא ערלייא קנאפלען אין דיא שיד איז זיא דאך פארט קוים מיט אַקאפ העכער פאר אַחור, און זיא קאן מיט אצילענדער הוט שפאצירן אונטער אמיש, אקיידידיגע גיזכט אין מאנכע ערטער רייטע פלעקין וויא אף אקארשיקאנר אַתרוג, נור דאש אלץ איז אָכער שטענער פר איר כאראקטער וועלכער איז שלעכט מיט אלע פארבין, און וויל זייער הויז איז מיט אונז שטענדיג פּעפריינדעט גינעזין, דערום איז איר וויזט בייא אונז גיט אונגיווינליך גינעזין, איד האפע עש גירעכניגט נור פיר אליידיגן בעזוך, אָכער ווען אלע זיינען פון אונזער הויז אַנעק, און איד בין מיט איר נור אליין גיבליבן, האב איד שוין אַנגיהייבן צו מערקן דאס איר בעזוך פיל מער אלעס איין ליידנער בעדייט, דען זיא האט מיר פּעשאטין מיט קאמפלימענטער, וועלכע איד האב עש רודהי גיט גיקאנט אויש הערין, אס ענדע האט זיא עפּיגטליך ענדעקט דאש זיא ליבט מיר, און האט מיין אנטווארט דערויף גיפאדערט, איד בין דעם זייער ענציקט גינאמן, און האב איהר נור גיאנטווארטעט מיט אלייכטין שמייכל, ביז זיא האט זיך מיט דרייט פון אַרט אויף נשטעלט, איהר גיזכט האט זיך וויא צונטער אַנגיצונדין און מיט גרויש הימץ האט זיא דיא ווערטער אויש גירעט; "איד ליב איד שטערבליך! און איר מוזט מיר אויף דער שטעלע אנטווארטן, אום איד זאל ווישין וויא זיך צו שעמזין, פיר איין גליקליכע אדער אומגליקליכע"! דא בין איד אין פּערצווייפלונג גיבליבן איד האב אליין גיט גיוואשט וויא זיך ארויס צו דרייען פון מיין קריטישע לאגע, נאר איין גליקלעכער סלובשאיי האט מיר פון דער סומאטאכע ארויש גיוויקלט, דען דערויף זיינען מינע עלטערין אַנגיקומען

אָנגיקומען אונג אונגער גישפּרעך האט זיך געמוזט ענדיגן, איד האב אָנגעהויבן פריער צו אַמאָלעמען, און מיט שטומקע פליקן האב איד דיא עלטערן גידאנקט דער פאר וואש זיין זינען מיר צו דער גייטקסטער צייט אָנגיקומען, פיינע עלטערן האבן קיין זאך נישט בעמערקט, נישט מיין פריידע אונג נישט איר טרוואנע, זיא האט זיך שוין ביי אונז נישט פיל פארנווילט אונג האט אָפשייד גענומען, אונגעשפּרייכליך איז דער צופרידנהייט וועלכין איד האב געהאט פון איר אנועק גיין איד האב זיך גפילט פריער, ביי נאכט אָפן בעט ליגנדיג האב איד דיא שצעגע נישט בעמראכט דאן האט זיך מיר דיא האר גינאדילט, וואש איז דא ? האב איד ביי זיך גיפּרענט, ביי זיי אין הויז בין איד דאך איין פאר מושפּטער, אונג יעצט זאגט חענעלע אז זיא ליבט מיר ! דא מוז עפעס איין שמיריד שטעקן, זיא וויל מיר גיטוים אין איין ראספלאך אריין פירן, אָבער איד פארשטייט עש נישט, איד האב גיוואונשן אז דער בעזוך זאל זיין דער ערשטער אונג דער לעצטער, אָבער מיין וואונגן איז נישט בעשטעטיגט גיווארן, אויף מארגן אין אָבנדיג אין מיי צייט מיט אַמאָל, "פרוד הבא" חענעלע איז אריין, איר ערשיינונג האט מיר נישט אדונער ערשטראקן, אָבער איד האב מוט גיפאכט, דאש פיינע עלטערן זאלן אויף מיר גאר נישט בעמערקן, נאך מייט האט מיין פאטער גזאגט צו מיין מוטער; דאש זיא זאל מיט אים גיין אין איין שטעלע וועלכע זיא האבן גייטיג צו גיין, איד האב זאגאר זיא אָפניווענדעט דער פון מיט דעם אויס רייד דאס מיר נעמט אומעמיג זיין אליין צו פלייבן, "דא נעכטו זיך מיט חענעלען דער וויל פארבריינגען" האט מיין פאטער מיר גענטפערט אונג זיא זינען אנועק גינאנגען.

דוא קאנטט זיך אליין פאר שטעלין וואש פאר אגישפּרעך עש האט זיך צו ווישן אונג פארבונדן, דער גישפּרעך איז וואש ווייטער מיט סער הייך גינאנגען, אס ענדע האט זיך איהר גיזיכט אָנגיצונדן אונג פון איהרע אויגן האט גישפּריצט פונקען אונג זיא האט מיט סיראזנעם טאן גיזאגט: "איר מוזט מיר אין דר ווילע געבן איין ריכטיגן אנטווארט צוא איר ליבט מיר, איהר נעמט זיך פון מיר שוין נישט אויס דרייען מיט גלייך נוערטלאך, קלארע דיבורים איר ליבט מיר?"

וואס אָנגעהער צו ליבע, האב איד איר גענטפערט האב איד נאך דעריין קיין בעגריף נישט, איד גלייב דאס מיין עלטער איז נאך נישט ריף (צייט) צו פאר שטיין ליבע, איד ווייס נור פון ליבע צו עלטערן, אונג פריינדשאפט צו אלע מענטשן.

דאס איז אָפלוזער פאלשער אויש רייד — האט זיא מיט צארן גזאגט, דאס דינט מיר נישט פאר איין תירוץ איד קאן עש צייגן דאש עש איז נישט ריכטיג, אָבער איד פארלאנג אריכטיגן אנטווארט זיא ליבן מיר ?

דא בין איד ווייטער גילעכט גיווארן, אָבער איד האב זיך פאלד בעדיינקט איין אנטווארט, מיט וועלכין איד האב גירעכנט איין ענדע צו מאכן פון אירע

פראגעס וויא קאן איד איהנען ליעבען, אין וועלכין רעוולוצאמ קאן אונזער ליבע האפן, ווען אייערע עלטערין רעכענען מיר פיר איין אויש וואורק פיר איין אפיקורס און דאש ווייט איד דאך פון דעם אנמנווארט וועלכין פרוך דער ברויטווערבער האט מינע עלטערין גיבראכט פון אייער הויז.

הא הא הא! — האט זיא זיך העליש פאר גאנדער גילאכט, אוו מןשאם דעלא! דאס איז אלץ נוייל איד ליב אייד, ווער האט דאש אויף גישפילט דיא שטוקע אז ניט איד מיט דיא הילף פון שמעריל דעם שוחד, כדי אפ צו שמויסן פון מיין שוועסטער דעם גליק וועלכין זיא איז ניט ווערט, און דער דימענט זאל מיר אנקומען.

פון דיא ווערטער בין איד פארטויכט גיווארן, איד האב מיר איבער גיציגט מיט וואש פאר איין פארדארבענעם וועזין איד בעסערדעווע יעצט, נור אום דיא צייט אפ צו שטופן האב איד איר גיפרענט; וואש גיפנט איר אין מיר זעלבעם וואש האט אין אייד אויף גיבלאזן דיא ליבע צו מיר?.

אין אייד? — אשיינעם גיויכט מיט אריינעם גיוויסן, און דערום גלויב איד דאש זיי דירפן מיר אויך ליבן, און דרום קאן איד זיי ניט ליבן — האב איד איר מיט איין סידראזנעם טאן גיאמנווארטעט. „איד פאר שטיי זיי ניט — האט זיא צו מיר גיזאגט — ערקלערן זיי מיר.“ איר ליכט אריינעם גיוויסן, דאס היישט אנומן כאראקטער, און איד ליב איד דאש זעלבע“ האב איד איר גיענטפערט. האבע איד דען ניט דיא אייגנשאפטן? האט זיא גיפרענט.

גיוויש ניט — האב איד גיאמנווארטעט — ווען איר זייט זא באראקטער לאז מיט איין שוועסטער זא גראב זיך צו בעגיין, און דעם נאמען פון איין ריינעם בענשין אומזאקט צו בעשמוצין נור דורך אליבעם אינטריגע, וויא איר האט מיט מיר גיטאן זייט איר זייער מיט איין פארדארבענעם כאראקטער, און איר זייט ניט ווירדיג גיליכט צו ווערן.

ליכט איר מיר ניט! האט זיא מיט איין דאנער שטיכמע אויש גישריען אויף שטייענדיג פון ארט — און איד ווייט פאר וואש, איר ליכט איין צווייטע. . דאש וועט איר אימקער גידיגקען, מיין צארין וועט איר בענענגען אויף זעדער שריט, און איד וועל אייד זא סטעסנאיען דאש איר וועט פאלינדיג מיר צו דיא פיס בעטן מיין האנד און איד ווייט ניט אויב איר וועט איר קריגן.

דאש האט זיא אויש גרעט מיט זא איין היסן דאש אלע גלידער האפן איר פון צארין גיטריסילט, און מיר איז פון שרעק אקאלטער שווייס איבער גילאפן, און זיא האט גיטאן אשליידער דיא מיר מיט האקט און איז ארויס גיגאנגן. ביי איר אנועק גיין איז מיר לייכטער גיווארן אויפן הארצין, דען איר צארין האט מיר גישראקן, איד ווייט מיין פריינד אז דוא וועשט דאש גאר ניט גלויבן, דען וויא קומט צו אפריילין זא פיל דרייכט און חוצפה, נור דוא מאנקט גלויבן דיין פריינד וועלכער האט אויף זיין לעבן גימאלס קיין ליגן גיזאגט, דאש דעביין איז איין ווארט קיין פאלשער גיטא, דאש איז טאקע אנוועזן איין

אונ נאמירליכע, וועלכע גיבט אייניג אויף דער וועלט, היינט וויא אז דאס מיר אויפן הארצין ווען איך דארף מין צו קונפט אויש הימין פון זא איין ווילדע מיר, וועלכע אונגראזאעט מיר אויף יעדן מריט, נור מיין מריסט איז דאש מין צו קונפט איז בייא נאט אין דיא הענד, אבער גיט ביי דיא גיפטיגע ביזע שלאנג.

איך האב דיר מין פריינד פארמאטערט מיט מין פאריגע ערצילונג, מוז איך דיר פון מין פריידע אויך מיט מילין, דאש מין ליידנדע ליבע צו מין מתייערע רבעקע זאחנשין, וועלכע איז איינע געמין דער שיינתייט אין דער גראציע אונ איין קוועלע פון ריינע גיוויסען, דיזע ליבע וועלכע עש האט מיר ביי יעצט וויא איין ווארים גיטאצעט אין מין הערצין, ווייל איך האב זיך גיצווייפילט אויב דער שליסל פון איר הארץ איז בייא מיר אין דיא הענט צו עפענען איהר פערשלאסענעם בלומען גארטין, איך האפע מיט איהר אפט גישפראכן אבער מין הארץ האט גישטורעמט גיט וויסנד; אויב דאס איז נור אליידיגער גישפערעך אדער פיל וויכטיגער, דיזער רעמואל האט זיך מיר גליקליך ערקלערט, אין איין טאג וועלכין איך האב שוין מין פערצווייפלונג אויף מין הארץ מער גיט גיקאנט פערעסין, האב איך פיר איר עפינטליך דיא אינערליכעס מין הארץ אויש גינאסין, אונ וויא גליקליך בין איך גיווארין פאקומענדיג פון איר דעם אנטווארט; דאש זיא האט אויך ביי יעצט גילידעט דעם מאנגיל פון פארצווייפלונג, דען זיא ליבט מיר אויך שטערבליך אונ האט גיט גיוואושט וואו עש האלט ביי מיר, אבער אין דיזען אויגנבליק איז אונזער ביידינס הערצער גיהילט גיווארין, איך בין גליקליך! פריינד! איך בין גליקליך! דיא וועלט איז מיר ליכטיג זיא שפילט פאר מיר אגישמאקע אפערע, איך ליב דיא וועלט, זיא פאהאנדילט מיר וייער גוט, איך סעכטע איר אומארטען אין איר מין גליק צו ערצילין, נור איך בעט בייא נאט דאש אין מין גליקס בעכער זאל זיך קיין גיט גיט פארמישין, עס איז נאך פאראן היפשע ארבעט דיא וועג צו אונזער גליק אפ צו ראמען יעצט שיק איך איר אבריה, איך בעשמים איר אויף סארגין אראנדעוואו, אונ זאן וועלין מיר רעשין אונזער ליבע די עלטערין צו ענדעקין מיט וויכטיגע גייעס וועל איך דיר בענאכריכטן דיין שוויג ליבענדער פריינד, זימיל וויינשטאק

(3) מזל טוב! מזל טוב!

מזל טוב דיר דרעזעלע! מזל טוב אייך ר' אשר יעקיל אונ עלקעלע! — האט אויפן פסק אנשיכריא גיטאן צערנע דיא קלייפערקע אריין קומענדיג צו ר' אשר יעקלין אין שטוב מיט אקאשיק אין וועלכין עס איז גילעגין מיט אווערעך שטיקער ברויט — דער וואש איך טאר גיט הערין אונ גידינקען זאל געבין מזל אונ ברכה מיט לאנגע יאר, עש זאל פון אייך ארויש קומען שיינע פינע דורות פון גאטש פארבטיגע יודין, חלעבין עש איז פאראן אין וועמען גיראמין צו זיין

זיין, וואו קריגט מען דאש אזעלכע בעל צדקות וויא איר זייט, אט זעט איר די פיס איז מיר גישוואלן גיווארן ארום גייענדיג אונ סאחאקיל (סך הכל) אט דיא ביסיל ברויט האב איך גימאכט, פאר וועמען זאל דאס פריער קלעקן, עס איז אשטאט פול מיט האמאנעצלאן (רחמנא לצלן) אביונים אסך גיזינמין גישוועלן פון הונגער, עפעס אקאמאנעס אזעמיגע יקרות יארן, אונ עש איז נאך פאראן ליידאקעס וואש דער גייען ביי מיר וואו איך טוא אהין דיא ברויט מיט דיא געלט וועלכע איך קלייב אויף, אלע בייע הלומות אויף זייערע קעפ, דער וואש גיט קיין סכס גיט זאל קיין דעה גיט זאגן, איך וועל זייא דער ציילן מעשיות וועמען איך צו טייל, אונ טאמער דארף מען דאש גאר גיט מגלה זיין מיקען אפער ענעם דער מיט דיא בלוט אין צורה אריין שפארן, איך האב פינגט צו געבין דיא קבצנים וואש אלע וויישין פון זייא, זייא וועלן שוין פאר הונגער גיט שטארבין, איך גיב נור אין אזעמיגע עקטער וואש קיינער ווייס גיט וואס פאר אדלות דארטן איז, פאר איך מאג איך דאך זאגן, פון אייער שטוב וועט דאך דאש גיט ארויס, אונ ר' שמעריל איז דאך אויך אשטוביקער מענטש איר וויישט ווער עש נעמט ביי מיר הספקה, איר וואלט דאש קיין מאהל גיט גיילייבט, ארציק דער מאטאנדיק, נו וואש זאגט איר, איז שוין פאראן וועמען צו געבין איך האלט אים דאך פראקט אויף דעם לעבין, (שקר וקזב), למעיה דאש זאל ביי איך פלייבן בסוד... אין מחשבתין האב איך זיך גאר פאר רעט אין זייטיגע זאכן, מזל טוב אייד! אונ מיין חלק וועל איך גיט שיינקען שטייטש וויפיל האב איך דאש גיווארט דיא צייט צו עסין אחלק פון דרענעלעס תנאים, נוא, מן הסתם אחתן אציקאנער אלייט, פון די זרע פון רבנים, מענעט מאקע. געשיינפעליך אז דער וואש איך האב דיא הענט גיט גיווארשין האט איך מיט זיין רעכטע האנט באשירמעט פון אברעמיל וויינשטאקס צו לאכעקניק, עפעס וויא גיט גוטע האבין זיך צו אים צו גינעפעט, צייט ער האט אנגייבן צו קוקן די מריפה ספ... מפוי, מפוי... מיין איך קשאנצקעס... אייערע טייליך איז עפעס הארט, איך האב גיט פאר איך גידאכט קיין ציינער גיט, איך קאן גיט בייסין, גיטא אפאפירעלע, איך וועל דאס אונעק טראגן פאר מייע אייניקליך... אזי איך יאהב זיך מיר גאר דיא קאפ פאר דרייט פון אייערע שנאפס, אונ איך דארף קאנצען דיא שטאט ארום גיין, איך דארף עמליכע חלאים לאבונג אונעק טראגן, גיטא ביי איך אפסעלע לאבונג? מענעט זי דער מיט פסוט מחייב זיין, מער וויא ביי איך אונ ביי ר' יונה זאהנשיין קריג איך דאש גיט, ביי זאהנשיינען טראגט דאש מיר שוין אנטקעגן זיין טאכטער רבקה, זיא איז אטייערע קינד, אפער איר וועט דאש גלייבן וואש איך האב גיחערט, אז זיא האט זיך אינוותעט מיט זימל וויינשטאקן, אז איך וואלט דאש גיט זעהן מיט מייע אויגן, וואלט איך דאש גיט גיילייבט, דוכט זיך זיא איז גאר אצנועה... איר הערט וואש איך וועל איך זאגן אז אזעמיגע פשרה קינדער וויא אייערע זיינען איז צו זוכן אונ צו זיפן, אין מחשבתין

מחשבתו איך בין דאך נאך, עפעס אריין גיקוסען... דיא גדרה האט איר
 מיר שוין אנועק גיגעפן אונ אפער... איך האב לא עליכם נאר קיין קאפ
 נים, נאר נים דאש בין איך אויסן, עפעס אשיינער חתן? איך דארף דאך דאס
 וויסן, עס ווענד זיך אלץ וויא איך מאך אשם... איר דארפט מיר נאך צו בעטן
 כן הסתם וועל איך שוין מאכן אייער חתן אשם טוב, איר זייט ביי מיר נים
 גלייך מיט אלעמען, אנומין מאג, דער בורא ברא זאל געבן מיר זאלין זוכה
 זיין צו מרינקן פון היענעלעס הנאים, אמת היענעלע ווש לאכשמו? אנומין מאג
 אייד אלעמען, אין מחשבתו מיינע גדרה האט איר מיר שוין אנועק גיגעפן,
 דער וואס אין הימיל זאל אייד אנועק געבן בפל בפלים, איך גייא איצטער צו
 בוינשטאקן, דארטן וועל איך זיי אביסיל די הארץ אפ עסן, איך וועל דארטן
 אביסיל אייער חתן פארלייבן, אז זייא וועלן שוין דיא פלאץ קרייגן, אין
 מחשבתו אנומין מאג... צערנע האט נאך גיהאלטן דיא מויל אפן אזו וויא
 זיא וואלט נאך האבן אפולע מויל מיט רייד, נאר עש איז שוין נים גיוועזן
 פאר וועמען צו ריידן, דען אלע זיינען שוין פון איר אנועק גיאנגען, האט זיא
 זיך דורכין מיר ארויש גירוקט.

אין אנוילע ארום זעהען מיר דיא זעלביגע קלייבערקע בייא ר' אברהם
 בוינשטאק אין הויז אריין גייענדיג.

אנוטער מארגן אייד ר' אברהם! וואס מאכט איר ליפסע? איר דארפט
 מיט אייער מיינע סחורה נים אראפ פאלן, איך מיינ מיט אייער בן יחיד,
 דער אמת שווימט ארויף וויא בויסאיל, איך האב שוין אלעמען דיא וואס
 האבן אויף אייער זימלען גירעט דיא אויגן אויס גישטאכן, אונ דיא צורעס
 פאר שפייגן, שטייטש אייער זימל איז נים פרום! האב איך אין אלע גאסן
 גישרייען, איך גיפן אים דאך אלע מאל זיצנדיג איבער אנגרא, הערט איר
 ר' אברהם איהר דארפט קיין חרטה נים האבן וואס אייער בן יחיד איז נים
 אריין גיפאלן צו אשר יעקלען אין שטוב, זיינע נבן וועלכע ער נים די טאכטער
 איז פלוטיגע געלט אויף יעדער גראסן מוויזנט קללות, אונ איר וואלט דאך
 דאס נים קאנען הערן וויא מעשילט אייער איינציגע קינד, היינט איז זיא נים
 ווערט אייער זונס פאדעסווע, אפער דער וואס איך מאר זיין נאמען נים דער
 מאנען רעכניט זיך אפ מיט אלעמען, איך גייא איצט פון דארטן, האב איך
 דארטן גיזעהן אנאנצע סומאטאכע, עלקע שילט אונ אשר יעקל שרייט בייא
 דרעזעלען איז דיא אויגן פאר שוואלן פון גיוויין, זיא שרייט זיא וויל דעם
 חתן נים, אונ אשר יעקל נים איהר פרעשק, אויף אלע פאר דארפענע מענטשן
 זאל מען דאס זעהן וואס מיעהט אויף זיא... ליפסע האט צערנען גלייך דיא
 גדרה דער לאנגט אונ האט איר נים גילאזן קאנצען איהר דרשה.

אויף וויא ווייט עס איז אמת צערנעם רייד; אז דרעזעלע וויל נים דעם
 חתן, האבן מיר גייטיג עטוואס פארצושטעלן דעם חתן וועלכער הייסט מנשה
 בלומענקראנץ, וויא מיר קאנען שוין דרעזעלן איהר בארקטער מיט איר

שזינ'היים, דארפ'ן מיר זאגן ווען מיר וואלט'ן דעם בלוסענקראנץ דר זעהען אז דאס איז אַזאַהערער בילד און קאפּע פון דרעזעלעס גיזיקט און זיסן, מיט דאס צו גאפּע דאס ער איז גינעווען איין גרויסער תלמודיסט און אויך שטארק גיפילדעט, און חתן בלה זיינען זיך גיפּעלין אויף דער העכסטער שטופּע.

(4) דיא לייעכעס בלוס

בעפאר מיר מרעט'ן צו צו דיזען באפּיטל, מוזן מיר עמוּאָס פּעשילדען צווייא הייזער וועלכע שפּילן אין אונזער גישיכטע אַגרויסע ראלע. אין צענטער פון אונזער שטאט בענעפּסיף שטייט אַהויז וועלכע זיא רעכניקט זיך פיר דיא שטענסטע אין גאנץ שטאט איהר ווירט הייסט יונה זאהנשיין, זיין גישעפּט איז איין שטוב האנדל דאס הייסט איין גראס ארטיגער מראקמיר און דער צו איז בייא אים אין הויז דער קלוב, און דרום איז קיין חידוש גיט וואס ער איז בעקאנט מיט פיל קריסט'ן און מיט אלע נאמשאלסטווא פון אונזער אויעזד ווייל אלע האבן בייא אים אין הויז איין אפּט'ן אריין גאנג, און ווייל ער איז זייער אקלונגער מאן האט ער מאקי גרויס חן בייא אלע נאמשאלסטווא און ער פועלט בייא זייא אלץ וואס ער וויל, און דרום איז ער אויך שטארק גיאכט אין דער אידעשער אפּשציסטווא, ווייל יעדער ווער עס דארף גאר אַנקומען צו איין נאמשאלניק מוז אַנקומען צו זאהנשיינען, דען וואסער איד קאן דאס אן קומען צו אקריסט אן אפּערמיטלער, ערסט'ן ווייל אס מערסט'ן קאנען זייא גיט דיא רויטישע שפּראך, און מאקי דריפּער האבן זייא קיין בעקאנטשאפט גיט מיט אקריסט, און דער זאהנשיין וועלכער האט קיין כבוד גיט פייניקט, אונדייטליכער זאגנדיג מאקי גאד ליב אויך, האט דיזען גישעפּט מיט לוכט אן גינומען, ווייל יעדן מענטש'ן פיר וועלכין ער האט עמוּאָס אַזיס גיחאדעמיסטווענעט בייא איין נאמשאלניק, האט ער דאך פון אים גיחאט פיל עהרע, און דרום האט ער זיך קיין מאל גיט גיפּילט צו גיין טאן א איד'ן אמוכה, טאמער אפּער האט זיך ווער אדוואנעט אללין צו גיין עמוּאָס בעט'ן בייא איין נאמשאלניק, און ער האט זיך דער פונדער וואוסט, האט ער מאקי קאללע גימאכט אז דער איד זאל סוף פל סוף דארפ'ן צו אים צו פאלין, און דאן האט ער אים אייגינע מאל ארויס גימריבן אפּער אס ענדע האט ער אים פאקט גימאן די טובה וועלכע ער האט גיפאדערט, און אזו האט ער זיך גיקויפּט אסך גוטע פריינד וועלכע האבן אים פיל עהרע גיגעבן, און יעדער בעלי בית האט שוין פאר אים גיפירכטעט פילייכט וועט ער דארפ'ן אמאל צו אים אַנקומען, און דרום האט קיינער גיט גיוואלט מיט אים איין בייסין, און יעדערער בעזונדער האט זיך אלץ גישטארעט וואס מער זאהנשיינען צו חנפּענן, מיט איין ווארט דער מענטש איז שרעקליך גרויס גיווארן און האט גיאכט פיל כבוד אין שול אין בהמיר און אין אלע אידישע פאר זאמלונגען, זיין ווארט איז קיינער גיט אריבער און מיט דער צייט האט ער דיא גאנצע שטאט פארין גאז גיפירט.

ער איז גינעווען אמאן פון אַזאָהר זעכציג , אָפּער גאר ניט פון פאר צייטיגע וועלט , ער האט קינדער אָפּ גיגעפֿין צו שמודידין , ער האט בייא זיך אין הויז גישפּאצירט אָן אַמין זאנאר ווען קיין קריסט איז ניט גינעווען , דאך פֿלעגט ער גיין אלע טאג דאוונען , אונ ביין דאוונען האט ער מיט אַבי וועמען ניט גרעט גאר מיט אדוכאוונע אַסאפּע , דען ער האט זיך אין דוכאווענסטווא אויך שטארק גימישט , עס איז דאס מינדעסט ניט אָפּ גיטאן גיווארין אָן אים , זיין פרויא וועלכע הייסט דאברושע איז גינעווען . פיל אינגער וויא ער , — ווייל זיא איז בייא אים דיא צווייטע — אונ ארום איהר איז ווייניג דא צו שרייבין דען זיא איז ניט גינעווען אנדערס וויא אלע פרויען , ארום אים פֿלעגין שוין ארום פֿליהען אדויטאנטין דאס הייסט דער וואס האט גיקאנט אים מער האנפֿען , אונ איינער פון דיא אדויטאנטין איז גינעווען שפּעריל דער שוחד , איבער הויפט איז אין זיין הויז אויף איין פֿערזאן ווירדיג צו אַבראַשצאנען וווימאנטיע אויף זיין טאכטער ריבעקע , דיא ריבעקע וואהר איין פֿריילן פון זיבעצהן יאהר אשיינעס אדעלעס קינד מיט אַשאַרמאנטעס גיזיכט מיט איין צארטין האראקטער אונ אויך בעזעצט מיט היפּש בילדונג , אין שטאט ווערט פון איהר אין גומין זייט זייער פיל גישפּראכן , דיא ריבעקע איז דאס דיא גיליבטע פון זימל ווייגשטאק ארייכעס קינד וועלכער איז אויך ווירדיג גיליבט צו ווערין , דיא זעלבע ריבעקע זיצט זיך בייא נאכט אוהר גיין אין איר קאפיגעט בייא איין קלאוויר , אונ נעבין איהר זיצט איין פרויא זייער מיט אשיינעס אויס זעהען , אונ איהרע אדעלע גיזיכטסציגע האפֿין גיקאנט צייגין דאס זיא איז איין קלונע גיבילדעטע פרויא , אויס גיזעהן האט זיא מער ניט וויא אַזאָהר פֿינף אונ צוואנציג אָפּער אין דער טהאט וואר זיא אַפּרויא פון אַפּער דרייסיג יאהר , זיא הייסט שאַפּע דעם היגין ראפֿינערס יצחק לעווינטאלס איין פרויא , אונ עטוואס וועלן מיר שרייבין פון זייער פאמיליע אונ דיא איבעריגע וועט דער לעזער זעהען אין פֿערלויף פון אונזער גישיכטע .

דער ראפֿינער יצחק לעווינטאל איז איין בערימטער צווייטן אלע קאזאנע ראפֿינער , דען ער איז אין גיין יונגענד גינעווען אַגרויסער תלמודיסט אונ אלעס ער איז אלט גינעווען אַזאָהר אכטצעעהן אונ האט גישפּירט דאס ער בעזיצט היפּשע בילדונג אונ דאדורך וועט ער לייכט אויס שמודידין אַראפֿינער שולע , האט ער פאקי אריין גימזאמין אין ויטאמירער ראפֿינער שול אונ האט איהר אין אייניגע יאהר פאר פֿערמינט אונ האט זיך אויס גיאקזעסענירט ראפֿינער . זיין פרויא זאפֿע איז דאן גינעווען איין גיבילדעטע פֿריילין אין דער שטאט ליבנא , דען דאן האט זיא שוין דורך גימאכט איין פֿענסיאן אין דער צייט וואס קיין אידעשע מיידיל האט נאך כּמעט ניט ניוואוסט דער פון , אונ דער צו איז זיא ארייבין קויפּמאנס אַטאכטער גינעווען וועלכער האט איר דרייא מוויינד רוביל נאפֿע גיגעפֿין , דרום האפֿין זיך צו איהר זייער פיל הערין גישאדכינט , פארמינע דקטורים , מעכענלאַגין , יוריסטין אָפּער קיינער האט איר האנט ניט בעקוסען

ווייל ניט דאס האט זיך געוואלט, זיך האט געוואלט בלייבן טרייט דעם
אידענטהייט דאס איר מאן און איהרע קינדער זאלן מיט דעם אידישן גאנצן
זיין פאר בונדין, און דאס אלץ וועט ניט זיין מיט די אויפן גינאנטע, געוואונליך
נאר איין אונטערשטענדן קלויזניק האט זיך אויך ניט געוואלט, נאר זיך האט געזוכט
אנעלעך ביי וועמען רעליגיע מיט בילדונג זאל זיך צו זאמען שליסן, און
דאס האט זיך געפונען אין דעם יצחק לעאנטאל, דען ער איז ניט גלייך געווען
צו אלע אים געשטודירטע ראבינער, וועלכע האבן דעם צוועק פון זייער
שטודיום דאס היינט צו בלייבן אנפילדעטער תלמודיסט נאר ניט פאר שטאנען
אדער ניט געוואלט פארשטיין, ער איז געווען אוועק פאלנאם סמאסלא אנפילדעטער
ראבינער וויא דיא אידישע גאנצע טרעבענעט, און דרום איז אין זיין גורל
גיפאלן צו בעקומען פאר איין פרוי דיא אדעלע געבילדעטע זאפען, ער האט
מיט איר געהייראטעט, און איז ביי אונז אין בענעפסיס ראבינער געווארן,
ער איז אין דער טהאט ספאקאבנע געוועזן צו דער שטעלע, ניט וויא אנדערע
ראבינער וועלכע האבן נאר גיקוקט צו פאר גרעסערין דיא קונדיגע פון די
קאראבקע אום זייערע שכיחות זאל בעזיכערט זיין פון דער שטעטע, זיין,
אין גענעטייל ער האט נאר גיקוקט צו פאר בעסערין דעם מצב פון דער שטאט
אין נשמות און מוראליש, ער האט פיל גוטע ארגונגען ביי אונז איין גיפירט
פאר וועלכע מיר דארפן אים נאך עד היום דאנקבאר זיין, נאר וויא געוואונליך
ניט אלץ האט ער גיקאנט רעפארמירן, דען וואס אנגעהער צו דיא קהלשע
פאר דארבונגהייט האט ער ניט גיקאנט אים בעסערין ווייל ער פלעגט פאנענען
אמעכטנע קראפט פון גענער וועלכע ער האט ניט גיקאנט זיין, נאר אויף
זיין איין פעלער מוזן מיר אים אנטערקן וועלכער פשטייט אין דעם; דאס ער
האט זיך גימאלס מיט קיינעם בעראטן, נאר דאס וואס ביי אים איז אים
גיקומען עס מאג זיין ניט אזוי גלייך, האט ער עס גימאלס אים פירן, און דער
מיט האט ער מאנע פעלערין גימאלס ווייל זיין ספילציוואקט איז געווען און
בעשרייבליך, זיין פרידאנאקט פאר דיא שטאט און זיין ארגונסליכקייט וועלן
מיר גיפנען אין דיא ווייטערדיגע קאפיטלען פון אונזער געשיכטע, און יעצט
האבן מיר גייט זיך אום צו קערן צו די צווייטע פערזאנען דאס היינט רבעקע
און זאפען וועלכע מיר האבן געפונען ביי רבעקען אין גאנצעט ביי איין
פראגע זיצענדיג.

רבעקע איז מיט איר געזעלן געזעסן ביין קלאוויר, אנויילע האט זיך
געשפילט און אנויילע האט זיך געשפראכן מיט זאפען זאגנאר גאנץ שטיל אבער
זייער פאר אינטערעסירט, עש איז אויף איר געוועזן צו ערקאנען מירוואנע עס
איז געוואונליך גירעט געווארן וועגן וואס וויכטיגס, וועלכע עס איז אונז
גייט צו וויסן.

אזוי וועט ער היינטע פאלד היר קומען? פרגעט זאפען.
יא גאנץ געוויס — ענטפערט רבעקע — ווען וויינשטאק האט פערשפראכן
גלייב

גלייב איך דאס ער וועט עס ערפילן, און איבער הויפט ווען איך רעכין דאס אונזער זעהן זיך מאכט אים פערנעגן זא גלייך וויא מיר, נאר בייא מיר איז דיא פערנעגן פאר מיטש מיט קימקער.

און איך רעכין דאס איר פערנעגן זיך אומזאנסט אייערע עלטערין וועלן אייך ניט הינדערין פון זא איין פארטיי, צו דען האבן זייא ניט קיין אויגן אדער פארשטאנד צו פערנעגן דיא ווינדעקייט פון זימל וויינשטאק, ער איז דאך אין דער טהאט וויינדיג צו זיין אייער לעפענס פערנעגן, האט זאפיע גזאנט.

איהר ווייסט איינס אבער איך ווייס צוויי — האט רבעקע גזאנט — איך קאן מיין פאטער זייער גוט, ער איז זייער איין אופארנער, (עקשן) עס קאן קינער ניט אפ ווענדן פון זיין וואונש, און ווען ער האט בייא זיך גירעשעט מיר אויס צו געבן פאר איין גישטוידהטן — וועלכע איך לייך ניט — איז דאס אזו וויא פאר פאלן, און דרום האב איך מיין ליבע צו זימלען שטענדיג אין זיך גיפערסט און האב דאס אים ניט ענדעקט, דען ווארום זאל איך אים אין פאלשע האפענונג פאר פירן? נאר ווען ער האט די שטונדע פון מינע גיפילן פערירט, און האט זיין מאנענעט צו מיין הארץ גינעהנט, דאן האט מיין פאר שטיקטע ליבע וויא איין פארע אויס גינעצט, אבער יעצט בערייהע איך אויף דעם זייער שטארק, דינקענדיג צו וואס פאר איין ענדע אונזער ליבע קאן אונז בריינגען, איך בעדוישט אים גאנץ שטארק, דען פילייכט וועט אונזער ליבע איין שלעכטן רעזולטאט האבן דאן וועל איך זיך אליין ניט קאנען שיינקען, דרויף וואס איך האב זיך מיט ליבע צו אים ערקלערט, דען דער מיט וועט גיטאפולט זיין זינע שטערצן, ווייל יעצט רעכנט ער דאס דיא וועג צו אונזער גליק איז גאר נאקענט מיטן האנד צו ערייכן, היינט וויא גילעמט וועט ער דאס ווערין ווען ער וועט זיך ארום זעהען דאס דער גליק איז נאך ווייט פון אים, און ער מוז נאך אטיפן זומפ ביזן האלז פראדען ביז ער וועט צו מיר צו קומען, און ווער ווייס? ... א, איך שוידער מיך בייא דיען גינאנקען!

גוא, וואס דינקט איהר יעצט צו טאן? האט זאפיע גיפערענט. איך דינק — האט רבעקע גינעמפרט — ביזן האלז געין שטראם צו שווימען, אלע וועלן מיט מיין קערפער דורך צו שניידן, ביז ... ביז איך וועל מיין וואונש ערייכן, אדער איך וועל צום גרונד פאלן, און וועל מיט מיין לעבן צאהלן.

זייא זינען גליקליך! — האט זאפיע אויס גישריען — זייא זינען גליקליך דאמיט וואס זייא האבן גינגו דריסט זיך צו פערבטן געין די הינדערנישע וועלכע עס שטייט אייך פאר, און ווען מען שטרייט מיט ענערניע מוז מען זיגן, איר האט זאגאר נאך פיל מיהע, אבער איהר מוזט דאס נאך דאנקבאר זיין, ווייל דאס וועט אייך פיל מעהר דעם גליק פערזיסן.

יא יא, איך פארשטיי דאס — זאנט רבעקע — אז ווען מענענדעט אן אלע קרעפטן קען מען דעם שטראם פון ים אריבער שווימען, אבער וויא

פֿעכט מען זיך מיט דיא ווילדע וואשער מענטשן, און ווילדע שווינגען וועלכע אין סעטער גיפֿינען זיך, זייא לונגן נאר דעם אונשוולדיגן מענטשן איין צו שלינגען, א! די ווילדע טהירן דאָהען מיר מיין צו קונפֿט, איך פֿירכטע מיר זייא זאלן מיר מיין וועג גיט איפֿער שלאָגן, דען זייא גיפֿינען זיך אויף יעדער טריט, אויך פֿאר דעקן זייא זיך אונטערין וואסער מיטאל זיך פֿון זייא גיט היטן איג מאַנכע שטעלן זיך פֿאר אין מיטן ים וויא עפעס אַ חומר וויא אַשטיק האַלן און דאס גלייכן, צו וועלכע דער שווימער לויפט צו זיך אָן צו חאפֿן און פֿוקמען רעטונג, נאר וויא ער קומט אין דער נעהע דער נעהט מען דעם אונגליק, דיא ווילדע טהיר עפינט אויף איר ווילדע מזיל מיט דיא מאסע שאַרפע ציינער וועלכע זעהט אויס וויא די העלע, און דער אונשוודיגער מענטש ווערט איין גישלונגען בעפֿאר ער זעהט זיך נאך ארום, אַט פֿאר דיא חיות רעות וועלכע זיינען אין מענטשליכן אויס זעהן פֿאר קליידעט פֿאר זייא שרעק איך זיך, איך זאל גיט רינען פֿאר איין גיריכט צו זייער מאהלצייט, איך זאל גיט גיבראטן ווערן אויף זייער קיך אין וועלכע עס פֿרעגלען זיך מענטשיסע קעפֿ און גאנצע קערפֿער.

איהר האט רעכט, טהייערע רבעקע! — האט זאפֿע גיזאנט איהר אומארטענדיג — איהר זייט גוט בעקאנט אין דער וועלט, פֿאר דיא מענטשן איז צו פֿירכטן גאט שידמע אונז פֿון זייא!

אין דעם האט זיך דיא מיר גיפֿינט און זימל וויינשטאק איז אריין, ער האט זיך העפֿליך פֿערגינגט, און מיט איין פֿריינדליכן האנד דריק האט ער זייא גרוסט, און סאנלאסנא מיט רבעקעס פֿערלאנג האט ער זיך לעבן איר געזעט. עס איז מיר ערלויבט צו פֿרעגן פֿון וואס איהר האט גישפֿראכן בייא מיין געזינגן אריין קומען? — האט וויינשטאק גיפֿרענט.

יא, — ענטפֿערט רבעקע — און איך קאן איך גלייך אנטווארטן דאס מיר האבן צווישן זיך איין ספֿאר וויא מעשפֿילט אויס דיא אפֿערע ראפֿערט דאבול. און איך בין גאטאו זיך צו פֿערלאזן אויפֿן הער וויינשטאק, וויא ער וועט אויס שפֿילן זא איז עס גיוויס ריכטיג — זאנט זאפֿע.

פֿון מינער זייטע אויך — זאנט רבעקע — איך פֿערלאז זיך אויפֿן הער וויינשטאק אין גאנצן. ... "הער וויינשטאק" האבן זייא פֿידע צו אים גאנט — "מיר בעטן גיפֿעליגס צו שפֿילן די אפֿערע. ... ראפֿערט דאבול אום צו מאכן איין ענד פֿון אונזער ראונאנלאסנע".

איך נעם עס מיט פֿערגינגן אָן — זאנט וויינשטאק — אפֿער מיט דעם בעדינג דאס דער בעווימער זאל מיר פֿאר מיין מיהע בעלאהנען, ער האט דאס מיט איין שמיכיל גיזאנט זעצינדיג זיך לעבן קלאוויר, ער האט דיא אפֿערע קינסטליך אויס גישפֿילט, און דער פֿונקט פֿון זייער פאלשן ספֿאר האט זיך אין פֿערגינג פֿאר וועקסילט, דען זיין שפֿילן האט זייא אין הארצן אריין גידרונגן, דרום זיינען זייא גיבליבן אייניגע וויילן שטיל ווייל זייא האבן זיך גאר פֿאר

געסין וועגן וואס דא גייט, און נאך אקלינגע פונעם האט זאפֿע אויס גישריען:
 ווינאוואט! איך בין בעזיגט: ווינשטאק שפילט וויא רבעקע, אפער מיט וואס
 קאן איך איהנען בעלאהנען הער ווינשטאק? איך גלויב אז דיא בעסטע
 וואנאגראדענגע וועט יעצט פאר אייך זיין מיין אונזעק גיין, דאס איך זאל
 זיך גוט אריין מישין אין אייער פריסוטסטווא, דאס האט זאפֿע מיט איין
 שמייכל אויס גירעט, און האט איהר האנד אויס גישטרעקט אפ שייך צו
 געמען, און אומזאנסט האבן זייא איר פאר זיכערט דאס זיאל וועט זייא גאר
 גוט הינדערין מיט איר פאר גלייבן, אין געגענטהיל איר פריסוטסטווא שאפט
 זייא פערנגיגן, דען זאפֿע האט אפ שייך גנומען און איז ארויס.

אהיפֿשע צייט נאך זאפֿעס אונזעק גיין, זייען אונזערע צווייא פערליבטע
 גיזעסין זייער שטיל, נור אס ענדע האט דיא שטיקקייט איפער גישלאגן אין
 זיפֿצט וועלכער האט זיך פון רבעקעס הארץ אויש גיריטן, „ווארום זיפֿצעסט
 דוא? פילייכט איז דיר מיין יעצטיגער בעזיג צו לאסט“? פֿרעגט ווינשטאק.
 אין געגענטהיל — ענטפערט רבעקע — דיין גיזעלשאפט שאפט מיר
 פערנגיגן, און צו ערשטרייט אלע קומער, און זא גלייך וויא פיר די זאנגע
 סוז דער שאטין אנטלויפֿן, זא שעפט אויס דער זיפֿן דאס קומער פון מיין
 הארץ בייא דיין ערשיינגונג, נור וואס ביסטו מיין לעבן זא פערטראכט?

איך דינגק יעצט, וויא גאט קאן דאס אונמאכן אין אקורצע צייט איין
 אפסטאמאטעלסטווא, איך פיל יעצט דעם אונטערשייד פון אונזער יעצטיגע
 גיזעלשאפט פון דיא ביו אהעריגע, דוכט זיך דיא זעלבע פערזאנען און אויף
 דעם זעלבן ארט, נור עס איז יעצט אלץ גאר אנדערס, דאן האט מיר מיין
 הארץ גירוישט, דו האסט מיר אויס גיזעהן וויא אבורלאנטענער צירונג וועלכער
 שטייט אונטער אגלאז אין איין האנדיל פון דימאנט ווארג, פון וועלכין די אויגן
 פערבלאנקט אפער עס איז גיט צו פערירן, אפער יעצט! איז אלעס גאנץ
 אנדערס, אלעס וואס פיר מיר שיינט מיר זייער ליכטיג, איך אטעהעם פרייא,
 דוא ביזט מיר גיגליכין וויא אבורלאנטענע שפילקע וועלכע איך ציהר אן אויף
 מיין הארץ, נור שפורין פון הארץ קלאפונג איז נאך ביי מיר גיגליבן מיין
 הארץ וויל נאך גיט גלויבן דאס איך בין מיט מיין גליק אין גאנצן פארטיג,
 זיאל אונט נאך אין דעם פערצווייפֿלט.

אוממאטעס ווילן ליבער זימל! דער סאן גאר גיט וועגן צווייפלונג אין
 אונזער גליק, ווארום דיזער עראינערונג שפאלט מיר דיא קאפ און פאר
 וואונדערט מיר דיא הארץ, מיר סוזין אויף עוויג פערזייגונג ווערין, דוא ביזט
 מיין זעלע, און אן אזעלע קאן קיין קערפער גיט לעבן, סעקאן דעם קערפער
 גיט לעבעדיג סאכין מיט איין צווייטונג איין נשמה, אונזער ליבע קאן זיך גיט
 פערגלייכן צו אנדערע דען אונזער ליבע איז גיפלאכטין פון אונזער קינדהייט
 צייט מיר זייען פינגע זעקס יארניגע קינדער גיזוארין האבן מיר זיך שוין גיליבט,
 און דיא ליבע האט אלץ מיט שטופין גישטייגט ביז יעצט, דערום קאן זיאל

זיך ניט פארקלייבן מיט איין ליבע וועלכע ווערט פון איין גישפּרעך גיבארין , מיר מוזן זיך אויף עוויג פּעראייניגן ! עס איז זאגאר נאך פארן פיל ארבעט אויס צו ראמען דיא וועג וועלכע פירט אונז צום גליק , נאר מיט גאטס הילפע איך וועל מיין אלע קרעפטן אנווענדן אונז צו ערייבן , אונ איך וועל עס אויס פירן , איך וועל פאר מיין פאטער מיין הארץ ענדעקן , אונ איך גלויב דאס ער וועט זיין מאכטער וועלכע ער ליבט וויא זיין לעבן , ניט לאזן שטארבן דורך דעם וואס ער וועט איר פון איר וואונש אפ ווענדן , זיין ! איך קאן דאס אויף אים ניט גלייבן , ער וועט מיר ניט זא טראגיש בעהאנדלען , אונ ווען-נא ! האט רבקה אויס גישריען בעניסנדיג זיך מיט טרערן — איז נאך אונזער וואפראם ניט גיענדיגט , איך וועל מיט אפּיטערע הארץ מיין פאטערס הויז פארלאזן , אונ איך וועל זיין נאך דיר , דען וואס מוזט מיר מיין לעבן , אונ וויא קאן איך נאר לעבן אן דיר מיין טרייסט ! .

אונ איך בין פארטיג מיט אפּענע אריס דיר צו עמפּאנגען , זאגט וויינשטאק אונ פון זינע אויגן האבן גיפליסט טרערן — קיינע שרעקלעכסטע אפּסטאמאלקטווא איז ניט אים שטאנדע מיר אפּ צו שטייטן-פון-דיר , מיט מיין מוסה'ניגן קראפט אונ מיט דיא ענערגיע וועלכע ערוועקט זיך און מיר ווען איך דער מאן זיך אן דיר , וועל איך בערג צו רייסן אונ אלע ווילדע טהירן צו ערניכטן וועלכע עס וועלן זיך מיר פיר גענענער פאר שטעלן .

זיי זינען איינער אויף דעם אנדערן אויפן האלז גיפאלן , אונ מיט זייערע הענט האבן זיי זיך וויא מיט קלאמערס אומגיארעמט , זייערע ביידעס טרערן האבן זיך צו זאמען גימישט . אויף זייערע גיזכטן , אונ מיט איין לאנגן ווארעמען קוש זינען זיי גישטאנען וויא איין קערפער מיט איין זעלע , גאכער זינען זיי אין דיא שטולן גיפאלן אונ האבן זיך מיט טרערן באגאסן , אזו וויא זייערע הערצער האט זיי געפאך אונגיאנאט דאס זיי זינען אויף זייער אנפערליכע וועג ארויף .

ליבע לעזער ! מיר מוזן דיא צווייא פארליבטע אויף אלאנגע צייט אויסן לאזן , ווייל מיר האבן גייטיג וואס אנדערס דער ווייל צו שרייבן , נור מיר וועלן באקומען פון זיי קורצע גירוסן , נור דאש מוזט איר וויסן , דאש זייער ליבע איז פארנווערן גיגאנגען , זיא איז וואש ווייטער אלץ שטארקער גיווארין , אונ עש האט שוין זיי גישיינט גאר מיטן האנט דעם גליק צו דער לאנגען , נור דאן וועלן מיר זיך צו זיי אומקערן , אונ עס וועט נאר אנדערש ווערן .

5) אלעבין וויא אונטער דער זון.

ביי דרעזעלן מיט איר חתן מנשה בלוכענקראנג איז שוין מיט מזל חתונה גיוועזן , ארום דיא חתונה וועלן מיר פיל ניט ריידן , נור מיט איין ווארט אז זיא איז גיוועזן גרויס ארטיג , פון חתנים צד איז גיוועזן זיין זיידע דער גאדרינגער רב אויך זיין פאטער אונ נאך אכמציין רבנים , מנשעס מוסער איז

ג'ט ג'וועזן — דיא אונזאך דער פון וועלן ס'ר פון ווייטער פאר שטיין — פון
אשר יעקלס צד זיינען אויך ג'וועזן גאנץ שטאט, ווארום ווער איז דאס ג'ט
אחברה פאן אין וואסער עס איז אחברה, און ר' אשר יעקל איז אומאונדאום
אנפאי, היינט זיינען דאך אלע מחותנים, און דיא חתונה איז גיפייגט ג'ווארן אין
פענעפסיף מיט גרויס עפעקט, חילוקים זיינען גיפליגן וויא אהאגיל, און דער
בארמטר, "ציגער" האט אויך אטייל גינומען אין דער שמחה, אכילה ושתה איז
ג'וועזן ב'ד הכלל, היינט פאר שטייט זיך אז אלע זיינען אנועס צו פרידענע
פון אזא אהתונה, גאר מער פאר אלעמען זיינען פון דער חתונה צו פרידן
ג'וועזן דער חתן מיט דיא בלה, דיא וואש ליבין זיך פון יארן לאנג און זיינען
דורך אלע מהדורי גיהנם און דער נאך דער לעבין וויא זייער האכצייט, קאנען
זיך אזו פיל ג'ט פרייען וויא אונזער נייע פאר פאלק, דען דאש איז ג'וועזן
אזא פעשערטע פאר אומטיגע גלייכע פערזאנן וויא דיא וועלט זאגט: "וויא אין
מאמע האט זיי גיהאט" עס איז אנועס אפערלויף פון עטליכע מאנהייטן נאך
זייער האכצייט, און דיא פאר פאלג האבן גיבליהט וויא צווייא גארטין בלוסען
אויף איין שטאם, יעדע וויילע יעדע זעקונדע האט זייא מיט פערנגיגן ג'וועטיגט,
זיי האבן זיך איינער פון דעם אנדערן ג'ט גיקאנט אטלשטיגען, מנשען איז
גאר איין זאך ג'ט גיפעלן, דיא אויפירונגען פון זיין שווערס הויז, ער האט
ווייניג גיהאנדלט מיט דיא איינגייער פון דיא הויז ווייל זייא האבן אים אויש
גיזעהן וויא ווילדע חיות, ער פלעגט אפט מוסעריין זיין שווער ער זאל דיא
קאראבקע אנועס ווארפן, אשר יעקל האט אנפאנגס ג'וואלט הארבין צו זיינע
מובאלישע רעדעס, נור אס ענדע האט זיך עלקע אויף אים אן גיביינערט
דאס ער זאל שוין מער ג'ט צו הערן צו דיא גארשקייט, און פון דאן אן
האט מנשה אומאונסט פאר דארבין זיינע נאלדענע רייד, מנשה איז אין שטאט
אויך זייער פאפולארנע ג'וועזן, ער איז ג'ווען אויס גינומען הן ביי לומדים און
הן ביי היגע גיבליהטע לייט, דען אין עס איז ג'וועזן פאר וויקילט הורה
און השכלה, און זאנאר ער איז ג'וועזן אנרויסער תלמודיסט איז ער אויך
ענטוויקלט ג'וועזן אין עטליכע אידאפיאישע שפראכן.

איין מאל איז ער זיך גיזעסין מיט זיין פרויא דרעזעלען בייא זיך אין
צימער און האבן זיך אין אגישפערד פארבראכט, "וויא גליקליך איך בין" האט
מנשה צו איר גיזאגט — וויפיל ליידין זיך דאס אן אנדערע דורך-ליבעס. אינמרינס
פיו זייא ערייבין וועמען זיי ווילן, און מאכע מאלין פעכיהען זיי זיך אלעס זיי
באקומען שוין זייער באגער, אפער איך האפע גאר ג'ט גיליסין, איך האפע איין
שידוך גישלאסן ג'ט אויס ליבע נור בדרך כל הארץ, דאס הייסט; דורך אונז
זעהן זיך בייא הנאים אייניגע שמוגדין, וואש אין זא אקליינע צייט איז
אקענטשין ג'ט צו ערפארן אויף דאס מינדעסטע, איך האפע דאן ג'ט ג'וואוסט
וואש קומט אן אויף מיין גורל, איך בין שוין פארטיג ג'ווארן אויף אלעס,
היינט וויא גליקליך איך בין אלס איך האב באקומען זא איין שאצבארטן

דינמאנט וויא דוא, און איך האב גיט גיבארפט זיך פֿרעגן אנטקעגן דעם פֿלאם פון דיא ליבעס אנטקעגן, וויא ווייט דיא ליבע איז פאר אנטקעגןשין שיעדליך קאן מען אפשייטפיל נעמען פון דיא בלוטע.

וויא שיינ און פראכטיג עש איז דיא בלוטע וועלכע ריכט מיט איר ארמאט, ווען דער פֿריא מארגן עפינט זיינע פֿרעסען אויף, צו בליקן אויף איר, ווען איר בלוטען פֿעכער איז אנטקעגן מיט טויא, זאנאר דיא האקע בוימען מעגן איר פֿענידיגן, וויא זיס די אדעלע ראזע איז צו דיא מענטשליכע אויגן, ווען דיא זאהנע שיקט אויף איר דיא ערשטע שטראלין, און דיא טראפנס טויא שיינען וויא פינקלדיגע בוללאנטין, זא שיינט זיא ביז דער מאג ווערט פארטיג און דיא זאהנע שטייגט ארויף, אויף דעם מיטן הימיל; נור וויא דיא גראסע הימל פון דער זאהנע דריקט איהר צו, דאן ווערט אויס גיטריקנט דיא טראפנס טויא, איהר גישמאקער אויס זעהן ווערט בלאם, פֿער וועלכט צו וויאנעט ווערט זיא, און איר הייבט מיט דיא גישמאקע פארבין בייקט זיא אראפ, און זיא דינט נור דעם מענטשין צו מיטליד; דאס איז וואהר, דאס פון דיא גיוויקסע האבן מיר איין אוראק צו לערגען, און דיא גאנצע וועלט דינט אונז פאר אפשייטפיל, וויא אבריה איז דער הימל פאר אונז פארשפרייט, און דיא ערד מיט איר גיבורט איז וויא איין לערע בוך, און מיט דאס נעמליכן שריפט איז עס פאר שריבן, און ווען דער מענטש לערינט אין דעם גרויסן בוך זיין גאנצן לעבן דאן הייטשט ער גיבילדעט און גייט אין אגראדע וועג, וויא דיא בלוטע אויפן פֿריא מארגן זא בליהעט דר מענטש אין דעם פֿריא מארגן פון זיין יוגנד, ביז עס הייבט אין אים אן צו שפראצן צו בליהען דיא ליבע מיט איר לוסט, וועלכע ערשטערט זיין רוהע, און ווען זיא פלאסט זיך פארנאגד מיט איר הימל דאן ווערט זיין זעהלע פארקנט פון איר שטעקע, זיא ווערט פאר וועלכט גיט ערייכנדיג איר פארלאנג, זא שמאקצעט דיא ליבע אויס דיא מאך פון דיא ביינער, דיא זאפט דאש יוגנד, וואול איז דעם ווער עס ווייט גיט פון איר, היינט וויא גרויס דארף זיין מיין פֿריידע אז איך האב אזא שאץ וויא דיר באקומען, און האב פֿארהער גיט גיליטן דעם חפוט הקבר וועלכע דיא ליבע בריינגט? .

איך פארשטיי עש פון זיך מיין מיינער — האט דרעזעלע גיזאנט — דאס זעלבין גליק איז אויף מיר אויך אן צו קליידן מיר האט אויך איין אונטערנארטעסער גליק גימראפין, מיר זיינען ביידע דיא גליקליכע אין דער וועלט! עס איז אין דער וועלט צו אונז קיין גלייכן גימא, אין מיין הארץ קאן נאר דיא פֿריידע זיך גיט איין פֿרעסין, עש איז אויכער דיא מאסין פֿערגניגן איך פֿערגניג זיך דאס נאר פון מויל גיט אויס צו ביידן, נור אז וויא אין איין העלין זומהער מאג, ווען דער הימיל איז לויטער, דיא זאהנע שיינט אן איר שטארקייט דאך מרעפט דאש איין קליינער וואלקן וויא איין מענטשליכע האנד פאר טונקלע דיא זאהנע אקליינע וויילע, זא פֿעאונדוהנט מיר אקליינער שרעק.

וועלכער

גימל

וועלכער לעקט אויזש אויף איין אויגנבלק מיין פריידע, דא האט זיך דרענעלע אפ גיהאלטן אונ איין מרויער איז איר אריבער.

וואס איז דיין שרעק? וואס שטערט דיר דיין פריידע? — האט מנשה מיט אונגידולט אויס גישרינען — זאג עס מיר גלייך, ווען דאס איז נאר אנגיהער צו מיר וועל איך דאס גלייך צו ערניכטן, זאג מיר מיין לעבן, מיט גאטעס הילף עש וועט אלץ רעכט ווערן.

בייא דרענעלין איז דיא גוויכט פלאס גיווארן, אין אירע אויגן האבן זיך גישטעקט צווייא מרערין וויא פעריל, זיא האט מיט קיין גליד קיין פערענע גימאכט, אונ מיט אירע שווארצע אויגן האט זיא גיקוקט אויף איר גימאהל מנשהען.

וואש שווייגשטו מיין אייגנציער מרויכט אויף דער וועלט! — האט בלומענקראנץ אויזש גישרינען ארויף פאלינגדיג איר אויפן האלז אונ פשיטינגדיג איר מיט טויזונדע קישונג — דער צייל מיר גלייך דיין קומער, נאך אקליינע פויזע קאן איך שוין גיט אריבער טראגן, שיינק מיר מיין לעבן אונ דער צייל מיר שוין גלייך.

זיי רוהיג — האט דרענעלע קאם אויס גירעט מיט איין שוואכע שטימע — איך וואלט דיר גיט פערונרוהיגן ווען איך וואלט דאש גיט רעכענען פאר זייער גייטיג, דוא זאלשט וויסן אז דוא פוזט אין אירטהום, דוא רעכניכט אז דוא זיצט צו ווישין רוהיגע שטילע מענטשין, גיין! דאש רייד זיך גיט איין, מיר גיפינען זיך צו ווישין ווילדע טהירין וועלכע קאנען אונז אין איין אויגנבלק פאנגען אין זייער נעץ, אונ איך האב פערקוקט דאש דוא פוזט נאר גיט אסטאראונע, דאש וואש ביי דיר קומט אויזש דאש זאנכטו ארויזש, אונ דערום שרעקט מיר מיין הארץ פיליכט וועשטו מיט דייע ווערטער אומנערן אנטרעפן אויף אווילדע סיה וועלכע וועט דיר גלייך איינשלינגען.

אונ איך זע פיר זיך קיין גיפאר גיט — האט מנשה גענטפערט — דוכט זיך אז מיר קאנען נאנג רוהיג זיין, ווארום קיין זאך אונזאנעט אונז גיט, אונ דיין שרעק איז נאר אפאנטאנע.

דאס איז דיא צרה וואש דוא זעקט קיין גיפאר גיט — האט דרעזיל גענטפערט — וואס דוא זעקט ארום זיך גור פריד, דער פאר שרעק איך זיך נאך מער, דען עס איז פאראן דרייא זאכין וועלכע צו שטערט דיא פריד פון מענטשין, צווייא פון זיי איז עפינגליך גיט פארבארגן דערום ווערט פון זיי דער ארדענטליכער מאן גירעטעט, אבער דער דריטער פארבארגט זיך אין דער סינשטער אונ דורך אים ווערן אונשולדיגע גישטרייכלט; ווען אפינג קומט אויף אלאנד צו שטרייטן אונ צו ערשטערן דיא רוהע פון דער לאנד, דאן פארזיכערט מען זיך אויף גאט דאס ער וועט אונטערטוהאנען דעם פינגד אוינד וועט דעם ארינדליכין מענטשין פאשירמענען; שלעכטע מענטשין מערדר וועלכע פאלן ארויף אויף איין שטאט צו רידיין אונ אפ צו רויפן דאס גוטן פון פערעמדע, אויף דערויף איז פאראן איין פראווא סודייע, אונ אונזער ריכטער נעמען

געמען דיא מערדער גיפאנגען אין קייטן און מע פערמאגט היילט זיי וויא זיי האבן פאר דינט, אבער נישט אויף עוויג אונטראגעט דער שטרייט שווערד, און נישט אייביג דראהעט מערדעריי, דער שווערד ווערד אין דער שייד אריין גישטעקט, און דיא מערדערשע האנד ווערד דורך גיריכט גיבונדיג, און דאס פריד און רוהע קערט זיך צוריק אום; אבער עוויג עקסיסטירט דיא פאלשקייט וועלכע איז פארקליידעט מיט איין ארינדליכע נארונאקט, דיא בעהאלטענע חטראקט פאלט נישט ארונטער אונטער גיריכט, און ווען נאט זאל מיט זייא זיך נישט אפ רעכענען קאנען זייא עוויג עקסיסטירן, זיי קליידן זיך אן אין אפרומע קלייד, און אינערליך ווערט אים גיטראכט וועגן אלע בעזחייט, און קיינער קאן דאש נישט באמערקן, דאש איז גלייך וויא אפזייער שלאנג וועלכער ליגט אין אפלומען גארטן, ער פייסט דעם אונשוולדיגן פאר פייניער און מעקאן אים נישט עקראנען ווייל ער פערשטעקט זיך צו ווישן דיא בלומען, זא גיבט עס אויך זעלבע מענשין, וועלכע לאזן אריין זייער גיפט אין איין ארדענטליכן מענטשן, און זאגן דאש זייא האבן גאר קיין אומרעכט נישט גיטאן, ווייל זיי האבן שוין פארהער זייער געץ פערשפרייט מיט דעם וואש זייא האבן אויש גיפויקט דאש דער מענטש איז נישט פרום, און נאך הער איז דאך שוין אמצוה אים שלעכטעס צו טאן, ווייל זיי כאמען אויש דיא דערנער פון גאטעס ווייננאקטן, אבער דאש דיינקט קיינער נישט אז דיא דערנער זיינען זייא גאר, דערום טהייערער מנשה, דארפסטו ווישן דאש מיר גיפנען זיך צו ווישן אזעלכע דערנער, עש האט פיל יאר גידויגט ביז איך האב זיי דער קאנט, און דוא וועלט זיי אויך מיט דער צייט נישט שעצין נאך זייער אויפער קלייד נור דוא וועקט דיא אונטערסטע דער טאפן, נור דער ווייל זאלשטו זייער אקטראאנע זיין היטע זיך פון די ווילדע מתיירן מרעט אויף זיי נישט אן, דען זייא פאר שווייגן נישט. „איך דאנק דיר זייער פאר זיין נאכטאנוליענע — האט מנשה גיזאנט, און האט זיך אויף גישטעלט ארויש צו גיין פון זיין צימער, און עס האט זיך אשאקט גיטאן ביין מיר פון זייער צימער.

(6) דיא גידערמערעבמיגע.

נוא וואס אכנע! — האט תיענעלע גיזאנט צו איר דינקט פאר וועלכע איז אקארקט אריין גיקומען — וואש האסטו גיהערט ביי דרעגלין אונטערין מיר; וואש האט מנשה מיט איר גירעט? אכנע האט תיענעלין איבער דער ציילט אלעס וואש זיא האט גיהערט ווארט ביי ווארט, אויך וויפיל קושין זיי האבן איינער דעם אנדערין גיגעפן.

תיענעלע איז אצוקאכטע גיטארין, אזוי! — האט זיא מיט זיך גירעט — אזוי ווייזט דאך אויש אז ער ליבט איר! ער ליבט דיא ווערד, דיא שטיק חאלערע, גיין! אפינשטערע מערבה מוזטו ביי מיר האבן, ביין שוועסטער! ביין נישט אז דיר וועט דאש אזוי איין גיין און דוא וועלט גאר קיין צרות נישט האבן

האבין, דוא וועשט ביי מיר נישטוואלן ווערן פון יסורים, נור וואש בייד איך? ! וואש קאן איך איר מאן? איך בין דאך נור וויא אפיקס אן פולווער, וואש קאן איך אליין אויש פירן גענין איר? ... ווייא איז מיר! איך וועל דאך מוזן קוקן מיט מיינע אויגן וויא דער פליעהנעדער פלום וויא מנשה ליגט אין דיא ארעקס פון מיין פארפלוכטע שוועסטער, אונ איך וועל פון דאס גויוס גיבלענדעט ווערן, איך וועל דאש גיט אויס האלטן שיידין איך זאל אויך גלייך הייראטן, אונ ווען שוין הייראטן, צו ווערדע איך פאקומען זא איין צירונג, צו גיט אין דער וועלט זיין גלייכן? איך וועל דאך נור עגמט גפש האבן אונ גיט קיין פערנגניגן, אונ אנשטאט דעם וואש ביז אהער בין איך דא אין הויז גיוועזן כל וכל, אונ דרעקע האט קיין צורה אונ קיין פנים גיט גיהאט, וועט זיא איצטער געקען אויפער האנד מיט דאש וואש איר מאן וועט מיינעם איבער שטייגן. גיין! איך קאן דאש גיט אריבער טראגן, אפאפלעקסע וועט מיר שלאגן זעהענדיג דאש ביי מיר אין הויז ... דאס וועט גיט זיין! ... איך מוז געפס זעהן אפלאן, דעם פלום פון מיין שוועסטערס הענט ארויש צוא רייסן, אונ דאש זאל מיר אנקומען ... אונ ווען גיט מיר, זאל ער האמש ביי מיר אין שטוב גיט ארום גיין, זאל ער האמש פאר מיינע אויגן גיט בליהען, איך זאל גיט דארפן זיך קוועלן פון מיין שוועסטערס פערנגניגן, אוי שטעריל שטעריל! איר האט דאש מיר אנגימאכט, איר האט אריין גיבראכט אהער פאר מיר אשטעבענעס, נור וואש בייד איך? ער האט דאך מיין רעה גיט גימיינט, נור מיין טובה, ער האט דאך אן מיר גיט גיטאן, איך האב דאך אים אליין גיהייסן ריידן דעם שידוך, ווער זאל דאש קלערן אויף אזא איין אויגליק, איך האב גירעכניגט אז וויא פאלד אראפאנטער אייניקיל מן חסותם איז דאש אצרה אהייבך וויא עש פאסט פאר מיין שוועסטער, ווער זאל דאש קלערן אז דא וועט אזא בילד פארשיין אזא גרעטענעס ארויש, עש שוידערט מיר גאר ווען איך דער מאן זיך אן אים, איך מוז געפס פארט זעהן אפלאן וויא ערלייזט צו ווערן פון מיינע יסורים, איך מוז זעהן שטעריל דעם שוחט אויף צו רייצן, אונ דאן וועלן מיר שוין ביידע דעקסטווענען וויא אים פון מיין שוועסטער ארויש צו רייסן ... חענעלע האט זיך פער טיפט אין גיבראנקען, גאך דער האט זיא אנגשרייא גיטאן אסנע! אונ אסנע איז צו איר גלייך צו גילאפן.

דוא העקסט אסנע — האט חענעלע צו איהר גיזאנט — דוא ביזט דאך אקלונע, איך געט דיר אז ווען דוא וועסט זיין בייא שטעריל דעם שוחט אין שטוב, זאלסטו מאכין אשמועס וועגן מיין שוואגער סנשהען, אונ זאלסט אים לויבן אן אשיעור, אונ זאלסט אזו זאגן: קענטגי ער איז אגרויכר וויקט איין אקאנאמיקט, אונ ווייס וויא אנשעפט צו פירן, ווייל ער מיכט זיך אריין אין יעדער גישעפט אונ גיט גוטע עצות, דא אנושטין — זאלסטו זיך ערינסט דער ציילן — האט ער גישטראפט זיין שווער פאר וואס ער פאר לאזט זיך אויף פערעמדע מענטשין, אונ איבער הויפט האט ער זיך גיפיינערט פאר וואס מענימרויט

מעגיסטרויס דעם שוחט דיא באראבאקע געלט, ער קאן דאך אייך פדלות שטעלין, האט ער גיזאגט, איר מוזט מאכין אז דיא באראבאקע צעטליך זאל מען בייא אייך געסען, אונ דעם שוחט אין האנט זאל קיין געלט נישט אן קומען, דוא זאלסט דער ציילין אז דער בעל הבית האט אין אנהויב אים נישט גיזאלט פאלגין גאר ער האט מיט אים אזוי פיל צו טאן גיהאט בוי ער האט אים איבער גירעט, אט אזוי זאלסטו זיך דער ציילין קאלט בליטיג, אונ זייא זאלין נישט פארשטיין אז דוא מיינסט געסעס אפגייעה, דוא ביזט דאך אקלונגע.

איידר קאנט זיך אויף מיר פאר לאזין, מיינערע היגענעלע! — האט אסנע גיזאגט — איך וועל דאס שוין אייך אקבראד איספעלנען, איר וויסט דאך אז איך בין פייהיג צו אנעלכע אינטערעסין, איך האב דאך אייערע עלטערין איין גירעט אז זימל ווייניגטאק האט מיט מיייליך גיטאנצט, אזוי וויא איידר אונ שטעריל האט מיר פאר זאגט, אונ זייא גלויבין נאך עד האקאם (עד היום) אז דאס איז ריכטיג ווייל איך האב גיזאגט אז איך האב דאס מיט מינע אויגין גיזעהן, האמטש דאס איז נישט גישמויגין אונ נישט גיפלוזיגין, אלע האלטין מיר פאר אנארעלע דריבער גלויבין וויא מיר אין אלץ, דריבער קאנט איידר זיין זיכער אז איך וועל אייער היינטיגע פארוצנע אויך איספאלנאנען.

(7) אן געלט. איז גאר קיין וועלט

ווען היגענעלע האט שוין גיוואוסט אז אסנע האט שוין איספאלנאנעט איר פריקאזאנע, איז נישט איין מאל צו גיזאגנען צו איר פאטער אשך יעקלען אונ זאגט צו אים: "הער טאטיגקע! איך וואלט זאגין אז דוא זאלסט איין אכטאנ מאכין אפראבע אויף שטעריל דעם גאמן, דאס הייסט דוא זאלסט פאר זאגין אז מוזאל בייא דיר געסען באראבאקע צעטליך ווער עס דארף וואס קוילען, אונ דיא שוחטים זאלין נישט קוילען אן דיין צעטיל, כדי מיר זאלין וויסן איין ערך אויף ריכטיג וואס עס מאכט אונאך, צו וועט דאס איין מראגין אזוי וויא שטעריל ווייזט אונ אן, אדער אפשר מעהר, אונ דער פון וועלין מיר שליסן צו גייט דאס צו בייא שטערלען ערליך.

מיין קינד — האט אשך יעקיל צו איר גיזאגט — איז דען שטעריל בייא דיר אין חשד? אזא א איד, אזא אפרומער איד, ער זאל זיין אין חשד? יע חשד זיין, נישט חשד זיין — האט היגענעלע גיענטפערט — אפראבע מאג מען דאך מאכין, בייא גענעם אין הארצין קאן קיינער נישט אריין קריכין אונ דריבער וואלט איך זאגין מוזאל פראוויין איין אכטאנ, וואס קאן מען דער צו צו לייגין? אבער דוא וויסט דאך אז מיר ווינען אלע פאר נומענע מענטשין — האט אשך יעקיל גיזאגט —, עס זאל נישט אפ גיריסן ווערין דיא שטיקעלע פרנסה, הלנואי זאל קלעקן הענט, היינט ווער קאן זיך מיט דיא צעטליך פאר געסען? הייס דרעלען — האט היגענעלע גיזאגט — זיא איז דאך גאנצענע טעג ליידיג, פון דער התונה אן שטעקט זיא דאך נישט אריין אפינגער אין קאלטע וואסער

וואסער, זיא איז גיטארין אדאמע אונ גאנצענע טעג פערבריינגט זיא זיך מיט
איהר מאנעלע, די גאלד וועט פון איהר ניט אפ פאלן אז זיא וועט זיך זאגמאנען
מיט דיא צעטליך? .

איך וועל טאקי דיר פאלגן, מיר גיפעלט דיין פלאן — האט אשר
יעקל גיזאנט.

אויף מארגן ווען שטעריל איז אריין צו אשר זעקלען, האט צו אים אשר
יעקל גיזאנט: „ר' שטעריל מתיים ויהלאה זאלט איר ניט קוילען אן אצעטיל,
מען מוז אייך בריינגען פון מיר אצעטיל, יהי' מי שיהי' שייא ארום אונ שייא
בייך זאלט איר ניט אנוואנען, אונ ער מוז פון מיר אצעטיל בריינגען, שטעריל
האט פאר פערס די ליפין פאר ביסין, דער קאזיראק האט זיך אים שוין אהינגער
פאר דרייט, אונ ער האט מיט דיא הענט תנועות גימאכט וויא ער וואלט אויס
ריידן אשווערין מהרשיא — אזו איז שוין זיין שטייגער גוועזן ווען ער פלעגט
זיך פאר מראכטין — אונ אזו האט ער זיך גישפאצירט פון איין צימער אין
דעם אנדערין, אונ ניט קוקנדיג וואס ער האט זיך אלע וויילע אויף וואס עס
איז אן גישטויסין אונ האט גיקראגן אקלאפ אין זייט אין קאפ, איז ער אלץ
וואס ווייטער האכטיגער גינאנגען ביז ער האט הענעלען אן גיטראפין.

וואס זייט איר אזו פאר מראכט? האט אים הענעלע אפברעג גיטאן, ער
האט זיך לעבין איהר אפ גישטעלט אונ האט אנויילע גישוויגן, גאכדער האט
ער איר גיפרעגט: „וואס זאגסטו? . איך פרעג: וואס זייט איר אזו פאר קלעכט? .
שטעריל האט איר איבער דער ציילט דיא גאנצע מעשה, אונ האט
גיקאנצעט; דאס ער פאר שטייט פון וואנען דאס וואקסט, דאס שטאמט נאר
פון מנשהען, איך ווייס דאס אויף קלאר, אונ איך וועל זיך מיט אים אייח
אויף דער וועלט אפ רעכענען.

איך גלויב דאס אויף אים ניט — האט הענעלע גיזאנט — ער וועט אזא
איין גארשקייט ניט טאן, אונ וויא פאלט איר דאס נאר אויס אויף אים צו זאגן? .
דער ציילט מיר קיין מעשות ניט — האט שטעריל גיזאנט — אז איך זאג
מן הסתם ווייס איך אז ער ניט קיין אנדערער האט דאס אויף מיר אן גיהעצט,
איך וועל זיך אן אים נוקם זיין, אים וועל איך שוין קוילענען אן אצעטיל.

איך וועל דיא גזרה פון איך מבטל זיין — האט הענעלע צו אים גיזאנט —
מיין פאטער האט דאך גיטויס קיין צייט ניט ארום דיא צעטליך זיך צו זאגמאנען,
וועט ער דאך דאס מיר איבער געבן, אונ איך וועל זיך דאס ניט אן געסען
וועט דאך שוין דיא גזירה ספילא פטול ווערן, נאר איר זאלט קיין שגאה ניט
האבן אויף מנשהען,

אין עטליכע טעג ארום איז שטעריל אריין צו הענעלען, אונ האט צו
איר גיזאנט: הא נוא וואס? בין איך גירעכט אז אלע צרות וואקסט פון מנשהען
אז דוא האסט דער צו אויך גיט גיקאנט העלפין, אז דוא האסט זיך גיט גוואלם
ארום די צעטליך זאגמאנען האט זיך דאס אן גינטען דרעקע, היינט זעהסט
דאך שוין אויף קלאר אז פון זייא וואקסט דאס.

פארדאן! איך מוז זיך שוין אונטער געבן — האט הענעלע גיזאנט — נאר איך רעכטן נאך אלץ אז מנשה איז ניט שולדיג, דאס האט נאר מיין פאדלע שוועסטער אן גימאכט, אונ צו מנשה'ען האט איר גאר ניט.

נוא וואס, דוא וועסט אין דעריין גאר שווייגן? — האט שמעריל גיפרעגט הענעלע — דוא וועסט זיך דאס לאזן טרעטן אונטער איהרע פיש, אז דוא וועסט זיך נאר לאזן וועלן וויא דיר פאר טרייבן אין מיין לאך, צו דוא פאר שטייגט וואו דוא האלסט?!

איך זאל זיך ניט לאזן? וויא קאן איך זיך ניט לאזן? וואס האב איך זיך איין עצה צו געבן? האט הענעלע גיפרעגט.

הא הענעלע! ווען ביזטו דאס גיווארן אזא שטיל קינד? דוכט זיך אז דו ביזט שוין גאר ניט אזא נופעלע, דוא טייגסט דאך עפעס צו אזעלכע אינטערסין, דוא קאנסט אפענטשן פאר יאגן אז דו ווילסט נאר, אונ איצטער ביזטו מיט אמאד גיווארן אזא געפעכיל, צו דאס איז ווייל איצטער גייט דיר אום לעבן? דוא ווייסט וואס דער סוף וועט זיין פון דיר ווען דוא וועסט שווייגן? ... מנשה איז דאך אין דער אמתין איין אויכנאם עס איז זיין גלייכין גיטא, פאר שטייט מען דאך אז ביינע געלטערין ליגעבן אים וויא איין אייגן קינד, אונ צוליב אים האט שוין דרעזעל אויף איין אנדער ווערדע בקומען, איז דאך שוין וועגן ארויס לאזן וויא פון קעסט נאר קיין רייד ניט, דען וויא לאזט מען אין דער אמת פון שטוב ארויס אזעלכע צווייט שיינע בוקעטין? אונ גאך איין איידים קאן מען דאך שוין ניט נעמען אויף קעסט, דען דאס איז וויא צווייט קעץ אין איין זאך, וועט מען דאך דיר מוזן אים געבן פון זיך, אחתן וועט שוין מנשה פאר דיר אויס קלייבן וועלכין ער וועט וועלן, אויף ביין נבן אונ גארדעראפע וועלן וויא דאך זיין דיא גאנצע בעלי דעות, היינט איז שוין דיר אז אך אונ וויא, דוא זעקסט שוין ביין סוף הענעלע? דוא ביזט געפאך איין אומגליקליכע!

ליבער ר' שמעריל! האט הענעלע אויס גישרייען — איר דארפט מיר קיין פינגער אין מויל ניט אריין לייגן, איך פארשטיי אליין גאנץ גוט וואו איך האלט אין דער וועלט, ניט אזא וואס מיין צו קונפט איז אין גיפאהר, איך טראג שוין פון וויא וואונדן אין הארצין, דען וויא קאן איך דאס צו זעהען אזא אשיינעם פלום אזא איין העלד אין די ארעמס פון מיין פאר פלוקטע שוועסטער, מנשה איז דאך אכאן וועלכער פארדינט גילפט צו ווערן מיט דעם ערשטן בליק, היינט וויא זאל איך אים ניט ליבען ווען מיר זיינען אין איין הויז, ר' שמעריל! איך בין אין מנשה'ען פערליבט איבער דיא אויערן, איך קאן אייך מיין הארץ ניט אויף שניידן אונ ווייזן מינע גרויסע וואונדן, איך וועל דאס ניט אויס האלטן זעהענדיג אים בייא אויז אין הויז אונ ניט רעכענענדיג אים פאר מיינעם ... ר' שמעריל ר' שמעריל! ווען איר וואלט קאנען אים געפרייען פון מיין שוועסטערס הענט אונ מיר אים אוועק געבן, דאן וואלט איך אייך אויפן הימל ארויף גיזעצט, איר וואלט פשוט מיין לעבן גרעטעט

אונ איר וואלט יום כפור גיט דארפן פאסטן, נאר אס ווייניגסטן מאכט ער זאל בייא אונז אין שטוב גיט זיין, לבל תפחות פליקט אים אפ פון מיין שוועסטער, דיא צרה זאל מיר אייביג פאר דיא אויגן גיט שטיין, דען איך קאן דאס גיט אזויס מראגן !

אויף ר' שטערלען איז אנניע הויט גיווארן הערינדיג אירע ווערטער, ער האט זיך גיטראכט, גוט מיין שעפס, דוא גייסט אין די שטעקליך, דוא וועסט מיר שוין העלפן אין מיינע פלוטיגע שטוקעס, ער האט אפילו גאנגן גוט פאר שטאנען, אז ווען אפילו מינאל מנשהען פון דרעזלען ארויס בייסן וועט ער אויך צו איר גיט אן קומען, דאס ערסטן ווייל מעטאר דיא ווייבס שוועסטער גיט געמען פאר דיא ווייבס לעבן, אונ אויך וועט מנשה גיט וועלן שפיינען אויף אזא העסליכע שלאנג וויא הענעלע, פון דעסט וועגן האט ר' שטערל דאס אלץ אראפ גישלונגען אונ האט צו איר גיזאגט.

דיא ערשטע זאך דארף מען גיפינען אפלאן וויא מנשהען פון אייער שטוב ארויס צו גאגן, אונ גאכערע אזויס צו פירן דאס דרעזל זאל בייא אים געמען אנט, אונ דער נאך וועט ער שוין ממילא צו דיר אריין פאלן, דען וואס דארף ער אנגעסערין גליק, שיינ ביזטו דאך וויא דער מארגן שטערין, אונ וועגן קלוג איז דאך גאר קיין רייד, אונ דאן וועסטו שוין זיין דיא גליקליכסטע אין ביין פאטערס הויז, אונ ביין פאר פלובסטע שוועסטער וועט איין פאפלעקסטע איין שלאגן דאס זעהנדיג.

הענעלע איז צו קראכין וויא אלאקשין קוגיל פאר נחת, הערינדיג פון ר' שטערלען איהרע מעלות, וועלכע זיא האט איהם מיטן גאנצן הארצין גילויבט, האטש זיא מיטן שפיגל איז גיוועזן וויא אנדערע צווייא, היינט האט איר דיא הארץ מיט פריידע אן גיהויבן צו קלאפן פון די גוטע האפענונג וועלכע ר' שטערל האט איר גיגעבן, אז אט אט פאלט שוין מנשה אין אירע הענט אריין, אונ פאר גרויס שמחה האט זיא גידריגט ר' שטערלס האנט אונ האט צו אים גיזאגט: דאנקען אייך דער פאר וועל איך גיט, ווייל פאר אמצוה דאנקט מען גיט, אונ וואס דארף מען אנדעסערע מצוה וויא דאס איז, דאס איז דאך אמתע פיקות נפשות, נור דאס קאנט איהר זיכער זיין אז כל זמן איך וועל לעבן זייט איהר דא היא א שוחט, די פולע שונאים אייערע וועלן אייך גיט קאנען אפ שטופן פון דער שחיטה, מיין פאטער וועט דאך מן הסתם איין אויפגער בעל קאראפקע בלייבן, אונ אבעל קאראפקע איז דאך דער בעל דעה אויף א שוחט, אונ ווייטער קיינער גיט, אונ איר ווייסט דאך אז איך בין בייא מיין פאטער כל וכל, דען וויא צו טיילן דיא עליות אין שול איז ער זיך אויך מיט מיר מיינשט, פאר שטייט איר דאך שוין אליין אז וויא באלד עס ווענד זיך אן מיר בלייבט איר שוין אייביג שוחט.

ר' שטערל איז נאך גיט צו פרידין גיווארן מיט איהר הבטחה, דען מיט דער שחיטה איז ער בלאו הכי זיכער, ווייל ער איז פון יונה זאהנשיינס (* שנה בזה בעל "שודר ישר").

אדוואנטין, דריבער האט ער צו איר גיזאגט: ווען דאס ווילקסט איר זאל אנהייבן אין דעם אינטערעס צו דיסקוטירען, דארף מען דער צו האבן געלט, ווייל אן געלט, איז נאר גיט קיין וועלט.

געלט! זאגט היענעלע — איר ווייטסט דאך אפילו אז איר בין אקאגע, פאר איין גראסין קאן איר דיא ציינער ארויס געמען זיך אנדער דעם צווייטן, נאר אויף אזא איין ענגן וועל איר קיין געלט גיט שפארן, איר ווייטסט דאך אז איר בין דיא באשיידענע פון מיין פאטערס אייגנס, דאן זאלט איר קיין געלט צו דעם ענגן גיט שפארן, וויפיל מעדארף אזו פיל וועל איר געבן.

(8) דיא תלמוד תורה

דורך כלל זיינען די תלמוד תורה'ס אונטער אידין שרעקליך פאר דארפן, אין געדער שטאט כמעט איז פאראן איין תלמוד תורה, נאר גיט דעם ארימאנס אינגיל אויס צו לערנען עפעס אידישקייט, נאר פון אסגולה וועגן ווייל מיזאגט אז דאס איז טייל פון אשכנז רל, דען ווען דיא פונה וואלט זיין דיא אריינע קינדער עפעס אויס צו לערנען, וואלט מען דאך געמען רעכטע מלמדים גיט קיין טראנסעס וועלכע זיינען אליין קראנק אויף אשייטל עברי, דאס איז אפילו ביא אידין איין גרעט אז מ'קאן זיין איין וואול לערנער גיט קאנענדיג קיין עברי, דאך אבער קומען דאך פון די אידישע תלמוד תורות גאנץ ווייניג וואול לערנער אויך ארויס, דארף מען דאך לכל הפחות זיין אויס לערנען גוט באוועגן, אידין האבן פון דיא תלמוד תורות צוויי נוצן, ערשטן, מעדארף דאך פארט יוצא זיין אז גיט פאר גאט איז פאר ליטין, אונט מען מוז זיך איין ריידן אז דיא אריינע קינדער האבן וואו צו לערנען, אונט ווידער פאר שטיקט מען דער מיט דיא האלץ פון צוויי דרייא אקיונים וועלכע זיינען אסאל פלוטערסט בעלי בתים גינעווען, אונט זיין ווארפן זיך ארויף אויף שטאט, שפארט מען זיין אריין אין תלמוד תורה פאר מלמדים הויל פאר רחמנות, אונט גיט ווייל זיין טויגן דער צו, דען עס איז רעכט אויב זיין אליין זיינען קיין מאל אין קיין חדר גיט גינאנגען. אין אנדערע שטעט קאמטן תלמוד תורות אפ הונגען געלט אבער עס איז גיטא ווער עס זאל פאר שטיין וויא דאס צו פירן, אנדערע געמען אן צו פיל דוכאונגען בדומה למשל ווי היפין מיט דיא תלמידים איבער עברי מיט חנך מעלעריגט קינדער נאר אויס עמליכע אויברייטאכץ פון רש"י פון חומש בדומה: דעם וואו פון ויחי, דעם וואס שור נגח הוא פון משפטים מיט אלע תירוצים. אונט נאך כהנה, אונט דער נאך שפארט מען זיין אריין אין גמרא פון וועלכע גיט דער דאך גיט דיא תלמידים ווייטן, אונט אנדערע מנהיגים ווערן נאר אין גאנצן אן דעם אידישן ציל, פון חומש אונט חנך אונט ווער רעט גמרא ווערט דארט נאר גיט גילעריגט, נאר אפיסיל עברי אונט די קלאס צו א בעזוכין, ווייטער הארעוועט מען מיט ווי איין צו זינגען די פסוקים ביי איין הלכות הסת, אונט די תלמידים גייען ארויס אונט וויסענד פון קיין ברעקיל איבערשקייט וויא למשל אין דער

דער שטאט אַלזון, איין קלאס צו פֿעזוכן קריגט מען אן די תלמוד תורה אויף, היינט צו וואס דאָרף מען נאָך אויס פֿריינגען דיא שטאט אסאך געלט און איין ריידן זיי אז עס איז בייא זייא פאראן אפֿתלמוד תורה? צו נאר צו לויב דעם דאָרף מען אפֿתלמוד תורה אז עס זאלן ארום איהר לעפן אסאך גיוועזן, מלמדים לעהרער, קוכער, משגיחים, און די תלמוד תורה מלמדים זאלן פון דיא תלמוד תורה נאר געמען שכירות, און אנאנצין טאג זאלן זיי ארום גיין אב געפין שמונדין ביי פֿרינאט מענטשן, צווא נאר דערויף בילכט זיך דיא שטאט צווא לאזן קאסטן אזו פיל געלט? אט אזוא פֿירט זיך בכלל אין אלע אידישע תלמוד תורות.

אונזער שטאט פֿענעפֿסיף האט אויף ניט גיהאט מיט וואס צווא פאלן גענין ליימישע שטעט, מכה דיא תלמוד תורה, בייא אונז אוי געפֿעס אויף גיוועזן אסדרה מיט אפֿתלמוד תורה, צווייא מלמדים זייגען גיוועזן אז מיהאט פֿראסט גימוזט לויפן אויף חידושים צו זעהן וויא זייא לערנען, דער עכרי מלמד איז נאר גיווען פשוט איז פשוט אפֿלינדער רל ער האט דיא שייך טאקע ניט גינעהען, נאר דער הוש המישוב איז בייא אים גאנץ שטארק גיוועזן, אז ווען א אינגיל פֿלעגט אים דער לאנגען אנרויסן זעקסער אדער אצענער, האט ער גלייך דער טאפט אז דאס איז אסטאפֿע און פֿלעגט גלייך דעם אינגיל אנלעט טאן פארין פאק, דעם דאוונען פון סה טובו ביו ואמלט איז ער גיוועזן פאחאוויין בעל פה, דריבער אז א אינגיל פֿלעגט זאגן אנריי האט ער דאס פֿעסערקט, און ווען ער פֿלעגט שוין האלטן מיט צעהן שורות ווייטער האט זיך גיהערט אפאמטש, אבער נאר אין אנדער אינגיל, נאר יענער איז מן הסתם אויף ווערט דער פאר וואס ער איז אנגב, ווארום קיין ערליכער אינגיל האט זיך אין זיין גאנצין נבול ניט גיפונען, דער אנדערער מלמד איז גיוועזן אהארבול, דרום איז דאך קיין חידוש ניט וואס דיא תלמידים האבן אים דיא ביינער גיפראכטן דער פאר וואס ער פֿלעגט וועלן אנלייכין חלק אין זיינערע גינבעט, דיא קינדער האבן פון אים אפילו קנאפ וואס גיליטן, ווייל נאר אפט פֿלעגט מען אים פאר זעצן אין טורקע אויף אפאר חדשים פאר אנגיכה, אנפאי אויף דיא תלמוד תורה איז גיוועזן איין אלטער פאר צייטיגער איד, ער האט נאר אכטונג גיגעפין אז די קינדער זאלן גיין אין פֿשרה ציצית, דאס פאר שטייט יעדערער אז דער וואס האט אויס גישטודירט די אקאדעמיע איז שוין ארום אפארטיגער נגב, און ביו צוואנציג יאהר פֿלעגט ער זיך פאזיווען ארום וועגן ארום קעשענעס, און וויא ער פֿלעגט שוין ווערן אפן עשרים, האבן זיך שוין גיפונען גוטע לייט וועלכע האבן זיך אויף אים מרחם גיוועזן, און מען פֿלעגט אים בקליידן מיט אשארין שיינעל און מיט אנזעס נאמען, און ער פֿלעגט שוין אין דער סקאסקי ווערן אנאהנטער קרוב פון אגיוויסן גגיד, און ער פֿלעגט גיין פאר איין זעלנער נאר דעם גגידס קינד זאל בלייבן זיכער אין דער היים, און פון דער תלמוד תורה איז איין האר אינזיווען ניט גינאנגען,

(9) דער מלמד'ישער סאנוועט.

אונזער מנשה בלומענקראנץ האט דיא תלמוד תורה מיט אקרימישע אויג פאמראכט, און ער האט פיל מיטלייד גיהאט וועגן איר פארדארבנהייט, עש האט אים אשיין גיטאן דער האפנונג דאס עס איז סענליך איהר אויס צוא בעסערן, ער האט זיך דער צו גינומען, און האט וועגן דעם גירעט מיט אלע פארנעמע בעלי בתים, און אויך מיט זיין קאלעגע יונגע לייט אלע האבן אים פערשפראכן דערין צו העלפן, ער האט ערוועקט דעם רב ער זאל וועגן דעם אדרשה זאגן און דאס האט טאקי גוט גינורקט, דען אלע האבן זיך דער צו גיקערט פרייגעביג, מנשה האט דריין גיארבעט מיט ענערניע ביז עס האט אים גילונגען אויס פירן אלעס וואש ער האט גיוואהלט, דיא אלטע מלמדים דיא קייליקע האט ער דורך גישמיסן, און האט גינומען דיא בעסטע סלמדים וועלכע ער האט גאר גיקראנץ, אום געלט איז ער גיט גישטאנען, אויך האט ער גילונגען צווייא לעהרער איינס אויף האנד שריפט, דעם צווייטן אויף דיא רוסטישע שפראכע, מאטהעמאטיק, און האט דיא תלמוד תורה פאמגעשצאנעט אין אנראמע דירה, דיא פראגראמע איז גיוועזן; דאש אאינגיל זאל אנקומען איין אנפאנגער עברי און זאל ארויש קלארער אין תנך און אמסכתא גמרא, ער זאל קאנען גוט אידעש שרייבן, און רוסס וויא אשילער פון איין נידעריגע אויגלישצע, מנשה האט גיט איין טאג גיפעלט צו באוויזן דיא תלמוד תורה, און דיא תלמוד תורה איז גיווארן אצירונג אין שטאט און עס איז וועגן איר אין אלע אידישע בלעטער גישריבן גיווארן.

אין שטאט איז שוין גיווארן אהספם אז דיא פעולה פאר דיא קינדער איז אין תלמוד תורה פיל גרעסער אלעס אין אפגיוואט חדר, און דאס האט דיא מלמדים גאר גיט גוט גישמעקט, ווייל דיא תלמוד תורה האט זייא גידראהעט זייער צו שטאנד, זיי זינען פון דיא גארעם ארויש גיקראכן און האבן שטילערהייט אסיפות גימאכט, דער פקעדידיאטעל פון זייא איז גיוועזן דער ראש ישיבה*, ווייל עס האט דיא תלמוד תורה סעקר גישראקן וויא אלעמען, ער האט אין דיא מלמדישע אסיפה גירעט מיט גרויש היץ און האט גיוואנט; פרידער! מיר סוין שוין זוכן עצות וויא פון דיא תלמוד תורה פטור צו ווערן, ווען מיר וועלין דאס לאזן אין לאנגן פאנק וועט חלילה מיט אונז נאנץ שפל זיין, אלע בעלי בתישע קינדער וועלין אריין מרעטן אין תלמוד תורה און מענעט אונז גאר אנועק ווארפן, ווייל אין תלמוד תורה איז דאך אין דער אמת דיא פעולה זייער גרויש און סוף כל סוף וועט מען זיך ארום מין ישיבה אויך ארום זעהן, היינט וואס וועלין מיר דאן אלע טאן? !...

(*) דאס בין איך מודיע אז וואו איך קריטיקיר א דוכאוואט אסאכע וויא כדומה: א רב א ראש ישיבה א שוחט, מין איך גיט דעם גאנצן כלל פון דוכאוונע דער מיט צוא שענדן ווייל דאס רוב פון זייא דארף מען גאר לויבן, איך מין נור דעם ארום וועמען איך רייד, ווייל ער איז איין אויסנאמע.

יעדערער פון דיא מלמדים האט בעזונדער גיזאגט זיין עצה, אבער קיינעם
עצה איז נישט גיפעלין, דער גאנץ האט ר' הענאך דער ראש ישיבה זיך אפ
גירופין; הערט ברידער וואש ביי מיר קומט אויס, ווען מיר וועלן אנהייבן צו
שטרייטן אנטקעגן דיא תלמוד תורה וועלן מיר גאר נישט אויש פירן,
דיא תלמוד תורה איז ביי אלעמען ניער הייליג וועט מען זיך צו אונז גאר נישט
קערן, גאר מיין עצה איז מענאל דאש מאכן פאר אפהלוקת לשם שמים,
מיר זאלן אויש פויקן אז מנשה איז נישט פרום אז ער איז איין אפיקורס, אונ
ער וועט איין תלמוד תורה אריין שלעפן ספרים החזונים אונ דיא תלמידים וועלן
אויך ווערן כופרים הולטייגס, אונ פבן טאר מען אים נישט גיטרייען אזא איין
הייליגע זאך, אזא אדבר שבקדושה, אונ דערויף וועלן זיך אנטגינדן אלע
ערליכע אידן, אונ וועלן אין גאטש נאמען מיט אים שטרייטן ביי זיי וועלן
אים פאר טרייבן פון תלמוד תורה, אונ דיא הנהגה וועט אריין פאלן צו
אונזערע ברידער אין דיא הענט, אונ אויך ווער הייסן מינע ישיבה בהורים
וועלכע עסין טעג ביי אשך יעקלין, דאש זיי זאלן זאגן פאר עלקען ווען זיא
וועט ביי זיי גאנץ פרעגן אויף איר איידים, — דען זיא פרעגט זיך שטענדיג
ביי זיי גאנץ צו ער לערינט אונ וואש רעט מען וועגן אים אין בית המדרש —
זאלן זיי זאגן אז ער ווארפט ביסלכוניש אנועק לערנן, אונ מענאנט אויף אים
אז ער איז אפארשטאכענער, אונ דער מיט וועט שוין זיין שווער אונ שוויגער
אויך ווארפן אויף אים איין אום חן, אונ מיר וועלן אנטקעגן אים מיט
אלץ אויש פירן, אונ אזו האט מיר טאקי ר' שמעל דער שותף אויך איין
עצה גיגעבן.

גוט גוט! עצה טובה ונכונה! האבן אלע מלמדים פה אחד גיזאגט —
אויף דעם אופן זיינען מיר מיט עם שוין פארמיט, אונ סמילא וועט שוין פון
דער תלמוד תורה גאר ניקט ווערן.

(10) מנשה'ס מוסער.

אין דער שטאט נאדרינג איז גיוועזן ארב, אבער ארב וויא ארב בעדארף
צו זיין, טאקי אגרויסער למדן בש"ס ופוסקים ער האט דיא וועלט פארקלונגען
מיט זיינע חיבורים אויף „ארבעה שולחן ערוכ"ס" אונ דער צו איז ער גיוועזן
אגרויסער חכם, אונ האט גיוואושט היפש בילדונג, אונ זיינע קינדער האט ער
אויך זייער שוין ערצויגן מיט תורה אונ השכלה, זיין עלסטער זאגן חיים וויא
ער איז אלט גיווארן איאר אכטציין האט דער רב שוין מיט אים גיוואלט אשירוד
טאן, וויא גיווינליך זיינען אויף אים גיוועזן אפולע באלאנים, אונ עש האט
אין אים זוכה גיוועזן אלעמאנסקער גביר וועלכער האט גיהאט אפונפצעהן
יארע מיידיל אגרויסע פארשיין אונ אגירעטענעס, ער האט גיגעבן עטליכע
מוזיזנט רובל גבן, אונ האט גאנץ דעם רב פאר קעסט גיזאהלט ווייל דער רב

האט זיין זון פון זיך נישט געוואלט ארויס לאזן, נאר דער זון איז נישט עולה
ליפה געוועזן, ווייל זעלדע — אזוי האט חיים ווייב געהייסן — איז נישט געוואונט
געוועזן צו אזא איינפאכין לעבן וויא ביי איין רב אין שטוב, זיא האט זיך
עצייגן אין פרייליכקייט אין געזעלשאפט און בעלער וועלכע ביין רב איז דאס
נישט געוועזן, דערום האט זיא אנגעהייבן צו שקוצאען, און פלעגט שטענדיג
זיין פאר טראכט און מרועריג, דער ערשטער יאר נאך זייער התונה איז אריבער
גילאפן און האט זיי געשיינקט מיט אזא און וועלכין זיי האבן געגעבן מנשה, —
דאס איז דער זעלבער מנשה פלומענקראנץ דער העלד פון אונזער געשיכטע —
דאש קינד איז אפ געבין געווארן צו איין אס, זעלדע איז נאך איר קינעט
נאך אונמוטהער געווארן, ביז עס האט שוין מיט איר געהאלטן בייא איין מרה
שחררה, חיים און אויך דער רב האבן געשיקט נאך איר פאטער צו זאל בייא
איר דער גיין פון וואס זיא איז אזוי בעקומעט, דער פאטער האט ביי איר דער
גאנצען דאש זיא איז נישט צו פרידן מיט איר מאן, און האטש חיים האט איר
שטארק גיליבט דאך האט ער קיין ווארט נישט איבער גערעט, און האט זיך
סאנלאסעט איר צו בעפרייען מיט אגט, ווייל ער האט נישט געוואלט זיין אפענטליכן
צום לאסט, חיים האט גלייך נאך דעם התונה געהאט פון דער שטאט שכולה,
און ווייל מנשה איז געוועזן איין גראטן קינד האט אים דער זיידע שרעקליך
גיליבט און האט אים פון זיך נישט אנוועק גילאזן, ער האט אים אויפגעהאדעוועט
נאך זיין גידאנקען, און נאכהער האט ער אים התונה גימאכט, און ער איז
דאש אנגינקען פאר איין איידים צו אונזער בעקאנטן אשר יעקלן.

זעלדע האט התונה געהאט מיט איין יוריסט, מיט וועלכין זיא איז קיין
בערחק ארויס גיפארן, און זיי האבן דארטן זייער גליקליך גילעבט, און האט
מיט אים געהאט איין זון ביז עס האט זיי איין אונגליק גיטראפן; דאש איין
אונגפריינד האט זיין גימאסערט דאס בייא זיין און הויז איז אפגעראמלונג פון
פאליטישע פערברעכער, האטש דאש איז נאר ליגן געוועזן, דאך האט דא
פאליציא אויף זיי איין פערבראמונג געהאט, און פלוצלונג האט מען איר מאן
ארעסטירט, און מעהאט אים אנוועק גיטראנספעטירט אין מרעמי אדעלענע, אין
וואש פאר אלעגע זעלדע איז גיבליבן איז לייכט צו פאר שטין, זיא האט פון
גרויז שטארקן געהאלטן וואהנעניג צו ווערן, נאר איין נאך האט איר גיטרייסט,
דאס איז איר וואן וועלכער איז ביי איר גיבליבן, און וועלכער האט שוין געהאלטן
אין דריטן קלאס גומענאזע, נאר אין אייניגע טעג ארום האט מען איר-זון
אויך פון גאס צו גינמען אין דער פאליציא, און זיא האט דער פון גאר נישט
געוואוסט, עס איז גיקוסען דא בעשטימטע צייט אין וועלכע ער האט צו הויזע
גידארפט קומען און ער איז נאך נישט גיקוסען, איז זעלדע אויסער זיך געווארן,
זיא איז מיט אונגידולד אין הויז געזעסן, און האט גיקוסט אויפן טיר פלייכט
וועט ער אריין קומען, אירע אויגן האבן זיך וויא קענאלין געפונט און אירע
קליידער זיינען פון מרערין בעפרייכט געווארן, אזי מיין איינציגער מרזיסט!

האט זיך יעדע וויילע אויש גישרינען, זיך האט איר גידולד פערלארן ווארטונג
אויף אים, זיך האט זיך אנגיציגן אונד האט גיוואהלט גיין אים אויס זוכן, אונד
ווען זיך וועט אים גיט גיפונען, איז שוין ביי איר גיבליבן צו גיין פון בריק אין
וואסער, אבער וויא גרויז וואהר איר פריידע ווען זיך האט דער הערט מירט
אויף אירע מרעפ, זיך איז פאר פריידע גיבליבן שטיין וויא איין שטאטנע מיט
דיא אויגן גיקערט צום מיר, אבער איר פריידע איז גלייך אין איין שרעקליכן
מריער פערטעקסילט גיווארן אלעס דיא מיר האט זיך גיעפנט אונד אנשטאט
איר זאגן איז גאר אריין דער בריפן מרענער אונד האט איר דער לאנגט אפריי
אונד איז גלייך ארויס, זיך איז אין אקעסלא גיפאלן אזו וויא אין אונמאכט, די
הארץ האט איר גיקלאפט אונד גירוישט, אונד דער פערצוויפלונג פון דעם אינהאלט
פון בריף האט איר ערמונטערט, זיך האט דעם בריף מיט ציטעריגדע הענד
ראפעצאטעוועט, אזו וויא דיא הארץ האט איר שוין גיזאגט אז דער
בריף וועט פון איר דעם לעצטן פונק האפנונג אויש לעשין, זיך האט דיא
ערשטע עטליכע ציילן פון בריף איבער גילעוין, אונד עס איז איר פינשטער
גיווארן אין די אויגן אונד איז אין אונמאכט גיבליבן, דער אינהאלט פון בריף
איז גיוועזן, דאס אייהערע אונדער פריינד שרייבט איהר; דאש איר זאגן איז
שוין ארעסטירט אונד מעקלייבט זיך צו איר אויף צו ארעסטירן, בון זאל זיך
אמניכשטין צו אים קומן אונד דארטן וועלן זיי זיך שוין מיטשט זיין וואס צו טאן.

די שרעק האט וועלדן גיט גילאזין לאנג האלעשין, די שרעק האט איר
ערמונטערט, אונד זיך איז מיט האסט ארויש גילאפן גלייך צו איר גומין פריינד,
זיך איז קוים די שטרעקע ווען איבער גיזאנגען אירע קניא האפן זיך איר גבויגן,
אונד זיך איז קוים גיקומען אויף איהר שטעלע, דארטן איז פאיי זיך גיבליבן
אז זיך מוז פון פערחהק גלייך אפ פארן אין איין אנדער שטאט, ביז וואנען
דיא דעלע וועט זיך ערקלערן דאש זיך האפן קיין שולד גיט, אבער וואו
פארט מען? וואו קריגט מען איין ארט אפ צו פארן אונד דאש זאל דארטן
אין גיהים בלייבן? צו דיא עלטערין, איז קיין ארט גיט וועט עס קיין
גיהים זיין, פלוצלונג האט זיך זיך דער מאנט אן איר זאגן מנשה
פלומענקראנץ וועלכער איז אין בענעקסיף, נא גוט! האט זיך גיזאגט — ביי
זיין שווער איז דאך איין איינפאר ווייז, איך וועל זיך מיר אהין אריין
פארן אונד וועל שוין דארטן זיין איבער די שלעכטע צייט, אויך וועל איך זיך
זעהן מיט מיין זעהן וועלכין גיט איך קאן אים אונד גיט ער קאן מיר, נור מיר
האפן זיך מיט אייניגע בריף גיוועקסילט, איך פארד גלייך צו אים קיין בענעקסיף
נור פריער דארף מען אים מיט אפריי אן זאגן מיין פריינד, זיך האט אים גלייך
אפריי אפ גישריבן דאש ער זאל זיך ריכטן אויף איהר, אבער ער זאל איר קומען
אין אשטרייגן גיהים האלטן דאס זאגאר זיין פרויא זאל דער פון גיט וויסן,
אונד אין צוויי טעג ארום איז זיך קיין בענעקסיף ארויס גיפאדערן.

11) דער געזינ איז פאר שפּרייט

איי ר' שמעריל! איהר זייט שוין גאר אויס גענועמט געווארן — האט
 הענעלע צו אים געזאגט — העלפן איר דארפט זיך שעמען, אפמאל פלעגט
 איהר דעם גרעסטן אינטערעס אויס פירן איז אקורצע צייט קיין געלט האט אויך
 קיין פולע ניט גיקאסט, אונ היינט, פירט זיך שוין דער גישעפט אלענע צייט,
 געלט האט שוין מיר גיקאסט אפ, אונ מיר זיינען גאר צו קיין סקוטיק ניט
 גיקומען, דרענעלע מיט מנשהען לעפן זיך וויא אפאר טיפערליך וויא פליהען
 וויא פלומען ביא אונז אין הויז, אפער מיר שמעקן וויא וויא שפיציגע
 דערנער, מיינע אויגן ווערן גיפלענדעט קוקענדיג אויף זייער פריידענס לעפן.
 אונ גאט ווייס פון וועמען עס וועט ווערן פרייער אסוף, צוא פון זיי אדער פון
 מיר, דוכט זיך איהר וועל זיך פרייער קאנטשען, דען איהר וועל דאס מיט מיינע
 כוחות ניט אויס טראגן, אונ איהר דייסטווענעט גאר ניט, וואס האט איר אויף
 גיטאן אין דעם גאנצן משך? דיא גאנצע וואך וואס דיא ישיבה פהורים פריידן
 אים פאר דיא מאמען; אז ער איז איין אפיקורס, אונ קיינער האנדילט מיט
 אים ניט אין בית המדרש, דאס האט אין אנהייב אפילו געוירקט מיינע עלטערין
 זיינען דער פון צו קאכטע געווארן, אפער וואס קאנען וויא אים טאן, אז מין
 פארלע שוועסטעריל מאכט ניט אויס איין אפיקורס אויך, אונ זיא ליבט אים
 וויא דעם לעפן, עס ארט איהר גאר ניט וואס דיא עלטערין קוקן אויף אים
 קרום, אונ אויף אזא איין אופן וועט דאך קיין מאל קיין סוף ניט זיין, איר דארפט
 זיך שעמען ר' שמעריל! איר מויגט שוין גאר ניט!

גוא, האסטו דאך שוין אפ גירעט — האט צוא איר ר' שמעריל געזאגט —
 וויא וועסטו זיך אפער שעמען אז דוא וועסט מיר אויס הערן, אז דוא וועסט
 זעהען אז איהר האלט שוין מיט דעם גישעפט ביין קאנצען? אויב דו ווילסט הערן
 קלארע דיבורים, זאג איהר דיר אז מיר זיינען שוין מיט אים פארטיג, פארטיג אין
 גאנצן, קאן מען גאר ניט זאגן, עס איז גאר פאראן אהיפשיין פעקיל איפער
 צו קומען, אפער דאס קאן מען יע זאגן: אז מיר האלטן שוין אויף איין לאד,
 ער ליגט שוין ביא אונז וויא אין קעשענע.

ר' שמעריל! — האט הענעלע אויס גישריען, אונ איהר גיזיכט האט
 גיפלאהט פאר שמחה — זאגט מיר שוין וויא אזו האט איר אים גיפאקט? זאגט
 מיר שוין גיכער, איהר האב שוין קיין גידול.

אנישעפט דארף מען פירן מיט אלעד — זאגט שמעריל — מעקאן דאס
 ניט חאפן פאר דער צייט, פרייער פאר אלץ האב איהר אים געדארפט פארלע מאכין
 אין גאנץ שטאט אונ ביא שווער אונ שוויגער, דאס האב איהר גיבאכט דורך
 ר' הענד דעם ראש ישיבה, אונ דאס האט געדארפט אפולע גידוערין, ווייל
 אין אנפאנג האט קיינער אויף איהם קיין שלעכטעס ניט גיגליפט, גאר אז
 ר' הענאך האט געזאגט בפה מלא אונ דער צו גישווארן ביא פארד אונ פאז

אז מנשה איז איין אפיקורס גמדי, האפין שוין אנדערע און גיהויבן צו גלויבן ווייל ר' הענאך איז איין שטאט שטארק חשוב, און ערשט קאן מען שוין אויף אים אויס טראכטן וואס מען וויל מיוענט שוין אויף אים אלץ גלויבן, איך האב שוין ניקלערט וואס פאר איין בילבול אויף אים ארויף צו ווארפן אז ער זאל שוין מיאוס ווערן ביא דהעולען אויך, אבער מיוענט פערשיינפערליך גאמס גיסים אז ער איז זיך נאכס אן ארשע, איך האב שוין גאר פאר שפארט צוא קלערן, די עצה איז צו מיר אין די הענט אריין גיפאלן, הער זיך צו הענעלע, וועסטו זעהען גאמס וואונדער.

דער ציילט שוין, דער ציילט — זאגט הענעלע — איך וואלט שוין וועלן הערן.

היינט אין דער פריא — דער ציילט שמעריל — טראגט מיר אריין דער פאמלשטעליאן אברף, און וויא ער האט פאר גאנדער גיווארפן דיא ברף אויס צו זוכן מיין ברף האב איך פמערקט איין ברף וועלכער איז גאדעקט גיוועזן צו מנשהען, איך האב שוין יענעם ברף פאר קוועצט צווישן דיא הענט, איך האב אים קונציג געפונט עס זאל גיט זיין צו דער קאנען, טרעף הענעלע וואש פאר אברף דארטן איז גיוועזן?

הענעלע האט אקוועזן גיטאן מיט איהרע שילטערן און גיזאגט: פון וואנען זאל איך וויסן וואס פאר איין ברף?

דוא וויסט וואס פאר אברף! האט שמעריל מיט פריידע גיזאגט — פון זיין מוטער פון פערקאק.

נוא, איז וואס? און אז פון זיין מוטער טא וואס איז דאס פאר אחרדושים? האט הענעלע פאר וואונדערט גיפרעגט.

הער אבער דעם אינהאלט פון דעם ברף — זאגט שמעריל — און ער האט איהר דער ציילט אלעס וואס אין ברף שטייט וויא מיר ווייסן שוין פון פאריגן באפטייל.

אזו, וועט זיין מוטער אומגיזאגט צוא אים קומען! — האט הענעלע גיזאגט — און דאס וועט מוזן זיין אין גיחיים, איך בין אפאלן דעם ברף אליין צו לעזן, גיט מיר אים.

דעם ברף האב איך צוריק פאר זינלט און האב אים צוריק דעם פאמלשטעליאן אפ גינעפן מיט דעם אויס זייד דאס ער האט אים ביא מיר פאר געסן, ער האט אים שוין מנשהען גימוזט אפ געפן.

פון דעסט וועגן פארשטיי איך נאך אלץ גיט — זאגט הענעלע — איך זעה נאך גיט גאמס גיסים, מיט וואס איז דאס פאר אויף אזא אנליק?

דוא ביזט נאך גאר אקניד — האט שמעריל גיזאגט — דוכט זיך קלוג און קלוג, און דו פאר שטייט פארט גיט גרונטיק אנשעפט, פאר שטייטטו מיד, מנשהעס מוטער וועט דא קומען, און קיינער וועט דאך גיט וויסן אז דאש איז זיין מוטער אפילו דהעזיל אויך גיט, אלע פון איינער וועלן איר רעכענען

פאר אפּרעמדע פּרויא וועלכע איז צו אייך אריין גיפארן, מנשה וועט דאך מן הסתם איהר אלע וויילע בעזוכין, וויא גיוואונליך אטוטער וועלכע מיהאט אויפין לעבין גיט גיזעהען, אונ דוא זאלסט איהר צו געבין איין פאקאי אין וועלכין מען קען אריין קוקן דורך דיא ווייטיגע ציטערן, אונ מיר וועלן מנשהען נאך שפירן, אונ מיר וועלן ווייזן אלע הויז לייטע וויא מנשה פאר פריינגט מיט אפּרעמדע פּרויא, אונ דרעזיל אליין וועט דאס אויך מיט אירע אויגן זעהן, אונ דאן וועט שוין מיט אים ויין אסוף, פאר שטייטטו שוין? יע, איך פאר שטייט — האט חעגעלע קוים אויס גירעט פאר פריידע — אט איצט זעה איך אז עס איז פארבאן אנאט אויף דער וועלט, אונ איך זעה אז איהר וויט איין חכם אויף דער וועלט, ווען איהר וואלט איין איינגלישער בירגער גינעזן, וואלט איהר דארטן גיוואהרן „מינסטער אינאקטראניד דעל, ווייל דארטן דיא פאליטיקע גייט אויף אייער שניט.

(12) עפעס גאר קיין פיינער מענש

צייט מנשה האט דעם בריך בקומען פון ויין מוטערס קומען, איז ער ארום גינאנגען אז צו מומולטער, אים האט די הארץ גישליידערט פון פרייד אין טרויער אונ פון טרויער אין פרייד, ער האט אליין גיט גיוואוסט צו ער דארף זיך פרייען מיט איהר קומען, צו ער דארף בעדויערן איהר אומגליק, אויך האט אים גיקריינגט דאס וואס זיא וועט מוזן בייא אים אין גיהים ויין אונ זאגאר ויין דרעזעלע וועט דעם פערנגיגן גיט האבן מיט איהר צו בעקאנען זיך.

איין מאהל אין אכענד איז צו ר' אשר געקילס הויז אפאטשט צו גיפארן, אונ פון איהר איז ארום אפּרויא זייער מיט אשיינעס אדעלעס אויס זעהען בייך גיקליידעט, זיא האט גיבעטן בייא דיא דינסט מויד וועלכע איז איהר ארום אנגקעגן דאס זיא זאל איר אריין פירן אין איין בעקענעס ציטער, דיא מויד האט איר אריין גיפירט אין אציטער אויף וועלכין חעגעלע האט איר גיצינגט. מנשהען האט בייא איר אריין פארן אן גיהויבן דיא הארץ צו קלאפן, ער האט גיוואלט גלייך צו איר אריין לויפן גאר ער איז אריין אין פערצווייפלונג דאס פלייכט איז דאס גאר איין אנדער פרעמדע פּרויא, אט ענדע האט ער גיט גיקאנט גידולדין, ער האט זיך ארום גיקוקט אז קינער זאל גיט מעקן אונ איז אריין צו דיא פּרויא אין ציטער.

וין פאר צווייפלונג איז נאך שטארקער גיווארן ווען ער האט דער זעהן דיא פּרויא, וועלכע האט גאר אויס גיזעהן וויא איהר פינג אונ צוואנציג, ער האט גיט גילויבט דאס ער זאל איין זאחן ויין פון זא אינגעס פּרויא, דרום איז ער ביי מיר גיבליבן וויא פאר שטייט, אונ האט קיין ווארט גיט גיקאנט אויס שפּרעכין.

דיא פּרויא האט זיך גלייך צו אים גינענדעט, אונ האט אים פעסט אן גיקוקט, אונ זיא האט אים גיפּרעגט וויא הייסט איהר מיין הער?.

איך הייסט מנשה בלומענקראנץ — האט מנשה קוים אויס גירעט — איך בין דעם הויזיגן ווירטס איין איידם .

ווען אזו , קאנקסטו מיין ווען פאלין דיין מוטער אויפן האלז , און קושין דיא וועלכע שטייט נעבן דיר , מיט דיא ווערמער איז זיא אים אויפן האלז גיפאלן און האט אים בעשאטן מיט טויזנדרער קושין , און עס האבן זיך פון איר מרערין גיבן קילט און האט גיזאגט : דוא ביסט דאך מיין ערסט גיפארענער זאכן , וועלכין איך האב גיט גיזעהען ביי געצט , גאט זאל דיר גינעדויגן מיין קינד , דו ביזט שענער אלעס איך האב גירעכנט ; נאר ווארום ביזטו אזו פאר צווייפעלט און שטיל מיין קינד ? — דאן איז מנשה גיפאלן אויף זיין מוטערס האלז און פון זיינע אויגן האבן גירונען מרערין וויא פון אקוועלע , נאר זיין מונד איז נאך אלץ פאר שטומט גיוועזן , ווייל ער האט די שפראך גיט ביהערשט . דיא מוטער האט זיין שוויגין גיט גיקאנט אריבער טראגן אונגהאט גזאגט : מיין קינד ? ווארום שוויגסטו שטיל ? ערקוויק מיין זעלע מיט זיינע זאגנעטע ווארטן ! מנשה האט מיט אפאר ווייניגע שטומע קוים אויס גירעט : מוטער ! וואו זאל איך עס געמען קראפט צו ריידן אין זא איין איבער ראשונדע וויילע , זיינע מוטער ליבע , זיינע מוטערליכע קישונגע , און דיא מוטערליכע ערפארמונג צו מיר האבן זיך ביי געצט אפ גיהאלטן , און געצט האבן זיך דיא אלע שפירונגען פאר זאמילט מיט איין מאל , און מיין הארץ איז איינג דאס איין צו האלטן , דרום בין איך איבעראשט גיווארן , וויא אונגנעהם און זיס איז מיר די געצטיגע וויילע וועלכע איך זעה דיר מטייערע מוטער ! נאר וויא איז מיר דאס איך זעה דיר אין זא איין לאגע , דאס איך דארף מיין פריידע אין זיך שטיקן , און אויך מיין מטייערע פרויא גיט ענדעקן , מוטער ! מוטער ! שיינק מיר דעם גליק און גיב מיר ערלויבענעס דאס איך זאל מיין גיליפטע פרויא מאגן ענדעקן פון דיר , זיא וועט דאס גיטוים אין אשטרייגין גיהיים האלטן . און זאל זיא אויך גיניסן פון דיא פריידע . גיין , מיין מטייערע קינד ! גיין ! פון מיין היר זיין טאר קיין לעבעדיגע זעלע אויסער אונז ביידן גיט וויסן , פאר קיין צו פאל ערלויב איך עס דיר גיט צו ענדעקן , דאס מוז ביי אציט אין גיהיים זיין ווייל דאס בשטייט אין מיין לעבן , נאר בייא גאט איז מיגליך דאס איך זאל בקומען אין נאכריכט דאס איך בין פרייא דאס מיין אונשולד האט ארויף גישוואומען , דאן וועל איך זיך שוין אלעמען קאנען פאר שטעלין אפן , און מיר וועלן זיך דאן אייניגע מענ פאר בריינגען אין פערקניגן , אבער ביי דער צייט בשווער איך דיר דאש פאר קיין פאל זאלסטו מיר גיט ארויס בריינגען .

נאך זעלדעם אריין פארין האט הענעלע גיטיסן איהרע דינסט מידען אסנען און דיסקען דאס וויא זאלן נאך שפירן דיא גאסט און זאלן ערפאהרן דאס פאר אפערזאכן דאס איז , און דרויף האט זיא וויא גיראטן דאס וויא זאלן אריין קוקן דורך אשפאלט אין איר צימער פיליכט וועלן זיי עפעס קאנן דער גיין . פריידע דינסט מוידן האבן זיך היפש פערזאמט , און נאכהער האבן זיי

זיך צו חענעלין אויפגעקערט צו שראקענע און בלאסע, און זייא האבן גיט גיקאנט אין ווארט אויס ריידן, חענעלע האט זייא גיפרענט ווארום זייא זייען צו שראקן, האבן זייא איר אריין גיפירט אין אויטויגן ציטער, און האבן דארטן גירישעט וויא פאר שאפעטע פערד, און דער נאך האבן זייא קוים אויס גירעט דיא ווערטער: „מנשה איז דארטן“.

וואס מנשה, ווען מנשה? האט זיי חענעלע גיפרענט מאכן זיך גאר גיט וויסנדיג.

מנשה איז דארטן ביא דיא... האבן זייא ווייטער אויס גירעט. ביא וועמען? רעט קלאהרע דיבורים, — פרענט חענעלע. ביא דיא... ביא דיא ווייביל. ער האט זיך דארטן מיט איר... זאנט מיר שוין וואס מיט איר? האט חענעלע צאכענדיג גיפרענט. וואס ציטערסטו אזו דאס פון מזיל אויס צו ריידן דיסקע! האט זיך אסנע אויף איר אביינער גיטאן, איך וועל אייך אויף קלאהר זאגן חענעלע, מנשה איז דארטן ביא דיא ווייביל און האט זיך מיט איר גיקושט גיבאלזט און נאך אנדערע זאכן גיטאן.

ליגענערקע! האט זיך דיסקע ארויס גיחאפט — וואס דארפסטו נאך איינענע צו ליגן „און נאך אנדערע זאכן“ דער אנדערער קאן דאך קלערין אויף ווער ווייטט וואס, אז גיקושט אליין קלעקט אויך, איך וואלט זיך דאס אויך אויף אים קיין מאל גיט גילויבט, ער איז דאך עפעס גאר קיין פיינער מענטש גיט. מיר זאלן דאס דער ציילן דעם מאטין מיט דיא מאסען? האבן דיא מאדין חענעלין גיפרענט.

אויב איר ווייטט דאס גיווים מאנט איר זאגן, אפער איך רעכין דאש עס האט זיך אייך גאר אויס גידאכט, זאנט חענעלע. שטיין גיווים איז גיווים, גלייך וועלן מיר אלעמען פירן אהן ווייזן, און יעדערער וועט דאס זעהן מיט דיא אויגן, דען דיא ווייביל האט מיר גיזאנט אז זיא וועט דא היפשע עמליכע מעג איין שטיין, און פונדא וועט מנשה איר אפט בעזוכן און מיר וועלן עס שוין שפירן, נאר חלעבין אחסרן וואש בעקאן גיט איינהערין זיך וואס זיא ריידן צוא ווישן זיך, נור דער זעהען אליין קלעקט אויך —.

13 א צוא שווערער ביסין.

צייט מנשה'ס מוטער איז גיקומען, איז אויף מנשה'ס גיזיכט צו ערקענען גיוועזן און גיוואוינטליכעס, ער איז ארום גינאנגען אפאר חליטער, פאר טראכט, און יעדערער האט דאס גיקאנט בעסערקין, נור מער פאר אלעמען האט דאס דרענעלע בעסערקט, ווייל ער האט מיט איר אונטער דער צייט גאנץ ווייניג גישפראכן, און זיא פלעגט אים אלץ זעהן מאלאנבאליש, און ווען זיא פלעגט אים פרעגן; פון וואס ער איז בעזאנקט, אנדער וועגן

וואס מ'ראכט ער אלץ, האט זי און קיין מאל קיין אנטווארט באקומען, מיט וועלכין זי וואל זיך קאנען פערזעהניג, דרעזעלין האט אזוי נייט אינטערעסירט פונשעהעס פערענדערונג, דאס זי איז דער פון אויך מאלאנקאליש גיטארין, זי האט טאג און נאכט נומערט דא פרייזי פון פונשעהעס פאר טראכטקייט, זי האט איבער גילקערט אויף אעלכע זאכן וואס קיין שווא קאן דאס נישט ווייניג, און דא גיטאנקען האבן איר דא גיטונג אפ גיטונאכט און דעם גאנצן לעבן פאר שטערט.

און אזוי וויא אויף פונשעהען האט מען גיקאנט אים גיטונלכעס בעמערקן, אזוי האט ער (פונשעהען) גיקאנט בעמערקן אויף אלעמען אין הויז עפעס אים גיטונלכעס, ווען ער וואלט נור וועלין בעמערקן, דען וויא מעפלענט אים דער זעהן פלעגט מען אויף אים שטארק קוקן, און מאנכע מאל פלעגט מען זיך שטארק שווערן אים דער זעהענדיג, נור ער האט דאס נישט בעמערקט ווייל ער האט דערזיך נישט אפראשצאנעט ווייטאנע.

אין מאל איז זיך דרעזעלע גיטעסין בייא זיך אין צימער, אום דעם דול צו פערטרייבן האט זי זיך בעשעפטיגט מיט אהאנד ווערק איז פונשעה צו הויזע נישט גיטעסין, נור אסנע מיט דיסקען זיינען נישט תיט פון איר גיטעסין, דרעזעלע איז גיטעסין פאר טאן אין איר ארבעט, נור אפט האט זיך בייא איר פון הארצין אויפן ארויס גירסין.

אהארץ איז אויגער — האט אסנע שטילער הייד גיטאנט דיסקען אויפן אויער, נור דאס האט גיטריכט צו דרעזעלעס אויערין — איר הארץ זאגט איר נעבאך איר אומגליק, אויף דערזיך בענווייזט איר זיפצין, נאר ווען זי וואלט שוין וויסן גאר אין גאנצין פון איר קלאג, וואלט זי מיטן זיפצין נישט פאמערין. דרעזעלען איז אסנעס רייד גאנץ מיט אריין אין הארצין, דאס האט איר אריין גיטאכין אין צעהנטין ריפ, עס האט איר אין ערצינדונג גיהאפט, ווייל זי האט אסנעס ווערטער מיט פונשעהען (פערפייטונג) גירעכניגט פאר איין זאך, זי האט שוין אויף קלאהר גירעכניגט דאס מיט פונשעהען איז עפעס שלעכטס גישעהן, ער מוז עפעס איין אומגליק האבן, און דערום איז ער ביי אהער גיטעסין אום רוהיג, און יעצט האט דא שלעכטעס אים גאר גיטונט ענדיגן, וואש דערזיך צייגט אסנעס שטילע ווערטער, זי איז גיטליבן זיין וויא אפאר שטיינע, און האט אנגישארפט דא אויערין צו הערן אסנעס איבערענע ווערטער, פילייכט וועט זי דער פון וואס דער גיין.

ווער עס ווייט נישט, איז דאך איר גיטונט סקנא, אזא איין גילקליכן לעבן מיט אזא אסאן — האט אסנע ווייטער גיטאנט אין דער שטיל, אבער מיט אשטימע אז עס זאל פארט גיטליכן צו דרעזעלען — אבער וויא מיר ווייטן איז איר גאר נישט וואס סקנא צו זיין, בעסער איין גיטונעם לעבן גאר ארוהיגן, איידער אזא רייכין לעבן מיט אזא אסאן, דאס... ווייל ער גיפלט אלעמען, און איין סענטש... איז נישט קיין מלאך.

דָרעזעלין איז ווער אייביל גיטארין, זיא האט זיך שיר גיט אראפ גילאזין, אונ וויא זיא (דָרעזעלע) האט גיזעקן אז אָסנע רעט שוין מער גיט, אונ זיא האט זיך נאך אויף קיין סלאד גיט ארויף גישלאגן פון איר, איז זיא צו זיין צו גיפאלן אונ האט אויס גיבראכין אין אַניוויין אונ האט צו זיין גיזאגט; „איר זע דאך אז איר שוסקעט זיך וועגן מיר אונ מנשהען, מיט אונז האט עפעס ישלעכטעס גימוזט גישעקן, איין אומגליק האט אונז מן הסתם גיטראפן, מא ווארום ציהט איר מיר ארויס דיא פוזות ביסלאכטווייס, איר זאגט מיר גיט אויס פֿיין דעקערט וועלכין איר האב פון גאט, איר ווילט מיר מיט אַמאל גיט אַנזאגן גור ביסלאכטווייס, גיין! בעסער ווארפט אויף מיר מיט איין סאקל ארויף ברעגנדיגע שטיינער מיט הייסע קיילן, דער לאנגט מיר דעם בעכער גיפט! אום דעם איר זאל שוין וויסן פון וואס איר ווער פאר שניטן, אונ אין וואס פֿיין אומגליק בעשטעט! ווארום זע טריפט איר אויף מיר ווידעג טראפֿנס ביסלאכטווייס, צו וועט עס פאר אייך אטובה זיין אז איר וועט זיך אַגרייזן אַנקעגן מיר מיט דעם פֿייל דורך וועלכין איר סוז גישאסן ווערן? זאגט מיר שוין גיכער פֿיין סוף, דורך וועלכע ווערקציג איר ווער גיקאנצעט.

דיא צווייט פארדין האט דיא הארץ גיריט פון דָרעזעלעס גיטוויין, זיין האט אזו ווייט דיא הארץ פארקלעט אז זי האבן גיט גיקאנט ארויס בריינגען איין ווארט. וואס שווייגט איר!“ — האט דָרעזעלע גישריען זי ארויף פאלינגיין אויף דיא העלזער — „איר זע דאך שוין אז פֿיין לעבן איז שוין גיט קיין לעבן! שיינקט מיר האטש אַגרייגן מוים! מײן מוים איז פֿיין אייך אין דיא הענד, זעט שוועסטערליך! האט אויף מיר רחמנות“, דָרעזעלעס שטימע איז פאר שטיקט גיטארין פון גיטוויין, אונ זיא איז שטיל גיבליבן.

דיא פארדין האט דיא הארץ פאר קוועצט אונ האבן אַנפאנגעס דיא שפראכע גיט בעהערשט, גור אס ענדע האט זיך אָסנע פארט ארויס גיהאפט; שרעקט אייך גיט דָרעזעלע, אייער אומגליק איז גיט אזו גרויס, דאס טרעפט אויף לייטן. איר ווערט נאך אימיצעשעס (איר) לעבן, זיט רוהיג, אין וואס בעשטייט פארט מײן אומגליק? זאגט מיר שוין גיכער — האט דָרעזעלע גיברעגט. מנשה האט זיך אינגוחעט מיט די ווייביל וועלכע איז דא אריין גיטארין, אונ מער נאר גישט — האט אָסנע גיזאגט.

פערפלוקטעט פאר! האט דָרעזעלע אויס גישריען אב שפרינגענדיג אייניגע מרים אַהינטער — וויא וואנטסטו זיך דאס נאר פון מויל ארויס צו בריינגען? העקסט! דוא ווילסט פאר שמוצין דעם נאמען פון מײן הייליגן אַנגעל?

איר האב דאך טאקע דאס גיט גיטאלט זאגן, גור איר האט מיר גיזואונגן דער צו — האט אָסנע גיזאגט.

האלט מויל דוא העקסט! — ווען גיט קרינקסטו ארויס גישלידעקט, דוא זאלסט היינע פאלשע בייך גיט ווידער האלן, דאס סוז עפעס זיין אשטוקע פון דיא ווילדע מידן. צום אומגליק איז מײנע בייך גיט קיין פאלשע — האט אָסנע מיט דריקט גיזאגט.

דאס איז אַפּלויזער ליגין! האט דרעזעלע אויש גישרען — אונז ווא האט זיך וויא אויפלדע מיר גיוואלט ארויף שליידערין אויף אפגען, נור אפגען איז גיטווינד פון צימער ארויס גילאפן, אונז דיסקע איז פאר בליבן.

ווער האט דאס אייך אנגירעט פאר מיר אזוי אהעצע אן צו מאכן אויף מענטשין? האט דרעזעלע גיפרעגט דיסקען, דיסקע האט אנווארט גיט גענטפערט. אויף דיר דיסקע — האט דרעזעלע גיזאגט — וואלט איך זיך דאס נאר גיט גיגליבט, אז דאס זאלסט זיך לאזן אנהייבן פון שלעכטע מענטשין וועלכע ווילן מיר דער שליינגען, אז דאס זאלסט מיט ניי יד אחד מאכן, אן צו מאכן צו ווישן מיר מיט מנשהען איין סומאטאקע אקריג, אום עס זאל ווערן אקאלעטקע וויא זאלן קאנען פאנגען פיש אין דיא מוטע וואסער, דאס הייסט; וויא זאלן קאנען אויס פירן זייערע שלעכטע גיבאנקען, גיין דיסקע! אויף דיר האב איך זיך דאס גיט גיריכט, דיסקע האט נאך אלץ גיטווינגן אונז דיא אויגן איז איר פול גיווארן מיט טרערן, ווארום שוויגסטו? האט איר ווייטער דרעזעלע גיפרעגט, „ווייל איך האב מורא צו ביידין“ האט דיסקע גענטפערט, בייד ריכטיגע דיבורים דארפסטו גיט קיין מורא האבן, האט דרעזעלע צו איר גיזאגט.

אבער צום אומגליק וועלן מיינע ריכטיגע ווערטער אייך גיט גוט שטעקן, ווען איך וואלט קאנען זאגן ליגין, וואלט איך אייך צו פריידן שטעלן, אבער קיין ליגין קאן איך גיט זאגן, האט דיסקע ערינסט גיזאגט. איך פרעג דיר דאך אבער, האט דרעזעלע גיזאגט — ווער האט דאס דיר אנגירעט אזוי צו ביידין?.

מיינע אויגן האבן דאס מיר אנגירעט — האט דיסקע גענטפערט. האסטו מיט ביינע אויגן גיזעהן מנשהען מיט דיא ווייביל צו זאמען? האט דרעזעלע גיפרעגט.

יע איך האב דאס צום אומגליק אליין גיזעהן, אונז שוין עמליכע מאל, אונז אויב איר ווילט וועט איר דאס קאנען אליין אויך זעהען. האט דיסקע גיזאגט אראפ לאזינדיג דיא קאפ.

נו, ווען דאס וועסט זעהן אז מנשה וועט צו איר אריין גיין זאלסטו מיר אנזאגן — האט דרעזעלע צו איר גיזאגט — נור וואס בייד איך? ! צו קאן איך דען מנשהען דאס נאר חושד זיין, צו איז עס מעגליך דאס איין: אנגיל וויא ער זאל זעלכע שלעכטעס טאן? גיין דאס איז אומידיסקע, מעוויל צו ווישן אונז איין ראדאר (קריג) מאכן, דאס איז נור אשטוקע פון מיינע פיינע, וויא לעבט מען נאר אויף אזא אונעלט? ! ווארום האלט איך זיך איין אויף אזא וועלט וואס מענטשין מיט שדים טאנצן צו זאמען, ערד! עפן אויף ביין מויל אונז שליינג מיר איין! איך זאל גיט זיין צו איין פיסן אין דיא מויל פון מיינע פיינע, אבער גיין! מיינע פיינע האבן אזא שווערן פיסן אין מויל אריין גינעסען, זיי וועלן זיך מיטן פיסן דער ווערן, איך בין פאר

זיי אַשטערע וואדאָצע, ניט אזוי גיך רעט מען מיר איין אויף מנשה'ס שלעכטס, זיין! דאס וועט זיי ניט איינגיין, אונ דוא דיסקע, שטיי מיר ניט פאר מינע אויגן, גיט גלייך פון מיר ארויס, דיסקע איז געבאך מיט הארץ קלעמענעס ארויס פון צימער, אונ נאכהער-האט הענעלע דא פידע מאדין צו זיך אריין גירופין, אונ זיט האבן איר איבער דער-ציילט אלעס וויא עס איז צו גינאנגען ביא דרעזלען.

14) ווא זאל דאש זעהען מיט אירע אויגן.

דער פיש איז שוין אין גען — האט ר' שמעריל גיזאגט צו הענעלען — מנשה איז שוין אריין אין אונזער פאסטקע, אונ-עס וועט שוין באלד זיין דער סוף זינער, נאר מעדארף זעהן דעם אינטערעס צו קאנצען גוט עס זאל זיין אגיל ואשפח בילעדיג אונ שפיציג.

פרייט זיך ניט אזוי ר' שמעריל — האט צו יאס הענעלע גיזאגט — עש איז נאך גאר קיין אנהייב ניט, דרעזלע גרויבט בשום אופן ניט, די מאדין האבן איר שוין אלץ דער ציילט, האט זי זיט צורעס פאר שפייגן אונ האט זיט ארויש גיטריבן, איך ווייס ניט וויא דא וועט זיך קאנטשען, עש זיט צו שטער.

אבער אז דרעזל וועט מיט אירע אויגן-זעהן — זאגט שמעריל — וועט זי דאך שוין מוזן גלויבן.

וואס וועט זי זעהן? — האט הענעלע גיפרעגט — איצטער ווען מנשה קוקט צו זיין מוטער אריין, קושט ער זיך שוין מיט איר ניט, ער פאר בריינגט מיט איר גאר מיט ביי, אונ ווען דרעזל וועט דאס שוין זעהן וועט זי דאס אויך פאר קיין עולה מיט האלטן.

אונ וויא וועט זיין אז איך וועל מאכן ער זאל זיך מיט איר יע קושן אונ האלזן? פרגעט שמעריל.

וויא וועט איר דאס מאכן? וויא איז דאס טיגליך? פרגעט יאס הענעלע. הע הענעלע! דוא קאנקסט נאך מיר גאר ניט — האט שמעריל גיזאגט — שמעריל איז קיין בעשה ניט צו קליין, איך האב שוין דאס טאקע פאר זארגט פריער, אונ מארגן אין דינער צייט וועט זיך מנשה מיט זיין מוטער קושן אונ האלזן אונ דרעזל וועט דאש זעהן.

זאגט שוין מיר וויא וועט איר דאש מאכן? הע הענעלע לובאפומע גיפרעגט. אט איז שוין פארמיג מיין פלאן — האט צו איר שמעריל גיזאגט דער לאנגעדיג אברף.

הענעלע האט גינמען דעם בריף אונ האט דעם וואדעס איבער גילעזן "דאס איז דאך גיארדעסירט צו מנשה'ס מוטער"? האט זי צו שמעריל גיזאגט. יע טאקע צו מנשה'ס מוטער — האט שמעריל איר גענטפערט — אבער לעו איבער דעם בריף.

ה'ענעלע האט איבער גילעזין דעם ב'רף דאש פאלגענדע .

ז. פ. איר זאלט וויסן זיין אז דיא בערשאקער פאליציי איז ארויף אויף אייערע סלאדעס , אונ מעשיקט גלייך אייך צו ארעסטירן , פון זאלט איר אין מינוט גיט פארזאמען אונ זאלט גלייך פון בענעכסיף אב רייזן , איר זאלט זעהן אז מעזאל גיט וויסן וואו איר האט אב גרייט , אונ איר זאלט אייער זאהן בעשוערען דאס ער זאל גימאנדן אנדעקן פון אייך פאר קיין צו פאל , דעם ב'רף שרייב אייך גיט אייגנהעמטיג , דאך זאלט איר אים גלייך צו רייסן , אייער פריינד ... נו וואס וועט זיין פון דעם ב'רף ? האט ה'ענעלע גיפרענט .

דוא פאר שטייטס גאך אלץ גיט ? האט שטעריל גיזאנט — דעם ב'רף וועל אייך אויף פאצט היינט אונעק לייזן , אייך וועל שוין זעהן אז פון פאצט ויגיל זאל גיט זיין צו ערקלען פון וואגען ער איז , אונ סארגין וועט זיא עס ער האלטן , וויא פארשטייטס וועט זיא דאך גיוויס גלייך אפ פארן , אונ פארן פארן וועט זיא זיך דאך מיט מנשהען זענען , אונ מענעט זיך קושין אונ האלזן גאר אן אשיעור , אונ דאן זאל מען דרעזלען דאס ווייזן , פאר שטייטס שוין וואש דער פון וועט זיין ?

אט דאס איז איין עצה ! האט ה'ענעלע מיט פרייט אויש גישריען — דער אשכנאי אליין וואלט דרויף גיט פאלין , נור וואס זיט איר ר' שטעריל אזו צו מראגין ? גאך אזו איין איינפאל דארפט איר פון זיך אליין זיין צו פרידין .

„אז דוא ווייטס גאר גיט וואס פאר אונעלט היינט איז“ האט שטעריל גיזאנט , אייך קאן דיר זאגן אין דיא אויגן אז אונא אכשער קינד וויא דוא ביזט איז אין דער וועלט גיטא , האסטו ווען גיהערט אפסייל , אייך בין פון איין צרה שוין פמעט ארויס , בין אייך אין דער אנדערע אריין , מיט מנשהען האבן מיר שוין באלד גיפאטעט , האט זיך אויף גיריסן פאר מיר אצרה אין איין אנדער ארט , זימל וויינשטאק האט זיך מיט רבעקע זאהנשיין פאר ליבט איבער דיא אויערין , אונ יעצט וויינען זיי ביידע צו גיפאלן צו איר פאטער , זיי האבן אים די הענט גקושט אונ גיבעטן דאס ער זאל זיי גיט שטערן אין זייער ליבע , אין אנהויב האט ער זיך אפילו שטארק גיברעקילט , נור אס ענדע האט ער שוין גיט גיקאנט זייער צער צו זעהן דען זימל איז פון הארץ קלעמענס שטארק קראנק גינארין , אונ יונה זאהנשיין האט שוין אויך דער צו מסכים גינעזין , אונ מערעט גאנגן שטארק אז דער שידוך וועט פלייבן שידוך , אונ מיר שטייט דאס וויא אפיין אין האלז , ווייל יונה זאהנשיין איז דאך דער גאנצער פידער אין שטאט , אונ אייך בין ביי אים אמתקף אונ דר גאנצער פליגיל אדויטאנט , וואס עש פאר קאלאמ'שעט זיך גאר אין שטעטיל שליהע אים דאס גלייך אונטער , אונ ער האט דאס האלט , איז דאס טאקע בייא אים אנהיליג , אונ דער פאר בין אייך פון אים מקבל טובה , דען וואס אלע שטארין זיך סעהר מיר פון אשוחט אראפ צו ווארפן , האלט ער (זאהנשיין) אלץ מער מיט מיר , ווייל ווער גאר עס איז מין שונא מאך אייך שוין אויף אים איין העצע פאר זאהנשיינען אונ ער ווערט

ווערט נעם שוין אויך אשונא, אבער אז זיסל ווילן שטאקוועט זיך צו אים איין
הויז אריין מאכין פאר איין איידם וועט ער מיר מיאוס מאכין פאר זאגן שיינען,
ער וועט אים אויף געפנען זיינע אויגן ער זאל פאר שטיין מינע שטוקעס,
אונ לא די וואס איך וועל שוין ביא אים אין שטוב קיין קיום גיט האבן
וועט ער נאך פאר קערט ווערן מיר צו זיין אשונא, אונ דאן דארף איך
זיך שוין אפ זענענען מיט מיין שחיטה, דען דיא גאנצע שטאט וויינען
אנגלשטיסן אויף מיר, אונ דעריבער שמעקט מיר גאר גיט גוט דאס זיסל
זאל ווערן זאגן שיינס איידם.

דיא וועלט פירט זיך שוין אזו; ווען איינער טוט שלעכטעס אונ ער
פירכטעט זיך דאס זיינע שלעכטעס זאל גיט ענדעקט ווערן, זעט ער גיט זיך
אויס צו בעסערן דאס ער זאל שוין מער קיין שלעכטעס גיט טאן, ניין! ער
ברויכט נאך צו טאן נאך ענדעך שלעכטעס כדי דער מיט זאל פארבארגן
בלייבן דיא ערשטע שלעכטעס; אונ זא איז עס מיט ר' שמעלען גינעוין,
ווען ער האט מורא געהאט טאמער וועט מען זיך דער וויסן פון זיינע שלעכטעס
אונ דאס וועט אים שאדן צו זיין שחיטה, האט ער איינגעבליבן גידארפט אונעק
ווארפן זיינע גרויזאמע טהאמין אונ זיך שטעלן אויף דאש גוטע ווען, גאר
ניין, ער האט אלץ פלענער גידינקט וויא דיא פאריגע שלעכטעס צו בעהאלטן,
אונ דער צו האט ער נאך ענדעך טהאמין גיברויכט צו טאן.

נו וואש מראכט איר דער צו צו טאן? — האט אים חענעלע גיפרעגט —
אויב איר האט עפעס אפלאן וועל איך אין דעריין העלפן, איך האב גיטווארן
איין מאל פון זימלען ראכע צו נעמען, זעט למענה דער שידוך זאל גיט ווערן.
דערויף האב איך נאך גיט צייט מיטשט צו זיין זיך, דען יונגה זאגן שיינ
האט גיזאגט "אז ווען אפילו דער שידוך וועט זיין, וועט דאס זיך נאך ציהען
אפאר יאר, דען וואס הייל איך זיך חתונה צו מאכין אמיידיל פון זיפערין יאר"
אונ אונטער דיא צייט וועל איך שוין גיפנען אמיטיל וויא דאס פאר נאנדער
צו שלאגן, זיי רוחני חענעלע, כל זמן שמעריזלס קאפ איז אויף דיא פלייצעס
וועט גיט גישעקן אונז וועלכע ער וויל גיט ליידין, דערווייל דארפן מיר
פאטערין איין גישעפט, דא זאלסט זעהן אז ווען מנשהעס מוטער וועט האלטן
ביין אפ פארן זאל מנשה דער פון זיך דער וויסן, אונ אז ער וועט צו איר
אריין גיין זאל מען גלייך אן זאגן דרעזלן, אונ איר פירן זיא זאל דאש
זעהן מיט אירע אויגן.

15) דער ערשטער גלות

פון דער צייט וואס דרעזעלע האט געהאט דיא שטיצקע מיט די מאדן,
איז איר נאך שטארקער גיטווארן דער וואונדער פון מנשהעס פאר ענדערונג,
וואס ער גייט ארום וויא אשטאטן, אונ דאס וואס ער רעט מיט איר גיט אזו
וויא גיטווינקלעך, איר האט נאך מער אינטערעסירט דאס וואס ער בערעקט גיט
איר

איר שוואַכקייט און צו טראַגהייט, זיא קרעכצט אַפּ גאַנצענע געכט, און
ער טוט נאר ניט אַפּרעג: דרעזעלע וואס איז דיר? אַזו ווירא עס פֿלעגט צו זיין
ביז אַהער, דאס אַלץ האט זיא ניט גיקאנט פֿאַרשטיין, זיא האט נאר גירעכניגט
אַז דיא וואס לויפֿערין אויף איר פֿלוט האפֿין פֿאַר אים אויף איהר עפעס אַן גירעט,
אַזו ווירא פֿאַר איהר אויף אים, און דרום קוקט ער ניט אַין איר ווייט, זיא האט
מיט אונגעדולד גיוואהרט עס זאל זיך איהר מאכין אנטעט גילעגנהייט זיא זאל
זיך מיט אים קאנען דורך ביידין און דאן וועט זיא שוין דער גיין אַלץ וואס
מיט אים איז גישעהען.

איין מאַהל איז זיך גיזעסין מנשה מיט דרעזעלין, און זיא האט אַן גיזיגין
אַראַנאוואר אַלאנגין און זיא האט שוין גידינקט דעם ראַנאוואר ניט אַפּ צו
לאזן ביז זיא וועט עפעס דער גיין בייא מנשהען, אַין דעם איז אַריין גילאפֿין
אַסנע און האט בייא זיא גיבעטין אַפֿינא און צוואַנגיגער פֿאַר גאַנדער בייטין,
„דאס איז פֿאַר אונזער אורהתע זיא פֿאַרט שוין אַנעק, גיכער בייט מיר אַפּ
ווארום זיא היילט זיך“ האט אַסנע מיט האסט גירעט — „עס איז איהר עפעס
אַבריק אַן גיקומען, האט זיא גלייך אַפּ גיצאלט וואס פֿון איר קומט, אונז האט
זיא אויך אַשאַרפֿע אַרעזונע גילאזין, און דיסקע איז שוין אַנעק גילאפֿין
נאך אַ פֿאַצט“.

בייא דיא ווערטער האט זיך בייא מנשהען גיבטיין אַין גיזיכט אַלעליי
קאלארין, דיא הארץ האט אים אַן גיהויבין צו קלאפֿין, און ער האט זיך אַלץ
גימאכעט ווירא צו מאכין אַיין ענד פֿון דרעזילס גישפֿרעך, און אַם ענדע האט
ער זיך פֿאַרט פֿון גישפֿרעך ארויס גירכייט און ער האט זיך פֿון צימער ארויס
גירוקט און איז אַריין צו זיין מוטער, און דרעזיל האט פֿסטערקט ווירא ווייט
ער איז ראַסטרויעט גיווארין ווירא ער האט דער הערט דאס דיא פֿרוירא פֿאַרט
אַפּ, און דאס איז שוין איהר אַין נאז אַריין גיקומען.

ווירא מנשה איז אַריין צו זיין מוטער, איז ער גשטומם גיווארין זעהענדיג
ווירא זיין מוטער זיצט און וויינט, און אויף זיין פֿראַגע: וואס איז דיר טהייערע
מוטערלי? האט זיא קיין קרעפטין גיהאט אים צו ענטפֿערין, זיא האט אים
נאר דער לאנגט אַבריק, ער האט דעם פֿריק גינומען און ווירא ער האט אים
איפֿער גילעזין, איז אים פֿינקסטער גיווארין אַין דיא אויגין און איז גיבליפֿין
זיצין ווירא אַשטאמגע, עס האט פֿון אים טרערין אַפֿליש גיטאן ווירא פֿון אַקוואל,
ער איז דיא מוטער אויפֿין האלז גיפֿאלין און זיא האפֿין זיך מיט דיא הענט
ארום גיקלאמערט און האפֿין זיך מיט אַלאנגין קוש גשאַנקען, דיא הארץ
האט זיא גיריקט דאס זיא האפֿין אַיין ווארט פֿון מויל ניט גיקאנט אויס
ביידין; נאר קיים וואס זיא האט אויס גירעט: „איך פֿאַר קיין וו... גאט
ווייס אויף ווירא לאנג“ און זיא האפֿין זיך אַהיפֿשע צייט גיזעגנט נאר מיט
קיין ווערטער נאר מיט האלזין און קושגינגען, נאכהער האט זיא דער הערט
דאס דיא פֿאַצט איז אַן גיפֿארין, איז זיא גלייך ארויס און אַנעק גיפֿארין,

אונ מנשה איז אין צוויילע ארום אויף אויפן גאס ארום, דען זינע אויגן איז
ניועזיג פאר ווייניקע האט ער נישט גיקאנט אריין גלייך אין שטוב.
וויא מנשה האט זיך דרעזלין ארום גירוקט האט זיא אים גיוואלט נאך
שפירן, נור איהר כאנעקט האט עס איר נישט געליפט, אונ זיא איז גיבליבן
אין איהר צימער אין פער צווייפלונג, אין דעם איז אריין גילאפן אסנע מיט
אהאקט אונ האט גיזאגט: גישווינד דרעזעלע קוקט מיט מיר אריין אין דעם
צימער נומער... דורך דארטין וועט איהר שוין אלץ אקוראד זעהן מיט אייערע
אויגן, מנשה איז ערקט צו איר אריין, אונ איהר וועט שוין נישט זאגן אז
איר בין אלינגערקע.

דרעזעלין איז פון שרעק דיא פיס אונטער גיהאקט גיטארין, אונ זיא האט
זיך קוים אויף דיא פיס גיהאלטן, האט איר אסנע גינומען אונטער דיא הענט
אונ האט איר אריין גיפירט אין נומער... דרעזעלע האט זיך דורכין שפאלט
אין גיקוקט אונ האט גיזעהן אלץ וואס עס האט זיך פאסירט צווישן מנשהען
מיט זיין מוטער, וויא זיי האפן זיך גיהאלדזט גיקושט, זיא האט אפילו גיוואלט
מאכן אגוואלד, נאר פון שרעק האט זיא קיין קראפט גיהאט אנגשרייא צו
טאן, זיא איז אויף גענעם ארט גיבליבן שטיין וויא צוא גישמיט ביז דיא
מוטער איז אנועק גיפארין אונ מנשה איז ארום, „נא, איז עס אלץ אמת
וואס איר האב אייך גיזאגט“? האט אסנע צו דרעזעלען גיזאגט, פון דיא
ווערטער האט זיא זיך וויא פון אמרוים געוואקט אונ האט אנגשרייא גיטאן:
רעטע גאט! וואס האפן דא מיינע אויגן גיזעהן?! בעסער וואלט איר פריער
קלינד ווערן איידער איר האב דאס צו גיזעהן! וואס קאן איר שוין געצט זאגן!
מיינע פינגער זעהען אויף מיר סער וויפיל זייא האפן זיך גיוואונשן, צו וועסן
זאל איר שרייען ווער קאן מיר העלפן?!... איר קאן סער נישט שרייען וויא
צו די בערג, בערג פאלט אויף מיר ארויף אונ פאר דעקט מיר מיט מין שאנד
צו זאמען, ערדע! שפאלט זיך אונטער מיר אונ זינק מיר אין מיט מיינע
ליידן צו זאמען!... פאר פרוקט דער אוינגליק וועלכער האט אין גישלונגען
אלע מיינע פריידיגס יאהרן!... אונ פאר פרוקט זאל ווערן דיא אום פאר
שעמטע פרויא וועלכע האט מין מיהיערע זעלע אין איר געין גיפאנגען, מייא
איז מיר! אין קליינע וויילע האט פר קערט פון גאנצן זיסן לעבן אין איינע
דונקעלע פינשטערנעס, אין דיא קליינע וויילע האב איר גיזעהן וויא אין
הימלישער אנגעל איז אריין גיפאלן אין דער טיפער העלע. גאט! גיב מיר
קרעפטן איר זאל קאנען פקלאגן מיינע גיציילטע טעג ביז איר וועל זיך ענדיגן!...
אויף דרעזעלס קולות זינען אן גילאפן איהרע עלטערין אונ אלע היז
לייטע, אונ וויא זייא האפן דא אלע דער הערט פון אסנען וואס דא איז
גישעהן, האפן זייא פאר פראכן דיא הענט אונ האפן גיטוינט אונ גישרייען,
אייניגע האפן גיזאגט: דאס עס מוז זיין אהילער חלום ווייל דאס קאן מען אויף
מנשהען נישט גלייבן, „תלנאי וואלט עס אהלום גיוועזן“ — האט דרעזעלע
גשריען

ג'ש'רען — אָבער ווייא איז מיר ! אז איך האב דאס מיט מייע ארעין גרען .
וואו איז דער ליידאק דער יונגאן ! — האט אָשר יעקיל ג'ש'רען — איך
וועל אים רוק און לענד איבער שלאגן , און אז סעקאט אים גיזאנט דאס ער
איז גיטא האט ער זיך גיקערט צו דיא פאר זאמרונג און האט גיזאנט : זאל ער
אָקארסט פֿורבין צוריק ארין קומען אלע שטעקניס , וועט מען אויף אים צוא
גרעכין צו גלייך מיט זייע בייער .

גוראלד זאנט וואס איך ווילט , עס איז אויף אים פארט גיט צו גלויבין
זאז זאך — האבין זיך אייניגע אפ גירופין .

פאר וואס איז דאס גיט צו גלויבין ? — האט זיך אָשר יעקיל מיט עלקען
אין איין קול אפ גירופין — אז מעפויקט איז אַחאנע , אז אלע שרייען ער איז
איין אפיקורס מן הסתם איז כל בו אן אים , און פֿכט אז ר' הענאך האט גיזאנט
איז אונדאי צו גלויבין , זעסטו דרעזעלע — האט עלקע גיזאנט — איך האב
דיר שוין פֿמח מאל גיזאנט אז ער איז איין אפיקורס א כל מום רע , שלאג מיט
אים אפ פֿפֿרות , הא , האסטו מיר גיט גיפאלגט , דוא פלעגסט נאר אַשפֿרונג
טאן , היינט זעה דיין סוף , היינט איז שוין אויס גיקומען אויף מייע רייד ,
איצטער וועסטו זיך שוין בעטין עס זאל זיין אנט .

פֿאטעריל ! מוטעריל ! האט דרעזעלע מיט אַשנאכע שטימע ג'ש'רען —
ווען איך ווילט מנשהען פון מיין הארץ אויס רייסין , מוזט איך פֿריער מיין הארץ
מיט אַהאק צו שפאלטן און נאכהער וועט איהר אים פֿיליכט אויס ווארצלען ,
ווייל ער איז גאנץ טיף איין גיווארצילט אין מיין הארץ , מיין הארץ איז צוא
וואונדעט און צו פֿילט , זיא ווארפט זיך אין פֿיינדשאפט און ליבשאפט , אין
ראכע און ערפארעמונג , אין מיין צאהרין האב איך נאר גרינקט פון פֿיינדשאפט
און ראכע , אָבער יעצט ווען עס האט מיר דער צאהרין עטוואס אפ גילאזין
רעכין איך זיך איבער : אויף וועמען האב איך שלעכטעס גידינקט ? אויף מיין
טהייערין מנשהען ! אויף מיין גאנצין טרויסט אין דער וועלט , אן אים בין איך
דאך אויך וויא גיטא , אזו וויא דער קערפֿער איז קיין מענטש אן א נשמה ,
איך בעט איך מייע טהייערע עלטערין און נוסע פֿריינד ! קערט אום זיין הארץ
צו מיר וויא פֿריער , שטראפט אים מיט ווייכע רייד , ער וועט זיך גיטוים בערייהען
אויף דיא שלעכטעס וועלכע ער האט גיטאן , ווער קען נאך זיין רייע זעלע ,
זיין אדעלין סאראקאטער וויא איך ? איך בעט איך קערט אום צו מיר מיין לעבין
און מיין גליק ! און זיא האט זיך שרעקליך פאר נאנדער גיוויינט דאס עס האט
זענען דער פֿייר שטייער דיא הארץ גיריט , און אלע האבין זיך גיט גיקאנט אפ
וואונדערין פון דרעזעלס הויכין גיפיל .

גיין ! — האט אָשר יעקיל ג'ש'רען , זענען מאל גיין — האט נאך אים עלקע
ג'ש'רען — מיר וועלין שוין זיך סעקר גיט לאזין איין פאצקען פון דעם פֿל בונזיק .
דיא שטאט וועט דאך מיט אונז פול זיין , און אַנשטאט דעם וואס ביז אַהער
האבין אלע מַקנא גיטען , וועט מען איצטער פון אונז לאבין , שוואים וועלח
אויף

אויף אונז דער פרייט ווערן, עס וועט דאך אנאם גוט זיין איבער צו גיין פון
בזיונות, וועלן מיר נאך לאזן דיא נגע אין שטוב? גיין! ער מאר אויף אונזער
שנועל גוט קומען, מיר וועלן אים מיט וודיקע וואסער וויא אחויר אפ פריען,
וועסטו וועלן נעמען גט איז רעכט, אונ ווען גוט וועסטו בלייבן אלעבעדיגע
אלקנה אונ דוא וועסט זיך שוין בעטן גט.

גיין טאמינקע! האט דרעזעלע גיזאגט — איך וועל זיך אייביג מיט אים
גוט זענענען, איר מיינט אז ער איז וויא אנגעזעלע ביא מיר אין הארצין אין
גיזארצילט, אז איהר ווילט מיטן ווינט פון מזל אים אויס רייסן, גיין! איהר
וועט אים פון מיין הארץ גיט ארויס נעמען וואו איהר וועט פריער מיין נשמה
פון מיר גיט ארויס רייסן, אונ ווען איר ווילט איך זאל לעבין, מוא שטראפמ
אים בעסער מיט שטראפ ריד, ער וועט זיך גיוויס אומקערן אויף אנומע ווען,
ער וועט חרטה האבן אויף דעם וואס ער האט גימאן, אונ וועט עס גיוויס שוין
מעהר גיט ווידער האלן, אונ דאן וועט פניען מיין לעבין, אונ מייע זיסע
האפענונג וועט זיך אפ פרישן.

גיין! זיין פוס אונ זיין גליד מאר זיך ביא אונז גיפניען — האט עלקע
גישריען — מיר מוזן אים פון שטאט אויך ארויס יאגן, דוא ווילסט ער זאל
שוין אונז אין גאנצין דיא אויגן פאר שווארצין, אונ אונזער משפחה פאר
פלעקן, ביא אונז אין משפחה גיפנט זיך ביה גיט אזעלכע ליידאקעס, מיר
דארפן דאך נאך קינדער אויס נעבן, דוא בויט ביא אונז דאך גיט די לעצטע,
אונ איבער אים זאלן מיר אונזער קינדער שוין דיא קעפ אראפ שניידן, גיין!
דאס וועט גיט זיין, איבער איין קינד, קוילעט מען גיט אויס אנאנצע גיוינד,
זיין פוס אונ זיין גליד וועט זיך שוין מער ביא אונז גיפניען, פון שטאט
מוזן מיר אים ארויס יאגן, אונ ווען ער וועט אליין גיט אנמלויפן וועלן מיר
אים מיט פאליציע דורך פירן.

אוי וויא איז מיר! וואט דרעזעלע אויס גישריען פון איהרע יסורים —
אונ איז גיבליבן אין אונמאכט, מעהאט איהר גינמען מינטערין אפער עס איז
אונגעגליד, מיהאט גלייך אדאקטער גיבראכט אונ מיט גרויס מיהע האט ער
איהר צו זיך גיבראכט, מעהאט איר אין איר צימער אויף איר בעטיל גיליגט,
אונ אלע וינען פון איהר אנועק נאר אסנע איז לעבין איהר גיבליבן ווייל דער
דאקטער האט פאר זאגט דאס זיא זאל בלייבן רוהיג אייניגע שטונדן.

מנשה האט דא גאר פון קיין מעשה גיט גיוואוסט, ער איז זיך אויפן
גאס ארום גינאנען, ארויס צוא שלאגן דעם דול פון קאפ, אויך דאס גיזכט
זאל זיך אביסיל אפ טריקענען מיזאל אויף אים גאר גיט דער קאנען, אפער
עס האט וואס ווייטער אלץ גיע מרערין דיא גיזכט בעפייכטעט, דען וויא ער
פלעגט זיך דער מאנען אין וואסער אפסטאמאטעלסטווא דיא מוסער גיפנט זיך
נעצט, אונ מיט וואס פאר איין אופן זיא איז פון אים פלוצלונג אפ גיפארן האט
אים דיא הארץ פאר קלעקט אונ האט זיך גיט גיקאנט איין האלטן פון ווינען,
דרום

דרום האט ער גימוזט ארום גיין אהיפֿשע צייט ביז דיא אויגן האט אים עמוואס אויס גיטריקניט, ער האט זיך דיא גיזיכט ארום גיווישט, אונ האט זיך צוריק צו הויזע גיקערט, אָפּער ער איז נישט גיגאנגען דורך דיא פאדער מיר ווייל ער האט מורא גיבאט דאס די הויזיגע מענטשן וועלן אויף אים פארט עפעס דער קאנען, נור ער איז דורך דער הינטער מיר גלייך צו זיך אין ציגער אריין.

דעזעלע איז גילעגן אין איר בעט וויא אטרוף, זיא האט זיך גאר נישט גיפילט, דיא אויגן איז גיווען אפין אונ גיקוקט אויף איין ארט, דרום איז קיין חידוש נישט וואס זיא האט נישט במערקט מנשה'ס אריין גיין, אָפּער אסנע איז זייער איבער ראשט גיווארן פון זיין אריין קוקען, אונ זיא האט אנגשריי גיטאן: דרעזיל, אט איז מנשה!... דרעזיל האט זיך פון אסנעס גישריאי אויף נישט אויף גיבאפט, זיא האט גאר איבע אויגן אקער גיטאן אויף מנשה'ען, אָפּער גאר קיין ווארט האט זיא נישט גירעט, מנשה האט אסנען גיפערעט: וואס בעדייט דאס וואס דרעזעלע ליגט? אונ וואס האסטו אזו האסטויג איר אן גיזאנט מיין אריין קומען? גאר וויא דרעזעלע האט מנשה'ס שטימע דער הערט, האט זיא זיך אויף גיבאפט, אונ האט אן גיהויפן צו שרייען: מנשה מנשה! חאפ מיר צו אונ אנטלויף מיט מיר, דא איז פאר אונז קיין ארט נישט! דוא האסט דאך גיווים הרטה אויף דייע שלעכטעס וואס דו האסט גיטאן, דוא ביזט דאך מן תחת גיקומען מיר איבער בעטין, איך פאר שטייא דאך דאס גאך דייע גיזיכטסציגע, איך פערצה'יע דיר, גאר חאפ מיר צו אונ אנטלויף, גאר לאז מיר דא נישט, אנטלויף מיט מיר גישווינד, לאז מיר נישט אליין צווישן וועלך צו ווישן ווילדע מהירן מנשה!... מנשה!... מנשה!... רעטע!

וואס איז דיר צו גיקומען... האט קוים מנשה אויס גירעט, אונ באלד זייען דרעזעלעס עלטערין אן גילאפין דער הערונדיג דרעזעלעס קולות, אונ וויא זייא האבין מנשה'ען דער זעהן לעבין איר האבין זייא זיך שוין נישט גיקערט צו דרעזעלען וועלכע האט גיחאלעשט, גאר עלקע האט זיך איין גיטשעמעט אין מנשה'ס האר, אונ אשר יעקיל האט אים מכבד גיוועזן מיט עטליכע פייערדיגע פעטש, „דוא עזבר ישׂראל! דוא אפיקורס! דוא האסט גאך א העזה צו טרעטין מיין שטוב, ארויס פון דאנענד, ביין פוס זאל זיך דא נישט גיפנען, דו זאלסט גלייך דיא שטאט אויס ווייבן אונ זען נישט וועלן מיר דיר אוספרינגען“, אנעלכע קאמפלעמענטן האט אים אפ גיגעבן אשר יעקיל מיט עלקען, אונ האבין אים דווכין מיר ארויס גישלידערט אונ מיט עטליכע שטעקניס בקליידעט, אונ האבין גאך אים גאך גישריען אפיקורס! עזבר ישׂראל!

מנשה איז אין אנהויב גאר צו שומילט גיווארן, אים איז אזו וויא פון הימיל אראפ גיפאלן עטליכע פרעשק, אונ ווייל ער האט אויף זיך קיין זינד נישט גישפירט, האט ער גימינט אז זייא מוזין אים נישט דער קאנען אונ זייא מינען אז דאס איז גאר איין אנדערער, האט ער צו זייא גישריען: איר האט אטעות, איך בין דאך גאר מנשה! איך בין מנשה! אָפּער וויא ער האט שוין פאר

שטאנען אז אים פיינט מען מאקי, האט ער שוין גאר נישט גיוואוסט אזוי וואסער וועלט ער איז, ער האט גיוואלט שרייען: גוואלד פאר וואס קומט דאס מיר! נאר מיהאט אים נישט גילאזין, מעהאט אים מיט שטעקנס אשטיק גאס בעלייט אונער האט זיך קוים מיט דיא פיינער אפ גיטראגין, אבער אז ער איז שוין פון זיין ווייט גיוועזין, האט ער זיך אן גיהויבן מנשכ צו זיין וואו זאל ער זיך עקסט אהין טאן צו וועקען זאל ער זיך קערן, אונ פיי אים איז גיבליבן ער זאל אריבער גיין צו שמעריל דעם שוהט, ער איז זיין שדכן אונ גומער פריינד, אונ דורך אים וועט ער זיך שוין דער וויסן וואס מיהאט צו אים. וויא ער איז גיקומען צו ר' שמעלען האט ער זיך פייא אים פהאלטין אין אקאמער, אונ האט אים אריבער גישיקט צו אשיר יעקלען ער זאל דער גיין פאר וואס מיהאט צו אים, שמעריל האט אים גלייך אקלאהרע תשובה גבראכט דאס ער זאל גלייך אפ פארין דען ער האט גיהערט אז אשיר יעקל גייט מיט פאליציע אים צו ארעסטירן אונ צו גייטן אים ער זאל געבין גט, אונ דער חטא איז זייער וואס ער האט גיזינדגט מיט אפגעמדע ווייביל, מנשה האט גלייך פאר שטאנען פון וואנען דער מעות וואקסט אונ האט גיוואלט אנגישריי טאן, דאס איז דאך מיין מוטער" אבער ער האט זיך דער מאנט אז ער קאן איר דער מיט אומגליקליך מאכן, אויך האט ער איר צו גישווארן ער זאל פאר קיין פאל איהר נישט ענדעקין דרום האט ער זיך אפ גיהאלטין, "מיין שווער גייט מיט פאליצייסקי! אונ מיוועט מיר גייטן אנט צו געבין!" האט ער גישריען — אזי איך מוז שוין אנטלויפן, אבער איך בין קאק סטאיי, אונ איך האב אפעניג נישט פייא זיך.

ר' שמעליל האט פון אים דעם צער נישט גיקאנט זעהן (?) אונ האט אים גינעבין עמליכע רוביל, מנשה האט פראכט דיא אויגן גיעפינט, ער האט ר' שמעלען נישט גיוואוסט וויא אפ צו דאנקען, אונ ער איז גלייך אנועק גיפארין.

16) אועמיגע רחמנות איז גאר אכזריות.

נו, וואס זאגטו ערשט? האט שמעליל גיפרעגט פייא תוענעלין — דאש איז אביסיל גיוועזין אקונציגע שטיקול ארבעט, מיר האבין דאש טאקע גציכניגט אפ גיארקעט, אונ דער צו האבין מיר גיהאט סנעטא דשמיא, דארף גראד זיין מוטער אנפארין, אונ איך דארף זיך דער פון דער וויסן, אבער יהי איך שיהי מיר האבין שוין דיא ארבעט גיקאנצעט.

דאס איז נאך ערשט אהאלבע ארבעט, האט תוענעלע גיזאגט — גיקאנצעט קאן איך דאש ערשט רופן, ווען מנשה וועט שוין זיין אין פיינע ארימס, אבער ווער ווייסט ווען? אונ אויב גאר... נאר דער ווייל בין איך יוצא מיט דעם וואס ער איז שוין מער פיי אונז אין שטוב נימא, עס שמעכט מיר שוין נישט אין דיא אויגן דרעקעקע ראוועט גאד אים אן איין אויפהער, איך ווייס נישט אויב זיא וועט קאש מיט איר גיוונד אויש האלטין, איר וואלט זעהן וואש

וְאֵשׁ עִם הָאֵשׁ זֶה נֶעֱכָמִין מִיט אִיר פֶּאסִירט. אַרְבֵּה דְּעַר צִייל מִיר וואס האט
 זֶה מִיט אִיר פֶּאסִירט? פֶּרְעָנֶט שְׂמַעְרִיל — אִיךְ הָאב הִנָּחָה אַנְעֶלְכֶּע זאכִין צו הערין .
 וויא מַעֲהָאט מִנְשָׁהען פֿון שְׂטוּב אַרױש גִּישְׁלִידֶדֶרְט, האט מֶען זֶה גִּינוּמֶען
 צו דֶּרְעָקִין, ווייל זיא איז גִּינוּעזִין אַניחאַלעֶשְׁתֶּע, עֵשׁ האט לאנג גִּידוּעֶרְט בִּיז
 מַעֲהָאט אִיר גִּנְבְּראכט צו זֶה, אונ וויא זיא האט דיא אױגִין גִּנְעֶפִינט האט זיא
 אַנגִּיהִיבִין צו שְׂרִייעֶן; מִנְשָׁה מִנְשָׁה! וואו איז מִנְשָׁה! מִיט אַנְעֶלְכֶּע ווילדֶע
 קולות אז עֵשׁ האט אַלעמֶען אַשְׁרַעק אַנגִּינוּמֶען, אונ אז מַעֲהָאט גִּינוּעֶקן אז
 דיא גאל קאן אִיר פֿלאצִין שְׂרִיעֶנדיג, האט מֶען אִיר גִּיזאַגט אז מִנְשָׁה איז
 שוין מַעַר גִּיטאַ, מַעֲהָאט אִים דוֹרְך גִּיטִירבִין, דא האט זיא זֶה וויא אַמִּשְׁוֹעֶנֶע
 פֿון בַּעַט אַרױש גִּיחאַפֶּט אונ האט גִּינוּאַלט אױפִין גאַס אַרױש לױפִין, אונ האט
 גִּישְׂרִיעֶן מִיט אִיין קול וואו איז מִנְשָׁה, וואו איז מִיין קרױן פֿון מִיין קאַפּ!
 אַלע הױז לִיטֶע האבִין אִיר קאס אָפּ גִּיחאַלטִין אונ האבִין אִיר צו רִיק אִין
 בַּעַט אַרױן גִּילִיגט, אָפּער וואש העלפֶט דאס, דען וויא מַעֲהָאט אִיר אָפּ
 גִּילאַזִין, זיא פֿענדאס רוֹיפֶט צום מִיר, אַלע האבִין זֶה פֶּאר אִיר דַּער שְׂרַאקִין
 דען זיא האט וויא וואהנִיזִיג אױס גִּינוּעֶקן, מֶען האט גִּנְבְּראכט דאַקטוֹרִים, אונ
 דיא דַּקטוֹרִים האבִין פֶּאר זאַגט מַעֲזאַל אִיר זַעֶקן אִיין צו רוהִיגִין ווען גִּיט האלט
 זיא מִשְׁוֹעֶ צו ווערין, מַעֲהָאט אִיר גִּימוזט צו בִּינדין צו אִיר בַּעַטִיל, אונ
 זיא האט גִּישְׂרִיעֶן גִּינְקלאגט אונ גִּימַענֶעט אָן אַשְׁיעוֹר, זיא האט גִּישְׂרִיעֶן;
 ווייזט מִיר האמֶשׁ פֶּאר מִיין טױט מִנְשָׁהעס גִּיזִיקט לֵאמִיר זֶה האמֶשׁ מִיט אִים
 אָפּ זַענֶענען, זיא האט דַּעס טאַטעס הענט גִּיחאַפֶּט אונ גִּיקושֶׁט אונ האט צו
 אִים גִּיזאַגט; זַע פֶּאמַעֲרִיל, האב רחֲמִנוֹת אױף דיא יונגע יאָהרִין פֿון דיין עֶלֶסְטֶע
 טאַכטער, דוא ווייסט דאך וויא ווייט אִיךְ בִּין דִּיר עֲרִינְקט גִּינוּעזִין, אִיךְ בִּין
 דאך גאַטאוו גִּינוּעזִין פֶּאר דִּיר צו לױפִין אִין פֿײַער אונ אִין וואסער, צו בִּין
 אִיךְ דִּיר ווען אַרִיבֶער בִּינֶע בִּיד, אַשְׁידוֹךְ האשֶׁטו מִיט מִיר גִּיטאַן וויא דוא
 האשֶׁט גִּינוּאַלט, אונ דַּער אױבֶּערֶסְטער איז צו הִילֶף גִּינוּעזִין אונ האט מִיר
 צו גִּישִׁיקט אַמאַן וועלכֶּער גִּיפֶעלט גאַט אונ לִיט, אונ אִיךְ האב גאַר וואש
 אַנגִּיהוּבִין צו גִּיגִיסִין מִיין יוגֶנדס פֿרִידֶע, אַקוֹרְצֶע צִיט האב אִיךְ זֶה מִיט
 פֿערֶנגִיגִין גִּיזַעמִיגט, אונ יַעֲצֶט ווילט אִיהֶר מִיט אִיין מאל מִיין גִּלִּיק אָב רױבִין,
 אונ אִיהֶר ווילט מִיר פֶּאר שְׁנִידִין מִינֶע יונגע יאָרִדִין, אִיךְ זאל זאַנאַר בִּיין
 צִנוּאנְצִיג יאָר גִּיט אִזִּים לַעֲבִין אױף גאַטעס וועלט וועלכֶּע האט מִיר אַקאַרְטט
 אַנגִּיהוּבִין צו שִׁינֶען, אִיךְ האב גאַך עֶרְסט אַנגִּיהוּבִין צו בִּלִּיהֶען, ווילט אִיר
 מִיט אִיעֶרֶע הענט אָב רִיסִין מִינֶע בִּלִּיהוּג, אונ דוֹרְך דַּעס וועל אִיךְ מוזִין
 פֿערֶוועלְקט ווערין, זַע פֶּאמַעֲרִיל, עֶרֶב־אַרִים זֶה אױף דיין קִינד וועלכֶּע בַּאדט
 אִזִּים בִּינֶע הענט מִיט אִירֶע מַרְעִרִין, קער צו אִיר אום אִיר גִּלִּיק אִיר טֶרוּיֶסט
 פֿון אִיר גאַנצִין לַעֲבִין, דען אָן עֵשׁ בִּין אִיךְ וויא גִּישְׂטאַרְבִין פֶּאר רַעבִיגט, אונ
 ווען ער האט גִּיזִינְדיגט האט ער דאך נור צו מִיר גִּיזִינְדיגט אָפּער גִּיט צו אִיךְ,
 אונ ווען אִיךְ פֿערֶצִייהֶע עֵס דאַרְפֶּט אִיר דאך אִים גִּינוּיִס פֿערֶצִייהֶען, זַע
 פֶּאמַעֲרִיל

פאטערלי, פאר מאך גיט דייע ארעין פון מיין רירענדין גיבעט, זאלן מינע
טרערין טייע מאכין ביין הארץ, ענטפער מיר שוין דעם ויסן אנטווארט „איד
פערצייהע אים אונער וועט גלייך קומען“.

מיין פאטער האט אירע רייד אזוי ווייט גירירט דאש עש האט זיך פון
ויינע אויגן גינקיקלט טרערין וויא פאב, דיא הארץ האט עס פאר קלעמט,
אונער האט שוין גיוואלט אריבער שיקן רופין מנשהען, נאר דיא מאמע האט
אויש גיבאמילט בייעע הלכות אויף זיין קאפ אונד האט בשום אופן גיט גילאזין
שיקן נאך אים „איד האב שוין לאנג גינעהן דאס אזא אסוף וועט זיך פון
עס אויס לאזן“ האט דיא מאמא גיזאגט — „קנאפ האב איד זיך פון דיא
ישיבה בחורים אונגיהערט אויף אים, איד האב שוין לאנג גיווארט אויף דיא
מינוט אז מיר זאלן שוין פון אים פטור ווערן, אונד איצט ווילסטו נאך אים ווייטער
שיקן? איד וויל שוין דיא עבודה זרה ביי מיר אין שטוב גיט האלטן, זאל ער
זיין אקאפ אונד לייב אונד לעבן“.

וויא דרעזיל האט דאש דער הערט, האט זיא די מאמען צו זיך צום פעט
צו גירופן אונד האט אירע הענד ארום גינומען, אונד האט זייא מיט ווידענע
קלישין בעשאטן, אונד טרערין האט זיא גינאשין אן איין אריפער, אונד האט
זיך בייא איר שרעקליך גיבעטן, פון אירע טרערין האט אשמיין גיקענט צו
זיין, אונד מיט איר גיבעט האט זיא גיקאנט אשמינענע הארץ ווייך מאכין, איר
קאנט זיך פאר שטעלן אז זיא האט בייא דיא מאמען פון דיא אויגן אסוף
טרערין ארויש גיריסן, וואש דיא מאמע איז גיט אזוי גרינג אויף טרערין, איד
האב פאר שטאנען פון דיא מאמעס מינע אז זיא גיט זיך שוין אונטער, אונד
זיא איז שוין נאטאו צו שיקן נאך מנשהען, אונד מיר איז דאש נאר גיט
גיפעלן גיווארן, דען איד האב מוכא גיהאט אז אין איין ווילע וועט זיך צו
ברעכין אלץ וואס מיר פטוריען שוין פון לאנגע צייטן, דערום האב איד צו
איד אונטער גישיקט דאש איר זאלט זעהן דעם חמן וואש גיכער אויש צו
ראמען, אונד אייד האט דאש מאקע אפ גינאלטן, אונד ווען מעהאט גישיקט
נאך מנשהען, אונד אז מע איז גיקומען מיט אהשובה אז מעהאט עס אומעדאס
אויש גיוזכט אונד מעהאט אים גיט גיפונען, אונד אייניגע האבן גיזאגט דאס זיי
האבן אים פגענענט פארנידיג, האט זיך דרעזיל גישלאגן קאפ אונטאנט אונד
מיט אירע טענות אלעמענס הערצער גירירט, מיט איין ווארט ביי אונד אין שטוב
איז גיווארן אהשעפאפ, (תשעה באב), איר וועט דאס גלויבן ר' שפעירל?
אז מיר האט אויך פשוט פארין הארצין גינומען דאש איז דאך אחרפה צוא
זאגן אז גיט ווילידיג האט פון מינע אויגן טרערין גירעניגט, איד האב
בשעת מעשה שוין כמעט חרטה גיהאט וואש איד האב דאש אויף גיפירט דיא
נאנגע אינטריגע, נור איד האב זיך גלייך איבער גילייגט, אויף וועמען האב
איד דא רחמנות? אויף אזא אשוועסטער אפאדלע, אונד פפרט אז ווען איד וועל
אויף איר רחמנות האבן בין איד דאך אויף זיך אליין אנגלן, אונד דיא רחמנות

איז נאר אַכזריות, דערום האב איך שוין קיין חרטה נישט אויף אלעס, דער אויבערשטער זאל נאר אונז זיין צו הילף מיר זאלן אויס פירן אונזער מבוקש.

17) דער מכנים אורח.

מיט וואס פאר אהארץ מנשה איז פון בענעקסיף אב גיפארין איז יעדן לייכט צו פאר שטיין, ער איז גלייך אב גיפארין אין אויסמיגע שטעמיל אונ דארטן האט ער זיך אנגיהויבן ארום צו זעהן וואו ער איז אין דער וועלט, ער הט אנגיהויבן צו קלערן ווס זאל ער אנגיהויבן צו טאן, „וואו זאל איך זיך אהין טאן? האט ער מיט זיך גרעט — וואו הין זאל איך זיך קערן? מיין טייערע דרעוועלין, האב איך שוין פאר לארין, נאט ווייס אויב איך וועל איר שוין ווידר זעהן? איך האב איר פארלארן אבער נאר אן אשוקד, קיינער איז דערין נישט שולדיג, דא איז בלויז אנעדאראווענע, דאש הייסט ווייל מיר קאנען זיך נישט צו נויף היידן, איינער ווייס נישט פון דעם אנדערן געוויס ווייל נאט אזוי, גור דאך פרייעט דאס מיר וואס איך האב נאך אוספיעט פון בענעקסיף צו אנמלייפן איידער איך בין אריין גיפאלן צו מיין שווער אונ שוויגער אין דא הענט, דען זיין וואלטן מיר געוויס שטריינג גינייט צו געבן דרעוועלין אנט, אבער יעצט שיינט דאך מיר פארט אשטראל פון האפענונג דאס פילייכט וועל איך איר נאך אמאל זעהן א מיין דרעוועלען נאט האט אונז פאראנדער גישיידט זיינע אויגן מוזן דאך דיר נישט מריקענען, דוא מריקעסט געוויס מיינעדיג אז דא האסט מיין הארץ פאר לארין, אז איך האב שוין צו דיר נישט קיין מרייטייט, גיין מיין מטייערע! כל זמן איך לעב בין איך זיינער, מיין הארץ גיהער צו דיר מיין זעלע איז ביי דיר פערבליבן, וואו מיינע גייטן וועלן מיר פאר מראגן וועל איך אלץ מער נישט זיינקען וויא דיר, זיין גישטאלט וועט מיר קומען אויף יעדן מריט, אה נאט, ווארום האסטו מיר זא פיל שטערצן אנגיטאן אונ לאזט מיר נאך לעבן אויף דיין פינשטערע וועלט? ווארום זאל איך זיך דארפן ארום מראגן מיט אזא ברעמנע צרות? אקטוייגנשטין נעם זיין מיר צו מיין פאר שטאנד איך זאל נישט פאר שטיין מיין פיטערע לאגע! מנשה האט זייער פיל געוויינט אונ גיקלאגט, אונ ער איז ביי זיך זייער גיפאלן גיטארין, ער האט אלץ גיקלערט וואו ער זאל זיך קערן, אונ אס ענדע איז זיין אויס גיבליבן ער זאל פארין אין דער שטאט וו. פילייכט וועט ער זיין מוטער אויס זוכן, אונ ער וועט מיט איר צו זאכען זיין, ביז נאט וועט רחמנות האבן אונ זיא וועט פון איר דעלא ריין ווערן אונ דאן וועט ער מיט איר אראפ פארין אין בענעקסיף, אונ וועט שוין מיר אלעמען קאנען צייגן זייער אירטהום דאס זיין האבן אים אומוונסט חושר געוועזן אונ ער וועט שוין ווייטער גליקליך זיין.

מנשה איז מיט דעם האפענונג גיפארין אין דער שטאט וו. אין אנפאנג האט ער גיהאפט זיין מוטער אנצושטרעפן אויפן גאס אונ נאכהער איז ער ארום גיגאנגן

גינאנגען אלע אפסניזות אונ זאנעווא דאמען, אפער זיין סידיע איז אומקום
ניועזיין דען ער האט זיין מוטער אין ערנעץ נים דער וואוסט, אונ דא איז
זיין קעשענע ווייטער אלץ לידיגער גיווארין ביא אים האט זיך סך הכל אס
נישטעלט אנגלידין צעהן.

דא האט ער שוין גאר נים גיוואוסט וואס צו טאן, ער זאל זיך אונעק
זעצין לערנען אין אפית הכדוש בארף מען דאך האבן צו קייען, אנקוקען
אויף אפערעדין טיש, האט ער אויף זיין לעבין דער פון נים גיוואוסט אונ האט
דאס ביא זיך נים גיפועלט, אונ אויך האט ער מורא גיהאט דאס ווען ער וועט
זיין עסן טעג, מוז ער דאך זיין אריינגאנג האבן אין זיבין הייזער, אונ טאמער
דער קאנט אים ווער עס איז, ער איז וויא וואהנדיג ארום גינאנגען נים
וויסינדיג וואס צו טאן, ער האט דער הערט אז אין אקלויז געסט מען צו
יונגע לייט לערנער אונ מעניט זייא צווייא רוביל אונאך אויף קעסט נור זייא
זאלין זיצן אונ לערנען, דאס איז מנשהען גיפעלין, ער איז אונעק אין יענע
קלויז אונ האט זיך דארטין גאך גיפרענט וויא מעקוסט אריין אין דעם צאהל
פון דיא לערנער, מע האט אים גיזאנט, דאס פריער מוז ער זיך זעהן מיט
ר' שמואל דעם שמש פון קלויז, אונ דער גאך וועט אים שוין דער שמש
פאר שטעלין פארין גבאי, אונ ווען ער וועט זייא גיפעלין וועלין זיי אים שוין
געבין דיא שברות אונ ער וועט זיך זעצין לערנען, וואו זע גיפין איך ר'
שמואל דעם שמש? האט מנשה גיפרענט, "אן זיצט ער" האט מען אים
גענטפערט ווייזנדיג אויף אשווארץ בערדיגן אידן מיט אפולע ארייטע גיזיכט
פון וועלכעס האט פראסט גישפריצט בלוט, זיין העלזעלע איז גיוועזן אויש
גיפילט אונ קיילעכדיג, זיא האט פראסט גיברולועט פון דיקהייט, מנשה איז
צו אים אונטער גינאנגען מיט דרך ארץ, "איך וויל מיט אייך ריידן אפאר
ווערטער" האט מנשה צו אים גיזאנט דעהמוטיג, — "דא איז קיין ארט נים" האט
ר' שמואל גענטפערט ווארפנדיג אפזיין קוק אויף מנשהען, "נו, וועל איך
שפעטער אנווילע אריין גיין צו אייך אין חוץ" האט גיזאנט מנשה וועלכער
איז ערשארקן גיווארין פון זיין בייזע מינע, "אויב איך ווילט וועל איך מיט
אייך שוין גיין זיך דורך ריידן איינער אינטערעס איך האב פאקי נים גיפרישטיגט"
האט דער שמש צו אים גיזאנט, "אך אויב איך ווילט גאר איך גיי שוין גלייך
מיט אייך" האט מנשה גיזאנט, "קומט לאמיר גיין" האט דער שמש גיזאנט.

ר' שמואל דער שמש האט מנשהען דורך אהינטער מיר אריין גיפירט
אין אשטוב נים ווייט פון קלויז, אונ האבן זיך ביידע גיזעצט ביי זיין טישל,
"איך האט דאך מן הסתם גאך אויך נים אנגיפסין? האט ר' שמואל גיפרענט
מנשהען, מנשה האט צו גישאקלט מיטין קאפ צו אציכין דאס גאך נים,
"איך וועל הייסן וואס עס איז דער לאנגע" האט דער שמש גיזאנט אונ האט
אנגיקלאפט אין טיש, מנשה האט אין זיך גינקלערט; וויא סעקאן דאס אפענטישן
גיס דער קאנען פאנארוזנאקט, ער האט דאך מיר אויש גיזעקן אפזינער

אשְׁלַעֲבָמְעָר מִעֲנִשׁ, אֹנֶה דַּעַר אֶמֶת אִיז עַר נָאָר אֲנוֹמְעָר מִעֲנִשׁ אֲמִכְנִים
אֹרַח, אֹיֶז ר' שְׁמוּאֵל אֲנִקְלָאֲפִין אִיז אֲרִיין אֲמִידִיל מִיט אֲקָלָאֲרִינְקִין פֶּאָרְטוֹד
פֶּאָר הַאֲנֶנְען, אֹנֶה הָאָט ר' שְׁמוּאֵל אֲנוֹט מֶאָרְנִין אָפּ גִּינְעָפִין אֹנֶה הָאָט גִּיפֶרְעָנֶט
וּוּאָס עַר וּוִינְשֵׁט.

דַּעַר לֶאֱנֶג אֶהאַלְבֶּע קוֹעֶרְטִיל שְׁנאַפֶּס פֿון דִּיא וּוּאָס אִיךְ מֶרִינְק, דָּאָס
הִיכְט אֲקָנוּאֲמִירִיל אֲכֶצִיקֶער שְׁפִירֶט אֹנֶה אֲקָנוּאֲמִירִיל לִיקֶער, קִיכְלִיךְ מִיט אִייעֶר
אֹנֶה גִיס אָפּ אֶצֶעֲהֶנְדִּיל גִּלִּינְצֶעס אָדַער מֶאָקִי אֲטוֹן, נָאָר גִּיכְעֶר וּוִייל אִיךְ הָאָב
קִיין צִיט גִיט, אֹנֶה וּוִיֵא ר' שְׁמוּאֵל הָאָט דָּאָשׁ אִוישׁ גִּירֶעט אִיז דִּיא מִידִיל
גִּלִּיךְ פֶּאָרְשׁוּוּאָנְדִין.

מִנְשָׁה אִיז דָּא אִין אֲמִכּוּבָה אֲרִיין גִּיקוּמֶען, הָאָט גִּיקְלֶערֶט זָאל דָּאָס זִיין
דַּעַם שְׁמֶשׁ הָיִז אֹנֶה דַּעַם פֶּרִישְׁטִיג מֶאָכְט עַר לִכְבּוֹד דַּעַם אֹרַח? אִויב אָזוּ אִיז
דָּאָךְ דָּאָשׁ אֶשְׁרַעֲקִלִיכְעֶר נֶאָסְטֶע פֶּרִישְׁטִיג, אֹנֶה אֶפְשָׁר אִיז דָּאָשׁ נָאָר פֶּרֶאָסְט
אֶשְׁוִינְק? אֹנֶה דָּאָס הָאָט מִנְשָׁהֶען נָאָר אִויף גִּימֶרִיסִילֶט מֶאָמֶער גִּיפִינֶט עַר זִיךְ
עֶרְסֶט נָאָר אִין אֶשְׁוִינְק, אָפֶער יֵהֶ אִיךְ שְׁוִיחֶ אִיז פִּיֵא אִים גִּיכְלִיבִין אָז דַּעַר
שְׁמֶשׁ אִיז אֲנֶרִיסֶער מִכְנִים אֹרַח, דַּעַר פֶּרִישְׁטִיג אִיז אִויף גִּימֶישְׁט גִּינְוֶאָרִין,
מִנְשָׁה הָאָט פֿון יַעֲדֶע זָאךְ קוִים בַּעֲרִיכֶט, אָפֶער דַּעַר שְׁמֶשׁ הָאָט גִּיפֶאָקֶט וּוִיֵא
גִיט אִין זִיךְ, אֹנֶה אִין אֲקִלִינֶע וּוִיילֶע אִיז אִויפִין מִישׁ קִיין זָכֶר גִיט גִּיכְלִיבִין
פֿון דַּעַם גֶאָנְצִין פֶּרִישְׁטִיג, ר' שְׁמוּאֵל הָאָט גִּיחִיסִין אֶהאַלְבֶּע מֶעפִיל מֶאָרְךְ
דַּעַר לֶאֱנֶנְען אֹנֶה דָּאָס הָאָט עַר אִיךְ דוֹרְךְ אִין זִיךְ אֲרִיין גִּיפֶאָקֶט, מִנְשָׁה הָאָט
גִּיקוּמֶט אֹנֶה גִּיקוּעֶצֶט מִיט דִּיא פֶּלִינְצֶעס, עַר הָאָט שׁוֹיִן גִּינְוֶאָלֶט מִיט אִים אֲרִיין
בִּיִדִין וּנְעִינִין זִיין עֲגִין נָאָר עַר הָאָט זִיךְ גִיט גִּינְוֶאָנֶט, נָאָךְ דַּעַם הָאָט ר' שְׁמוּאֵל
וּוִיטֶער אִין מִישִׁיל אֲנִקְלָאֲפֶט אִיז גִּלִּיךְ דִּיא זַעֲלֶבֶע מִידִיל אֲרִיין, ר' שְׁמוּאֵל
הָאָט אִיר גִּיפֶרְעָנֶט; „נֹו וּוּאָס הָאָבִין מִיר דָּא אֲנִינְוֶנְדִיגֶט“? דִּיא מִידִיל הָאָט
מִיט אֲקֶרִיט אִויף גִּיצִיכְנֶט אֶחָשְׁבֹון אִין וּנְעֶלְכִין דִּיא אֹנֶטְעֶרְסֶטֶע שְׁוִיחָה אִיז
גִּינְוֶעֶזִין אֶרֶבִיל מִיט אֶעֱהֶן קָאָפּ, „מֶה שְׁמֶכֶם“? הָאָט ר' שְׁמוּאֵל מִנְשָׁהֶען גִּיפֶרְעָנֶט,
„מִנְשָׁה“ הָאָט אִים מִנְשָׁה גִיעֲנֶטְפֶּעֶרֶט, „בַּעֲצָאֶלֶט זִיט מוֹחֶל ר' מִנְשָׁה וּוּאָשׁ
מִיר הָאָבִין דָּא אֲנִינְוֶנְעֶן, סֶךְ כֹּחֶל אֶרֶבִיל אֶעֱהֶן קָאָפּ“ דָּא אִיז מִנְשָׁהֶען אֲבִיסִיל
אִינְגֶן גִּינְוֶאָרִין אִין מוֹחֶ, עַר הָאָט זִיךְ אִויף אָזא צֶרַח נָאָר גִיט גִּירִכְט, נָאָר קִיין
לִימִישֶׁע גִּילֶעכְטֶער וּוִילֶט זִיךְ דָּאָךְ גִיט מֶאָכִין, מִנְשָׁה הָאָט דִּיא לופּ פֶּאָר פִּיסִין
צו וּוִישִׁין דִּיא צִינְעֶר, אֹנֶה הָאָט נַעֲבֶאךֶ אִוִים גִּימֶרִיסִילֶט זִיין בִּיטֶעֶלֶע, נָאָךְ
דַּעַם הָאָט עַר גִּינְוֶאָנֶט צוּם שְׁמֶשׁ; „נֹו עֶרֶשֶׁט הֶעֱרֶט מִיר אִוִים, אֹנֶה הָאָט אִים
גִּינְוֶאָנֶט זִיין פֶּעֶרְלֶאָנֶג, ר' שְׁמוּאֵל הָאָט אִים גִּיעֲנֶטְפֶּעֶרֶט. אִיֶצֶטֶער הָאָב אִיךְ
קִיין צִיט גִיט אִיךְ חִייל אִויף אֶפֶרִיִת אִין אָבִינֶד זָאֶלֶט אִיר קוּמֶען אִיר וּנְעֶט
מִיר גִּיפִינֶן אֹנֶה מִיר וּנְעֶלִין זִיךְ שׁוֹיִן דוֹרְךְ בִּיִדִין“ אֹנֶה מִיט דִּיא בִיִדִי אִיז דַּעַר
שְׁמֶשׁ אֶרֶוִים.

הָאָב עִם אֲכֶצִיג שְׁוֶוֶאָרְךְ יָאָר! הָאָט מִנְשָׁה צו זִיךְ גִּינְוֶאָנֶט אֶרֶוִים גִּיעֲנֶדִיג
פֿון שְׁוִינְקִיל, דָּאָשׁ אִיז דָּאָךְ נָאָר אֶפֶרֶאָסְטֶער פֶּיֶאָנְטֶעֶע, עַר הָאָט שׁוֹיִן בִּיֵא

כיר אויש גיפספערט מיין ביסיל קליין געלט, און ער וויל נאך ווייטער, גייט
 ער דורך דער ערד מיט דעם גפאי וואס האלט אזא אשמש, איך וועל שוין אהער
 מער גיט גיין, גיהעטט איין עסק אז סעבארף אנקומען אין אקליו לערנען
 דארף מען גאר פריער אין דיא שיינקען סטודירן, און אפשר דארף מען דער
 גאך אויך דעם שמש אין שיינק פירן, איך וויל זיי גיט קאנען.

מנשה האט שוין ווייטער גיט גיוואוסט וואו זיך אהין צו טאן, דער גאך
 האט ער זיך מילשט גינעוין דאש ער וועט אנועק פארן קיין א... שאק, דארטין
 איז אקסום תורה, און סעטראנט עסן אין בית המדרש, און קיין פרושים
 שיינקליך איז דארטין גיטא, ער איז אין א... שאק אנועק גיפארן.

(18) אנוטר ברך אפער נאך דער צייט.

פון דער צייט וואס מנשה איז פון בענעכסיס פאר שוואנדירן גיווארן, איז
 בייא אשר יעקלין אין היז דורך מרזער גינעוין, וויא האבין אלע קיין מנחה
 שעה גיט גיהאט, דרעויל איז גלייך נאך דעם אריק גיפאלן אין אנילענער, אין
 אמיפאונע קראנקהייט, פון הימין האט זיא אלץ גישריען; וואו איז מנשה!
 זיא איז קראנק גינעוין היפשע עמליכע וואכין, און אלעס זיא איז שוין אויף
 גישטאנען פון איר גיפערליכע קריינק, איז זיא נאך אלץ גיט גיווארן גיוונד
 מיט אלעמען, שפורין פון קראנקהייט האט זיך ביי איר אפ גישטעלט, וויא
 אשטאמין ארום גינאנגען, קיין מרערין האט זיך ביי איר גיט אים גישעפט, עש
 האט איין טאג גיט אים גיפעלט אין וועלכן עס איז ביי אשר יעקלין אין היז
 גיט גינעוין איין נאסערליכער גינעוין, פון דרעוילס קלאגין און פון אירע טענות
 איז ביי יעדן דיא הארץ צו גאנגן, די מרזערינע שצענע פלעגט אזו צו גיין;
 וויא מעפלענט זיך ארום ועצין ארום טיש מיטאג צו עסן, איז גלייך דרעוילע
 ארום גיפארן מיט איר קלאג ליד און האט אים גיבראכין אין אשערעקליכן
 גינעוין, נאך איר האבין אנגיהויבן צו וויינען אשר יעקילס צווייא קליינע קינדער,
 "מאטינגקע וואו איז מנשה"? האבין דיא קינדער גישריען — "זאל ער שוין
 קומען וועט דרעויל גיט וויינען און אויב וועט אויך גיט זיין אונמוטיג", און פון
 זייער אלעמעס גינעוין האט זיך שוין גיקיקלט, פון אשר יעקלען און אויך
 פון עלקען מאסין מרערין, אויסער איין הינענעלען האט זיך גיט גיוואלט וויינען
 נור זיא האט לפנים אויך גימוזט מיט שפילן דיא ראלע, און אזו פלעגט דאס
 יעדן טאג צו גיין, דרעוילס עלטערין האבין שוין שטארק הרטה גיהאט אויף
 דעם וואס זייא האבין מנשהען דורך גיטריבין, דען זיי האבין שוין גיט גיקאנט
 צו זעהן דעם צער פון זייער קינד, זיי האבין פיל מיהע גיליינט צו דער גיין
 וואו מנשה איז אהין גיקומען, אפער לייטער זינען זיי אויף זינע שפורין גיט
 ארויף, וויא האבין זיך שוין אזו וויא מיטש גינעוין פון אים, און זיי וויא
 אויך דרעויל האבין אנדערס גידעכנט דאס ער האט זיך פון שאנדע גימוזט
 דער מרינגען אדער איין אנדער מיט זיך אנגיטאן, צו דרעוילס קלאגין איז

גאר קיין גרונד ניט גינעזין, דיא עלטערין האבן איר שטענדיג גימריקט איר פרייליך צו מאכן, אין אביגד האבן זיי מורא גיהאט איר אליין צו לאזן, אלע פלעגן זיך ארום זעצן ארום אמיש אונ איר פלעגט מען אריין נעמען אין מיטן, אונ מעהאט דיא צייט פערפראכט אין גישקטעס לעזין, אונ קארטן שפילן, נור אום דעם דערמיט דרעזלין פרייליכער צו מאכן, אין עטליכע מאנאטן נאך מנשהעס אפגעזענדיג, זיינען זיך אין אביגד אשר יעקלס גיזיג גינעסן ארום דרעזלין אונ האבן זיך וויא גינזיליך פארפראכט, אין דעם האט דרעזעלע אנגיהויבן צו זיפצען אונ וואס ווייטער שטארקער ביי ויא האט אין איין גינזין אויס גינעצט — אזו איז שוין גינעזין איר שפאנע — אשר יעקל האט איר גיהאלזט אונ גיקושט אונ אזו אויך דיא נאנצע גיזיג אונ מעהאט איר ביסליכונייס איין גירוהיגט, נאכהער האט מען איר גינעזען מרייטין מיט זייער שטענדיגן פוזן; "וואס זארגסטו אזו נאך מנשהען ווען ער דינעט נאך דיר ניט, וואס מויל דיר זיינע אלע מעלות, ווען זיין הארץ גיהער ניט צו דיר, ער איז גלייך וויא גומע וויין אין אשליכקע פאס, דוא פאר שניידקט היינע יונגע יארן אום זיכט אום גישט, דער מאן זיך וואס דוא האסט מיט דינע אויגן גינעזן פון אים, ער איז ניט ווירדיג דוא זאלסט זיין נאמען דער מאנען, עס איז שוין צייט דוא זאלסט אים פאר געסין."

דרעזעלין האט דיא מרייט גאר ניט גינורקט, דאס האט נאך אירע וואונדיגן אויף גינעקט, זיא האט ווייטער אין אגינזין אויס גיפראכט פון וועלכין מעהאט איר פאר קיין פאל ניט גיקאנט אפ האלטין, דער צו האט זיא גיזאגט אויף איר זיסע ריינע שטימע דיא קינה נאך מנשהען, אלע זיינען גיבליפן זיצן וויא אפגימאהלטע ארום שיש, פון זייער אויגן האט גירעגניט מרערין, אונ דרעזיל האט זיך אין מיטן גישטעלט אונ גיזאגט איר הספד, אלע זיינען אן קרעפטין גיבליפן פון גינזין, דיא מראגעדישע שצענע האט זיך איבער גיריסן בייא דעם אריין קומען פון דעם פריפן מרענער וועלכער איז אריין אונ דער לאנגט אברף אונ איז ארויס, דרעזעלע האט דעם בריף אחאפ גיטאן מיט פיידע הענד אונ האט גלייך אקוק גיטאן אויפן פאצטאווין זיגיל אונ האט מיט אפריידע אויס גישריען; "דער בריף איז פון בערהאק! דאס מוז זיין פון מנשהען ער מוז דארטין זיין ביי זיין מוטער, וועלכע ער האט אלץ גינארט זיך צו זעהן, ווייל ער האט איר נאך גאר גיט גיקאנט", ביי אלעמען אויף די גיזיכטן איז אפגלייכקייט העריבער, דיא מרויער מרערין האט זיך אומגינעקסילט אויף פריידין מרערין, יעדער האט מיט אונגידולד גינארט צו הערין וואס מנשה שרייבט. דרעזעלע האט דעם בריף געפינט, אונ דער פריערדיגער מרויער האט זיך אויף איר גיזיכט אום גיקעקט "ניין, דאס איז ניט פון מנשהען, דאס איז פון זיין מוטער" האט זיא קאם אויס גירעט אקוק מאנדיג דעם אונטער שריפט פון בריף, אונ דער בריף איז איר פון האנד ארויס גיפאלן, "לעז איבער דעם בריף" האבן אלע צו איר גיזאגט — "פיליכט וועלן מיר זיך פון אים עטוואס ערפארין"

ערפארין פון מנשה'ס, דרעזיל האט דעם בריוו צו ריק גיננסען און האט אן גיחויבן צו לעזן.

„צו מיין מיינערין זאָהן מנשה בלומענקראַנץ“ — פאלשע האַפּענונג! האט דרעזיל אַגישרייאַ גיטאָן, „זיין מוטער מיינט גאר אז ער איז האט און זי ווייט פון אים נישט מער וויא מיר“, און דער בריוו איז איר ווידערמאלס פון די הענט ארויס גיפאלן, „לעז אים דאך פאַרט איפער“ האט אַשר יעקל צו איר גיזאָנט — „עס איז מיר פינגסטער אין דיא אויגן, זאל איין אנדערער דעם בריוו אפער לעזן און איך וועל זיך איין הערן“ האט דרעזיל גיענטפערט, דעם בריוו האט איין אנדערער גיננסען און האט אויפן קול אַגיפאָנגען צו לעזן דאס פאַלגנדע,

צוא מיין מיינערין זאָהן מנשה בלומענקראַנץ

שוין דרייאַ חדשים אז איך האב זיך פון דיר גישיידעט אין פּענעבסוף, איך זאל דיר אויס שרייבן וואס איך האב אונטער דער צייט גלייטן איז נישט מעגליך איך בין אלץ אום גיפארין פון איין שטאט אין דיא אנדערע, און איך האב אלץ גיהאט טויט שרעקענעם טאקער חאפּט מען מיר, ביז איך האב גילעזן אין איין צייטונג אז פון אונזער דיעלא זיינען אלע פּפרייעס גיווארן עס האט זיך ענדעקט דאס מיר האבן גאר קיין שולדין, אויך האט זיך דער גאנגען ווער עס האט אונז פאלש גיפאסערט און יענער ויצט אויף אונזער שטעלע, וויא איך האב דאס אפער גילעזן בין איך גלייך קיין פּערחאק גיפארין, שטעל זיך פאר וויא גרויס וואהר מיין פריידע ווען איך האב מיין מאן מיט מיין זאָהן גיפונען פרייא, אין דער זעלבער מינוט שרייב איך דיר דיען בריוו. יעצט קאנסטו ענדעקן דיין מיינערע פרויא — וועלכע איז מיר זייער ליב, איך האב איר גיוואלט קושין אפער איך האב נישט גיקאָנט — דאס דיא פרויא וועלכע איז בייא זייא איין גיטאָנגען מיט דרייאַ מאנהייטן צוריק אין נוקר... איז דאש איהר שוויגער מוטער...

רעטע גאט! האט דרעזעלע אַגישריי גיטאָן — דאס איז נישט גיוועזן קיין פּרעמדע פרויא, גאר זיין מוטער!... אלע זיינען גיבליבן זיצן וויא וועקשענע מענטשין בלייב וויא קאלד, און קיינער האט פון ענטציקונג קיין ווארט נישט גיקאָנט אויס ריידן, גאר נאכהער איז גיווארן אללים „זיי דרעזעלע האט גיחאלעשט!“ האבן אלע גישריען און מיהאט זיך גיננסען איהר צו סינטערין, „גוואלד, מיין אַשר יעקל חאלעשט!“ האט עלקע גישריען, מעהאט דאקטוירים גיבראכט און זייא האבן זייא קוים אויף גימינטערט.

(19) דיא וואלטהעמערין

עס גיבט מענטשן — און טאקי זייער פיל — וועלכע זאגן אין זייער וואוהל שטאנד בעגריידן זייא. דעם צווייטנס גליק, און זיינען צוא פריידן מיט דעם אנדערנס אומגליק, און ווער רעט שוין ווען זייא גיפונען זיך אין נויטן,

דאן

דאן וויינען וויא דא גאנצע וועלט פיינדע, וויא מייסט נאר דעם צווייטן קריגישע לאגע, ווען וויא זעהען אנדערע קייליקע פאר זיך.

אבער נישט פון דא איז גיוועזן אונזער דרעזעלע, יעדען איז לייכט זיך פאר צו שטעלן וויא עס איז גיווארן אליסען אויפן הארצין ווען סעהאט זיך ערפארן מנשהעס אונשוילד, קיין מרעדן האט מען שוין נישט געפארט, אונ איבער הויפט איז צו פארשטיין דרעזעלס יסורים, אירע קלאגן אונ וויינען איז אום פערשייבליך, וואס אמאג איז ווא אליין שוואכער אין גיוונד גיווארן, ווא איז מאנכע מען וויא וואנזיג ארום גינאנען, אונ האט מיט קיינעם איין ווארט ציט אויס גרעט, קיין נאך האט איר זאגאר אויף איין קליינע וויילע נישט גיקאנט מייסטן, אלע שטאט לייטע האבן מיט איר מיטלייד גיהאט, ווייל ווא איז גיווען גלייכט פון יעדן, אונ אלע האבן אויף איר גוטעס גיוואלט זעהן, אויך האבן אלע נאך מנשהען שטארק גיווארנט, ווייל דא תלמוד תורה איז אן אים גיבליבן וויא אשיר אן ארודער.

ווען דרעזעלע איז עמואס שטייפער אין גיוונד גיווארן, האט ווא נישט איין מאג גיפעלט צו פעטן נאט, ער זאל איר מנשהען צו איר אומקערן, אונ ער זאל אים געבן קרעפטן וויינע נויטן אריבער צו מראגן, נאך יעדער גיפעט האט ווא מיט א צו גראכענע נויט גיפעט פון נאט אמתילה אויף דעם וואס דורך איהר לייכט זינגקייט האט ווא איר אונשוילדיגן מנשהען זא פעמריכט, ווער ווייטט אין וואס ווא האט אים פאר מריבין, בייא יעדען גיפעט האט ווא אטייד מרעדן פאר נאטן, איהרע אויגן האבן איהר גימאלס גימריקנט, דער גידאנקען טאמער ליידיט ערנען איהר מנשה נויטן, האט איר וויא אפגאווקע איהר פלוט גיווייגן, אונ אום דאס צו פאר ריכטן האט ווא זיך גינומקען צוא וואהלטהאטן, ווא האט גיווען דאס ווא האט פאר זיך קיין מייסט נישט, קיין פערגינגן שטייבליט איהר נישט, נאר דאס איז גיווארן איר איינציגע מייסט, וואס דורך איהר זאל וואס גוטעס ארום דעם צווייטן, וואו נאר א מרה נפש, וואו נאר אשווערע נויט האט זיך שוין דרעזעלע דארטן גיפונען, אונ ווא האט יעדן גיהאלפן מיט וואס ווא האט נאר גיקאנט, דעם האט ווא גישטיצט מיט געלט, דעם מיט רייד מיט איין עצה אדער מיט מייסטונג, אונ פאר דעם האט ווא אלעס פראטעקציע גידינט, מיט אייטווארט יעדער פאר ביטערט הארץ האט דורך דרעזעלען זיין הילף בקומען, אונ ווא האט דאס גיטאן מיט גרויס לוקס אונ צו פרידענטייט, אונ דא מען וועלכע ווא האט נישט גיהאט וועמען גוטעס צו מאן איז ווא אום צו פרידן גיוועזן, ווא האט דאן זיך אליין נישט גיקאנט אן זעהען, דרום פלעגט ווא וויא מיט לויכט זוכן ליידינע זעלין, ווא פלעגט אפט בעזוכן דא טורמע מיט דעם אויסזיכט, דאס פילייכט וועט ווא דארטן גיפונען איין מענשטן וועלכער איז נאך נישט אין גאנצן פאר דארבן, דער מענשליכער גיפיל גלייכט נאך אין אים, נאר דורך אייניגע אורזאכן אדער דורך שלעכט גיזעלשאפטן איז ער אראפ פון גראדן וועג, אונ עס איז נאך

מעגליה אים אום צו קערן צו נאָמעס, זיא האט נישט געוואלט אַזעלכע מענטשן
נום אָן צו שטראַפֿן, אונ האט דורך איר פֿראַטעקציע זיין מיט פֿרויט פֿאר
זאָרנט, אונ פֿיל זעלכע פֿאר בלאַנדזעטע מענטשן האט זיא אויפֿן גראַדן וועג
אַרויף גיפֿירט, אונ יעדן שבת האט זיא מיט זיא בעגלייטונג פֿון איהר דינסט
אונזעק גיטראַגן אין שווערע פֿאר דיא רעסטאנטיין עסן, דיא רעסטאנטיין האבן
איהר גיירופֿן אונזער שווער אונ האבן איר שרעקליך גיאכט, אונ אזו האט זיא
זיך שטענדיג גיפֿירט, אונ זיא האט גירעכניט דאס מיט דעם זאל איר פֿאר געבן
ווערן דיא זינד וועלכע זיא האט געבן מנשהען גיטאן, אויך דאס דורך דעם
זכות זאל דער שוויגער צו שיקן פֿאר מנשהען אויך זעלכע וואלטהעטער וועלכע
זאלן אים צו קיין גויסן נישט צו לאזן, אונ ער זאל זיך אומקערן צו איהר.

(20) דיא ראבאונקעס

אין דעם יאָר 1863 האט זיך גיקאנצעט דיא זיבן יאָר פֿון דעם
מאניפעסט וועלכער אונזער גינעדיגער קייזער ירזא האט גיגעבן צו פֿפֿרייען
דיא לאנד פֿון רעקרוטיין, אין דינען יאָר האט זיך גינעדיגט דיא זיבן הונדער
יאָהרן פֿאר דיא אימפֿארשציקעס ראפּוטאטיין אונ נאך אנדערע שטאט בעל
טובות, וועלכע זיינען אין דעם כּושד פֿון דיא זיבן זעלכעטע יאָהרן אויס
גיבלייכט גיטראַרן, דיא נאבאָרן האבן זיך איבער אַנייט אָן גיהויבן אונ מיט
זיין האט זיך אָן גיטויבן דיא עפֿידעמיע אויף גיבראטענע גענדזליך בלינצעס
אונ רעציסניקעס, דיא שיינקער האט שוין ווייטער קיין הענט נישט גיקלעקט דאס
זיך אָן צו פֿאררען גינגו אין דיא קהל שמיבלאך, דיא אויס גיהונגערטע שטאט
פֿירער האבן זיך דער צו צו גיחאפט וויא אַהיישערק, אונ דיא אַריסע אידישע
קינדער האבן ווייטער אָן גיהויבן זייער פֿיל צו ליידין פֿון דיא שטאט פֿירער,
נאר דער גינעדיגער קייזער האט שוין פֿערגליכן אידן מיט קריסטן אונזער איין
זאקאן וואס אַנגייער צו מיליטער פֿפֿליכט, קיין קליינע קינדער האט מען שוין
נישט אַרויס גישלעפט פֿון זייער שווערעם שוים, מעהאט נאר גינוסען גרויסע,
אפֿער אונזערע אידעליך האבן צווישן זיך איין איינענעם זאקאן גימאכט דאס
מעדאקא נאר געמען אַריסע עלינדע אידישע קינדער אפֿער נישט קיין רייכע, אונ
ווען אַהייכער בעל חבית האט עטליכע גרויסע זין גיחאט אונ ער איז אויפֿן
אפֿערד גישטאנען האט אים די שטאט אויס גיקופֿט אַדער מיט איין אַכאמניק
מיט איין קוויטאנציע, אַדער מיהאט צו זיין סומייסטווא צו גישריבן איין אַריסין
פֿחור ער מאַג זיך אפֿילו פֿיין זייער עלטערן אפֿן יחיד זיין, אונ דער אַריסער
קינד איז אפֿ גיגעבן גיטראַרן פֿאר דעם גינדיס קינדער, אונ גיטראַליך פֿאר דער
פֿאר האבן שוין דיא קהלש לייטע פֿוקסען פֿון דעם גינדי זייער לוי, מיינסמו
אפֿשור ער האט וויא פֿון קעשענע מיט וואס עס איז פֿפֿרידיגט, גיין, ער האט
זיין נאר פֿאזוואלעט צו ראפּעווען דיא געלט פֿון דיא אַריסע פֿלייש קאראבקע,
אונ צו מאכין נאך קאראבקעליך אויף ליכט אויף וויין אויף גאזע אונ אין מאַכע

מקומות אויף מתינה, דער מיט האפן דיא בעלי בתים משחד גיוועזן דיא קהלש לייט, אונ דער פאר האפן דיא קהלש לייטע פעהריט ווייערע קינדער, אונ דער ארימאן האט געפאך גיריסן קריעה מצדי צדדים, אויף אלע באראפקעס צאהלט דער ארימאן מער פאר דעם גגיד, אונ דער צו איז קייער גיט גיוועזן מיט ויין קינד אין דער הים, אונ וואס מעהאט אלץ מעהר אפ גינעבין דיא קינדער פון איין ארימאן איז ער נאך אלץ גיווארין אנגעסער מחויב, דאס הייסט ויין אצערעד איז גרעסר גיווארין, ווייל דיא אפ גינעפענע קינדער ווינען גיט אפ גינעבין גיווארין אויף ויין רעכענונג נאר אויף דעם רעכענונג פון איין אנדער גגיד אדער בעל הבית, אזעלכע פלומיגע שמוקעס איז צוא גינאנען ביז דעם יאהר, 1874.

דעם טאג פון גיי-יאהר. 1874 איז גיטעלדעט גיוואהרין דעם גינעדיגין קייערס מאניפעסט פון „אלגעמיינע מיליטער פפליכט“ אין דעם מאניפעסט ווינען פאר גליבין גיווארין אלע נאראדין אויך אלע וואגניעס, דאס הייסט: דאס דער גראף מיט דעם בויער ווינען אונטער גיווארין אונטער מיליטער פפליכט, וויא דאס איז שוין אלעמען גאנץ גוט בעקאנט.

אויך האט דער גינעדיגער קייער ערלויבט אלע געלמים זיך באפאנוען אן שטראף צאהלונג, אונ דרויף האפן שוין אונזערע אידילאך גיווארט, ווייל זייא האפן שוין גיט גיקאנט אויס האלמין דיא קאטעשטראפע דורך דעם וואס זייא ווינען געלמים גיוועזן, עס איז גיבליבין אהסקס בייא אליקען אז סען מוז זיך באפאנוען מעזאל איין נפש גיט דורך לאזין אנגעלם, אומזיסט האפן די קליין שטעטלדיגע איסבאךשציקליך גישריען דאס מעזאל זיך גיט באפאנוען, ווייל דורך דעם וועט זייא אראפ פאלין אשטיקיל ברזיט, דען זייא האפן בייא דעם געלם שטענדיג אויס גיצאפט דיא בלוט פון אונטער דיא נעגיל, אלע וויילע פלעגט סען בייא אים פאדערין הערכות געלט, היינט ווען אנגעלם האט שוין גידיארפט אפאספארט האט ער זיך שוין גאר מיט ווינען פאטריכעס גיט גיקאנט אויס צאהלין, דען ווען אפילו אפאר שריבענער בארף געקען אפאס גייט עס אויך צו שווער וויא קריעת ים סוף, בייא אגומינעס אידין איז אפאספארט געמען מיט אטאקטער חרונה מאכין אויף איין אופן, דער איסבאךשציק ווייזט אים אויף דאס אויף אים שטייט געבאקמאק עטליכע צעהנדליג רוביל, היינט איז איין עסק מיט סידנע (" אונ רח"ש וקר"ו דעם איסבאךשציק, דעם קהלשין

(" סודנע איז דאס, אמאל איז גיוועזן אגרוסער הונגער, האט מלוכה אן גיבעטן דאס וועלכע שטעמטל עס וויל ליינען קארין וועט סען ליינען גאר באופן מעזאל דער נאך אוועק געבין מיט פריצענט, גיוואונליך האבין זיך דיא אידישע בעלי טובות מרחם גיוועזן אונ אין יעדער שטעמטל האט סען אנשטילען קארין, אונ דאס איז צו טיילס גיווארין צווישן דיא שטאט פירער, אונ קיין ארימאן איז דער פון איין קערעכדיל גיט אן גיקומען, אונ איצטער איז אוועק אמשך פון יאהרין לאנג איז אויף דרויף אסך פענע אן גיוואקסן, אונ מעצאלט אונ מעצאלט אונ מיקאן זיך גיט אויס צאהלין, גיט איין ארימע ציג גיט איין ארימע קיסעלע האט סען דער פאר פאר קיפוש, אונ דער חוב איז נאך עד היום פאראן.

שְׂרִיפֶר, און דיא דומע שְׂרִיפֶרליך, אונ בָּבֶן דארף זיך דער גומיער איד
אין איין העמד אויס טאן ווען ער מוז אפאספארט בקומען, אונ דורך דעם
זעהן מיר אפט פֿירינדג אונזרע אידעליך אויפן פֿרענט גישמיט מיט מערדער צו
זאמען, אונ דאס איז ווייל מיהאט אים גיהאפט אן אפאס, אָפֿער ווען דעם
אידן וואלט גאר גיקאסט אפאספארט 1 רוביל מיט 45 קאפֿ, אזו וויא אַקריסט
וואלט מען איין אידן אויף דעם פֿרענט מיט גיפירט אונזרע שולנאים וואלטין ניט
האפן וואס צו ריידן אז פון אידן איז אלע מאהל די טורמעס גיפאקט, היינט
אז עס איז ארויס דער אוקאז אז אלע סעגין זיך דאבאנווען, אונ אויך דער
נייער זיכטעס האפן שוין אידן גומיעט אז זייא וועלן שוין ארויס פון דעם
שווערן יאך וואס זייא האפן גיהאט פון זייערע איספארשציקלך אונ דאפוטאטין,
אונ אלע געלטים האפן מיט איין מאל זיך אשפאר גיטאן זיך צו דאבאנווען.

אָפֿער וויא דאבאנועט מען זיך? מעבארף דאך עפעס אן שרייבן אפאפיר
אויף רוכיש, אונ וואסער איד קאן דאס? אויך דארף מען דאך דעם פאפיר
דער לאנגען אין דומע אונ דארטין רעט מען דאך אויף גייעש, אונ וועלכער
איד קאן דאס צו אונזער שאנדע דיא רוכישע שפראך, אונ אז עס האט זיך
שוין יע גיפונען איין אדוואזניק וועלכער איז אליין אריין אין דומע, איז ער
גישטאנען ביז דיא פיס איז איהם גישוואלן גינארהין שטייענדיג. אונ אז ער
האט זיך שוין א שטעליוועט אונטער צו גיין צום סטארקסטע, האט ער זיך
שוין אויף קלאהר דער וואוסט זיין יחוס אז ער איז אַכְרֶהם אַבִּינוס איין
אייניקל "פארחאטי זיד" האט דער שטארקסטי אויף אים אַגִּישְׂרִי געטאן "נדע
טיי לעזים וואן שווינא", אונ ווען איין אַנדער איד האט ניט פארשטאנען וואס
מעמיינט מיט דעם לחש האט מען אים דורך דיא מיר דורך גישליידערט אונ דר
צו נאך אַפּריק אין געט — אייד — מחילות, דען אזו איז שוין אן גיבעטין
גינעזין פון דיא איספארשציקעס.

היינט וואו זאל זיך דער איד פארט קערין צו דאבאנווען זיך? בלייבן
איין געלט איז שוין קיין סברה ניט, מוז מען דאך פארט זיך אָפֿער טאן צו דיא
אירישע אַפּצישטוועס, אין דיא קהל שטיינדיך, איז ערשט גינוארין אַרִיד,
דער יריד האט אשם גיקראגין אין דער גאנצער וועלט, מעהאט אלע געלטים
צו גינומען אָפֿער בֶּפֶסֶף בלא, מעהאט גיריסין וויפיל גאר מיגליך, אזו איז עס
צו גינאנגען אין אלע שטעט, אונ בייא אונז אין בענעכסיף אויך מן הסתם,
אונזרע דאפוטאטין האפן גיריסין גאר אן רחמנות, זייא האפן רציחות פשוט
גיטאן אז עס האט גאר גיגדילט, אונ איד וועל אייד פארשטעלן פון זייערע
זאכן איין פרימער פון וועלכין איהר וועט שוין לייכט פארשטיין וואס עס האט
זיך גיטאן אין דעם קהלשין יריד.

(21) דיא קהלשע קוא

א ישוב מאן זייער אפרופער איין אריגדליכער יוד וועלכער איז גינעזין
פאר

פאר די קהלש לייט אפּעלקערדיגע קיעקע, ווען מעפלענט זיך נאר צו אים אריין האפּן האט מען גיחאפט ארעכטע סטופּע האמפּש ער איז גינעווען שטארק גימין, אט דער ישובניק איז גיקומען צו אונזערע קהל זינעם זון צו דאבאנוען אונז ער האט צו זיי גיזאגט מיט דעם לשון: „ברידער, איר ווייסט דאך אז איך בין קיין מאהל נישט אב גישטאנען פון קיין זאך, איך האב זיך מיט אייך קיין מאל נישט גירונגען, וויפיל איהר האט מיר גיהייסן געבן האב איך קיין מאהל אונארט נישט איבער גירעט, אבער נעצט בין איך גיקומען מינעם זון דאבאנוען, בעט איך אייך איהר זאלט מיט מיר האפּן איין זעהענעם איר זאלט בעטן מיט רחמנות, ווארום איך בין איצט לא עליכם שטארק גימין, אבער טאקי שטארק גימין, איך שעם זיך אויס צו ריידן דעם ווארט אביין, אבער איך מוז אייך אבער פארט זאגן אז איך בין נאר פשוט א אב... אביין, דבן בעט איך אייך איהר זאלט מיט מיר מאן חסד.

אלע קהלש לייט, דאס הייסט; דיא פיר בלוט זינער וועלכע עס האפּן אין דעם ירד גיהיט דיא קהל שטיפל וויא אהונט אומאקע, האפּן צווישן זיך, זיך גישוסקעט, אונז דער נאך האט דער איספארשציק גיזאגט מיט א צער בעלי חיים פענימיל גיזאגט: „וויא מיר זעהן אייער מצב, אונז וויא מיר קאנען אייך פאר איין אריינלייבן מענטשן וועלן מיר בייא אייך מער נישט בעטן וויא עכצייג רוביל.

זעכצייג רוביל! האט דער ישובניק איבער גיחאזעקט — איך קאן דאש אבער בשום אופן נישט דער לאנגען. ווען איהר קאנט דאס נישט געבן טוא זאל אייער זוהן בלייבן א נעלם, האט מען אים גיענטפערט.

שטיין א נעלם! — גאט זאל אויס היטן! איך מוז אים שוין פאר שרייבן, קנאפ האב איך זיך פון דעם אן גיליטן, היינט וואס האב איך מורא אים צו פאר שרייבן ער וועט קיין זעלנער נישט זיין ער איז אלט דרייסיג יאהר אונז איך וועל אים פאר שרייבן דרייסיג יאהר, אונז איך האב אויך זיין מעטריקע, נישט אנדערש פאר שרייבן.

ווען איהר ווילט אייער זוהן זאל קיין זעלנער אויך נישט זיין, טוא נישט וויפיל מיכעט בייא אייך, רעט שוין נישט איבער.

דא האט זיך דער ישובניק אפ גירופן, רבותי! איך האב מוזבנים מער נישט וויא צעהן רוביל, נאר אין דער היים האט זיך מיר נאך אפ גישטעלט דיא לעצטע קיעלע פון מיין אפארע בהמות, אבער איין גיצייכנטע קיעלע, איך וועל פאר איר בודאי נעמען פופציג רוביל אויב נישט מער, וועל איך איר פאר קויפן אונז איך וועל שוין אייך דיא פופציג רוביל אפ געבן, דיא דאפוטאטין האפּן דעם ישובניק אויף אנווילע גילאזין אין תרד בקהל, אונז וויא זינען ארויס גיבאנגען אויף אשוב הדעת, דארטן האט זיך איינער אפ גירופן: מיקאן אים גיטרינען, אז ער זאגט ער וועט די פופציג רוביל אפ געבן, וועט ער אפ געבן

דער אנדערער האט גיזאנט: גלויב יע גלויב ניט דער וויל איז צעהן רופיר אויך אנטפער, דער דריטער האט גיזאנט איך האב גאר אנוטע עצה: איינער פון אונז זאל זיך אויס שטעלן דאס ער וויל דיא קוה קויפן, אונז ער זאל זאגן דאס ער פאר לאזט זיך אויף זיין ווארט אונ קויפט איר אונטער דיא אויגן, אונז דער איינער זאל אים במזמן אפ צאהלן דיא פופציג רוביל, אונז ער וועט דאס אונז גלייך אפ געבן צו ליגענדיג דער צו זינע צעהן, אונז דיא קוה וועט ער שוין גיוויס אפ שיקן, דאס ערשטינס וויל ער איז איין ארינטליכער פאן אונז אויך וועלן מיר דאך זיין עדות, אנוטע עצה! האבן אלע גיזאנט פה אחד, אונז זינען צוריק אריין אין חדר הקהל.

דיא קהל שטיביל איז דאן גיפאקט גיוועזן מיט מענטשן וועלכע זינען זיך גיקומען פאר שרייבן, אונז דיא דאפוטאטן האבן יעדן פונדער גידארפט ענטפערן, דער וויל איז זיך איין דאפוטאט אונטער גיזאנען צום ישובניק, וואס פאקט איר. אין גיוונד ר' יוחנן? האט דער דאפוטאט גיפרעגט דעם ישובניק, דער ישובניק האט אים גענטפערט אונז האט פייא אים אויך גיפרעגט וויא עס גייט אים, אשטיינער וויא צווייא גוטע פריינד ריידן זיך אויף, אונז דער תוכן איז גיוועזן אז דער דאפוטאט האט אים דער ציילט: אז אין שטאט איז גרויס נקרות אונזער וואלט קויפן אנוטע קוא ווען עס וואלט זיך אים פאבן, "קויפט מיין קוא" האט זיך דער ישובניק אן גיחאפט, "וויא קויפט מען אקוא אונטער דיא אויגן" האט דער דאפוטאט גיזאנט, "איר מאנט מיר גלויבן אויף מיין ווארט" — האט דער ישובניק גיזאנט — אז דיא קוא איז פופציג רוביל אפיצאל גדולה, פייא איין אנדערין וואלט איך גינומען כער, דיא קוא גיט פיר טעפעליך מילך אטאן, איר גוף איז אלעגער אונז אפרייטער, דיא פים זינען קורצע, דער עק אלעגער, אונז צווישן דיא פיינער איז פרייט, היינט איז זיא אפילד פארשיין, אין אשטאט איז גאר ארייזקע איר צו האלטן פון עין הרע וועגן.

פקיצור ר' יוחנן — איר האט מיר אחשק גיפאקט צו איינער קיעלע איך קויף איר אפ, זייא האבן דיא הענט צו גישלאגן, דער דאפוטאט האט אים אפ גיצאלט פופציג רוביל פאר גאנץ קהל אין דיא אויגן, דער ישובניק האט דער צו דער ליינט זינע צעהן רוביל אונז האט עס דער לאנגט אין דיא קהלשע הענט, ווען וועט איר מיר דיא קוא אפ שיקן? האט דער דאפוטאט גיפרעגט, "לא יאותר נאך שבת" האט דער ישובניק גענטפערט, דער ישובניק איז ארויס פון קהל זייער צו פריידן, דען ער האט שוין זיין וון פאר שרייבן ער וועט שוין קיין זעלנער אויך ניט זיין, אונז אויף דיא קוא האט אים גאט צו גישיקט אסותר אונטער דיא אויגן.

אויף דיא אנדערע וואך, איז צוא דעם דאפוטאט וועלכער האט דיא קוא גיקויפט, אן גיקומען אשלים מיט אפריף אן דיא קוא, עפנענדיג דעם פריף איז ארויס גיפאלן פינה אונז פופציג רוביל, ער הייפט אן דעם פריף איפער צו לייגען: לידירי

לידיו הרבני המופלג אויב מוחל'ר...

איך קום איצט צו אייך בקידה ובהשפחה צו בעטן מחילה וואס איך האב אייך פאר פירט מיט דיא קוא, און איך שיק אייך גאר אפ געלט פאר דער קוא, גאר איך בין דערין גיט שולדיג מעשה שיהי' בך הנה, איך האב שוין גידונגען אפאסטוד ער זאל דיא קוא אנועק טרייבן צו אייך, גאר וויא איך האב דיא קוא ארום גיפירט פון שטאל, זיינען מיינע הויז לייטע ארום גיפאלן ארום דיא קוא מיט אניניון, מיינע קליינע גופעליך האבן מיר מיט זייערע הענטעליך דיא פיס ארום גינומען און האבן ביטערליך גיוויינט און מיר דיא הענט גיקושט און עס האט זיך גיהערט אנשישיא: „מאמינקע! יידישווא! נעם גיט צו אונזער לעצטע קיעלע, וואס וועלן מיר טאן אן איר, דאס איז דאך אונזער גאנצע חיונה, מער וויא דיא שטיקיל גראבע פרויט מיט מילך זעהן מיר דאך גיט אן, און בייא וואס וועלן מיר ערסט בלייבן? ביא די טרוקענע שטיקיל פרויט“ — איך האב זייא גיט גיהערט ווייל איך האב מין ווארט גיט גיוואלט משה זיין, און איך האב דיא קינדער פון זיך אפ גישטויסן, און האב דיא קוא ווייטער גיפירט, גאר מין ווייב מיט מיינע שניר און אייניקליך וועלכע בטרעפן פון צוואנציג פארשויין האבן זיך ארום די קוא ארום גישטעלט און מיט איאמערליכן שטים האבן זייא גיוויינט אז מיר האט שוין אויך דיא הארץ פאר קוועצט און איך האב שוין אויך אן גיהויבן צו זיינען, מיר זיינען אזו אלע גישטאנען ארום דיא קוא און גיוויינט, אז איין גאט האט אונז גימאנט ענטפערן, דער ווייל איז אונטער גינאנגען צו אונז אקריסט איין שכן און האט גיפרענט: וואס איז דא פאר א מעשה? „מין ווייב האט אים דער ציילט דיא גאנצע מעשה, האט דאס דעם קריסט אויך פארין הארצין גינומען, ער האט גלייך גיבראכט צו מראגין פופציג רוביל און האט עס מיר דער לאנגט און גיזאנט: „גא דיר דיא געלט דאס לייט איך דיר דיא געלט ביז גאט וועט דיר העלפן מיר אנועק צו געבן, שיק אפ דיא פופציג רוביל אנשטאט דיא קוא, און דיא קוא זאל בייא דיר בלייבן, איך האב אים אבער גיזאנט: אז איך האב איין מאל פאר קריסט איז פאר פאלן, יענער וועט דאך אויף מיר פאר איביל האבן“ דער קריסט איז אנועק און האט גלייך גיבראכט נאך פינף רוביל און האט גיזאנט: „גא שיק אפ פינף און פופציג אנשטאט פופציג וועט שוין יענער קיין פאר איביל גיט האבן“ מין ווייב און קינדער זיינען דעם קריסט צו דיא פיס גיפאלן און האבן אים גינאנט מיט טרערן, און איך שיק אייך אפ דיא פינף און פופציג רוביל, און איך בעט אייך מוזט מיר מוחל זיין, ווייל איר זעהט דאך אז איך בין גיוועזן איין אונס דר צו, און איך בעט אייך איר זאלט מיר געבן אהשוכה דורך דעם מוכיז אויב איר זייט מיר מוחל. איינער פריינד יוחנן. דעם דאפומאטם תשובה איז גיוועזן: „איך בין אים גיט מוחל, איין מאל האב איך גיקריפט אקוא איז פאר פאלן, ער מוז מיר אפ שיקן די קוא, גאר דיא געלט נעם איך דער ווייל צוא און איך וועל זיך שוין מיט אים זעהן ביי קינדער אויפן פלעקיל.

(22) דער ראבינער לעאנמאל.

אט דיא פאריגע נשיכטע מיט דיא קוא אינ נאך זעלכע טיראנישע ווערק פון דיא דאפוטאמין האבין ערנועקט דעם צאהרין פון אונזער ראבינער לעאנמאל, ער האט שוין ניט גיקאנט צו זעהן וויא זיינע ברודער ווערן גפייניגט. אונטערין יאך פון דיא שטאט פירער, אונ האטש אראבינער ליגט דאך אונטער זיי אונטער גידריקט, אונ בפרט אז עס איז שוין ניט עייט ניוועזין פון אנניעס וויפאר, דאך האט אונזער ראבינער אויף זיך ניט גיקוקט, ער איז ארויף אין שול אויפין בימה אונ האט אקורצע רעדע גיהאלטין, אין דער רעדע האט ער גיאגט אונ ער האט אויס גידריקט מיטין פינגער צייגנדיג אויף דיא דאפוטאמין דאס זייערע קליידער איז אויס גיוויקט מיט אידישע ארימע בלוט, "פון אייערע פאלעס קאפעט בלוט" ! האט ער גישריען — "איר בעפייכטעט דיא ערד מיט אידישע בלוט אונ איר פאר שמוצט דיא גאנצע שטאט" ער האט אין דער רעדע אעמען אפגאנועט: אז ווער עס וויל זיך דאפאנוען זאל קומען צו אים, ער וועט שוין אומזאנסט אן שרייבן דיא דאפאנוקע, אונ וועט מיט זעטאנדין גיין אין דוסע, אפולע ארימע אידין האבין דעם ראבינער דער פאר גידאנקט ער האט זייא פשוט גאר מכהה ניוועזין, אפער דיא דאפוטאמין זיינען אים בלוטיגע פייגדע ניווארין, ניט אזו דער פאר וואס ער האט זייא גיזידילט, וויא דער פאר וואס ער האט אהיפישע ביסיל געלט דער מיט איבער גיפירט, דען זייא האבין שוין פון דאן אן אלעבעדיגן הונד אין דיא אויגן ניט אנניזעהן, אונ ער (דער ראבינער) האט זיי צו שלאגן דעם יריד, יעדער איד האט שוין אליין גימראפין דיא טיר פון דוסע, אונ דער ראבינער האט אכטונג גיגעפין דאס טעזאל זיי ענטפערין, אונ אויף אפשצעסטווא האט מען גיקוקט וויא אויף אנאנץ איבעריגע נאך, דערום האבין דיא דאפוטאמין גישארקט דיא ציינער אויף דעם ראבינער, ביי זיי איז גיבלבין דאס צו דעם נייעם וויפאר זאל מען אים אראפ ווארפן, נור זייער נקמה האבין זיי ניט גיקאנט אפ לייגן, דיא בלוט האט אין זיי גיקאכט, האבין זיי דער וויילע אים גלאט אמאסער גיטאן; אז ער אליין איז גאר איין געלם, ווייל דער זאקאן איז דאך אין דיא ראבינער שול וויא אין אנדערע נוסנאנעס מוז מען דאך אקוקען צו דיא בעשטימטע יארן, אונ ווייל לעאנמאל איז שוין ניווען אריבער דיא יארן פשעת ער האט אן גיהויבן צו שטודירן האט ער דאך גיסונט מאבין וויא מיר פאר שטייען... איז דאס ניוועזין פאר אונזערע דאפוטאמין אוערק צייג דער מיט אים צו מאסערין, קורץ עס האט מיט אים גאנץ שלעכט גיהאלטין, עס האט אים גיקאכט פיל געלט אונ יונה זאהנשיין האט פאר אים פיל גיחאדעטיקטעוועט ווייל ער איז ניוועזין זיין בעסטער פריינד, אונ סעהאט דעם דאנאש וויא עש איז פאר שטיקט.

נאכהער איז ניוועזין אויפאר אויף ארב, דעם רב'ס פייגדע האבין זיך

שוין

שוין גידיקט פון עס נוקם צו זיין, נאר זאגנשיין האט אין זיין זייטע זייער פיל גידיקטעוועט, און זאגנשיינען האבן דאך אלע גיפאלגט סער וויא אבשצערסטעווא, אויך דיא ראפטיאטין האבן פאר אים סורא גיהאט, דערום איז דער ראפינער לעאנטאל גיפליבן ראפינער אויף ווייטער, ער האט אלע גאלקעס ווייסע גיהאט נור איינע אשטונארצע, און דער וויפאר איז אונזעק אין גופענע אויף אומטערנדענע.

(23) דער דאקטאר סלוצקי.

דיא ליבע פון זימל וויינשטאק מיט רעבעקע זאגנשיין האט אונטער דער צייט גרויסע פארשריטע גימאכט, דיא ליבע איז וואס פון טאג אלץ שטארקער גינארין, אין יעדן טאג האבן זיך די פערליבטע א ראנדעוואו גימאכט, און ווען עס האט גימראפן איין טאג דאס דורך אגיוויסע אונזאכע האבן זיי זיך גיט גינעקן, האבן זיי שוין דעם צווייטן טאג מיט אונגידולט ערטארטעט, און מיט פריידן מרערין האבן זייא זיך גיהאלט און גיקושט, זייא האבן אנדערס גיט גידינקט נור אז דיא ליבע וועט אגומין רעוולטאט פאקומען, ווייל אנדערס איז גיט מיגליך, דער גידאנקען אז דיא ליבע זאל קיין אוקספעד גיט האבן, איז ביי זיי גלייך גינעווען וויא צו דינקען אנטויט, און וויא אנטויט וויל קיינער זיך גיט דער מאנען, זא האבן זיי גיט גינאלט דינקען דאס עס איז מעגליך זיי זאלן זיך גיט פאר אייניגן אויף עוויג, זייער ליבע איז שוין אויך מער קיין גיהים גינעווען, זייערע עלטערין האבן שוין אויך דער פון גיוואוסט, זימילס עלטערין זיינען דער פון צו פריידן גינעווען, ווייל זיי האבן פאר זייער גון יחיד קיין פעסער פארטיי גיט גיוואונצין וויא רעבעקע, אויך ביי זאגנשיינען איז שוין אויך פאלד האלב רעכט גינארין, ווייל ער האט זיין טאכטער רעבעקין גיליבט וויא זיין לעבן, נאר דאך האט אים דיא הארץ גיט גישטילט ווען ער פלעגט זיך דער מאנען אן איין גישטודיקטן דאקטאר אנדער יוריט, דען דיא עהרע לוקט האט ביי אים דיא גרעסטע ראלע גישפילט, און וואו נעמט מען אגרעסערע עהרע וויא צו האבן איין איידים מיט אסאבלע און וואינענע אפעלעטין, און דיא טאכטער זאל פארין אין קארעטין.

אין איין אבינד איז זיך זאגנשיין גינעסין מיט זיין הויז גיזינד ארום דעם מי טיש און האבן מי גימרונקען, אויך זיינען צווייא נעסט גינען דער ראפינער לעאנטאל מיט זיין פרוי זאפע, עס איז גישפראכטן גינארין וועגן דעם פארגיין וויפאר, דער ראפינער מיט זיין פרויא האבן זאגנשיינען פון אינעקליכעס הערץ איין דאנק אויס גידיקט, זאגנשיין פון זייער זייטע האט אויף גינזיין וויא ווייט שלעכט און קריטיש עס האט גיהאלטן מיטין ראפינער. נאר ער (זאגנשיין) האט דאס אלץ אומגימאכט מיט זיין גוטן שלכל און מיט דיא וויליאניע וועלכע ער האט אויף דעם נאראד, און נור דורך אים האט דער וויפאר זיך גיענדיקט מיט אזא רעוולטאט, אין דעם איז גיקומן שטעריל דר

שוחט, ער איז צוויילע ביין מיר גישטאנען אונ נאכהער האט ער זיך מיט אפאל אשופ גיטאן צום טיש אונ האט זיך אויף אשטול גינעצט.

אט דא וועלן מיר עפעס נייעס וויסן, וואס עש הערט זיך אין שטעטל, נו וואס ר' שטערלי איר האט עפעס נייעס?.

איך בין לא עליכם גאר נים גיוונד, איך בין אנאנצין טאג פון מיר נים ארויס, היינט פון וואנען זאל איך וויסן נייעס, גאר דאס קאן איך איך דר ציילן דאש אפצייטונא האבין שוין גימאכט אנניע קונדיצע אויף דיא קאראבקע וועלכע עס דארף אומגיזאמט זיין טארנעס, זיי האבין גקלערט וועטען אנצוא טרויען דיא דאווערענאמט פון דיא קאראבקע, איך האב זיי אפילו גיזאמט דאס זיי האבין קיין אנדערין נים אן צו טרויען וויא איך.

בייא דיא ווערמער האט זאהנשיין אצופרידנהייט גיהאט, נו וואס האבין זייא דערויף גיזאמט? פרענט זאהנשיין.

זיי האבין גיזאמט אז זיי וועלן דיא דאווערענאמט אנטרויען אשר יעקלן ווייל עס קוקט געלט פון קהל, אונ אויך זאגן זיי דאש זיי האבין אים שוין עטליכע מאר אנגיטרויעט אונ ביי אים גייט צו ראיעל, ער רירט נים אקעהלשין גראשין. אונ איך וואלט חלילה אנגיטרויעט קהלשע געלט? האט זאהנשיין מיט פערדרוס גיזאמט — אהא! איך קאן דיא מאשעניקעס ווייער נוט, דיא גנבים ווילן מיר נים ווייל זיי וויסן אז פון מייע הענט וועלן זיי נים קאנן גנבענען, דריבער ווילט זיי זיך נים איך זאל זיין אדאווערענע, גאר וואס איז דאס גאר פאר אקאראבקע? צו אידן ווינען נאך גאנץ ווייניג ארום אז מעדארף ביי זיי רייסן קאראבקע געלט אזעקסער פון פונט פלייש? צו אשר יעקל איז נאך ווייניג רייך אז מעדארף ווייטער פאר אים מאכין אקאראבקע. ער זאל נאך עטליכע מויוונד רוביל אריין לייגן אין קעשענע אונ נאך אפאנאמיק אויש שטרויען? זיין עס וועט נים גיין! איך וועל אן געבין אפאפיר אז מעזאל דיא קאראבקע גאר אונגישטאנען (סבטל זיין).

א, הלוא וואלט איר דאס טאן — האט דער ראבינער מיט פריידע גיזאמט — דיא קאראבקע האט שוין אויש גישטאקעט ביי אידן דיא לעצטע ביסיל בלוט, אונ יעצט האט פראוויטולסמוא ערלויבט איר סבטל צו זיין, גאר אונזערע דאפיטאמין גיבן אן פראזעס אז זיי מוזן דיא קאראבקע האבין, אונ זיי ווייזן אויף, אויף וואס זיי דארפן, אבער איך ווים דאך וואו דיא געלט קומט אהין, דיא גרעסטע העלפט געסט אראפ דער בעל קאראבקע אליין, אונ דיא איבעריגע בלייבט ביי דיא שטאט בעלי מוכות צו ווישן דיא פינגער, אפאקל האבין זיי נאך גיהאט אטוירן עס קאסט זיי דער גאבאר, אכאמניקעס קוויטאנצעס, האמטש דאש איז אויך גיוועזן אליין, איך ווים עש איז אפאקל גיוועזן גיחאפטע נפשות פאר פול וויפיל מעדארף, אונ אזעלכע וועלכע ווינען שטאאט אפ צו געבין, גאר אשר יעקל מיט דיא עטליכע שטאט פירער האבין דאך פארט גיזאמט אז עס זאל פעלין נפשות כדי מעזאל ביי אים אשר

יעקלין) לייגן געקט צו קויפן אכאמניקעס אדער קוויטאנציעס, אז מעזאל אים
זאלן זעקסערס פון רובל פריצענט, און ער זאל געבן פאר דא איבער
אזאהריגע טויזנד רובל נאר צוויי הונדערט, און מעזאל ביי אים אלץ אפ געמען
פאר אויש פדי דעם לעצטן יאר זאל מען שוין מוזן לייגן געקט אויף די באראבאקע
זאס וועט זיין, און עש זאל זיך פלעכטן אקראבאקע אין אקראבאקע מעזאל קיין
באהל נישט פטור ווערן פון איר, היינט וואס האבן זיי גיזאלט אבער טאן אז
עס איז איין יאר גיוועזן אנגיחאפט געשטות פאר פול? וועל איך אייך זאגן דאס
וואס מיר האט פאר טרויט דער שווער פון דא רעקרוטן, מעהאט אים אין דר
שטיל פערזאנט ער זאל ארויס לאזן אפאר געשטות זייא זאלן אנמלוזיפן, און
ער האט מאקע אזוי גיטאן, און דער נאך האט דער איספארשציק גשריען אין
בית המדרש מיט אקאמער שטימקע, אז עס וועט זיך חלילה גיסן אידישע בלוט
אין דא באסן אויב מעוועט נישט זעהן דעם נאפאר צו איספאלגנייען, מעפלעגט
מאכין אסיפות, און פון די אסיפות פלעגט ארויס, אז מעזאל לייגן ביי אש
יעקלין געלט און אין משבזן זאל מען אים געבן, דא גאנצע שטאט מיט
בהבות — מיין איך מיט מענטשן, דאס הייטט מעזאל אים ארויש געבן אפאב
אז דא באראבאקע וואש עש וועט זיין זאל אויך זיין וויינע, און באס לאז איז
דיא פלייש וואש מעוועט עסן פפער טריפה ופער חזיר.

און איצטער אז דער קינדער האט אויז פשיינקט מיט אנזיע רעפארטע
מיט דעם זייעס יוסטעס, און קיין געשטות דארפן מיר שוין נישט מאפן, קיין
קוויטאנציעס איז גיטא צו קויפן, היינט אויף וואס דארף איצטער האבן
קהל געלט? דאס האט אבער אשער יעקיל פערקוקט און האט דאס פאר זארגט
מיט איין אנדער אופן.

דא נישט לאנג איז אהער גיקומען איין בחור פון ציצאלאד צו שאצין זיך
דיא יארן אין אונזער קאמיסיע, ווייל ער האט גירעכנט אז דא וועט מען אים
אפ שאצין עלטער וויא איין אונצוואנציג יאר, צום אומגליק האט אים היגע
פריסטקטוא נישט צו גינומען צום שאצין, ווייל ער גיהער צו איין אנדער קאמיסיע
און ער האט נישט צו גישטעלט קיין פארמאלגע דאקומענטן וויא דער זאקן דער
בחור האט גישריען דאס ער איז דער פון אומגליקליך גיווארן דען עס האט
אים גיקאקט אסד הוצאות ביו ער איז אהער אנגיבומען, אשער יעקיל האט אים
אריין גיחאפט וויא איין אבן טוב, ער האט אים אנגירעט דאס ער זאל צו שטיין
צו קהל זיי זאלן אים אומקערין הוצאות און ער זאל דערויף מעכב די קריאה
זיין, ער האט אזוי גיטאן, און עש איז דערויף גיווארן איין אסיפה, וועמען האט
מען גירופין אויף דער אסיפה, פאר שטייט איר דאך נאר וועמען אשער יעקיל האט
גיחיסין, פון יוצא וועגן האט מען מיר אויך גירופין, איך האב צו זייא אזוי
גיזאנט; מיין דעה איז מעזאל דעם בחור אנראשין נישט אומקערין, דען ווער איז
אים שולדיג אז ער האט גיטיינט אז דא וועט מען אים גוט אפ שאצין און ער
האט גיליינט דרויף הוצאות? גלייכער איז אז מעזאל זעהן אויף צו מאכין
נעלט

געלט צו געבן יעדער גאט פראגען וועלכער עס גייט אונזעק אין סלובע
אגיווסע סובע געלט ער זאל זיך האבן מיט וואש עטוואס זיך אייזל צו קליידן
און אונטער דיא סלובע אויף איין קליינע הוצאה, און נאך דער ווען ער וועט
קומען אהיים זאל ער גיפנן אשטיקל באפיטאל ער זאל האבן מיט וואס עפעס
איין עסק צו פאר פירן, אויף דעם אופן וואלט קיינער פון אידן זיך נישט ארויס
מאכן פון פריזיוו און עס וואלט פון אידן נישט גיפעלט אזא צאל וויא יעצט
פעלט, צו אונזער שאנדע דער מאנט זיך, אז אין נאנץ רוסלאנד פעלט סך
הכל פיר טויזנט סאלבאטין צום צאהל איז דערין פאראן נור אייניגע הונדערט
פון קריסטין און די איבעריגע איז פון אידן אנשטאט דעם וואס אידן זיינען אין
רוסלאנד איין דריסיגט חלק וויא אלע גאצאנען, דאס איז דאך פאר אונז דער
גרעסטער שאנד, אונזערע פיינדע שליסן דער פון דאס מיר זיינען נישט מרייא
דיא רעגירונג און עס ווערט דער פון איין דיא גאזעטין זייער פיל גירעט און גאט
ווייס וואש מיר וועלן זיך דער מיט אנטמאכן, און דיא פריציגע דער פון איז
נישט דאש אז אידן ווילן נישט דינען, גיין, אידן וואלטן יאגן דיא וואינע
סלובע, אבער ווען, אז זייא וואלטן נאך זייער דינסט זיך אונקערין צו זייער
ערד וויא אקריסטליכער סאלבאט, און ווען נישט צו ערד לכל הפחות צו דיא
אלימייגע אידישע קארטערע; אקדעמיל אשיינקיל, און דר צו סוז ער דאך האבן
עטוואש איין באפיטאל און דאש האט ער נישט, דערום פלייבט ער דאך נאך
דער סלובע נאר אן אהתכלית, און דעריבער שטעלט זיך דעם אידן זייער
שטראשנע פאר דיא וואינע דינסט, אבער ווען סעוואקט עפעס יע פערזאנע
דיא סאלבאטין וועלכע גייען אונזעק אויף דער סלובע, ווען זיי וואלטן קומענדיג
אויס גיפנען איין עטוואש סובע געלט מיט וועלכע סעקאן דיא הענט פאר
פירן וואלט זיך דער איד גאר נישט אזו שטראשען פאר דיא סלובע און פון
אידן וואלט איינער נישט גיפעלט, דיא פראקטיקע קאנט איר זעהען פון דיא
שטעט אין וועלכע דאש איז איין גיארדינט גיווארין דאס יעדער גאט פראגען
נישט מען צו צווייא הונדערט רובל, דארטן פעלט נישט איין איד און אלע יאנען
זיך צום פריזיוו, אט דערויף זעט אמטיל, און איד גלויב דאס פרוויטלסטווא
וועט דאש בעשטעטיגן, אבר דעם ציצאלאדער בחור בארף טען איין באפיקע
נישט געבן.

איד האב דאש פאר דיא אפיסה אפ גיזאנט און איד בין אונזעק, מיינט
איר אפער אז מיינע כיר האט עפעס גיוורקט? גיין, אויף סארגין האט דיא
גאנצע שטאט גיחאקסעט אפאפיר מיט דעם אינהאלט; היות וויא דעם בחור סוז
טען דיא געלט פון שטאט אונזעק געבן ווייל ארבים איז דאך קיין גולן נישט,
און דיא שטאט האט קיין געלט נישט, כבן האט טען גילען פון ר' אשר זעקלן,
און ווייל דיא באראבאקע געלט איז שוין ביי אשר זעקלן אפ גינעסען עד פרוטה
אחרונה, עיך וועט ער דאס אפ געמען פון דיא באראבאקע וועלכע עס וועט זיין
און מיר זיינען זיך סתחייב אים צו געבן אדאנויערענע אויף דיא בודישציא
קאראבאקע

קאראבאקע אונ באם לאו איז דיא פלייש פֿבֿשֿור חזיר ונבלה וטריפה.

היינט פאר שמיים איר שוין ר' יונה פאר וואס מעויל אייד פאר אייד דאווערענע נים מאכין, נור אַשֿר יעקלן? וויל ער האט שוין אַפֿתב אונ ער איז שוין מיט דיא קהלש לייט דורך גיקומן, דערום אויב איר נועט זעהן דיא קאראבאקע צו ערניכטן איז דאס אַרױסע מצוה אונ אייד נוער אין דערין אויך העלפֿין, דאס אלץ האט דער ראבינער גיזאנט מיט גרויס היטין.

זע מיין — האט זאפֿע גיזאנט צום ראבינער — מיש זיך נים אין קהלשע גישעפטן, זאלן זייא טאן וואס זייא ווילן, דער פון קאן אויז דיא גרעסטע נעפֿריאמנאסט ארויס קומען.

אייד בין אַפֿיאנען צו טאן אלץ וואש פון מיר פֿאדערט מיין שולד — האט דער ראבינער גיענטפערט — זאנאר אייד שטעל מיין ברויט אין קאן, אונ אייד קאן דורך דעם מיין שטעלע פארלירן, אייד טאר אפֿער בין קארסטא לובע נים האבין.

זע איר האט רעכט הער ראבינער — האט זאהנשיין צו אים גיזאנט — אייד נועל שוין זעהן דיא פלייש קאראבאקע צו ערניכטן.

אונטער דער צייט פון דעם גישפֿרעך איז שטעריל גיעסין דיא קאפ אראפ גילאזין אונ פערטיפט אין גידאנקען, דעם ראבינערס רייד וועגן דיא קאראבאקע איז אים וויא פילן אריין אין צעהנטן ריפ, מעמוז זעהן מיטן ראבינער פפרות אפ צו שלאגן — האט ער צו זיך גיזאנט, ״ווען נים קאן חלילה דיא קאראבאקע צו שלאגן ווערן, אייד מוז פאר עס עפעס אויס סטרויען אַתֿלֿיה. וואש זייט איר אזו אונמוטהיג? — האט זאהנשיין גיפֿרענט שטערלן —

אויב איר זייט עפעס נים גיזונד גייט אריין צום דאקטער וועלכער איז צו מיר אריין גיפארן, ער איז אַרױסער דאקטער, ער איז דאך אהינער גיפירינער. ווער איז דער דאקטער? האבין אלע אויף איין מאל זאהנשיינען גיפֿרענט.

דיא גישיכטע מוזט איר דאך וויסן — האט זאהנשיין גיענטפערט — אז טילע ווייסטאהל האט איר מאן פאר סאסט, אונ זיא זיצט פעסט אין אסטראג, אונ דיא היגע דקטורים וועלכע עש האבין אים צפאלמעסט האבין דער ווילע פריזנאעט אז ער איז טאקע פאר גיפֿסטע, דערום איז דאש גיקומען איר ברודער וועלכער איז אַנאָראָדסקאיער דאקטער אין דער שטאט שאווערע ער הייטט סלוצקי, צו האדיטיסטווענען וועגן זיין שטעסטער בעפרייאונג נאך אהאר וואלט אים שוין אפ גילטן איפער צו ביטן די פערגיפטונג גידערים וועלכע עש שטייט אין באלניצע אין אשלי אויף נים פערגיפטונג, אונ ווען ער וואלט דאס שוין אפ גיטאן וואלט זיין שטעסטער גיויס בעפרייט גיווארן, דען וויא דיא גידערים וואלטן אנקומען אין ווראצעבנע אופראווע וואלט מען גלייך ער קענט דאש עש איז נים בין פאר סאסטע, נאר דער שטן האט זיך אין מיטן אריין גימישט דען אברהם וויינשטאק וועלכער גייט אפֿט אריין אין באלניצע האט אים דער חאפֿט וויא ער וויל אומבייטן, ער האט אים זייער

גוט אָנגיזירילט און האט אים נישט דער לאזן אום צו בייטן, נעצט איז דער דאקטער סלוצקי אויף נייגשטאקן אש דהבה, און וויא עש שיינט האלט מיט זיין שוועסטער זייער נישט גוט סלוצקי זוכט צו דינגען עדות זיי זאלן זאגן אז ווען נייסטאהל איז נישטארבן איז זיין פרויא טילע גאר צו הויזע נישט גיווען דער פלאן וועט איר אפער ארויש ראטעווען.

דאס וועל איך נישט צו לאזן — האט דער ראבינער גיזאנט — אז אידין זאלן פאלש עדות זאגן, און איבער הויפט וויא מיר ווייסן אז גאר זיא האט איר מאן פאר סאפט צו ליב איר לעבאוויק, אזא גבלה מרעפט גאר אויף דער וועלט נישט, אאידענע פון פינג קינדער זאל האבן אלבאוויק און דעם מאן פאר סאפטן! איר ברודער סלוצקי מוז אויך מער סאנועסט פאר איר נישט האבן אז ער האדעמייסטווענעט גאר פאר אזא פאדלע שוועסטער.

נע, מיט זיין סאנועסט בין איך שוין אביסיל באקאנט — האט רעבעקע זאהנשיין גיזאנט און איר גויזכט איז רייטליך גיווארן. וויא אזו ביזטו מיט זיין סאנועסט באקאנט? האט זאהנשיין פארוואונדערט גיפרעגט.

רעבעקע איז שטארק פאר שעפט גיווארן און זיא האט גיזאנט; „איך קאן דאש דיר פובליקע נישט ענדעקן, איין פרויענציער איז דאס נישט פאסיג צו דער ציילן. גאר איר קאנט דאש זעלבסט פאר שטיין.

אלע האבן פאר שטאנען וואס רעבעקע ווינקט אן, דאס דער דאקטער סלוצקי האט אלעס פערשייטער מאנספעזאן גיוואלט רעבעקען בעאונגהרין, און אין דער טהאט, איז טאקע אזו גיוועזן מיט אטאג פריער, דער דאקטער האט רעבעקען צו זיך אין קווארטיר אריין גירופן אויף ארעבענונג, און ער האט איר גיגעבן אנצוסערקן וואש שענדליכעס גאר זיא האט זיך גימאכט נישט פאר שטייגענדיג, גאר ער איז אונטער גינאנגען צום מיר און האט איר גיוואלט פאר שליסן, דאן איז רעבעקע דורך אפענסטער דורך גילאפן.

שמעלן איז רעבעקעס ווערטער טיף אין דיא איזערין אריין, און רעבעקע האט ווייטער פאר דיא פובליקא גיזאנט; דער מיט קאן איך איך צייגן וויא ווייט דער סטודיום בילדעט אסענטשין נישט אויש, דען דער דאקטער איז דאך שוין איין אוניווערסיטעט דורך גינאנגען און דאך איז ער מיט איין העכסט פאר דארבענעס חאראקטער.“

און איך — האט זאהנשיין גיזאנט — וואלט זיך עד היום גליקליך שעמציין ווען דוא מיין טאכטער וואלט זעלבין פאר אמאן האבן, מיט אזעלכין איז מען פארט פערזיכערט מיט רייכקייט און פערנעגניגן דעם גאנצן לעבן.

בעסער יונגער הייד אין דער ערך צו ליבן איידער צו אזעלכין פאר אפרוי אנצוקומען — האט רעבעקע מיט דרייט גיזאנט — דאס ערשטן איז אזעלכער פרעמד פון דער אידישער באציע און פון זיין רעליגיאן, ער איז ווייט פון דעם גלויבן פאר וועלכין אונזערע עלטערין האבן זיך גיאפערט און האבן זייער בלוט וויא וואסער פאר גאסן אום אים אויש צו האלטן און דיא נאכקומען

איבער צו געבן, און יעצט זאל איך דעם גלויבן מיט מיין סאטא לופע אונעק
ווארפן? אויך איז דער מענטש זייער האראקטער לאס, גיין! בעסער אין
נויט און ארימוס מיט איין אריגטליכן אידישן מאן דיא יארין אפ לעבן וויא מיט
אזעליכן אין דיא גרעסטע רייכטום צו פארבריינגן. זיא איז גירעכט! —
האבן אלע אויסער שטעריל אויס גישריען — זיא רעט מיט אריכטיגן פארשטאנד.
זאהנשיין איז פערדריסליך גינארין, און דיא גיזעלשאפט איז פאר
הינאנדער גינאנגען.

(24) דיא לעבעס איגמריגע.

שטעריל דער שוועט איז פון זאהנשיינען גלייך צו אשר עקלין גינאנגען
ער האט דארטין דער ציילט וויא נויט מיט דיא קאראפקע האלט שטעכט, און
אלץ איבער דעם ראבינער, נעט ליבער ר' שטעריל — האט עלקע צו אים
גיזאנט — וויא גאט איז אייך ליב זעט עפעס איין עצה אז דיא קאראפקע
זאל פארט בייא אונז בלייבן, זיא זאל פון אונזערע הענד גיט ענמנין, "איר
דארפט מיר דערויף גיט בעטן" — האט שטעריל גיזאנט — דען מיר איז דאס
אויך נוגע וויא אייך, אז דיא קאראפקע מייג מיין שטיטה אויף פפרות, איך
וועל שוין איה גיפנען איין עצה, נאר קודם כל דבר מוז איך צו ווישן דעם
ראבינער מיט זאהנשיינען מאבן אקריג זיי זאלן צו ווישן זיך צו ריסן ווערין,
און דאן וועט שוין אלץ גוט זיין איך ווד נאר אפיטיל דיא מילוקות צו
ווישן זייא צו מאבן.

גינג שוין אייך צו פירן אזעלכע איגמריגעס, זאל שוין זיין אסוף פון די
בלומיגע קאראפקי — האט דרענעלע גיזאנט מיט אשוואכע שטימע — גאט פאר
שווייגט גיט, ער וועט אייך הלילה שטראפן דער פאר, און פלייכט בין איך
דער ערשטער קרבן פאר אייערע זינד, מיין יונגענד איז פאר פינשטערט, איך
בין אלעפערדיגע ענוה נאך מיין טהייערין מאן, הלנאי זאל זיך שוין מיט מיר
אייער שטראף ענדיגן זיך, נאר זעהט היט זיך פון גאסס צאהרין, ווארפט שוין
אונעק דעם בלומיגן גישעפט, איר האט אויסער דעם אויך פון וואנען צו לעבן.
עס איז דא וואס צו הערין וואס זיא פליידערט — האט עלקע גיזאנט —
איר איז נישטא וואס צו פאר דינגקען זיא רעט פון היץ, גייא מיין הענעלע מיט
ר' שטערלין אין איין אנדער ציטער און בייד זיך מיט אים דורך ווענין דיא
קאראפקע, דיין קעפעלע פאנימאעט דאך אלץ.

הענעלע האט מן הסתם מסכים גיוועזן אז סעבארף מאבן איין איגמריגע
צווישן ראבינער מיט זאהנשיינען, דיא ערשטע וואך צוא ליב דיא קאראפקע,
אויך צו ליב דעם ווייל דער ראבינער גייט אין דעכין אז עס זאל אשידוד גישלאסן
ווערין בייא זימל וויינשטאק מיט רעבעקין, און עס האלט שוין דער בייא, און
כל זמן דער ראבינער איז גוטע פריינד מיט זאהנשיינען קאן זיך קינער גיט
אריין מיטשין דאס צו ענדיכטן אבער ווען צווישן זייא וועט ווערין איין ראזוויו
וועט מען שוין קאנען מאבן דער שידוד זאל צו קריכן.

שְׁמַעְרִיל האַט איר צו גיזאגט אלץ מיט גענעגניג צו ארבעטן, אונד אלץ אויס צוא פירן.

אויף מארגן איז ר' שְׁמַעְרִיל צום דאקטער סלוצקי אריין מיט דעם אויס רייד דאס ער איז געפֿעס נים גיוונד, אונד נאך דעם אז דער דאקטער האט אים גראט וועגן זיין גיוונד, איז דער דאקטער מיט אים אין אנשפּרעך אריין, אונד אלעס ער האט אין שְׁמַעְרִילען דער קאנט אקונד פון דער היים, האט ער אים פֿאר גילייגט דאס ער זאל זיין איין עדות פאר זיין שוועסטער אונד דער פאר וועט מען אים גוט בעפרידיגן.

שְׁמַעְרִיל האט אים גענטפערט; דאס ער וואלט דאס גערין גיטאן נאר דער הינער ראפער האט גיזאגט אז ער וועט קיין אידין נים דער לאזן צו זיין איין עדות פאר אייער שוועסטער, דער ראפער גראבט אייער שוועסטער וואו ער קאן נאר, דריבער קאן איך שוין נים זיין קיין עדות פאר אייער שוועסטער, שְׁמַעְרִיל האט שוין אנב אורחא דער ציילט אז רעבעקע האט אים געבטן אייד נאכן שטארק בארעט, אונד האט אים שרעקליך פליידיגט, דעם דאקטער האט זיך דער צארין אן גיצונדיג וויא אציגטער „ראפע מוז איך געמען פון זיי אלימען! האט ער גלייטען — נאר איך ווייס נים וויא אזוי געמט מען דיא ראפע?

ווען איר ווילט פון זייא נקטה געמן — האט שְׁמַעְרִיל גיזאגט — קאן איך אייד איין געהעבן, נאר איר וועט דורך דעם מוזן נאך אזוימינין מענטשן אין בערין אריין מיטן אונד אים אייד שלעכטעס צו טאן.

ווער איז דאס דער זייטיגער פערזאן? האט סלוצקי גיפרעגט.

דאס איז אברהם וויינשטאק מיט זיין וון זימל, האט שְׁמַעְרִיל גענטפערט. זייער גוט — האט סלוצקי מיט פריידע גיזאגט — איך וויל זיך טאק פון וויינשטאקן אייד נאכס זיין, ער האט מיר אייד שלעכטעס גיטאן, נאר זאגט מיר שוין וואס איז אייער געה?

די עקסטע זאך מוזט איר וויסן אז זימל וויינשטאק מיט רעבעקע זאגנשין זיינען פאר ליבט איבער דיא אויערין, אונד עס האלט דער פייא דאס פייא זייא זאל דער שידוך גיטלאסן ווערין, נאר דאס האלט זיך געטוואס נאך אפ וואס יונה זאגנשין וויל דוקא אנשטודירטן, געבטן האט ער זיך אויס גירעט אז ער וואלט זיך גליקליך שטעצן ווען ער וואלט פאר זיין טאכטער פקוסען אפאן אין אייער גלייכן.

נאר וואס איז אייער געה? פרעגט סלוצקי פאר וואונדערט — פילייקט צו געמען רעבעקען? גיין, איך וויל אויף אנעלכע נים שפייצן.

איך מיינ דאס אייד נים — האט שְׁמַעְרִיל גענטפערט — איר זאלט מיט פלייש אזוי טאן, איר זאלט שיקן רופן צו זיך אשדכן, אונד איר זאלט אים שיקן צו זאגנשין ער זאל אים זאגן אז: „דער דאקטער סלוצקי האט מיר גישיקט צוא אייד איך זאל פאר אים אויס שרעקען מיט אייער טאכטער אין וועלכע ער איז שטערבליך פאר ליבט, ער וויל איר געמען וויא זיא שמיט אונד

בית אן אנראסין געלט, דער שדכן זאל מינען אז איר מינט דאס גרינסט, אבער איר מאנט זיך אין בוזין אויס לאבין, זאהנשיין וועט זיך אן דעם אן האפן וויא אן אהישין שטיין, אונזער וועט שוין זעהן דיא ליבע וועלכע איז צווישן זיין מאכטער מיט וויינשטאקין זאל צווא ערשטערט ווערן, אונזער רעכעקע מיט וויינשטאקין וועלן דער פון שרעקליך לידין, אט האט איר שוין אנקעה פון אינעם צווייט פיינד, אונזער דעם ראבינער וועל איך איך שוין מיט דער צייט צו שארן איר זאלט זיך פון אים אויך קאנען נאכט זיין, אונזער אפילו איר וועט פון היר אפ פארן זאלט איר צווא יונה זאהנשיין אפט שרייבן אונז איר זאלט אים אונזער געבן חשק, אונז דאס וועט זיך ציהען יאדערין לאנג, ווייל זאהנשיין וועט ווארטן בויזער וועט רעכעקען איבער ריידן, אבער איך זאל דאס ניט מאנס ווערן.

זייער גוט — האט מלוצקי גיזאנט — איר האט דאך עפעס אמיניסטערסקע קאפ, איך האב איך גידארפט האבן לעבן זיך אין שאווער, איר וואלט מיר צוויי קומען אין דיא גישעפטן וועלכע איך מאך אין מיין פאלניצע, איך וועל שוין טאן וויא ער האט מיר גידאטן, אונזער מינט וועט דאס גישעקן, ווייל איך מוז אומגוזאמט אנוועק פארן.

(25) איין גוטע עצה

צווישן זאהנשיינען מיט זיין מאכטער רעכעקע איז אפלוטיגער שטרייט גיזאטן, נאך דעם אלעס דער שדכן האט דעם שידוך מיט מלוצקין פאר גיזלאנג, זאהנשיין האט מיט מלוצקין אויך מוגדליך גירעט, רעכעקע האט דאס אבער נאר גיט גיזאלט הערן, אונזער זאהנשיין האט שוין אויס גירעט אז אנדערס וועט ניט זיין, אונזער קריג איז דעם לעזער גיזאט בעקאנט, ווייל עס מרעפט אפט ביא אידישע עלטערן מיט זייערע קינדער אונזעלכע ראונגעלאסעס, אונזער ביינע צדדים פעכט מען זיך אמשאראנע (מיט יאוש) דאך אבער איז די קריג שטארק גיזעוין וויא אלע, ווייל זאהנשיין האט זיך שטענדיג גיזאונשן אזא שידוך צו טאן, אונזער איז גיזעוין איין אופארנער מענשט (עקשוין), אויך רעכעקע איז אין זימלען גיזעוין פעגליכט איבער נאמירליך דרום האט זיא גיט גיקאנט פון דאס איריגע אפ מרעטין, אונזער עס האט צו קיין פאר אייניגונג בשום אופן גיט גיקאנט קוכען, זאהנשיין האט איר ארץ גיזאלט איבער ריידן מאנכע מאל מיט שטראף ביי אונז אפאל מיט ביזין, רעכעקען האט דאס אבער נאר גיט גיזירקט זיא האט טאג אונז נאכט פאר בראכט אין וויינען אונז קלאנגן.

זימל וויינשטאק האט פון קיין נאך גיט גיזאוסט איז ער אפאל גיזאנגען צו זאהנשיינען אויף אונזיט וויא גיזאונליך, וויא ער איז אבער אויפן שוועל ארויף איז אים זאהנשיין מיט גרויס צאהרין אנטקענין גילאפין, רעכעקע האט אים איבער גיאנט אונז האט זיך גישטעלט צווישן וויא ביידין, זאהנשיין האט איר אבער מיט גרויס צאהרין אפ גישטויסן אונז האט וויינשטאקין דורכן מיר דורך

דורך גלשמידסין אונ האט צו אים גיזאגט: דו זאלסט זיך נישט וואגן נאך אקאר מיין מיר צו געפֿען, מיין טאכטער וועט שוין ערויג נישט זיין ביינע, גיי זיך בלשם ד'. וויינשטאקן איז דאס וויא אדונער אראפ גיפאלן, ער האט נאר נישט גיוואוסט פון וואגען דיא קויל האט אים גישאסן, ער איז געבאדע אצווייטער צו הויז אונזע, ער האט דיא עלטערין פון קיין נאך נישט דער ציילט, פון דאן אן האט ער אים גיזעקן וויא וואהנגינג, ער פלעגט רק ארום גיין פאר טראכט אונ האט אלץ גיקלערט דיא אונזאכע פון זיין אומגליק, אונ וויא אזו איז דיא זאהנע אין איר רעכטן שיינען אין מיטן טאג אונטער גיזאנגען, זיינע עלטערין האבן זיך פאר אים גאר געשראקן, נויל ער האט אים גיזעקן וויא א כרה שחורה, ניא האבן איבער אים גיוויינט דאס ער זאל זיך עטוואס מונטערין „דוא ביזט נישט ווייט מ'שונע צו ווערין“ האבן זייא צו אים שטענדיג גיזאגט — „דער צייל אונז האטש דיא אונזאכע פון דיין אונמוט, אדער גייא אריין צו אדאקטער, פילייכט איז עס אפגעלער“ ער האט זייא אבער נאר נישט גיענטפערט אונ ער האט מיט זייא קיין מאל קיין ווארט נישט אים גירעט.

איין מאל האט ער ערהאלטן פון רעבעקען אין ברוך, דארטן האט זיא אים אים גישריבן די סיבה פון זייער אומגליק, אונ זיא האט אים גישטארקט ער זאל בייא זיך נישט אראפ פאלן נאר ער זאל מיט ענערניע ארבעטן פילייכט וועט ער זיך געפֿעס איין עצה גיפֿען, וויא זיך ארויס צוא דרייען פון דיא קריטישע לאגע, פון דאן אן איז וויינשטאק אונמוט פרייער גיווארן ער האט גירעכנט וויא פאלד איך ווייס פון וואגען דער אומגליק שטאמט וועל איך פילייכט גיפֿען איין ראט וויא זיך צו העלפֿן.

ר' שמעריל וועלכער האט גיוואוסט פון זימלס פערצווייפלונג וויא אויך פון וואגען דאס שטאמט, האט אונטער גישיקט איינעם פון זיינע חברה לייט וועלכער ער שטעלט זיך בלוזערסט פאר וויינשטאקס אונטער פריינד אונ דאס איז טאקי גיוועזן ר' הענאך דער משגיח, אונ האט אים שוין גיזאגט וואס ער זאל מיט אים ביידין.

וואס ביזטו מיין קינד אזו אונמוטהיג? — האט ר' הענאך גיזאגט צוא זימלען — בייא דיר דארף דאך פאלד איין אונטע שעה זיין תנאים מיט יונה זאהנשיינס טאכטער, טוא פון וואס ביזטו אזו אונמוטהיג?

איר זייט דאך פארט מיין אלטער גוטער פריינד — האט זימל גיזאגט — איר זייט דאך מיין אמאליגער רבי פאר אייך סוז איך דאך זאגן דעם אמת, איך וועל פאר אייך אים גיסן מיין הארץ, איר זאלט וויסן אז עס איז נאך ווייט צו תנאים בייא מיר מיט רעבעקען, אונ זימל האט אים דער ציילט דיא גאנצע גישיקטע פון אליף ביז תף.

דיא עסט זיך מיין קינד גאר אומזיסט אפ דיא הארץ — האט ר' הענאך גיזאגט — איך האב פאר דיר גאר אפראסטע עצה, היות וויא דער גאנצער מכשול איז ביינער, דער דאקטער סלוצקי, אונ איך האב גיזעקט אז ער איז

איין ארינמליכער מענטש, ער וועט נישט משיג נבול זיין דעם צווייטן, און ווען ער וואלט וויסן אז דוא מיט רעכעקען האבן זיך האלט וואלט ער גאר בעיקרא דעם שידוך נישט אן גיהויבן צו ריידן גאר קער נישט ער ווייס נישט ווערט ער גאר אן גירופין אשווג, אבער ווען אים זאל איצטער נודע ווערן פון דעם ענין וועט ער כלל וכלל נישט וועלן הערן און זעהן דעם שידוך, פון איז מיין עצה דוא זאלסט צו אים אריבער פארן קיין שארוע דארטן זאלסטו אים מציע זיין דעם גאנצן ענין פון אייער אהבה מינים קדמונים, און ער וועט גיוויס האבן אהבה אויף עבר און ער וועט נעמען אקבלה אויף לחבא אז ער זאל וועגן דעם שידוך גאר נישט ריידן, און דענסקטמאל וועל איך שוין אויף דיר זאגן שמה בחור בחלקך, אט אזוי איז מיין עצה און אויב דוא וועסט מיר פאלגן וועט זיין אנווער סוף.

דיא עצה איז אין דער אמתין זימלען גופעלין, ער האט נישט גיזאקט און איז קיין שאווע אנוועק גיפאדערן אין גיהים אז גימאנד האט גיוואקט פון זיין אפ ריידן, אויסער ר' שמעריל מיט ר' הענאקין. ר' שמעריל האט טאקי גלייך אנוועק גישיקט אבריו צוא סלוצקי דעם דאקטער קיין שאווע, און האט אים אן גיזאקט אז זיין רעכטער פינגר קריכט אליין אריין אין זיין פאסטקע, ער האט אים גיבעטן ער זאל שוין זעהן אים דארטן התונה מאכן ער זאל שוין אפילו נישט קומען צו קבורת ישאל.

(26) דיא דרייא ראזערענע

ועל גביהם דרב — כלם שארי בשר
תשעה חלקים יתנו לעזאזל והעשירי יהי קדש
לרפא את נגעי הבשר
(סדר כפרת לב על פאקסי צד 74)

תשעה חלקים מן הכסף יורו לכל רוח
להחיות כל סוכאי יין כל זוללי בשר
מימן הבעל טאקס, וכשמאל — מותר העיר

דאס פאר שטייט זיך אז צייט בייא אונז אין בענעקסיף האט זיך פאר זאמילט א אידישע קהילה, האט די פלייש קארפאקע אן גיהויבן צו עקסיסטירן פון דיא ערשטע שעה, דען א אידישער ציבור אן אקארפאקע האט אפנים וויא אשטיינער אמלד אן אראפניק, און דיא קארפאקע איז אלע סאל גילעגן אין קהלשע הענט און קיין יחיד האט פשוט אופן נישט גיקאנט צו קומען צו איר, דען לבד וואס עס פלעגט אויס גירופין ווערן א איסור הגדול מיט שופר בלאזן און מיט שווארצע לייכט אז קיינער טאר דיא קארפאקע נישט נעמען פון דומע אז ער האט נישט קיין רשות און קיין ראזערענאקט פון קהל, האבן נאך דיא קהלש לייט גימאקט אמטיל אז קיינעם זאל טאקי נישט ליינען די קארפאקע צו נעמען פון דומע, און דאס איז דער מיטל: דיא אומווערזיטע קינדיגנע פון דער רעגירונג איז זייער קליין גיוועזן מער נישט וויא זעכציג קאפ פון אבהמה

(*) אראווערענע איז, דעם וואס דיא שמאט מרויט אן צו נעמען איין סארג, און דער ראווערענע סאר דעם גישעפט פאר זיך נישט צו נעמען גאר ער מוז זיך בעגנין וויא קהל הייסן אים.

דקה (ארינד) ארוביל פון אנסח (איין אקס), פינף קאפ' פון אקעלבל צוויי קאפ' אנאנז אהאלבע קאפ' אהון, נאך אזו איין קונדיציע נאך האט מער ניט גילוינס צו צאלן אין דוקע וויא מוזינד רוביל אהאר, היינט אז קהל פלעגט געבן צוועלף הונדערט רוביל אהאר האט דאך שוין קיינער זיין ניט גיקאנט אריבער שטייגן, דער נאך פלעגן זיין ארויס געבן זייער קונדיציע מיט א איסור וויא עס גיהער צו זיין אז די קצבים זאלן צאלן צוויי רוביל פון ארינד, דריי רוביל פון איין אקס, פינף אונ צוואנציג קאפ' פאר אקעלבל, צעהן קאפ' פאר אנאנז, דריי קאפ' פאר אהון, אונ מעפלעגט צווישן זיך מאכן אפארג אין בית המדרש אונ דער מארג איז נאר גיוועזן. לפנים, אבער ביזא וויא איז שוין גיוועזן פריער גיקאנצעט מיט זייער שטענדיגן בעל קאראבקע, אונ וויפיל איינער האט גיגעבן האט אלץ דער שטענדיגער בעל קאראבקע איבער גישטייגט, אונ ער פלעגט ניט געבן וויא ער האט אריין גישטייגט נאר וויא ער האט שוין פריער מיט קהל אפ גימאכט אונטער פיר אויגן היינט: דיא צוויי אדער דריי קעפ פון דיא באפוטאמין צו עטליכע הונדערט רוביל, דיא שליסעאלניקעס צו פינף אונ צוואנציגער חתיסה געלט, בלינצעס גענדזליך אונ פסחדיגע שפירעט פאר אלימען אנאנז יאהר, אונ דאס איז שוין גיוועזן אפאק וויא אנהאשין אבייגיל, אונ ווען איינער פון דיא באפוטאמין האט זיך פאר נאראנעט אז ער בארף דעם יאהר אפאכטער חתונה מאכן איז דער חופר ניט גישטאנען אום נאך אהונדערט, זיי וואו פלעגט מען געסען מיט וואס אין דוקע איין צו צאהלן פאר די קאראבקע? מעפלעגט זיך שוין איין עצה געבן, מען האט גימאכט קליינע קאראבקעליך פון ליכט וויין גאזע, אונ דער מיט האט מען גידעקט אין דוקע פאר דיא פלייש קאראבקע, מיינט איר אפער שיינער לעזער אז מעפלעגט אכטונג געבן אז פון דיא קאראבקע געלט זאל זיך האמטש אראפ רעכענן פון דיא רעמונגעט וועלכע עס קומט פון שטאט? זיין! זאל גאט אויס היטן, ווער איז דאס מחויב צו קוקן אויף קהלשע אינטערעסן מעצאלט אפנים שכירות וועמען ער זאל דרויף אכטונג געבן? וואס מיהאפט אלזין ניט האט מען ניט, דרום ניט קיינער דרויף ניט אכטונג, אונ עס איז מאקי גיוועזן איין גאלאנא וועלכער האט אויף גיקליבן היפישע עטליכע מוזינד רוביל פון נאנצין אויערד אונ האט גימאכט אפליטה.

אזו איז שטענדיג צו גינאנען מיט דיא היגע קאראבקע, אלע דריי אדער פיר יאהר האט זיך גיהערט דער שופר בלאזן פון דעם איסור הגדול. דיא אלטע בעלי קאראבקעס גידינק איד שוין ניט, נאר אין מיין דור ווייס איד מער ניט וויא פון אשיר יעקלין ער איז שטענדיג דער היגער בעל קאראבקע, דאש גידינק איד גראד, יע — אז אמאל האט זיך גיפונען אינגאנצן וועלכער האט דיא קאראבקע פון דוקע ארויש גינעסען אן קהלס רשות, ער האט אפילו דער נאך פאנוועלעט מעזאל מאכן אקהלשין מארג אונ ווער עס וועט געבן מער צו אים וועט דער גישעפט גיהערין, נאר ער וויל דערויף אכטונג געבן

דאש זאל צו גיין אריינגלייך אן חאפ לאפ, נאר וויא מיינט איר רבזתי? אשטאט
וועט שווייגן אזא איינגאנג, דיא ערשטע זאך האט מען אים אין שטוב אריין
גישיקט אאסור, אונ אז דאש האט אויך גיט גיהאלפן, האט מען גימאכט
אאסור אז קיינער טאר קיין פלייש גיט עסין אפילו שבת, דער גאנצער עולם
האט דעם גור אהנינומען, אונ מעהאט טאקע קיין פלייש גיט גינעסין אפאר
הרשים ביו עש איז דעם יונגאן דעם עובר איסורניק מיאוס גינארין צו ליגונדיג
געלט צו דער קאראנקע אונ ער האט זיך דער פון אפ גימייסלט, אונ דיא
קאראנקע איז צוריק אין דיא קהלשע הענט אריין גיפאלן, אונ ר' אשר יעקל
איז ארויף אויף זיין מלוכה בכראשונה אונ פון יענס מאל אן גיפנט זיך שוין
גיט מער קיין יונגאן אפ צו טאן זא איין גבלה.

דאך איז ר' אשר יעקלן דער גוטער ביסין גיט איינגינאנגען, ווייל ער
איז גינייט גינעזין מיט דיא קצבים גוט צו לעבן, אונ אז אקצב האט גיקילעט
אקליינעם עקסעלע דאר וויא אשפאן האט אקאל פארט אויש גיניינט ביי עלקען
זיא זאל אים איין לאזן אנגלידן פון דריי רוביל, אויך האט מען גיט גיקאנט
אנפאצין אקצב ווען מעוויל, דען ווען מעפלענט זיי גוט צו קוועצין האפן זיי
גישרען; מיר לויפן צום זאנדארמסקין באיאר מאסערין אז מענעמט בייא אונז
פערעבאר דאש היישט מער וויא דיא קונדיצע דער וועלכער פלענט דאס סמיען
פון מויל ארויש צו היידן האט שוין אפילו גימאנט ווידוי אפ זאגן, מעהאט
אים דיא קצבת גיאסערט ביו ער האט זיך שוין גוט מתנדה גינעזין, נאר דאך
איז דאש פארט קיין ווינאדע גיט פאר אבעל קאראנקע אז ער קאן גיט דעם
קצב דיא נשסה ארויש קוועצין, דערום האט אשר יעקל פאר רופן צו זיך
קהל אונ האט זיי גינעמין דאש זייא זאלן אפ חתמענען אפאפיר אז מעפארלאנגט
דיא קונדיצע גרעסער צו מאכן דריי סאהל אזו פיל, אונ ווען דאש וועט
אומווערנעט ווערן, זאל מען דאש פארלייקענען פון שטאט אונ מעזאל זאגן אז
מעהאט דאש אקאנעט, גבן וועט מען אנגעבין נאך אפאפיר אז צו דיא
קונדיצע וויל מען אויך צאלן פונטאווייט דאס היישט פון יעדער פונט פלייש
אקאפיקע, אונ דאש וועט אויך גינעזין אומווערנעט ווערן, אונ גבן וועט קיינער
גיט וויסן פון דעם אפצאלונג פון רעז גור פון דיא פונטאווייט, וועט דאך קיינעם
גיט לינגען צו צאלן אין דומע אזו פיל געלט וויפיל מיר אונ מיט אזא איין
אופן וועל איך ווערן אבעל קאראנקע אויף ווייטער, אונ חתימה געלט וועט
פאצאלט ווערן זייער רייד, אונ איך וועל שוין קאנען רייטן אויף דיא קצבים
וויא איך וועל שוין אליין וועלן.

ר' אשר יעקלס פלאן איז באלד גישעהן, אונ עש איז טאקע אומווערנעט
גינארין דיא קונדיצע אי פון רעז אי פון פונט, אונ קיינער האט מער גיט
גינאוקט וויא פון פונטאווייט.

קהל האט זיך גישלייערט דער צו צו מאכן אאסור אז קיינער טאר פון
דומע דיא קאראנקע גיט געמען גור דער דאווערענען, אונ דיא דאווערענאקט
זאל

זאל מען געבן ר' אשר יעקלין ווייל עס קומט געלט... און ער האט שוין אפארטיגן פתב פתוב ויהתום אז פאם לאו איז דיא פלייש פפשוך חזיר, נור דער שמועס וועלכער איז גיוועזן ביא זאהנשיינען אין הויז מיט דעם ראפינער וויא מיר האבן פריער גישריפן האט זיי גאר דיא קעפ פבלבל גיוועזן, ווייל ער האט גאר גיזאגט דיא באראפגע מבלל צו זיין, און דאן וועט דאך פאמט דיא שטאט אומגליקליך בלייבן (?) (כן איז גיבליבן ביי קהל אז מען זאל דא זאהנשיינען מיט דעם ראפינער אויך אונטער האנפענען, מען זאל זיי אויך אריין שטעלן פאר דאווערענע, און דער פבוד וועט זיי גיוויש פאר פלענדין אז זיי זאלן שוין פאר די באראפגע האלטן שטאל און אייזן, און דאס האט זאהנשיינען קיינער ניט הוישד גיוועזן, ער זאל חלילה וועלן נהנה זיין פון קהלשע געלט, ווייל מעהאט גירעכניגט דאש דיא עהרע לוסט (תאות הפבוד) וועט אים דער צו ניט צו לאזן ער זאל זיך מיאוס מאכן מיט קהלשע געלט.

אין דיא ערשטע זאך האבן זייא טאקע גימראפן, דען וויא מעהאט זאהנשיינען אנגיזאגט אז ער און דער דוכאווער רב און דער ראפינער וועלן אלע דביי דאווערענע זיין דיא באראפגע פון דומע צו נעמען, האט ער שוין צו דיא באראפגע מסכים גיוועזן, און האט גיחישין אויש רופן אאסור לעפן אספר הורה אז קיינער אויסער דיא דאווערענע טאר דיא באראפגע ניט נעמען פון דומע, און האטש דער איסור איז אגרויסן טייל פון שטאט ניט גיפעלן, דאך האט קיינער איין ווארט ניט גירעט טייל פאר זאהנשיינען האט יעדערער גיצייטערט, און קיינער איז טאקע אין דומע ניט גיזאגנען דיא באראפגע צו נעמען נור עס איז גיבליבן ביא דיא דאווערענעס און טאקע זייער וואלוויל, און דעם אידישין טארג וועלכער עס פאדארף זיין אין בית הסדרש האט מען אפ גילויגט ביז דער טארג וועט שוין אומטוערעט ווערן אין גופערנע.

(27) צום דירעקטער פון גומנאויע.

איין מאל אין אביגדס צייט איז זיך גיזעסן דער דאקטער סלוצקי אין זיין צימער, ער איז פגעזארגט גיוועזן וועגן זיין שוועסטער טילא וועלכע ער האט ניט גיהאלפן מיט זיין רייזע קיין פענעבסקא את פראקליאטיי שויר! האט ער אויש גישריען מיט זיך ריידנדיג — דא וואו אאיד מיטש זיך אריין איז אצדה, איך וואלט לאנג אומגיבטיגן דעם סלוי מיט דיא פאר סאמטע גידערים, און דאן וואלט שוין מיין שוועסטער פריא גיוועזן, גאר פרישאל צארט! עס האט זיך אריין גימישט אאידעלע פאך אכרהם ווייזשטאק און האט מיר צו שטערט מיין גאנצן פלאן, אה ווען איך וואלט אים אויף מיין יעצטיגן צארן אין סינע הענד גיכראגן דאן וואלט ער שוין פון סינע הענד ניט ארויש אלבעדיגער, דאש איז אביסיל אזי דאווערענע מעקאן זייא גאר ניט אויש באראניען, אין דעם האט סלוצקיס דינער אכריף אריין גימראגן „דעם פרוף האט יעצט דער פאטשטעליאן אריין גימראגן“ האט דער דינער גיזאגט און איז ארויש.

פון בענעפסירף — האט פלוצקי צו זיך אליין גיזאגט — גיט'ש וועגן מיין
אנגישטעלטן שידוך, אט דיא שטויקעלע נקמה היילט מיר מיין הארץ, ווען
גוט אברהם וויינשטאק אליין האט לכל הפחות זיין זון זימל דורך מיר צרות,
איד וועל מיין פערעפסקע פון דעם פאלשין שידוך פארט מרייפן, אום דיא
פאר פערליבטע זאלן אס ווייניגסטן פיל שטערצין האפן, ער האט דעם פריי
אבראפעצאטעוועט אונ האט איבער גילעזן מיט אפריידע „אזו וועט דער שעפט
פאלד קומען“ — האט ער צו זיך גיזאגט — „דוא מאנסט שוין זימל ווידוי אפ
זאגן איידער דוא פאלסט אריין צו מיר אין דיא הענט דוא וועסט שוין פון מינע
הענט עוויג גיט ערלייזט ווערן, נוא ר' שמעריל איז אמאלאציגע, ער קאן פירן
אין אנטערעס, דאס איז אהעלד אויס צו פירן אז זימל זאל צו מיר אליין אין
דיא הענד אריין קומען, ער וועט אליין אריין קריכן אין מיין געץ וויא דער
ביבער, אונ שמעריל האט גאנץ גוט גיטאן וואש ער האט דאש מיר אנגיזאגט
פדי איד זאל זיך קאנען מינשט זיין וויא אים אויס צו פריינען, נור שא — ער
וועט דאך פאלד קומען זיין פאנענד וועט דאך גלייך קומען, פלוצקי פאס מוט,
עמפפאנג אים פאר איין ווילקאמין גאסט מיט אפריינדליכן גיזיכט ער זאל גאר
גיט קאנן פאר שטיין אונ אנמערקן, אונ נאכער וועל איד אים מיט אמאל אריין
חאפן אין מיין געץ פון וועלכן ער וועט שוין גיט קאנען אנטרונען ווערן“ —
אזו האט פלוצקי מיט זיך גירעט, אונ אין דעם איז אריין זיין דינער אונ גיזאגט:
„אשיינער יונגער מאן פון דער שטאט בענעפסירף דאקלאדעוועט זיך צו אייך ער
הייסט זימל וויינשטאק“, „זאל ער אריין גיין“ האט פלוצקי גיזאגט.

אין אנוילע ארום האט זיך פייא פלוצקין אין צימסער גיטויזן זימל
וויינשטאק, דער דאקטער האט אים פריינדליך עמפפאנגען, אלעס גיפירדיגע
פון איין שטאט, ער האט אים גיטראקטירט מיט זאפטן, אונ אלעס זיי האבן
זיך אומגיוועקסילט דיא ערשטע עטליכע פראגעס אלעס גוטע פריינד, האט אים
פלוצקי גיפרעגט; וואש איז אייער טאן אין שאווער? וויינשטאק האט אים
גיגענטפערט; מיין קומען איז גיט קיין שאווער נור צו אייך זעלפסט, אונ אלעס
דר דאקטער האט אים מיט פערוואונדערונג גיפרעגט; וואס דארפן זיי מיר? אונ
מיט וואס קאן איד איהנען דינען? עש וועט מיר העכסט פרייען ווען איד
וועל עמוואס נומעס קאנען פאר אייך טאן, נור ערקלערן זיי מיר אין וואש
בעשטייט אייער פערלאנג?

מיין פערלאנג פון אייך מיין הער — האט זימל גיזאגט — בעטרעפט דיא
ווערדע פון מיין גאנצין לעבן, אן אייך היינט אפ מיין שיקוואל, נור דאש
איד דיפילד צו ערקלערן מוז איד אייך עמוואס פון מיין ביאגראפיע פארשטעלן.
איד וועל אלעס פון אייך מיט פערנניגן, — אויס הערן, — זאגט
פלוצקי — אונ ווען נור מעגליך וועל איד אייך אס בעסטן דיען הער וויינשטאק
דאס מוז דאך אייך אויך בעוואוסט זיין — האט זימל אנגיהויבן צו
ערציילן — אז איד האב זיך ביי מינע געלטערן, איין איין איינציגער אפ גיטעלע

פון דיא צעהן קינדער וועלכע זיין האפן גיהאט, דערום איז דאך לייכט צו פארשטיין אז איך האב זיך געצויגן וויא אפן יחיד ביי מיינע רייכע עלטערן עם איז קיין פארניגניגן נישט פארטהאנדן וועלכין זיי האפן פאר מיר נישט דער לאנגט, מעהאט מיר נישט גלאזן גיין אין חדר צו ווישן נאך קינדער נאר זיין האפן דעם בעסטן מלמד פאר מיר אליין אפגידונגען, מעהאט מיר מיר וועלכסט אלעהרער אראב גיבראכט, נאר מיינע עלטערן האפן געלויבט יונה זאגנדיגן דאס זיין טאכטער רעכענע זאל אויך דעם לעהרער פאזוכן גלייך מיט מיר, ווייל זי איז איין אדעלעס קינד גיטעזאן אונ דער צו אלעס קינדער זינגען מיר ביידע בעפריינדעט גיטעזאן.

לעהרענדיג בייא איין לעהרער איז אונזער פריינדשאפט גידאפילט גיטאריין, מיר האפן ביידע גלייכע פייהיגקייט גיהאט צום לערנען, דיא אוראקעס האפן מיר ביידע צו זאמען גימאכט אויך האב איך איר גילערניגט דיא העברייאישע שפראך וועלכע זיין האט זייער גימאכט צו קאנען, אונ ביסלכווייט זינגען מיר בערבונדן גיטאריין מיט פריינדשאפט אז עש איז אונז שוין גיטעזאן שווער דער שיידן זיך אויף אייניגע שטונדן, נאר אונזער פריינדשאפט האט דאן נישט גיהאט אבאראקטער פון ליבע ווייל מיר זינגען דאן נאך יונגע קינדער גיטעזאן, מיר האפן קיין זאך נישט פארשטאנען, נאר מיר האפן גישפירט אז בייא אונז איז איין הארץ אונ איין וויל, אזוי האפן מיר זיך צו זאמען גיהאדענועט פון אונזער אכט יאריגן עלטער ביז אונזער פופצענטן יאר אונ אונזער דער צייט האט זיך אונזער פריינדשאפט וואש פון טאג גישטארקט, אלעס מיר זינגען נאך קינדער גיטעזאן האפן אונזערע עלטערן גיזאנט אויף אונז קוקנדיג, "סעעט אז דאש איז אבעשערטע פאר" איך האב אבער דאך נישט פארשטאנען דעם בעדייטונג פון דיא ווערטער ביז מין זעכצעטן יאר, דאן האפן זיך אונזער גיפילן אונגיטעקסילט, אונזער קינדערשע פריינדשאפט האט זיך אונגיפילטן אויף איין אינטערעסאנטע ליבע, אונ באהער איז דאך לייכט צו פארשטיין וויא שטארק אונזער ליבע איז גיטאריין ווען זי איז גיטעזאן גיפלאכטן מיט אסך יארן, אונ נאך מער האט מיר דיא ליבע וואספלאסענאקעט דיא פאלגנדע סאבייטע.

איין טאל בין איך שטארק קראנק גיטאריין, דאס דיא ערצטע האפן מיינע עלטערן שוואכע האפענונג גיגעבן אויף מין לעבן, מיינע עלטערן זינגען פון ענטט גפש שיר פון זינגען נישט אראפ, אונ דערום האפן זיי מין קראנקהייט נישט גיקאנט אויף פאסן.

נור רעכענע האט מוט גיפאסט, אונ האט מיר דיא גאנצע צייט פון מין גילענער זייער פינקטליך אויף גיפאסט, אונ זיא פלעגט מיינע עלטערן טרייסטן מיט אירע ויסע רייד, דאס זיין זאלן נישט וויינען, אבער זיא אליין פלעגט זיך פון זיין אפגעריין אונ טייכן מרערין האפן פון אירע אויגן גיפלישט, מעקאן זאגן דאש זיין האט אין דעם פערלויף פון מין קראנקהייט זיך נישט גיליגט שלאפן

שלאפין, נור ויצנידיג לעבן מיר אונ קוקנדיג מיר אין דיא אויגן פלעגט זיג גיט וויליגדיג אנדרעמילט נערין אויף אקליינע וויילע, אונ איר מיהע איז גיט אומזונקט גיוועזן, דען דיא ערצטע האפן פרונאנעט אז נור דער אויף פאסונג האט מיר פון מיין גיפערליכע קריינג גראמירט, איר פריידע וועלכע זיג האט גיהאט ווען איך האב זיך אנגיהויפן צו בעסערין אין גיוונד, אירע פריידן מרערין וועלכע זיג האט דאן פער גאסין גייט מיר נאך יעצט אויך פון זינען גיט ארויש, אונ מיין הארץ ווערט גיפלאמט מיט ליבשאפט ווען איך דער מאן זיך דאש, אונ ווען איך האב איר גידאנקט פאר איר אונגאמירליכע מיהע וועלכע זיג האט גיהאט ארום מיר האט זיג מיר גיאנטווארטעט מיט אירע זיסע ווארטן; דוא ברויכסט מיר גיט צו דאנקען, דען אלעס וואש איך האב גיטאן איז דאס מיר בעזאנג גלייך וויא דיר, וואש וואלט מיר גוצין מיין לעבן ווען דוא וואלטסט גאט בעהיט גיט לעבן בלייבן, צו דען דאך היא הארץ אפ דאנקען דיא הענט פון דעם זעלבן מענטשין דער פאר וואס דיא הענט האבן דיא רפואות צום מויל דער לאנגט דיא הארץ צו היילן? ווען דיא הארץ וואלט אפ גישטארבן וואלטין דיא הענט נאך פאר דער גיט גילעכט, די זעלבע ברויכסטו מיר אויך גיט צו דאנקען, מיר ווינען בייידע וויא איין קערפער, אונ ווען איין האלבער קערפער זאל אפ שטארבן איז גיט מעגליך דער צווייטער האלבער קערפער זאל בלייבן לעבן, אונ ווען יא — וואס טויג דער לעבן? פון דאן אן בין איך איר מיט לעבן שולדיג גיבליבן, דער סלובשאיי האט אונזערע הערצער צו זאמען גישמיט וויא מיט איינענע קלאמערס, איך האב איר דאן צו גישווארן טרייטייט אויף מיין גאנצין לעבן, אונ איך בין גאטאוו מיין לעבן צו אפפערן נור צו איר דאש מינדעקסטע שלעכטעס גיט צו צו לאזן, אונ דאך האט אלץ אונזער ליבע גיהאט איין גארזונעם וויד נור וויא אפארמיליאנע פריינדשאפט, אפער אין הארצין האט גיבליהט איין פלאמיידע אינטערעסנע ליבע.

נאך דער בין איך אין וואלאזין גיפארין, איך האב דארטין אהיפישע צייט גילערנט, אונ אונזער דער צייט איז צו ווישן אונז דיא ליבע גינאנגען שריפטליך, אונ ווען איך בין פון וואלאזין צו הוינע גיקומען האבן מיר שוין גיט גיקאנט פרעסין דיא ליבע פון אונזער פריינדשאפט אויפן הארצין, מיר האבן זיך די ליבע ערקלערט אונ מיר האבן ווידער סאלס זיך צו גישווארן אויף טרייטייט דאס מיר מוזין אנווענדין אלע קרעפטן צו פערציניגט ווערין אויף עוויג, אונזער ליבע איז אויך אונזערע עלטערן בעקאנט גיטאריין, אנפאנגס האט זאנהענישן דעריין גיהינדערט, נור ווייל רעכעקע איז פון די הארץ קלעמענעס גיפערליך קראנק גיטאריין אונ איך האב איר גילעגער אויף גיפאסט אלעס וויא איך בין שוין אפגאזעט, האט שוין זאנהענישן אויך גימוזט גיט וויליגדיג מסכים זיין דער צו, אונ פון דאן אן האבן מיר קיין סאפראמיוולענע (מניעה) גיט בענעניגט, מיר האבן שוין אין אונזער גליק גיט גיצווייפילט, דער גליק

איז שוין גינעזין וויא אויפגעטראגן איין סאבסטאנציע.

נאר אויפגעטראגן איז אין איהר רעכטן אויפגעטראגן פערדונקעלט גינעזין, אויפגעטראגן האט זיך צו אונז גינעזעט מיטן שווארצן זייט, פלוצלונג איז אויפגעטראגן שטערן אראפ גיפאלן אין דער טיפער העלע; איר פאטער זאגט שוין האט צו ווישן פער נאנדער גישייד וויא מיט איין אייגענע וואנט, עס איז מיר שווער אויס צו דריקן מיט מיין מונד די שרעקליכע שטערצן וועלכע מיר ליידן ביידע, איהר וואלט שוין געוויס ביי זעצט גיט גינעזעט ווערן אין דעם צאהל פון לעבעדיגע, ווען עס וואלט מיר גיט אריין שיינען אשטראל האפענונג אין מיין פאר וואונדעט הארץ, דער שטראל האפענונג שיינט מיר פון איינער זייטע מיין הער! דיא אויפגעטראגן פון זאגנשיינס שטערן אין אויפגעטראגן, איז נור ווייל איין פרויטווערפער האט אים פארגיטעט אפארטיי פאר זיין טאכטער רעכעקע אייך מיין הער? איהר גלויב דאס אויפגעטראגן פון אויפגעטראגן ליבע איז אייך דיא גענע אייך גיפאלן — אונז ווייל זאגנשיינס האט מער אויס רעכענונג מיט אייך זיין טאכטער גליקליך צו מאכן וויא מיט מיר, האט ער געשטימט אויפגעטראגן געשלוס צו ערניכטן, אונז מיט אייך איר צו פערזיינען. דערום בין אייך צו אייך מיין הער גינעזעט פון אייך מיין לעבן אויפ צו געטן מיט גינעזעט — דא איז וויינשטאק בלוצקין גיפאלן צו דיא פיס אונז דערויט גינעזעט — ערפארעכט זיך אויפ דעם לעבן פון איינען גענעטשן אויפ וועלכין עס היינט דער לעבן פון זיינע צאטע עלטערן, האט מיטלייד מיט איינעם קינד אפרייכען פון אכטצען יאר, וועלכע עש וועט גינעזעט טרויערן דעם נאנצן לעבן נאך איר גיליכטן, זעצט זייט איר אדאקטער וועלכער קאן מיט איין ווארט אייניגע טרופעס לעבעדיג מאכן, אדער האלב גיטאפגעטראגן אין גרוב אריין שטויסן.

דער בורלאנט שיינט פאר אלעמען ווער נור איינען האט, דערום איז גיט קיין וואונדער וואס רעכעקע גיפאלט אייך, אבער איר כוזט וויסן דאש דער בורלאנט איז שוין איין גיפאסט אין אפגעקליבן הארץ וועלכע גינעזעט גיט צו אייך, רעכעקע ליבט מיר שטערקליך — דאש קאן אייך ציינן מיט דיא ברוי — זיא איז שוין איין גיפלאנצט בייא מיר אין הארצן, קאן דיא גינעזעט פרוקטפאר זיין ווען מען קען איר אויס ווארצלען פון איר אקלים אונז איינפלאנצן אין גאר איין אנדערן פערשיידענעם אקלים וועלכין איר נאטור ליידעט גיט? דיא גינעזעט וועט נור וועלכין אונז וועט קיינע נוצן בריינגע, זא וועט רעכעקע אייך קיין פערנעגן שאפן ווען איר וועט איר איין פלאנצן ביי זיך, דער בלוס וועט נור צו ווינעט ווערן אונז ער וועט זיא גיט גיטמאך ריכין, זיא וועלן נור מיטלייד האפן קינדע וויא דער בלוס וועט פאר דארבן, דערום לאזט געסער דעם בלוס וואקסן אויף זיין שטעלע, פליקט גיט אפ איינע זעלע פון דיא ארעם איר גיליכטן, אונז זייער זעלן וועלן אייך עוויג זענען, אונז אייך בין דאש דירעקט גיפארן צו אייך, ווייל אייך האב זיך פארגיכערט אויף איינער

ביינעם פאנוועסט, אויף אייערע אדעלע גיוויסן דאש איר וועט קיין שלעכטעם זיט מאן ווען איר זייט נאר אים שטאנדע צו טאן נומעס.

איר האט מיר מיין הארץ גיריט מיט אייער ערציילונג — האט סלוצקי גיזאנט — איר מאנט מיר גלויבן אויף מיין עהרע ווארט, דאס ווען איך וואלט וויסן אז רעבעקע איז שוין פערליבט, וואלט איך וועגן דעם נאר גיט אנפאנגן צו ריידן דער מיט אייניגע מענטשן שמערצן אן צו טאן, און יעצט וויא איר האט שוין מיר אלעס ערקלערט, ווינשע איך אייך פון מיינער זייטע עוויגע גליק מיט אייער פערליבטע רעבעקין, און איר מאנט וויסן דאש איר זייט דער גליקליכסטער אין דער וועלט מיט דעם וואס איר רעבעקעס ליבע ערייכט. מיר איז עס זייער פאנק וואס איך האב אויפוויסנד אייך שמערצן אנגימאכט, אבער דאס איז מיין טרייסט דאש דורך מיר וועט אייער צוקונפט מער פערזיסט ווערן, דען דאס וואס עס קומט אן שווערער איז עס אלץ אנגינעהמער, דערום קאנען זיין שוין זיכער זיין דאש פון מיינער זייטע וועלן זיין שוין מער קיין הינדערנישע גיט בעגעגענען, איך שרייב שוין פאר אייך אין דיא אויגן איין בריוו צו זאגן שיינען אין וועלכין איך וועל זיך אקאנצאטעלנע ענדזאגן פון דער פארטיי.

אז נוסער מענטש! האט וויינשטאק אויס גישריען — מיט וואס קאן איך איהנען דאפיר אפ דאנקען? מיין מונד איז גיט אויס שטאנדע אויס צו דריקן אמיזינגע טהייל דאנקבארקייט מיט וועלכע איך בין אייך אפיזאזאן, נאר דאס איז מיין טראסט דאס פאר זא איין האכגיפיליגקן מאן וויא איר זייט איז דאס אלץ גינג צו דינען אנשטאט אדאנק, ווען איר זעהט בייטליך דאס דורך זיי פיינען אייניגע זעלין גירעטעט גיווארין, דער פון אלץ וועט איר העכסט צוא פריידן, איר וועט שפידן גיוויסנס פריידע, ווען איר וועט זיך ער אינערין דעם יעצטיגן וואלטהאט מיט וועלכין איהר האט גירעטעט אייניגע מענטשן פון אומגליק, און איר האט גיט גיקוקט אויף אייגענע גוצין און וויגאדע — דיעס האט זימיל מיט היץ אויס גירעט, און פון זיינע אויגן האט גשפריצט פיינערדיגע בליקן, ער איז דער באיי גיוועזן נאר אויסער זיך פון פריידע און ענמציקונג.

סלוצקי האט טאקי גלייך אפ גישריבן צו זאגן שיינען איין אקאנצאטעלנעם בריוו, ער האט אים גיגעפין זימלען איבער לעזן און זימלען איז דאס העכסט גיפעלין ער האט דעם בריוו פאר זינעלט, און האט אים דעם דינער אפ גיגעפין ער זאל עס אויף דער פאצט אוועק טראגן, דער דינער האט פסערקט דעם דאקטערס וואונק, דאס ער מיינט גיט דאס וואס ער הייסט אים, דרום האט ער דעם בריוו אין קעשענע פאר קוועצט, אבער זימיל האט קיין זאך גיט פסערקט, ער האט גילויבט, דאס וואס מירעט מיינט מען, און דרום איז ער העכסט צו פריידן גיווארין מיט דעם.

גלייך נאך דעם האט זימל גיזאנט צום דאקטער: יעצט קאן איך שוין נאגן

רוהג צו הויזע בייזין אייד פערבאנקענדיג, אונ איך מוז מאקי אמיניקסטין אס
בייזין ווייל מיין בייזע איז אין גיהים פון מיינע עלטערין, זייא וועלן ניט וויסן
וואס איבער צוא קלערין וועגן מיין אטלומשקע, אייד מוז איך וואס גיכער
ערפרייען מיין גיליכטע רעכעקען מיט דיא גוטע נאכריכט וועלכע איך בריינג
פון אייד, דרום מוז איך פון אייד גלייך אפשייד נעמען.

וואס היילט איר זיך הער וויינשטאק — האט סלוצקי צוא אים גיזאנט —
ווען עס האט מיר שוין נא גיזאלטין מיט אייד עטוואס גוטעס צו טאן, פערלאנג
איך דאס איר זאלט זיך בייא מיר אויף האלטין אומווייניגסטין ביז מארגן פריא,
אונ איר וועט מאקי בייא מיר נאכטין, אונ פיליכט האט איר גייטיג מיט וועקען
עס איז צו זעהן זיך היר קאנט איר דאס אונטערדעסן אויס פירן.

ווען איר פערלאנגט — האט זימל גיזאנט — מוז איך היר פאר בלייבן
נאכט, אויך וואלט איך זיך וועלן זעהן מיט יוסף לעאנטאל אונד ראבינערס
זאהן, ער שטודירט אין דער הינער גימנאזיע וואהרשיינליך גייט ער אין פינפטין
קלאס, איך וואלט זיך מיט אים וועלן זעהען אונ בריינגען זיין פאטער אגירוס
פון אים, ער האט דאס בייא מיר פארדינט ווייל ער מיהעט זיך אין מיינער
זייט בייא זאהנשיינען אונדער פארטיי צוא שליסן, איך ווייס אבער ניט וואו
יוסף לעאנטאל לאזירט, פיליכט ווייסט איר הער סלוצקי ?

סלוצקי האט אנויילע גיטראכט אונ נאכהער האט ער גיזאנט: וואו ער
קווארטירט ווייס איך אויך ניט, נאר דאס קאן איך אייד טאן מיר וועלן ביידע
אריבער פארין צוא זיין דירעקטער אונ ער וועט אונז שוין געבן איין אדרעס
וואו יוסף לעאנטאל לאזירט.

איך וויל אייד זאפיל ניט בעמיהען הער סלוצקי — האט זימל גיזאנט —
איך וועל אליין אריבער פארין צום דירעקטער.

ניין, מיר וועלן ביידע אריבער פארין אין מיין קארעט — האט סלוצקי
גיזאנט — איך גלויב דאס דער דירעקטאר וועט מיר גיכער ענטפערן וויא אייד,
סלוצקי האט גיהייסן איין שפאגען זיך קארעט, ער האט דעם קומשער עפעס
אין אויער איין גיראסט.

אלעס סלוצקי מיט זימלען זייען שוין אין קארעט גיזעסן, האט דער
קומשער אפרעג גיטאן: וואוהין פאכין דיא בייזע ? „אין שטראסע ד... צום
דירעקטאר פון גימנאזיע,“ האט סלוצקי גיזאנט אונ דיא קארעט האט זיך מיט
האסט פון ארט גיריט.

דיא נאכט איז גיוועזן שדעקליך אפינשטערע, דעם הימיל האט אנראבער
גדיכטער וואלקין פאר דעקט רונד אונ ארום אקאלטער- ווינד האט שטארק
גיבלאזן, אונ איין פאר פראדער שגייא האט וויינשטאקן אין גיזכט אריין
גישיסין, ער איז גיזעסן פאר טיפט אין זיינע גידאנקען דרום האט ער ניט
בסערקט וויא זייער קארעט האט שוין דיא שטאט גימידט אונ זיא איז שוין
אריין גיפארין אין איין איינגע שטענעלע, זימל איז נאך אלץ גיזעסן פערטיפט

אין גיבאנקען און גים ווילינדע האט זיך פריי אים פון דיא אויגן אפאר טרערין ארויס גיביקולט, וועלכער דער דאקטער האט בעקעקט פריי דעם שוין פון די קארעט פאנאר.

ווארום זייט איר זא בקיסערט הער וויינשטאק? האט דער דאקטער אים גיפרעגט.

אין מיר האט דער פאריגער פערלויף איין טרויער ערוועקט — זאגט וויינשטאק — דיא עראינערונג דאס מישוט מישוט בין איך פון מיין טהייערע רעכעקען אפ גישיידעט גיווארן, דריקט מיר נאך יעצט דיא הארץ, אויך קריינקט מיר דאס, וואס רעכעקע ווייס נאך גים פון אונזער גליק און זיא ליידעט דאך יעצט אויך פערצווייפלונג.

זייט רוהיג מיין פריינד — האט סלוצקי גיזאגט ליבליך — איר דרויכט שוין גים פון יעצט אן מער צוא ליידין, און דאס וואס עס איז פאר פריי גיבאנקען וועט איר שוין צוריק גים האפן, איר האט מיט מיין שולד וייער שטארק גיליטן, דער פאר וועל איך מיט אלע מעגליכקייט זעהן אייך צו פאר ריכטן דאש וואש איך האב גישאדעט, איר. מאגט וויסן דאס איהר האט מיר פאר אייער בעסטן גוטן פריינד.

אייער פריינדשאפט האב איך הייטע וייער גוט ערקאנט, און וויא טהייער איז עס פריי מיר אייער פריינדשאפט מיט וועלכע איר רעמעט מיר פון איין עוויגן אומגליק אדער גאר פון טויט און שאפט מיר ויסן הימלישן לעבן. זימל האט אקוק גיטאן דורכין פערנשטעריל פון קארעט „אה! וויא פינשטער עס איז, דער ווינט מיטן שנייא ראנגלען זיך, גאר דויכט זיך אז מיר פארין גאר אויסן שטאט?“ האט זימל פאר וואונדערט אפגע גיטאן — סלוצקי האט אויך דורכין פערנשטעריל אקוק גיטאן און האט גזאגט: יא יא דער קושטער האט גאר וואס גיקאנט פאר בלאנדען פון גרויס פינשטערעס, גאר... יא, ער האט זיך שוין אויפן גראדן וועג ארויף גיחאפט, און נאך אקליינע וויילע זיינען מיר שוין פריי דעם דירעקטערס הויז.

און איך וועל זיך שוין זעהען מיט אונזער יוסף לעאנטאל — האט זימל מיט פריידע גיזאגט — א וויא גליקליך איך וועל דאס קוסען צוא הויזע! מיין גליבטע רעכעקע וועל איך קאנען ערפרייען מיט אנוטע גאברייכט דאס אונזער ליבע קאן עוויג פאר בלייבן, און מיין פריינד דעם ראבינער וועל איך אנרום פריינדען פון זיין זון, און אלץ דורך אייער הילף טהייערער פריינד! — און האט אים אום גיארעמט און מיט קושטיגען בעשאטן.

אונטער דעסן האפן זיך צווייא טויערין פון אהויף מיט ראש אויף גיעפינט און דיא קארעט איז אויפן הויף ארויף גיפארין מיט האסט, די קארעט האט זיך אפ גישטעלט פריי דעם גאניק אויף וועלכין סלוצקי מיט וויינשטאקן זיינען גיארעמט ארויף, וויא זיינען אויף מרעפ ארויף און זיינען אריין אין אנרויסע פאדער שטוב וועלכע אירע ווענט איז קענטיג אפאל גיפארבט גיוועזן.

נאר וואסער קאלער איז שוין נים גיוועזן צו ערקענען, און דאס גלייכין איז גיוועזן דיא דילן, איין לאמפ האט גיהאנגען אין מיטן שטוב נאר באגן הויך נים נאך דער פריפארצע, און ער האט נים פאר מאנט צוא בעלייכטן דיא פינשטערנעס פון דיא פערענדע, אנויילע איז זימל גיבליבן שטיין אויפן שוועל אין פאר וואונדערונג, אים איז אום פאר שטענדליך גיוועזן גלויבענדיג דאס אין דער הויז וואונט אדירעקטאר, סלוצקי וועלכער האט פאר שטאנען זימלס פערצווייפונג האט ער צו אים גזאנט: ווען איר קאנט זיך נים אפ קוקן פון דעם שוידערליכן וואהנונג, וועט איר נאך מער פאר וואונדערט ווערן ווען איר וועט דעם דירעקטאר פערזאנליך זעהן, זיין אויס זעהן איז נאך פיל שטראסנער אלעס זיין קווארטיר און מעביל... נאר ווארטן זייא הער וויינשטאק, אקליינע וויילע היר, איך וועל פארקער אליין אריין גיין צו אים און וועל שוין אייך פארשטעלן, און נאכהער וועט מען אייך שוין אריין רופן צו אים אין נאכגעט, דאס האט סלוצקי מיט האסט אויס גירעט און האט זיין האנט ארויס גיצויגן פון זימלס ארעס, און איז דורך אקליינע טיריל ווייטער אריין און האט הינטער זיך די טיר פאר מאכט, און זימל איז גיבליבן באגן אליין, אין דער שטראסנער פאדער שטוב און עס האט אים גישיידערט פון שרעק.

(28) אין דול הויז

זימל איז אזו גיבליבן ווארטן אהיפשע וויילע, און אשערקענעס האט אים אויס גיזעהן פון אלע ווינקלען פון שטוב, עס האבן זיך אים פאר גישטעלט שרעקליכע דמיונות פון וועלכע זיין פארבט איז וואס ווייטער שטארקער און גרעסער גיווארן, וואו ער האט זיך גינקערט האט ער אלץ אונגיוויינליכעס בעמערקט, ער האט גיוואלט צו זיך צו רוקן דעם הילצערנעם שטול צוא זעצן זיך אבער צו זיין וואונדער איז דער שטול גיוועזן צו גישמידט צום וואנט, ער האט גיוואלט געמען דעם לייכטער פון טיש און דיא לייכט אן צינדן דיא פינשטערנעס צו בעלייכטן אבער דער לייכטער איז צום טיש גישמידט „דיא אונגלויבונג פון דער הויז איז שרעקליך דאס אלעס איז צוא גישמידט“ האט זימל צוא זיך גיזאנט.

זימל איז אזו גישטאנען אהאלבע שטונדע און האט ערווארט סלוצקין נאר פון לאנגוויילע האט עס אים אויס גיזעהן וויא איין אייביגקייט, ער האט גיוואלט אריין רופן אדינער צוא פרעגן בייא אים אויף דעם דאקטער סלוצקי נאר ער האט נים גיפונען קיין גלאקן שנור אן צו קלינגען, ער האט דער זעהן אשפיגיל און איז צוא אים אונטער גיבאנגען אבער וויא פאר וואונדערט איז ער גיווארן אז ער האט דער זעהן דאס דער שפיגיל איז נים פון אשפיגיל גלאז נאר פון איין בלאנקע קופער בלעך, זעלכעס און דאס גלייכין האט אויף אים אשערקליכן פורבט גיווארפן, ער איז נאר גילעכט גיבליבן, דאך האט ער גירעכנט דאס די שרעק איז אנארישע, פילייכט איז סלוצקי אריין צום דירעקטאר

אין א פאר נומענע צייט, אונ דרום ווארט ער ביז ער וועט זיין ארבעט קאנצען, דיא שרעק אבער האט אים נישט גילאזין טרייסטן זאגאר אויף אווילע, דיא פורקט מיט דיא ציטערנעם האבין אים פון גידולד ארויס גיטריבן, אונ גענין זיין גיוויסן איז ער אונטער צום טיר דורך וועלכע סלוצקי איז ארויס אונ האט דעם אויער צוא גלייגט פילייקט וועט ער הערין ריידינג, אבער עס האט גיהערשט אטויטע שטילקייט.

פלוצלונג האט ער דער הערט אקלאפ איבער זיך פון דעם אויבערסטן עטאז מיט אנרויס לארעם דאס דיא סטאלעוואנע האט זיך גאר גיטרייסלט, זימל האט זיך שטארק איבער גישראקן אונ פון שרעק איז ער צום טיר צוא גילאפן צו שרייען אויף הילפע, אבער ליידער! דיא טיר איז הינטער אים פאר שלאסן גאנץ פעסט — זימל איז ווייטער אין פערצווייפלונג אריין, ווארום שרעק איז זיך? האט ער צו זיך גיזאגט — "אויבן האט עפעס גימוזט אנידער פאלן, אונ דאס איז דאך אבענוויי דאס היר גיפינען זיך פארט מענטשן, גאר ווארום שרעקן טיר פארט מיינע גידאנקען"?.

מיט שטויחטידיגע גידאנקען האט ער זיך אפ גיקערט צוריק, זיינע בליקן האבין גישוועבט אין אלע ווינקלען מיט גרויס טרויוואנע, ער האט אין זיך גיקלערט: "איך ווייס אליין נישט וואו איך בין דא אין דער וועלט, פילייקט שרעק איז זיך גאר אוקזאנסט, גאר עס שיינט טיר אז נישט דאס איז אנואהנונג פון אדירעקטאר, דיא פאדער הויז שיינט נישט דרויף... האט טיר דער דאקטער סלוצקי פאר פירט? גיין, צו וואס זאל ער דאס טאן?... גאר וויא דום איך בין! וויא האב איך דאס גאר גיקאנט אין וויילע גלויבן אז דער הער סלוצקי וועלכער האט טיר זא גליקליך גימאכט זאל טיר גאר פאר פירן? גיין. ער וועט גיוויס פאלד ארויס גיין צוא טיר, ער מוז פאר בריינגען אין אנישפערע מיט דעם רירעקטאר.

ער איז אזו גיבליבן שטיין אין פאלער האפענונג דאס דער דאקטער גייט גלייך ארויס צו אים, גאר דיא שרעק אונ לאנגוויילע האט אים קיין גידולד נישט גינעבן אריבער צוא טראגן, ער האט גיפרובירט אן קלאפן אין טיר פילייקט וועט זיך ווער אפ רופין, גאר ליידער, דיא טיר איז שטארק פאר ריגילט אונ אויף זיין קלאפן איז קיין אנגווארט גיטא.

"איך ווייס אליין נישט — האט ער צו זיך גיזאגט — צי פון קעלט אדער די נאכמינע פינשטערנעם שרעקט טיר אזו מין הארין, טיר דוכט אז דער שטארקסטער מענטש וואלט היר פאר ציטערט ווערין וויא אנוואשער פויגיל", אונ וויא ער רעט דא אזו מיט זיך, האט זיך פלוצלונג ארויס גיבראכן אווילדער פרום וועלכער האט דיא גאנצע הויז פערשטורעמט, אונ נאכהער האט זיך גיהערט אלארעם וויא אייניגע מענטשן וואלטן זיך ראנגלען, דיא ווענט מיט דיא שלופעס פון הויז האבן זיך גיטרייסלט פון לארעם.

זימל האט זיך שרעקליך דער שראקן, זיין גיזיכט איז בלאס גינארין וויא ליייווינט

ליינאנד, אונ פון שרעק איז ער האסטוי צו גילאפן צום פענשטער מיט האסט
אונ האט אים מיט קראפט געפוינט אונ אשטורטדיגער קאלטער ווינט מיט אשניי
האט אים אין גיויכט אריין גילאזן, אונ דער לאמפ איז פאר לאשן גיווארן.
זימל האט פון שרעק גיוואלט שרייען גוואלד, נאר ער האט אנגקעגן זיך דער
זעהן אין שוידערליכעם גישטאלט אונ פון גרויס שרעק האט אים דער אטום
פאר שטיקט אונ האט קיין שטימע נישט גיקאנט ארויס לאזן אונ נעכער גליד
האט אים גיצטערט, דורך דרויסנע נדיקטע פינשטערנעם האט ער דער זעהן
אנגקעגן זיך דורך איין פענשטער — אין וועלכן עס האט גיברענט אללאמפ —
ארום גייענדיג אפיגור, וועלכער האט נאר גיהאט אגישטאלט פון אמענטשן
אפער נישט קיין מענטש נאר אסקעלעט, שרעקליך אדארער אונ אמאנערער אונ
עס איז נאר אטוראמיטעלנא גיוועזן אויף אים אקוק צוא מאן, אט דיא
שוידערליכע זרעלישצע האט אין זימלען איין גיואמילט אלע קרעפטן, אונ האט
מיט אלע כוחות גישריען דורכן פענשטער אן איין אויף הער אונ האט נאר
פאר לארין זינע גיזאנקען.

אין דער פאדער שטוב זינען אריין צוויי מענטשן הויכע אונ גיוונטע,
אונ זימל האט זייער אריין גיין נאר נישט במערקט, איינער האט מיט זיך גיבראכט
אנאגריטער לעדערנע קליידער, איינער האט אן גיצונדיג אליכט אונ דער צווייטער
האט פעסט אן גיגריפן זימלען פארין אקסיל, אונ האט צו אים גיזאגט: „וואס
שרייסטו אזו דוא דוסער יונג? זימל האט זיך נאך שרעקליכער דער שראקן
ווען ער האט זיין אקסיל גיפילט אין איין אייזערנע האנט, ער האט זיך גלייך
אומגינענדעט צו זיין אונ האט גיברענט: וואו איז דער דאקטער סלוצקי?.

ער איז שוין לאנג צו הוינע אונעק גפארן — האט איינער פון זיי געטפערט.
נאר אליין? — האט זימל פאר וואונדערט גיברענט — נאר אליין איז ער
אונעק גיפארן? אונ וואו איז דער דירעקטאר?.

דיא מענטשן האבן זיך אן גיקוקט איינער אויף דעם אנדערן, אונ
האבן גיזאגט: נאר אנזייע משוגעת.

טוא בריינגט מיר גיכער אדראשקי — האט זימל ווייטער גיזאגט.

דיא מענטשן האבן אים גיפלאצט אין אזילעכטער.

איך בעט אייך מיינע הערן — האט זימל גיזאגט — בריינגט מיר אדראשקי
ווייל איך דארף צום וואקאל פארין, ערבארעמט זיך אויף מיר.

זייט רוהיג מיינ הער אונ לייגט זיך שלאפן, עס איז שוין צייט צוא
שלאפן — האט איינער גיזאגט צו זימלען.

וואס הייסט זיך לייגן שלאפן? — האט זימל מיט וואונדער גיברענט —
וואו בין איך דען דא? אונ וואס איז דא מיט מיר? וויא קום איך אהער?.

דא איז ביא אונז אפראוילא אז קיינער טאר זיך נישט סאפראוילאזען
(ניט פאלגן) אונ ריידן הויך, האט איינער גיזאגט, אונ אויך דעם לאמפ נישט
צו פאר לעסן וויא איר האט ניטאן — האט דער צווייטער דאפאנעט.

זימל איז א דער שראקענער גיבליפין, נאר ער האט מוזט גיפאסט אונ האט צו זיין גיזאנט: איר זעט דאך מיט אייערע אויגן דאס איר זייט דא אין טעות, איך בין גינזיס ניט דער נעמען איר מיינט, איך בין דאך איך גאנץ אונגעקאנט, איך בין נאר ניט קיין היגער, אונ איר מיינט גינזיס איר מיר נאר אז איך בין איין אנדערער, איך קאן איך צייגן מיינע דאקומענטן איך הייס זימל נויגשטאק אזויס בענעקסיף, אונ איך האב פראוו פון דאנען פרייא צוא ווערן, ער האט זיין פאספארט זיין גיזיגט.

יע דעם פאספארט דארפן מיר טאקי האפן — האפן די מענטשן גיזאנט אים אריין ליגענדיג אין קעשענע — אונ איר זייט ליגט זיך שלאפן ווארום עס איז שוין לאנג צייט אונ איר זאלט זיך מיט אונז אפולע ניט שפארן.

זימל האט פארשטאנען אז ער איז דא צווישן ניט נוסע אריין גיפאלן דרום איז ער זיין צו דיא פיס גיפאלן אונ האט גיזאנט: איך בעט איך מיינע הערן אדער בריינגט מיר אדראשקי אדער בענלייט מיר צו פוס צום וואקנאל אונ איך נועל דער פאר רייכליך בעפרידיגן, איך גיב איך שוין הונדערט רובל, איך בעט איך האט אויף מיר ערפארמונג האט מיטלייד מיט מיינע עלטערן נועלכע עס וועלן נאך מיר קלאגן אונ בעפרייעט מיר פון דאנען, אונ דא האט איר גלייך הונדערט רובל.

הונדערט רובל! האט זיך איינער אפ גירופן צום צווייטן — דוא ווייסט דאס איז דאך אמטבע.

דאס איז דומקייט — האט דער צווייטער גיזאנט — אט דעם פומן זאגן אלע וייערע חברה לייט, אונ דאס איז איין אזויס גיבלאזיגע איי.

ווען איר הערט מיר ניט נועל איך זיך אליין בעפרייען, אונ איך נועל זעהן ווער נועט זיך אונטער שטיין מיר צו גענגען — דאס האט זימל גיזאנט אונ האט צום מיר אשפרונג גיטאן, נאר מיט אכאל האט זיך דער ווילדער ברום ווידער דער הערט מיט אנזויס לארעם, האט זימל אפ גישפרונגען אהינט אונ גישרען: אזוי ווייא! איך קאן דאס ניט הערן, וואס איז דאס פאר אשטמיס נועלכע גהילקט מיר אין דיא אויערן?!

ער האט אונז אויך ניט גיפאלגט אזוי וויא דו, אונ יעצט ברוסט ער שוין אין יסורים, האפן זיין אים גענאטעקט.

אבער וואס איז היר פאר איין הויז? אונ וואס טוט מען מיט דעם אונגליקליכן נועלכער פאלט אהער אריין? האט זימל גיפרעגט.

ווער עס לאזט זיך בעטן אונ וויל זיך ניט שלאפן ליגן אין דער צייט, קליידעט מען אים אן אין דיא לעדערנע קליידער, אונ מען שריפט אים איין אין איין שרויף (מועקט) אונ דאן בלייבט ער שוין רוהיג, היט זיך דער פון נוען דוא ווילקט נאר לעבן — האפן זיין צו אים גיזאנט.

אה! איך בין פערלארן! — האט זימל גישרען — אונ האט מיט זיינס הענט זיין גיזיכט פאר שטעלט, ער האט שוין פאר שטאנען אין וואס מיהאט

אים אַרײַן גיפראכט, אונ אין וואס פאר אַלאַנע ער האלט, דיא פיס האט אים פון שרעק אונטער גיהאקט אונ איז פון שלאפֿקײט אנדער גיפאלן, אונ מיט אַשוואַכע שטימע וועלכע מעהאט קאם דער הערט האט ער גיזאגט: איך בעט איך מינע הערן שרױפֿט מיר גיט איין, איך וועל איך שוין גיהארכזאם זיין... אונ ער איז האלב אין אונטאכט גיבליבן.

ער איז אין אונטאכט — האפֿן דיא מענטשין גיזאגט — לאמיר אים אַוועק טראגן אונ ליגן אין זיין בעטיל אונ אַרונטער ציהען פון אים זינע קליידער, זייא האפֿן זימלען אויף דיא הענט גינסען אונ האפֿן אים אַוועק גיטראגן אין אַציסער אונ האפֿן אים אַוועק גילייגט אויף איין איינערנע בעטיל, אונ זייא האפֿן אים דיא קליידער פאר גאנדער גישפילעט אונ אויס גיטאן, אונ האטש ער איז גילעגן אן זינען וויא אשפיינערט זייל, דאך האפֿן זיך גיבקיילט אויף זיין פלאסע גיזיכט צווייא טרערין, זינע שיינע דונקעל שווארצע האר זינען צו ערשטרייט גינעזין אויף זיין שנייא ווייסן שטערין.

דוא בעסערקסט זיין שיינע האלבאסטערנע גיזיכט? אונ זיין אַדעלן קערפער גיבאיי? האט איינער צום צווייטן גיזאגט.

אונ וויא שייין אונ פראכטיג זינע האר איז — האט דר צווייטער גיזאגט — עס איז מיר באנק דאש איך דאך וועלכע שיינע פֿרעכטיגע האר אפֿ גאלן אום צו ליגן אים דיא איין אויפֿן קאפ.

אָה, ווייא איז דיר זימל! וואו דוא פינט נעפאך אַרײַן גיפאלן... דוא לינקט יעצט נעפאך אן דול — הויז אונ רעכניסט זיך וויא איינער פון די איבעריגע דולע, צו דיין איצמינע בעטיל וועט שוין דיין צארטע מוטער גיט אונטער גיין אלע וויילע, צו ערקנדיגן זיך וויא דוא שלאפסט, צו איר איינציגער זון האלט חלילה גיט דיא האנט אויפֿן הארצין, אַדער צו האט ער וואס גיט אפֿגילעגן, לעפֿן דיר שטייען צווייא בעדינער פון דינער דול הויז, אונ זינען פארטיג דיר צו שלאגן אונ אלע יסורים אַנצוטאן ווען דו וועסט זיך מיט זייא עטוואס ספֿארן.

צו פון קעלט אַדער פון שרעק האט זיך זימל ערמונטערט, נור וויא ער איז צום זינע גיקופן האט ער ערגריפֿן פֿערשיידענע פֿורכטן זעהנדיג די צווייא סלאכי חבלה וועלכע שטייען לעפֿן אים, אונ פון שרעק האט ער אפֿדאך גיטאן דיא הענט, אונ אומטערין האט ער אַראפֿ גישמויסן דעם לאמפֿ אונ עס איז גינארין פינסטער, ער איז ווייטער פֿערנואנט גינארין אונ איז גיבליבן ליגן וויא אמיטער קערפער אין גרוב.

מיר גיפֿעלט אז זיין משוגעת מוז זיין פֿייער צו פאר לעשין — זאגט איין דינער צום צווייטן, "אזו שיינס עס מיר אויך" ענטפֿערט דער צווייטער — ווען ער וועט דאש טאן נאך איין מאל, וועט ער שוין מיט אונזער קאנציק בעקאנט ווערן, אונ נאכהער וועלן מיר אים דעם שרױף אַנטאן, האלט דוא אים צו, אונ איך וועל גיין פֿייער פֿרייגען.

„גיי אונ קער זיך אס גיכקסין“ האט דער דינער צו אים גיזאגט, „ווארום איך שרעק זיך מיט אים אליין צו בלייבן, ער שיינט מיר גרייליך וואנזיג.“
 מיט אייניגע שטונדן צוריק האט זימל גימרויטט מיט גליק, ער האט צו זיין גליק אין דער וועלט קיין גלייכין נישט גיפונען, אבער יעצט איז ער העכסט אומגליקליך, ער גיפונט זיך אין באניפארטעלעס, ער קרעכצט פון יסורים אין דיא שרויף וועלכע ער איז גיווארן איינגישרויפט, ער איז גיוועזן פערשרויפט ביז ער האט גישווארן צו דיא דינער אז ער וועט זיין פאלגן.

29) פילייכט בין איך משוגע.

דיא נאכט איז אריבער מיט פיל שטארצין פאר אונזער בן יחיד פאר אונזער טייערין זימל וויילשטאק, אונ דער טאג איז אנגינקען, זימל וועלכער האט דיא נאכט פון צרות גיט גישלאפן האט זיך אויפן טאג אנדערעמילט, אויף זיין גיזיכט איז גיבליבן די שפורין פון צרות וועלכע ער האט דיא נאכט איבער גיליט, זיין גיזיכט איז גאר אומגיגענדערט גיווארן, עס איז אים גאר נישט גיוועזן צו ערקאנען, זיין גיזיכטציגע האבן פירקעמליך אויס גיזעהן, ער האט גירעמילט זייער שוואך דאש וויא נור דיא מיר פון זיין צימער האט זיך גיעפנט האט ער זיך גלייך ערוואכט, פון שוואכקייט האט ער קוים דיא אויגן גיעפנט, אונ וויא ענטציגט איז ער דאש גיווארן וויא ער האט דער זעהן דאס צו אים אין צימער איז אריין דער דאקטער סלוצקי, דיא ערשיינונג האט אים וויא אדונער דער שלאגן, אונ סלוצקי האט אים גילאפן גיריט אונ האט בייא אים גיפרעגט; „וויא איז אייך איבער דיא נאכט? דער וויילשטאק, האט איר עפעס גישטאק גישלאפן?“.

זימל האט ארויף גיליגט דיא האנט אויפן שטערין אזו וויא ער וואלט זיך וועלין דער טאג וואש דא איז מיט אים גישעקן, צו דאס איז אלץ אין טורים פערבאנגען אדער אויפן וואר, דיא צאהריגדע שפירונגען וועלכע עש ערוועקן זיך בייא יעדער מענטשין ווען ער ווערט גיפוסן מיט דיא צייגער פון דיא שלעכטע מענטשין האבן זיך ביי זימלן אויך ערוועקט מיט שטורים, אונ פון צארין האט ער איין ווארט גיט גיקאנט אויס ריידן.

סלוצקי האט אויף אים גיקוקט אונ האט מיטן קאפ גישאקילט, וויא ער וואלט מיט אים מיטלייד האבן אונ האט צו אים גיזאגט; איך פארשטיי דאס אייער צארין ברענט אויף מיר, איך פארשטיי דאש גאנץ גוט מיין פריינד, גאר איך בין נישט שולדיג.

דיא גידער טרעכטיגע רייד האבן זימלען אויף גיעצט אויפן בעטיל, פון צארין איז אים מיט בלוט פערלאפן דיא אויגן, אונ אהעלישער גילעכטער איז איבער זיין גיזיכט אריבער, ער האט מיטן האנט אויפן מיר גיציגט אונ האט גיזאגט; „עפנט פאר מיר אויף דיא מיר פון דיא הויז מיין דער“.

איך בעט אייך מיין פריינד בלייבט רוהיג — האט סלוצקי גיזאגט — אונ

מיר וועלן זיך ביידע דורך שמועסן פריינדליך .

דאס הייסט איר ווילט מיר גיט בעפרייען? — האט אים זימל גיפערענט .
איך וואלט איך גרייליך וועלן בעפרייען, — האט דער דאקטער אים
גיגעפערט — נאר ליידער איך קאן עש איך גיט טאן . איך קאן אייער פערלאנג
גיט ערפילן כל זמן אייערע הויפט גערווין וועט זיך גיט פערשטארקן און וויא
לאנג איר זיט נאך גיט גיוונד זינגן, דיא רעגירונג און דאס מענטשינפליכט
פאדערט פון מיר דאש איך זאל איך גיט ארויס לאזן ביז איר וועט פאלקאם
גיוונט ווערן, און ווען איר וואלט אליין בעמערקן וויא אייער גיויכט ברענט
וויא אפלאם און אייערע אויגן זינגען צו מיטשט, וואלט איר שוין אויף מיר גיט
צארעגען און דאן וואלט מיר גיוועזן אנגיגעס מיט איך צו שפערען .

איך פארשטיי איך — האט זימל גיזאגט מיט איין איינגיהאלטענעם
צאהרן — איר סאמערט זיך מיר איין צו ריידן דאש איך בין משוגע, גיין,
הער סלוצקי, בעמיהעט זיך דאש נאר גיט ווארום דאס איז אומזאגט .
מיין נאנצער גידאנקען איז יעצט נאר וועגן איך — האט סלוצקי גיזאגט —
איך וויל שטעקן ביי איך אין הארצן איין עוויגן דענקסאחל, דאס איר וועט
מיר עוויג פערדאנקען, אייער גיליכטע רעכעקין האב איך איך אומגינקעט,
און יעצט וויל איך איך צום פארשטאנד אומקערן, דען געסטערן האב איך
בעמערקט פון אייערע אויגן דאס איר האלט גיט ווייט וואנזינג צו ווערן, דערום
וויל איך דאס פערהייטן און איך מיט מיין קנאציע גיט לאזן דול ווערן און
איך פער האף דאס איך וועל דאס אויס פירן, און איך קאן איך צייגן דאס
איך מיין קיינע בעזעס גיט, דער מיט וואס איך אליין בעווך איך הייטע, און
איך שיק גיט צו איך מיין פאסאצניק, איך בין דאך היר סטארשי דאקטער,
גור ווייל מיין פריינדשאפט צו איך איז זא גרויס דאש איך וויל איך זעקססט
קורירן און איך וויל זיך גיט פערלאזן אויף פרעמדע הענט .

זאגט מיר דעם אקט — האט זימל גיפערענט — צו איר האט דאש מיר
פערפאקט היר ווייל איר ליפט רעכעקין און איר פירכטעט זיך פאר מיר פיליכט
וועט איר דורך מיר הינדערנישע האבן, אדער פיליכט בעזאלט איך דער
פאר שטעריל דער שוחט זייער רייד, ער וויל מיר גיט האבן ביי זאקנשינגען
אין הויז, דאס איז אויך מעגליך, נאר איר זאלט וויסן דאס מינע עלטערן
זינגען רייד, און איך האב שוין איין אייגענעם קאפיטאל, איך בין אין
שטאנדע איך דאפיל צו בעלאהנען פאר מיין בעפרייאונג וויא מינע פינדע
פאר מיין פערשפארונג, טוט דאס וועגן דיא פריינדשאפט וועלכע איר האט מיט
מיר געסטערן גישלאסן און בעפרייעט מיר .

דאס איז שוין איך בייא איך קיין גייעס גיט, דען געכטין האט איר זא
דיא דינער פערשפראכן, האט סלוצקי קריטיש גיזאגט .

וואס איז דאש פאר איין גלייכין — האט זימל גיזאגט — זייא האב איך
פערשפראכט ווימל עש פאסט פאר זייא, וויא זיי זינגען דינער פון דעם גידעריגן

אם קענטשין, אפער איין האבגיפילדימין מאן וויא איר זייט, וועלכער האט
איין אוינערקסיטעט געגרינגט, איין מאן וועלכער האט דא זייטן גיאדילט
גיינדיג דורך אלע קלאסין פון בילדונג, זעלכין פאסט צו געבן פיל מער אלעס
איד האב דא דינער פערשפראכן, דערום זאגן זייא מיר הער סלוצקי, וויפיל
פערלאנגט איר?

דיא דינער האבין מיר גיזאנט — האט סלוצקי ווייטער גיפערנט אז איר
האט זייא גישטראשעט דאס איר וועט פון זיי ראכע געסען פרעג איד איד
צו דען פון מיר ווילט איר אויך ראכע געסען?

זאגאר דאס מין יעצטיגער שרייען גיפינט גיט קיין אויער דאס צו צוהערין —
האט זימיל מיט צארין גיזאנט — דאך וועט אפאל קוסען איין צייט אין וועלכע
איד וועל געדעקן אייער פאדלאסט אונז עס וועט אלעמען פאקאנט ווערין דאס
איר מיט מיינע פיינדע האבין אויס גינעפט אין גיהים אנעץ מיר צו פאנגען,
צו דען בין איד אין דער טהאט וואנזונג וויא איר ווילט מיר איינהיידן? איד
וויס גאנץ נוט אז עס איז פאראן פראוואסודנע אין אונזער לאנד, אונז עש
וועט גיט גישאנקען ווערין זעלכע פלוטיגע שטוקעס.

איד קאן אייד פערזיכערין דאס איד פירכטע זיך גיט דער פאר — זאנט
סלוצקי — ווייל איד וויס דאס אלע וועלין דער קאנען מין רעכט, אונז זייא
וועלין אייער משוגעת פרינאנען נור איר אליין קאנט דאך גיט פערשמיין דאש
איר זייט משוגע, אזו וויא קיין משוגענער פארשמיט אויף זיך גיט זיין משוגעת,
אונז אנשטאט דעם וואש איר וועט מיר אפאהל דאנקען דער פאר וואס איד
האב אייד פערריכט קערפערליך אונז גייסטליך, דען איד וועל אייד מיט דער צייט
אומקערין אייער קלארין פארשטאנד, אונז אויך אייער גיליכטע וועט איר
בעקוסען מיט מין הילף, צארינט איר דער ווייל אויף מיר, אפער איד וועל פון
מין גוטע נאמיערענע גיט אפ טרעטין, דען איד האב זיך פאר גינוסען מיט
אייד נור נוטעס צו מאן.

זימל האט זיך פערטיפט אין גידאנקען, דער דערמאנונג דאס דער הער
סלוצקי האט אבריה אוועק גישקט צו זאגנשיינען אונז האט זיך פון דער פארמי
ענדאנט אונז נור פון זייט וועגין האט אים זיין צארין אפ גילאשין, ער האט
זיך אפער לייגט דאס פילייכט האט דער הער סלוצקי רעכט, אונז ער איז טאקע
וואנזונג, איי וואס ער מערקט דאש אליין גיט, ווער אונז וואסער משוגענער
פערשמיט דאס זיין פעלער, יעדער משוגענער מיינט דאס ער איז קלאר אונז
אלע זיינען משוגע, אונז פילייכט איז מיט מיר אויך אזו, ער האט צו סלוצקין
גיזאנט: אויב איד בין אין דער טהאט וואנזונג זייט איר זייער גירעכט נור
ערלויבט מיר צו שרייבן פון אלעס צו מיינע עלטערין.

יא, דאס איז אייד ערלויבט האט סלוצקי גיזאנט — איד טאנט שרייבן
אונז דיא דינער וועלין שוין אייערע בריף אויפן פאצט אפראווען, זייט מין
פריינד נור רוחיג אונז גודלוג, וועט שוין אלס גוט זיין, איר וועט א^ען גיזונד
א. גיזאנט

ווערין און דאן וועט איר שוין פון היר בעפרייטע ווערין, און איר וועט פארין גליקליך צו הייזע און איר וועט גיפניען אייער ניליבסטע רעכעקין פרייא פאר אייך דען פון מיינער ווייטע וועט קיין נאך נישט שטערין.

ביי דעם דערמאנונג פון רעכעקין האט זימל אויפן דאקטער מיט ליבליכע בליקין גיקוקט, ער האט אים וואס גיוואלט זאגן נור מעהאט דעם דאקטער אריין גירופן אין איין אנדער ציבסטער, דער דאקטער האט זימלען גיגעפן דיא האנד און זימל האט איר גידריקט און גיזאגט: איך זע דאך הער דאקטער, דאס איך בין אין אייערע הענד, איך קאן זיך שוין פון אייך נישט ארויס האפן, איך קאן זיך זעלבסט נישט העלפן, דערום מוז איך דאך שוין איינשטימען אויף אלעס וואס איר פארבאט מיר, איך מוז שוין גלייך גיליט אלעס אריבער שראגן, נור איך בעט אייך, האט גאט אין הארצין און מוט מיר קיין שלעכטעס, איך בעשיין זיך נור אויף אייך האט מיטלייד מיט איין איינציגע קינד פון צארסטע עלטערין.

איך שטער בייא גאט — האט סלוצקי אים דיא רייד איבער גישלאגן — דאס איך בין אייך אנטווער פריינד וויא זיך זעלבסט און איך וועל עש אייך אימער בלייבן, איר קאנט זיך אויף מיר פערזיכערין דאש קיין שלעכטעס וועט אייך דורך מיר נישט גישעקן, דאס האט סלוצקי מיט מאטערנעס קוים אויס גירעט, און האט אפ גיווישט דיא שטערין וועלכע די גיוויסיגסטע האט ביי אים ארויס גריסן, און איז פון זימלן אנוועק. וואנזינג! — האט זימל צו זיך גיזאגט — אפער זע, פילייכט בין איך משוגע.

איך האב דיר באוויזן פון מיינער לעזער, איין שטעקליכע זרעלישצע וועלכע עש שוידערט נאר אויף, מעהאט גינוסטען אגיזונטין אפרישין יוגן פאן און מעהאט פערשפארט אין דול הייז, און מעהאט אים איינגירעט דאש ער איז דול, און ווען דא זאלסט אויש רעכענען צום גרונדע פון וואנען עס וואקסט דער בלוטיגער טהאט, וועסטו גיוויס זיך ארום זעהן דאש דיעס שטאמט פון שטעריל דעם שוהט, וועלכער זאקט פאר דיא פלייש קארבאנקע מער וויא פאר איין איינציגע קינד, און פילייכט וועט זיך אנדירן אהאר פון דיע פערפלובסטע קארבאנקע האט ער שוין אנוועק גישיקט צווייא העלדין: פון אונזער גישיכטע; סנשה בלוטעקראנץ און זימל וויינשטאק לעואזל, און דאס איז נאך נישט נאר, אין צווייטן טייל וועלן מיר גיפניען נאך ערמאדערטע פון זיין האנד, אט דאס איז אונזער פונקט פון דיא בלוטיגע קארבאנקע, קיין פיסין פלייש קאנען מיר נישט עסן, און דיא געלט ווערט פארשפרייט אויף שבע ימים, און דער צו ווערט דער פון פערשיידנע אינמארגעס וועלכע מאכן אומגליקליך יחידים און אפאל דיא גאנצע שטאט.

ענדע דאס ערשטע טייל.

חטאת הקהל

אָדער

דיא שיינע דרענעלע

איין הערליכער העכסט רירענדער

ראמאן.

אין צווייא טהייל.

והאבלתים את-בשר בניהם ואת בשר
בניהם ואיש בשר-רעהו יאכלו
(ירמיה יט, ט)

פערפאסט פֿאַן א. י. סאפֿיר אויס מינסק.

צווייטע טהייל.

ווילנא

שנת תרמ"ה לפ"ק

ХАТАТЪ ГАБАГАЛЪ

Грѣхи общества. Ч II.

Соч. САФИРА.

Съ Виленскаго изданія 1881 года безъ перемѣнъ.

В И Л Н А.

Въ Типографіи Фина, Розенкранца и Шрифтзетцера.

На Лидскомъ переулкѣ, домъ № 2598-13. 1888.

Доволено цензурою 28 Іюня 1888 г. Вильна.

שטעריל דער שוהמ האט שוין פון שאווערע אפריש פאקסען מיט דיא גוטע נאכריכט אז זימל וויינשטאק איז שוין פאר פאקט, און ער וועט שוין יארן לאנג גיט ארויס פון זיין פאסטקע, שטעריל איז גלייך גילאפין צו הענעלין און האט איר דאס אנהאנגט און וויי האפן זיך ביידע מיט דעם שטארק גיפרייט. איך האב שוין מיט אונזער צוויי גלאונגע פייגדע גיפקט — האט שטעריל גיזאנט — מנשה איז שוין גימא, אונז איך האב שוין אויס גיזעבט אפלאן וויא צו מאכן ער זאל שוין קיין קאל גיט קומען, און זימל וויינשטאק, פאר וועמען איך האב זיך גישראקן ער זאל גיט אריין קומען צו זאהנשיינען אין הייז, בין איך שוין אויף ערלייזט גיזארן, יעצט איז מיר גיבליפן נאר דיא זאכאצע וויא פון דעם ראבינער פטור צו ווערן און עס צעהן קלאפער אין דער ערד באגראפן, און דאן וועט שוין מיט גאטס הילף דיא באגראפקע בלייבן איין באגראפקע און מאקע באיי דיין מאטין אין דיא הענד.

און איך קוועל אויף רעכעקן — האט הענעלע גיזאנט — הא אליבונקע איר, עס האט זיך איר גיזאלט קריגן זימלען, און עס האט שוין דערפריי גיזאלטין, אבער אקרייגן איר! יעצט וועט זיך שוין פאר חושעקט ווערן, און אויף זימלען זע איך נקמה מיט פאלער פריידיין, יעצט וועט ער זיך דר מאנג אנהייגע ווערטער וועלכע איך האב גיזאנט, „איך וועל דיר אין איין אומגליק אריין שטויסן“ ער מוז שוין גאנץ גוט הרטה האפן אויף דעם וואס ער האט מיר אזוי פראקט בעהאנדלט, אבער עס איז שוין נאך דער צייט, ער קאן זיך שוין גיט העקפן, און פאר אלץ האב איך איך צו פערדאנקען ר' שטעריל, יעצט גייט צו מינע עלטערן און זייט זיך גוט מינשט מבח דיא באגראפקע. שטעריל האט גימאכט אקעסיע מיט ר' אשר עקלין און עקלען און דער פריי הענעלין, מעהאט זיך ספאלל גיזעזן. אזוי און אזוי עס איז גיבליפן דאס מענאל זיך פארלאזן אויף ר' שטערלין און ער זאל שוין דרייען דיא רעדיל, און ער זאל עהן צו מאכן אז זאהנשיין זאל שוין זיין אין אשר עקלס צד צו אומזיסט אדער פאר געלט, און מבח דעם דוכאונגעם רב איז דאך נאר קיין בייד גיט ער וועט דאך גיזויס פאר אים גוט זיין, און דער ראבינער וועט שוין סמילא בטל פרוז ווערן און וועט רייפן הייז, און איבער הייזט דאך מען הייזן אז זאהנשיין זאל זיך גיט דער וויסן פון דיא ריכטיגע קונדיצע, ער זאל נור וויסן פון פונטארע אבער גיט פון רעז.

נו וואס הערט זיך עפעס גייעס אין שטעמיל? האט יונה זאהנשיין גיפרעגט ר' שטערלען ביא זיין אריין קומען צו אים.

בין גייעס — האט שמעריל געגנפערט — איך וויל דאס ביא איך פרעגן
ווען וועט איר הייסן אזויס רופן אויף מארגעס אין בית המדרש אויף דיא
קאראפקע? זיא איז דאך שוין פאיי איך אומווענדעט גיווארין .

וואס גיהער דאס עפעס נאר צו מיר? האט זאהנשיין גיפרעגט — צו דען
איך בין אליין אדאווערענע? צו מיר איז דאך אויך דער רב אונ דער ראבינער
דאווערענעס, מיר וועלן זיך צו זאמען מיטש זיין ווען צו מאכן דעס מארג
אין בית המדרש .

וואס רעט איר דאס? האט שמעריל פארוואונדערט גיזאגט — פונדא גיהער
דאס נור צו איך, דיא שטאט האט נור איך גימרויט, אונ דיא רבנים האט
מען נור לפנים אריין גישריפן אין פאפיר ווייל מעהאט זייא גיט גיוואלט מבייש
זיין, אפער דיא קאפ זייט איר דאך .

זאהנשיינען האבן דיא ווערטער גיטמיכילט, ווייל פאר איין הניפה גיט
קיינער בין פאץ גיט, אונ געשווייגע זאהנשיין וועלכער וואר שטארק עהרע
גייציג (רודף אחר הכבוד) .

נור דאך מוז איך זיך מיט זייא מיטש זיין — האט זאהנשיין גיזאגט —
איך וואלט שוין וועלן עס זאל שוין זיין אשעה נאך דעס מארג, אונ דאן וועלן
מיר גלייך איבער געבן דיא קאראפקע יענעם ווער עס וועט איר אן געמען —
בייא אונ וועט גיט זיין בין שאהער מאכער — אונ עש וועט מיר אראפ
אקלאפאט פון קאפ, איך וויל נאר אז דער מארג זאל צו זיין אריינליך, אונ
איך וועל אויך אכטונג געבן אויף דיא געלט וועלכע עס וועט אריין צו קהל,
עס זאל גיט אנועק זיין מיט ווינט אונ מיט רויך וויא גיז אהער .

וואס שטייטש איר וועט יענעם איבער געבן דיא קאראפקע? — האט
שמעריל גיפרעגט — זיין, דיא קאראפקע דארף דיא גאנצע פיר יאר בלייבן
אויף איינער גאמען, אונ דער וואס וועט דיא קאראפקע פון איך געמען סאג
אייך גימרויען, אונ אשר יעקל וואלט אייך דער ערקסטער גימרויען .

אפער אין דעם איסור וועלכין מעהאט אזויס גירופן — זאגט זאהנשיין —
שטייט אז מיר מוזין דיא קאראפקע איבער געבן יענעם ווער עס וועט איר
אנגעמען, היינט וויא אזו זאלין מיר עובר איסור זיין .

צו דען דער איסור איז אויף איך? — האט שמעריל גיזאגט — דער
איסור איז נאר אויף שטאט, אונ איר זייט איין סאל דאווערענע סאגט
איר סאן וואש איר ווילט אונ וויא איר פארשטייט, אונ פערט אז מיר דוקט
זיך אז איר האט אזויס גירעט דאס איר מאגט האבן איין פניח, איז דאס דיא
פניח, אונ אין דער אמת וויא קאגט איר איבער געבן, סאמער וועט דיא
קאראפקע געמען אנעלכער וועלכער איז גיט בין פאל סאיגאטיק אזו וויא
אשר יעקל, היינט וויא קאן מען אים אנמרויען דיא דאווערענאקס? סאמער
וועט ער אויך צו לייגן געלט צו דער קאראפקע אזו וויא אשר יעקל — דען
אשר יעקל שווערט בייא פארד אונ פאות אז ער ווערט גדיל הדל פון דיא

קארפּקע — וועט יענער זיך נאר אָפּטרייַסלען און די שטאַט וועט דעם זאלאָג
דארפֿן איינצאלן, ווער וועט דאָס אזוי פֿיל קאָנען אויס טראָגן וויאזשער יעקיל,
אײַך ווייס דאָך אז ער לייגט צו יאָר פֿאַר יאָר צו דיאָ קארפּקע און דאָך האָלט
ער אויס און וואָרפֿט זיך נישט אָפּ, דערום קוקט אויס נאָך סײַן נאָרעשין שׂכַל
אז איר באַרפֿט דיאָ קארפּקע נישט איבער געבין פֿאַרמאָלע, נור עס זאָר פֿלייבן
אויף איינער נאָמען, און אלע וועלן מרוצה ווערן דערויף.
עס איז עפֿעס פֿאַראַן פֿיל פֿאלאָגיס וועלכע ווילן דיאָ קארפּקע נעמען?
האט זאָהנשײן גיפֿרעגט שטערלין.

יע — האט שטערלי גיענטפֿערט — עטליכע בעלי בתים שלייטערן זיך
אויף דיאָ קארפּקע, נור נישט איינער אַרעכטער, און אַזשער יעקיל וואָלט
אָפּילו יע וועלן נעמען דיאָ קארפּקע אָבער נישט אליין, ער וויל קריגן
אָנוסין שוּקאָ.

אײַך פֿאַרשטיי דאָס נישט — זאָגט זאָהנשײן — ביז וויאזשער לאָנג וועט דאָס
אלץ אַזשער יעקיל זײַן דער בעל קארפּקע? ער שרייט אלע מאל אז ער ווערט
פֿון דער קארפּקע בידלות, און פֿון דעסט וועגן ווילט זיך אים ווייטער.
אַט אַטענאַטש האט גרויסע אייגן — זאָגט שטערלי — עס דוכט זיך טאָמער
וועט מען שוין אָנהויבן צו פֿאַר דינען, און דעריבער טאָקע וויל ער שוין
צו זיך אַשוּקאָ צו נעמען, און ער וואָלט שוין אָפּשער גאָר דיאָ קארפּקע נישט
וועלן קענען, גאָר וואָס זאָל ער טאָן? עס קוקט פֿון קהל היפּשע געלט איז
דאָך נישט קיין עולה אז אים ווילט זיך זײַן ביין שׂיסיל, דען ווען איין אַנדערער
וועט דיאָ קארפּקע נעמען וועט ער זײַנע געלט נישט קאָנען דער גיין.

אין דעריין וועל אײַך שוין זײַן — זאָגט זאָהנשײן — אז פֿון זײַן חוב זאָל
ער איין פֿענגי נישט אויף טאָנען, צו דען אײַך ווייס נישט וויאזשער עס קוקט אים
געלט, פֿאַר וואָס פֿאַר ווען? דאָס איז דאָך נור פֿון שאַכער באַכער גיטוואָרן דער
חוב, דער ראַבינער האט מיר אין אלץ קלאָר גיפֿאַכט, נישט איין גראַסין וועט
ער פֿאַקסען.

אַט האט דאָס אַהאַפֿט וואָס דער ראַבינער רעט — זאָגט שטערלי — אײַך
ווייס קלאָר אז אַזשער יעקיל האט פֿאַרע זילפֿערנע רובֿלס גיליען אין קהל, און
דאָס איז אַוועק אויף גייטונג אינטערעסין, נור איר ר' יונה נישט דאָך אַטענאַטש
מיט סאָוועסט, איר האט דאָך עפֿעס אידעשקייט אין זיך, וועט איר בודאָ זעהן
אז ווידעשע געלט זאָל נישט זײַן פֿאַר פֿאַלן ביאָ קהל, און אײַך וואָלט אײַך
טאָקע איין עצה געבין איר זאָלט בשוותפות מיט אַזשער יעקלען נעמען דיאָ
קארפּקע, חלעבין דאָס איז פֿאַר אײַך אַפֿלאָן.

וויאזשער טאָג אײַך דאָס נעמען אַטייל אין דער קארפּקע? — פֿרעגט
זאָהנשײן — דיאָ שטאַט האט דאָך מיר אָנגיטרויט אײַך זאָל זעהן עס זאָל צו
גיין באַנעל, היינט וויאזשער פֿאַקט דאָס אײַך זאָל גאָר דיאָ קארפּקע אליין נעמען.
דאָס איז גאָר נישט קיין עולה — זאָגט שטערלי — דער אַלטער סניד זכרונ

לברכה איז אויך אַמאל אַדאָווערענע גיטעזין אונ האט אויך אליין די קאראַבאָקע גיהאָלפֿין, היינט איז אַרבעט האט דאס גיטאָן מן הסתם כאַן טען דאס, אונדזערס איז איר האט דאך אויס גירעט איז איין פֿניה קאנט איר האָפֿן, נו איז דאס דיא פֿניה.

איך וויל אזא גישעפט גיט קאנען — זאגט זאָהנשיין — איך האב פֿיינט דיא קהלשע גישעפטין, ווען איך וואלט שוין וויסן די פֿרנסה וואלט איך זיך אָפֿער לאזן אַנריידן, אָבער דיא פֿרנסה האט מיר נאך קיינער אויפֿן האַנד גיט אויש גייעלט, וויל איך פֿון אזא אַנישעפט גאר גיט וויסן.

וואס הייסט, צו דער גישעפט איז אַנוטער? — זאגט שְמַעֲרִיל — אָשר יעקל וועט אייך אויפֿן האַנט אויס ציילן אויף אייער חלק פֿרנסה טויזנד רובל אַיגנער.

טויזנד רובל! טויזנט רובל! האט זאָהנשיין גיזאגט פֿערקנייציגדיג מיטן שְמַעֲרִין אונדזער אַקטינג אַוויילע — אָבער ריין, איך וועל דאס גיט מאַן, דאס ווערט אַנגירופֿן פֿאַרקויפֿן דעם סאַוועסט פֿאַר געלט, גיין! איך געט אייך איר זאָלט דאס מיר סערה גיט דאָסטין, אונדז איך זאג אייך איז ווען איר ווילט מיר האָפֿן פֿאַר אַנוטן פֿריינד זאָלט איר דאס שוין מער פֿון אייער טויל גיט אַרויס בריינגען.

שְמַעֲרִיל האט דאס שוין פֿאַר זאָהנשיינען גיט גידאָכט, נור ער האט דאס אַמאל געזעקט זאָהנשיינס פֿרויא דאָרושן, אונדז איר איז דאס אָפֿילו גע גיפֿעלין גאר זיא האט גיט גיסמיינט איר מאַן דאס אַנצוריידיג.

(31) וויא טען פֿאַר קויפט אַשטאט מיט ביהמות

וויא שְמַעֲרִיל האט גיזעהען איז ער קאן זאָהנשיינען בִּשּׁוּם אויפֿן גיט אייפֿער ריידן ער זאל מאַכן שוועפֿות מיט אָשר יעקלען, אָדער פֿראַסט גירעט צוא נעמען טויזנד רובל שוחד פֿדי דיא קאראַבאָקע זאל בלייבן בייא אָשר יעקלען, האט ער זיך גיפֿרובֿט מיט איין אַנדער אויפֿן, ער האט גיוואוסט אַקריסט וועלכין עס קומט פֿון זאָהנשיינען אַפֿאַר טויזנד רובל, אונדז דאס האט אויך שְמַעֲרִיל גיוואוסט איז ווען דער קריסט זאל זאָהנשיינען מיט אַמאל אַשפֿאַר מאַן דיא געלט איין צו צאָלן, איז דאס זאָהנשייין גיט אום שְמַעֲרִיל צו דעקין, אונדז דער קריסט קאן מיט וויינע פֿאַרמאָלנע פֿאַפֿירין בייא זאָהנשיינען דיא הויז אַנוועק נעמען, איז זיך ר' שְמַעֲרִיל צו גיקראַכין צו דעם קריסט — גאר איינפֿאַך, ער האט אים פֿאַר גיליגט ער זאל בייא אים נעמען אַלאַטעריי צעטייל — וויא דער שְמַעֲרִיל איז ווען אַ איד קומט אַריין צו אַקריסט, פֿרענט זיך דער קריסט בייא אים נאך אויף גייעס, וואס הערט זיך אין שְמַעֲרִיל, אונדז בייא שְמַעֲרִילען האט אויך דער קריסט דיא וועלכע גיפֿרענט, אונדז שְמַעֲרִיל האט אַסך גייעס אַן גלויבערנט אונדז אַנב האט ער זיך אַזוי וויא אויס גירעט איז בייא זאָהנשיינען אַן בִּלְאָה אַנוטער דיא אויערין, דאס הייסט ער האלט שְמַעֲרִיל אַפֿעל חוב איז

ער אגרויסער, און מלכות האבין אים אפאנעוועט וויא בינען, און עס האלט מענאל ויין הויז ליציטירין פאר דיא חובות, דעם קריסט איז דאס טיף אין גאז אריין האמלש שטעריל האט דאס גינאנט אזוי וויא פאר בייא גייענדיג.

דער קריסט האט גלייך נאך דעם בייא זאדנשיינען שטירינג אמרעפועו גיטאן דיא געלט, ער האט אים נאר גיגעבין איין מאנהייט סראק, און ווען ער וועט אים צום קראק גיט אונעק געבין איספאלגא וועט ער בייא אים דיא הויז אונעק געמען, און ווייל זאדנשיין איז גראדע אין יענער צייט גיאינגט גינען, דען אין עמליכע גישעפטין האט ער אפולע געלט אריין גישלאגן, דרום איז אים אין יענער צייט אונגעגלייך גינעווען דעם הויב צו דעקן, דרום איז אים טאקי גייליך אינג אין מוח גינארין, ער איז דער פון אפאר טעג ארום גינאנגען וויא א צומישטער, דאן האט אים ערשט זיין פרויא אן גינדיגן צוא גינדיגן, ווארום ער וויל גיט טאכין דיא קאראבקע מיט אשער יעקלען שותפות און געמען פאר זיין חלק פרנסה שוין מוסקנים טויזנד רוביל, ער האט אפער איהר נאר גיט גינאלט צוא הערין.

עס איז זיך אזוי עמליכע טעג אריבער, און עס האט אים נאר גיט גישיינט דער האפענונג וואו צו בקומען פאר פול דיא געלט צוא סיליקן דעם קריסט, און דער טערמין ווערט זיך אלץ גענטער, ער איז דער פון ארום גינאנגען שווארץ וויא דיא ערד נאר פאר טענטשין האט ער דאס גיט ארום גינדיגן ווייל זיין עהרע גייענדיקייט האט אים גיט ערלויבט צו פאלין מיט מוסה. וויא דער עולם זאגט: "גויט פרעכט אייזין" און דער בייא אנויב קאן גינענגען צו אלעס, אונז אזוי איז דאס גינעווען מיט אונזער זאדנשיינען דאברושע האט אים זיין לעבין פאר טאזעט, "איך פארשטיי דאס גיט" — האט זיא צו אים גינאנט — צו דוא גיט ערנער פאר דיא גאנצע שטאט? יעדער האט פראו צו געמען דיא קאראבקע נאר דו מארקט גיט? און פפרט אז גיט דו אלליין נאר בשותפות מיט אשער יעקלען, און עס וועט דער פון אהאן גיט קרייגען, איך וואלט זאגן אשעלעכטער גישעפט? דאס איז נאך איין עסק אן ריזיקע, מעציילט דיר שוין אפ בארע טויזנד רוביל פרנסה, און נאך בייא אזא צייט וואס דיא טויזנד רוביל וועט אויב ראטעווען דעם גאנצין לעבין, וואס וועלן מיר דאס פארט טאן ווען דער טערמין וועט קומען און מיר וועלן גיט האבן מיט וואס דעם הויב צו בצאלן, אונזער קריסט וועט זיך מיט אויב גיט צירעמאנען ער וועט ביי אויב אונזער הויז אונעק געמען, און בייא וואס וועלן מיר פלייבן? איך בין שוין דיר דאס אלץ מוחל, וואס וועלן לייט זאגן? אונזערע שונאים וועלן דאך דער פרייעט ווערן, און פון שאנדע וועט אויב קומען פון בריק אין וואסער, און בייא אזא אציט אז עס מאכט זיך דיר כשרה טויזנד רוביל צוא פארדינען, מיט וועלכע מיר וועלן זיך בעפרייען פון אונזער יעצטיגע קריטישע לאגע ווילסטו דאס נאך גיט אן געמען, איך זאג דיר אז אין דיא פולט וועלכע עס וועט זיך פון אויב אנשטאט וואסער גיטין בינמו דער חייב, דוא וועסט זיך

פאר גאט ניט קאנען מתודה זיין .

זאָהנשיינען האט דיא הארץ פאר קלעמט , אונ ער האט איר איין ווארט
 גיט גיקאנט ענטפערן , אין דעם האט ער דער זעהען דורכין פענשטער דאס
 שטעריל דער שוואט גייט צו אים אריין , דא האט זיך זאָהנשיין מוטא גיפאסט
 אונ האט זיך צו שטערלען גיווענדעט מיט פרייליכע מינען , נאר שטערילס קאפ
 איז גיט אים גידארט , ער האט פאר שטאנן אז זאָהנשיין טראגט גרויסע וואונדן
 אויפן הארצין , ער האט זיך אָבער גימאכט גיט וויסנדיג פון קיין נאך אונ
 האט נאר גירעט פון אנדערע זאכן , אָבער פון דיא קאראבקע האט ער נאר
 גיט דער מאנט , ער האט שוין גיווארט מענאל מיט אים אנהויפן ,

בייא דאברושען איז סם פון מזיל גילאפין פון לאנגוויילע , עס האט זיך
 איר גיוואלט אז שטעריל זאל טייטער פאר לינין וועגן דיא שותפות מיט אָשר
 יעקלען אונ מיט די טויזנד רוביל , אונ זאָהנשיינען האט זיך דאס פֿעמט אויך
 גיוואלט , נאר שטעריל האט זיך אלץ גמאכט בלא ידע אונ האט אלץ וועגן
 אנדערע זאכן גירעט .

אס ענדע האט שוין דאברושע גיט גיקאנט לאנגוויילין אונ זיא האט ביי
 שטערלען אָפֿרעג גיטאן : „וואס הערט זיך מיט דיא קאראבקע ?“ שטעריל האט
 זיך אָבער גימאכט גיט הערונדיג אונ האט טייטער גירעט זיינע פוסטע ראנגאנוארין ,
 דאברושע איז ארויס פון טערפֿענע , עס האט איר שיר דיא שלאג ערשלאגן ,
 זיא האט קאס איבער גיווארט אקליינע וויילע אונ זיא האט מיט אהעקערין מאן
 גיפֿרעגט שטערלען : „זאנט מיר ר' שטעריל וואס הערט זיך מיט דיא קאראבקע ?“
 „מיט דיא קאראבקע ?“ זאנט שטעריל — „איך ווייס ? איינער מאן איז דאך דער
 גאנצער פֿעל דעה , ער ווייס דאך פֿעסער פאר מיר ווען ער וועט הייסן וועט
 זיין אטארג , היינט וואס פֿרעגט איר בייא מיר ?“ אונ ער האט זיך ווייטער
 אום גיקערט צו זיין פוסטין גישפֿרעך מיט גרויס אריין לייג , דאברושע האט זיך
 נאך גיט בענגיגט מיט שטערילס ענטפער , זיא האט קוים ערווארט ביז שטעריל
 איז אויף אנווילע שטיל גיווארין , האט זיא זיך אין מיטן אריין גימאכט אונ
 הויך גיזאנט : זאנט מיר ר' שטעריל , אָשר יעקול וועט אויפן טארג צוא
 נעמען דיא קאראבקע ? .

זיין , — האט שטעריל גיענטפערט — ער אליין וויל אין דעם גישעפט גיט
 אריין קריכן , ער האט גיוואלט שותפות מאכן מיט איינער ר' יונהען , נאר
 איינער מאן וויל גיט .

פאר וואס ווילסטו גיט יונה ? — האט דאברושע גיפֿרעגט מיט צוא
 פרידינהייט דאס זיא האט פֿארט דער לעבט אין דעם גישפֿרעך אריין צו קריכן —
 פאר וואס זאלסטו גיט נעמען דיא קאראבקע שותפות מיט אָשר יעקלען ? .
 זאָהנשיין האט דרויף נאר גיט גיענטפערט .

איך זאג אייך ר' שטעריל — האט דאברושע צו אים גיזאנט — איר קאנט
 זאגן אָשר יעקלען אז מינער וועט מיט אים דיא קאראבקע שותפות מאכן ,

איך וועל זיך שוין דערין אריין מישין אונ איך וועל דאס בייא יונגען פוועלן ,
הא וואס זאגסטו יונה איך וועל דאס בייא דיר פוועלן ? ,

איך וויל אזא גישעפט מיט קאנען — גענומען זאגנשיין — איך זאל
דארפן האבן צוא טאן מיט דיא קצבים , מער וויא אַשר יעקיל מיט זיין ווייב
טויגן דער צו מיט , אָפּער וויא קומט דאס פאר אונז ? .

דוא וועסט זיך גאר מיט דארפן מישין אין דעם גישעפט — האט דאָרשע
גיזאנט — שמועליל האט דאך מיר גיזאנט אז אַשר יעקיל וועט דיר אויס צאלן
פאר דיין חלק פרנסה טויזנד רובל , מיט אַמט ר' שמועליל ? .

טויזנד רובל מוזקנים — האט שמועליל גענומען — דאס וועט אייך
אַשר יעקיל אָפּ ציילן במזמן אויפן האנט אויף מארגן נאכין טארג אויב דיא
קאראבקע וועט בייא אים בלייבן .

אָגענטשליכער כאראקטער איז גיליכין צוא איין זעלנער אָדער צו איין
נאנצין אמראד מיליטער וועלכע שטייען אויפן שלאכט פּעלד , עס גיבט איין
העלדישע אַרמייא וועלכע שטרייטן וויא דיא לייפן מיט אַטשאנאניע , אונ
וואס שטארקער אונ פריסטאנער דער פיינט אַמאקעוועט זיי , שלאגן זייא אים
צוריק אלץ מוטהיגער אונ מעכטיגער , אונ אין וואס מער קריטישע לאגע זייא
גיפנען זיך , שטארקט זיך אלץ מער בייא זייא זייער מוטה אונ דרייסט , אונ
שלאגן זיך אלץ מער העלדישער אונ האַרדער מיט זייער פיינד , אונ דינעם
העלפט זייא דעם פיינד פון זיך אָפּ צו שטויסן , זא איז עס ווען דער מענטש
האט אַניזונטין אַשטארקין אַרנטליכין כאראקטער טוט ער קיין מאהל קיין
גרוזאמע טהאטין , אונ וואס מער זיין לאגע צווינגט אים שלעכטעס צו טאן ,
שטרייטן אלץ זיינע ריינע גיוויסן העלדישער אונ פאר גיכטין דיא שאנסן
וועלכע דיא גיפלענדישע ליידינשאפט (פאַנט) האבן אויס גישטוישט דעם
כאראקטער צו צווינגען , אונ זייער שכל ערניכטעט דיא גילדערנע פּערג וועלכע
דער יצור הרע האט זייא בוויזן , אונ זא וויא אַמרוסליכער אמראד חיל צוא
לויפן אונ ווערן צו ערשטרייט בייא דעם ערסטין שאס וועלכין זייא דער הערין
פון דיא פיינדעם פאטערייעס , זא איז עס מיט דעם מענטשין וועלכער האט
אלייכט זינגין כאראקטער , ווען עס גייט אים נאך גוט האלט זיך נאך וויא עס
איז איין זיין ערליכקייט , אָפּער וויא גאר עס דריקט אים עטוואס צוא , דאן
איז ער ספאסאבנע צו טאן אלדאס בייז , גאר צו פּעקסען דיא גילדערנע פּערג
וועלכע דער יצור הרע שטעלט אים פאר .

דאס גלייכין איז מיט אונזער זאגנשיינען אויך גיוועזן , זיין אַרנטליכער
כאראקטער האט זיך קוים אויף אַהאר גיהאטן אין דיא גוטע צייטן , ער האט
זיין סאנעט אויס גישטעלט — וויא די בהמה טמאה אירע צו שפאלטענע פיש —
מיט דעם זיך פאר מעגליכטין צו ציהרין , כדי ער זאל דער פון ערפין עהרע וועלכע
ער ליבט וויא זיין לעבן , אָפּער וויא זיין אַבסטאמאטעלסטווא האט אים עטוואס
צו גידיקט , האט ער שוין מיט גיקאנט בייא שטיין בייא דעם נכין , אונ האט

שוין מיטן גאנצן הארצין ניוואלט געמען דיא טויזנד רוביל בייא אַשד געקלען
אונ אים דער פאר דיא גאנצע שטאט פאר קויפן, גאר עררע גייצע (פאנות
הבבור) האט אים גאך אפּיסיל אפּ גיהאלטן, ער האט מורא גיהאט מענאל
זיך דער פון גיט דער וויסן, אונ דאן וועט ער דאך פאדלע ווערן אין גאנץ
שטאט, אונ וועט שוין גיט קאנען זאגן זיין ברייטע דעה וויא ביז אהער, אונ
דאס האט אים מעהר גיקריינקט וויא אלעס, דרום האט ער גיזאגט צו שטערלען:
ווען דאס זאל בלייבן בסוד וועל איך מאכין די שותפות, גאר אויף דעם אופן
ער זאל מיר מיין חלק פרנסה דאס הייסט טויזנד רוביל אפּ ציילן מוזן אויף
מארגן נאכין טאג.

נאט אייך מיינע ביידע הענט — האט שטעריל מיט א פאר בארנענע
פריידע גיזאגט — אז אויסער איך אונ אַשד געקיל וועט דער פון א ילוד אשה
גיט וויסן, אהאן וועט דער פון גיט קריינען.

איז גיקאנצעט — האט זאהנשיין צו שטערלען גיזאגט — גאר זאגט מיר
וואס פערלאנגט אַשד געקיל פון מיר דער פאר?

ער פערלאנגט פון אייך גאר גיט — האט שטעריל געגנמפערט — גאר איין
זאך; אז איך זאלט זעהען מיט אלע מעגליכקייט אז דיא באראפקע זאל בייא
אים בלייבן וואס וועלונעלער, אונ וויא אונ וואס בארף איך דאך אייך שוין גיט
לערנען איר פאר שטייט אליין.

וויא זאל איך דאס פארט אנהויבן צו וועבן דעם גישעפט? פרענט זאהנשיין.
קודם כל דבר — זאגט שטעריל — איז מיין עצה, אז איך זאלט זעהען
אז דיא איבעריגע צווייא דאווערענעס זאלן אייך גיהארבנאם זיין, זייא זאלן
אייך גיט גיין דער וויידער, מילע ארום דעם באגרינער איז דאך גאר גיט וואס
צו ביידין, ער מוז דאך פאר אייך אויף דיא לאפקאליך שטיין, דען ווער האט
אים גימאכט פאר ארבעט איז גיט איר, אונ צו יעדער וויבאר בארף ער דאך צוא
איינער לאסקי אן קומען, מאגט איר דאך פון זיינט וועגן טאן וואס איר ווילט.

גאר דעם דוקאונעם רב מוזט איר מיט עפעס משחד זיין, איך מיין גיט
חלילה איר זאלט אים געבן אחלק אין דיא טויזנד רוביל וועלכע איר וועט
געמען, גיין גיט דאס מיין איך, גאר איר קאנט אים משחד זיין דער מיט:
היות וויא בייא אונז איז דאך פארבאן אליכט באראפקע, אונ דיא באראפקע
האלט שוין פון אכטצעהן יאהר מאנעש דער ליכט מאכער, אונ ער צאלט
דער פאר כף הכל פיר רוביל אונאך דעם רב, אונ ווערט איז דאס פופצעהן רוביל
אונאך, גאר ער מאכט שוין דאס דורך מיט דיא דאפומאמין וויא דער שטייגער,
דרום זאלט איר בייא אים דיא ליכט באראפקע אנועק געמען, אונ איר זאלט
דאס דעם רב אין גאנצן אנועק געבן, אונ דער צו אויס רופן אפיסור אז מען
זאל גאך צאלן מיט אקאפיקע אויפן פונט ליכט טייטערער, אונ דאס וועט איר
גאר ליכט קאנען אויס פירן, דען ווער וועט זיך געגין אייך שטעלן, אונ בפרט
ווען דאס איז גוגע דעם רב, האמש קיינער האלט פון אים גיט, גאר ער איז

דאך ארבע, דער רב וועט אייך דער פאר גיט וויסן וויא אפ צו דאנקען, פאר
אין וועט דאס ניין אנליק, דען לבד וואס ער געמט שכיחות פון באד פון אפס פון
קעלבל פון עוף, אויך פון שוחטים און פופציג קאפ פאר יעדער שאלת
בהמה (?) וועט אים דער צו דער ליכט גישעפט טראגן צוואנציג רוביל אונדא,
און ווייבליך מיט מיינליך האט ער לרוב ווער עס זאל אין דעם עסק טאן, ער
וועט אייך פל ימינו דער פאר כפיר טובה ניין, און ער וועט זיך שוין מאכן
גוט זעהענדיג אלץ וואס איר וועט טאן מיט דיא באראבאקע —.

איר זייט גירעכט די שטעריל — האט זאגנשיין גיזאנט — איך וועל מאקי
אזו טאן, און ווען איך וועל שוין מיט דאס פארטיג זיין וועל איך שוין נאזאנצען
דעם טאג, איך וועל פאר אלימען אפמאנען אז איך וועל דיא באראבאקע גיט
איבער געבין פארמאלנע, און דריבער וועלן זיך אפולע אפ מריסלען פון דיא
באראבאקע, אויך האב איך גיהערט אז יאסיל דער בארבער שלייערט זיך צו געמען
דיא באראבאקע און ער וויל פאר איר געבין אפולע געלט ווייל ער רעכנט דאס
ער וועט בייא דיא קצבים שטענדיג דיא פעל אפ קויפן, וועל איך שוין איין
שרייבן אין דיא קהלשע קונדיצע אהקנה; אז דער בעל באראבאקע טאר דיא
פעל גיט קויפן בייא דיא קצבים, מיט דעם פונקט וועלן מיר שוין פון יאסלען
פמור ווערן, ווייטער איז פאראן עמליכע עזות פנימער יונגע לייט וועלכע ווילן
דיא באראבאקע געמען וועל איך זייא אפ מרייבן מיט אנדערע פונקטין וועלכע
איך וועל אין דער קונדיצע אן שרייבן, און אלע וועלן שוין צו לויפן אין די
מיז לעכער, גאר איינער שטייט מיר וויא אפיין אין האלז, דאס איז מונקולפיין,
ער וועט גיוויס ביזן האלז פראדען גאר דיא באראבאקע צו געמען, גאר איך
האב צוא אים אויך איין עצה, איך וועל אים גאר פשוט גיט צוא לאזן צום
טאג, און איך וועל זאגן אז דאס וואס איך האב אויס גירעט אז איין פניה
מאג איך האבן איז דאס דיא פניה אז מונקולפיין זאל דיא באראבאקע גיט
געמען, און מיין עצה איז נאך, אז אשך יעקיל זאל אונטער שטעלן
אפאדסטאונקע ווער עס זאל פאר אים שטייגן און קיינער זאל דאס גיט מערקן,
און אשך יעקיל אלץ זאל אויך אביסיל שטייגן און וויא עס וועט האלטן ביי
איין היפשע סוסע זאל ער זיך אפ זאגן און זאל שווערן ביי בארד און פאות —
וויא זיין שטייגער — אז עס איז מער גיט ווערט, און אויף אים קוקנדיג וועלן
שוין אלע אויס קריכן גאר דער פאדסטאונקע זאל בלייבן און בייא אים זאל
דיא באראבאקע בלייבן, אויף מארגן נאך דעם טאג וועט מיר אשך יעקיל
אויס ציילן מינע פרנסה מוויינד רוביל, און דער פאדסטאונקע וועט אים בפתב
דיא באראבאקע איבער געבן, איי דיא שטאט וועט שרייען אז דא איז גיוועזן
מיט איין אדמאן, הער איך זייא אלימען וויא דיא הינד, און איך מיט גענע
צווייא דאווערענעס וועלן אשך יעקלען די באראבאקע פארמאלנע איבער געבן,
און דיא אלע חסידות וועלכע איך וועל אן שרייבן אין דער קונדיצע וועט גיט
הל ניין אויף אשך יעקלען, אויף דעם אופן וועט בייא אים דיא באראבאקע
בלייבן גאר פתיגס.

וַיַּעַר גוֹט — הָאֵם שְׁמַעְרִיל גִּיּוֹאֲנִט — אָם אַזּוּ וְאֵלֶּט אִיר ר' יוֹנָה דְּרִינֶען
דִּיא רַעְדִּיל אונ עס וועט אַלץ גוט זײַן, נָאר גָאט זאל אײך זײַן צו הילף, אונ
שְׁמַעְרִיל אײז דאן אַרױס פון זאָהַנְשײַנען מיט פֿאַלער פֿרײַדע.

(32) דער ראַנעלער מאָרג

אויף מאָרגן נאך דעם פֿאַרטיגן גיִשפּרעך, איז אין בית המדרש נאָכין
אין דער פֿריערדיגן דאוונען גיּוואָרן אַרעדייל אַרום יוֹנָה זאָהַנְשײַן — וויא גיּוואָנליך
אַלע טאל — אונ עס האט זיך גיהערט וויא ער דרשִׁינט אויף זײַן פּאָסין שְׁמִימֶע
מיט דיא ווערטער: „וואס איז דאס עפֿעס עמליכע מענטשין זאלן אַשטאַט
פאר קויפֿן? עמליכע דאפּוטאַטין האָבן מאַנעש דעם ליכט מאכער אונעק
גינעפֿין דיא ליכט קאראַבקע אונ דיא גאַנצע שטאַט מוזין זײַן ביי אים פֿאַדאַנעס
ליכט צו קויפֿן אונ צוא צאלן וויא מײער ער וויל, אונ סך הכל געטט מען ביי
אים פיר רופֿעלעס אַוואָך, גינגו שוין אים, ער האט זיך שוין אָן גישטאַקצעט
מיט שטאַטיגע בלוט, מעדאַרף דעם ליכט גישעפֿט אין גאַנצין דעם רב אונעק
געבן, וואו הערט מען דאס אַרב זאל ליידן דחקות אַזו וויא בייא אונז מער
וויא גרייפֿעליך מיט אפֿיציל פֿלייש עסט ער ניט משבֿת לשבֿת, אַרב מוז מען
זעהען צו שטיצן, בָּכּן דאַרף מען אָן שרייבן אַבְתָּב אַז מַחֲיוּם וְהַלָּאָה גיהער
דיא ליכט קאראַבקע צום רב, אונ מען זאל אַזױס רופֿן אַ אַיסור אַז בייא אײַן
אַנדערין טאר מען קײן ליכט ניט קויפֿן אונ מעזאל צאלן מיט אַקאַפֿיקע אויפֿן
פונט ליכט מײערער וויא ביי אַהער.

אַלע בעלי בתים זײַנען גישטאַנען וויא דיא בעק אַרום אים אונ האָבן
אים מיטן קאפּ צו גישאַקילט, ווייל חזנפים איז בייא אונז פֿאַראַן פֿיל, אונ
דערפֿיי האט יעדערער גיּוואָלט זיך אונטער לעקן אונטער זאָהַנְשײַנען ווייל
יעדערער האט גיטראַכט דיא קאראַבקע צו געטען, מן הסתם איז אין גיין —
אונ — יע גיּוואָרין אַפּ גיחַת־מעט אַבְתָּב וועגן די ליכט קאראַבקע וויא זאָהַנְשײַן
האט גיהייסן, אונ שבֿת איז אַזױס גירופֿן גיּוואָרין אַכְרוּז אַז די ליכט קאראַבקע
גיהער שוין צום רב, מאַנעש דער ליכט מאכער האט געפֿאַד גיּוויינט אונ גישריען
דאס מען געטט בייא אים אונעק זײַן שְׁמִיקיל פֿרויט אונ ער האט שוין גיפֿאַטין
צעהען רופֿיל אַוואָך פאר דיא קאראַבקע, אָפֿער דער רב האט שוין ניט אַפּ
גילאָזין, דען לָבֵד וואס דאס איז אַמײערער גישעפֿט, איז דאס אײַן אַזױס קוק
אויף לאַחַר טאַה שָׁנִים פאר ווייב אונ קינדער, דען ווער וועט דאס אונעק געטען
בײַן רבֿס אַלמָנָה אונ יתומים וייער פֿרנסה, אונ דער רב האט טאַקע גאַנץ
גוט פאר שטאַנען אַז דאס האט אים נָאר זאָהַנְשײַן צו גישאַרט, אונ אויך האט
ער גאַנץ גוט פאר שטאַנען וואס זאָהַנְשײַן מיינט דער מיט אונ האט דאס סקבל
פֿאַהבָה גינעזין, ער האט פון דאן אָן זאָהַנְשײַנען גיהערט אונ גישעצט ער
האט אים נָאר פֿראַכט פאר געטערט.

אַז זאָהַנְשײַן איז שוין דער מיט פֿאַרטיג גינעזין, האט ער גאַנאַצעט

אטאג ווען עס וועט זיין דער טארג פון דיא באראבאקע אין בית המדרש.
 אין דיא צייט פון טארג האבן זיך אין בית המדרש אויף גיקליפן היפּשע
 בעלי בתים און האבן זיך גיפּודעוועט, דען יעדענער האט זיך גירעכניגט
 באלד צו ווערן אבעל טאקסי, און זיין האבן שוין גיקלעקט וואס פאר
 אטאנאטיק אויס צו שטרויען פון דיא פרנסה, אזו וויא אַשר יעקיל האט אלע
 יאר דער פון אטאנאטיק גיקויפט, אויך האבן אלע ללל תפחות גינאלט אז ביי
 אַשר יעקלין זאל דיא באראבאקע גיט בלייבן, און אלע האבן גיבויט אויף
 זאגנשיינס אמת אז ער וועט שוין דיא באראבאקע ארויס בייסין פון מאנעשין.
 איינערנע הענט אזו וויא ער האט דיא ליכט באראבאקע ארויש גיריסן פון מאנעשין.
 אין איין ווינקיל פון בית המדרש איז גישטאנען יאקיל באלע בעתיל
 (אזו האט מען עס גירופן אין שטעטל פון אויף מארגן נאך זיין תנונה, ווייל
 ער איז דאן אריין גילאפן אין בית המדרש און האט גיטיילט הארטע קעז און
 האט גינאנט מיט אשמה: גיט מיר מזל טוב, איך בין אבאלע בעתיל גינארין)
 און אז סעהאט פון אים דער הערט אז ער וויל אויך נעשען דיא באראבאקע,
 האבן זיך אלע גיחידושט, דען וויא קומט ער דער צו, נאר אלע האבן פה
 אַחר גינאנט: זאל זיין יעקיל אדער בעקיל אפי גיט אַשר יעקיל.

דער דוכאוונער רב מיטן ראבינער זינען שוין גיקומען און זינען שוין
 גינעסן אויפן באפעדע (ביטה) דער עולם איז גיווען שטיל, נאר דער טארג
 האט זיך נאך גיט אַנגיהויבן ווייל סעהאט גינארט אויף זאגנשיינען, אהיפּשע
 צייט האט מען אזו גינארט אויף זאגנשיינען, ווייל ער האט דער ווייל אין דער
 היים גידקמעוועט וויא אַנגישרייבן די קונדיצע וועלכע ער האט גידעה גיהאט.
 מיט אטאל איז אין בית המדרש אגירודער גינארין, זאגנשיין גייט, האט
 איינער צום אנדערין גינאנט, און עס איז גרויש ווארע גינארין פאר אים, ביז
 ער איז ארויף אויפן ביטה און האט זיך גינעצט צו ווישן רב און באבינער
 וועלכע האבן זיך פאר אים אויף גישטעלט, דער גאנצער עולם איז גינארין
 שטיר און אלע האבן מיט אפענע מיילער גינארט צוהערין פון זאגנשיינען אונארט.
 גוא, ווער עס וויל אויף דיא באראבאקע שטייגן זאל גלייך זיין זאלאג
 לייגן, האט זאגנשיין גיסעלדעט.

דער ערשטער איז צו גינאנען אַשר יעקיל און האט ארויש גינומען פון
 בוזין אפאפונע פאפירן, אלטע שטארטוטעס, און האט דאס זאגנשיינען דער
 לאנגט און גינאנט: דאס איז מינע צעטליך פון קהל אויף וועלכע עס קומט מיר
 היפּשע עטליכע הונדערט רובל, און דאס איז מיין זאלאג, זייער גוט האט
 זאגנשיין גינאנט — דאס איז וויא בארע געלט, נו ווער נאך, ווער נאך, דער
 לאנגט דיא זאלאגין.

דא איז אונטער גינאנען ר' יאקיל ר' צדוק ר' יסיל און בעריל שטעריל
 חיים טאדעש... און אלע האבן דער לאנגט צו הונדערטער זאלאג, וועלכע
 זאגנשיין האט דאס אלץ אריין גילייגט צו זיך אין טאש, און האט זיך גאר גיט
 גיקעקט צו דיא איבעריגע דאווענענעס.

דער טארג האט זיך אָנגעהויבן, אונד ער איז וויער נאָרם גינאָנען, אין מיטן האט זאָהנשיין אָנגעשריט גיטאָן: שאַ! שאַ! .

אלע זיינען שטיל גיבליבן אונד האָבן מיט גייערדע גינאָלט אויש הערין וואש זאָהנשיין וועט דא זאָגן, „איך האב אייך גאר פאר געסן פאר צו ליינען דיא קונדיגע, איך דארפט דאך וויסן אויף וועלכע פונקטן איך געסט דיא קאראבקע, פֿון הערט אויס דיא קונדיגע:

(א) מיר דאווערנעס וועלן דיא קאראבקע גיט איפער געבן דעם וואס וועט איר אָנעמען נור זיא מוז אויף אונזער גאמען גלייבן דיא גאנצע פיר יאר. דער בייא האבן אלע דיא געזער אַראפ גילאזין, ווייל עס האבן זיך גיפונען קטני אָמנה וועלכע האבן גיט שטארק גיטרוזט אויף זאָהנשיינען, אונד דער ראפניער איז דער פון העכסט צארינד גינאָרין, גאר ער האט זיין צאָרן פערבאָרגן אונד האט גילאסין גיפערנעם זאָהנשיינען: שטיין מיר האבן זיך דאך אָנזאָנענעט איפער צו געבן דיא קאראבקע גאר וועמען עס וועט איר אָנעמען, אונד וויא אזו מאָגן מיר מִשְׁנֶה זיין? .

איך וויסט גאר גיט וואס איר רעט — האט אים זאָהנשיין גענטפערט, דער ראפניער איז העכסט ערצונדיג גינאָרין, נור ער האט פארשטוויגן אונד האט פון בעס דיא ליפן פאר גיטן .

(ב) דער בעל קאראבקע טאר בשום אָפֿן בייא די קצבים די פֿעל גיט קויפן . דא האט יאָסיל דער גארפער מיט פערדרום גיזאָנט: אויב אזו וויל איך גיט גיט מיר טיין זאלאג צוריק .

(ג) דער קצב האט פראוו דעם בעל קאראבקע אין מיטן גאָט אויף צו וועקן ער זאל גיין וועגן דיא פלייש, אונד ווען ער וועט זיך פֿילין צו גיין מאג דער קצב דיא פלייש אָן קאראבקע פאר קויפן .

דא האבן זיך פֿסעט אלע אָפ גיטריסילט, אונד אויך ר' אָשר נעקיל איז פֿלומערסט אין בעס גינאָרין, אונד האט זיין זאלאג אָפ גינאָמען, נור צדוק אונד יאָקיל באלע בעתיל זיינען גיבליבן .

(ד) יעדער קצב מוז האבן קאָנטע פיין בעל קאראבקע אויף עטליכע צענדליג רוביל, אויך מוז דער בעל קאראבקע אויס לייגן געלט פאר אַריר פאר דיא קצבים אויף פֿהמות צו קויפן .

(ה) — — — גאך אַזעלכע הומרות אויפן בעל קאראבקע, עס זאל אים אונגעגליך זיין אויס צו האלטן .

דא האט זיך שוין צדוק אויך אָנגיזאָנט אונד עס איז נור גיבליבן יאָקיל באלע בעתיל, דא האט זאָהנשיין פֿלומערסט ערוועקט דעם עולם אז מעזאל שטייגן, ער האט גיזאָנט דאס ער וועט דעם בעל קאראבקע שטיצן וויפיל מיגליך, נור ווער וועט שוין קריכן אין אזא גישעפט מיט אַזעלכע אונגערטרעגליכע פונקטן, אונד דערפֿי זיינען אלע גינאָנען צו פֿרידן וואס לכל תפחות דיא קאראבקע גלייבט גיט בייא אָשר יעקלין, אונד אזו איז דיא קאראבקע גיבליבן בייא יאָקיל באלע בעתיל .

אויף מאַרגן צום באַבנען איז גיטווארן אַקאד אין בית המדרש, עס איז שוין גודע גיטווארן דאס נאָקיל פאלע בעתיל איז גיטען אַפאדסטאונקע פון אַשער נעקלען אונד האט דער פאר גיטען אַפּינא אונד צוואנגיגער, אלעמען האט דאס גריליך פאדראסן.

אמעשה אמעשה! האט זאָהנשיין גיטאנט שמוצערינגיט מיט דיא ליפן וויא ער האט דאס גיקראגן צו דער הערין — דאס האט דאס אונד אַשער נעקיל אַנגיפּיפּט מיט אַשמינגער, מיר האט זיך גריליך גיטוואלט דיא קאראבקע פון אַשער נעקלין ארויט צו נעמען, גאר פראפאל! עס איז מיר גיט איינגינגען, גאר ערשט איז שוין פאר פאלין, מיר האבן אויף זיך איין מאל גיטען אַשכּוּעה אז עס נאל צו גיין ערליך מוז זיין ערליך, איין מאל איז שוין גיטען אַטארג איז שוין פאר פאלין, נו פאפאלקיא!

פון באַבנען גיטענדיג האט זאָהנשיין אריין גישוּקעט דעם באַבינער אין אויער "איך בעט אייך איר זאלט איבער געבין אַשער נעקלען פאדמאלנע דיא קאראבקע" דאס איז שוין דעם באַבינער אריין אין גאז, ער האט אים שוין אַנגייהויבן הויש צו זיין אונד האט אים גענטפערט: ווען מיר האבן אויפן מארג אַבאָוועט אז מיר גיבן גיט איבער דיא קאראבקע, היינט וויא אזו סאגן מיר נעמט אַשער נעקלען דיא קאראבקע איבער געבין? "אַבער איך בעט אייך" האט זאָהנשיין מיראָנע גיטאנט, "גיין איך קאן דאס גיט טאן" — האט דער באַבינער גענטפערט — "דאס ווערט אַנגירופין זיך אליין פאדלעגטאכט, גיט דערויף האט מען אונד פאר דאווערענעם גיטאכט", "אַט ערשט זע איך אז איר זיט מיר גיט קיין אַסעטער גוטער פריינד" האט זאָהנשיין מיט צאָרין גיטאנט — "איר דינט דאס מיר אפ פאר דיא גוטעס וואס איך האב מיט אייך גיטאן" אונד זאָהנשיין איז פון אים האלב ברוזן אַוועק.

אין דעם זעלבין טאג איר צווייא איז פייא זאָהנשיינען אין הויז גיטען שמועריל דער שוועט מיט אַשער נעקלין, אונד ער האט דאָרטן אפ גיציילט דיא מוויינט רוביל זאָהנשיינס פּרנאָס, אונד מיט אַוויילע פריער האט שמועריל פאר מרויט איין מענטשין וועלכין ער האט גיטוואוסט דאס ער וועט דאס דעם באַבינער אפ זאָגן, דיא גאנצע גישיכטע מיט זאָהנשיינס מוויינט רובילדיגע שוועפות, אונד וויא שמועריל האט אויס גירעכניט איז טאקע גיטען, דער מענטש האט עס גלייך אפ גיטאנט דעם באַבינער אַבער ער האט אים גיט גיטאנט פון וועמען ער האט דאס גיטהעט, דער באַבינער איז דער פון צו קאכט גיטווארן, ער איז פון בעס ארום גילאפן איבערין שטוב וויא אַצוּמישטער, אַס ענדע איז ביי אים גיבליפן דאס ער זאל אריבער גיין צו זאָהנשיינען פיליכט וועט אים לינגען אים אפ צו ווענדין פון אזא איין פאדלאכט, אונד ווען גיט וועט ער מיט אים בייז בלוט שטרייטן אונד וועט גיט דער לאזין די שטאט פאר קויפן פאר געלט.

זיין פרויא זאָפּעט האט אים מיט ביטערע מרערין גיבעטן ער זאל דאש גיט טאן, אונד ער זאל זיך מאכין גאר גיט וויסנדיג, דען ווען גיט קאנען זיין אומגליקליך

אומגליקליך ווערן, דא קאנסט דאך זאגנשיינס גיפט — האט זאפער צום ראבינער גיזאגט — ער וועט דאך גיט רוהען און גיט ראשין ביז ער וועט דאס זיינע אויס פירן. פֿרעכט ער האלדז און גינג מיט דיא טויזנד רוביל, צו דען דוא ביזט מחויב פאר דיא שטאט צו אפפערין ביין לעבין מיט ביין ווייב און קינדערש לעבין? ווען דוא וועסט דער פון ליידן וועט זיך דיא שטאט פאר דיר גיט אָננעמען, זאגאר דינע פֿעסטע פֿריינדע וועלין אונזער הויז אױס ווייבן אין אקריטישע לאגע, זע איך פֿעט דיר מיין לעבין — האט זיא ווייטער גיזאגט אים ארויף פאליגדיג אויפן האלדז און פֿענישנדיג מיט הייסע טרערן — האב רחמנות אויף זיך און אויף מיר און אויף אונזערע זעקס קינדערליך, גיי גיט צו זאגנשיינען, און שײן אונזער לעבין.

דער ראבינער האט אָפֿער זיין ווייב נאר גיט צו גיהערט, ער האט איר פון זיך אָפֿ גישטויסן און גיזאגט: „איין מאל האט מיר דיא שטאט אָנגיטרויט דיא אָנפירונג פון דער שטאט, טאר איך גיט צו לאזן דיא שטאט אָנזאיען עס מאג מיר מיין לעבין קאסטן“ און איז מיט האסט אונעק צו זאגנשיינען. ביין טויר פון זאגנשיינס זאל האט זיך דער ראבינער אָפֿ גישטעלט ווייל ער האט דער הערט זיין נאמען דער מאנענדיג, ער האט זיך איינגיהערט וויא אָשר יעקיל זאגט צו זאגנשיינען: נאט אייך איינערע טויזנד רוביל מוזמנים, און איך וועל דעם ראבינער אויך אונטער ווארפן אהנדרעטער לא יחרץ געלט. בקדחת! — האט זאגנשיין גיזאגט — יסורים פון אלע אידן זאלט איר אים געבן, פאר וואס קומט עס אומזיסטע געלט? איי וואס ער פאר נאראנטע זיך דער וויל און וויל זיך גיט אונטער שרייבן אויף דער פֿערעבאצע, נישקשה איך וועל אים אָקווען טאן פארן נאגיל וועט ער זיך שוין אונטער שרייבן, ווען גיט היינט איז מארגן.

גוט היינט און גיט מארגן! — האט דער ראבינער אויס גישריען פֿלוצלונג אריין קיסענדיג צו זאגנשיינען אין זאל — אָט אזו שוט דאס אָסאנטעסטער מאן צו פאר קויפן אַשטאט פאר געלט? דיא אַרימע אידישע פֿלוט פאר האנדלען פאר טויזנד רוביל! און ר' אָשר יעקיל איז דאך מן הספּס אויך גיט קיין גראַפֿר נאר, אז ער גיט טויזנד רוביל הוילע שוחד, מן הספּס האנדלעט ער אַמציאה אין צעהן מאל טויזנד רוביל, און אלץ דעם אַרימין איידעלע אָפֿ צו שניידן וויא דעם זעע הונד, דיא אַרימע שטאט לייט האבן אייך גיטרויט דעם שליטל פון זייער לעצטן ביסן פֿרויט און איר פאר האנדלעט זיא וויא שקלאפֿין! הִיך לא תהיך! איך וועל דאש גיט דער לאזן! עס מאג פֿלוט גינאשין ווערן, עס מוז זיין אַנייער מארגן.

וייט רוהן ר' אָשר יעקיל, האט צו אים זאגנשיין גיזאגט — און דוא קנדעלאפ! דוא גנב! דוא פֿינגלער סאלדאט! האט זאגנשיין צום ראבינער גיזאגט איך וועל זיך מיט דיר אָפֿ רעכענען אויף דער וועלט, און שוין ארויס פון מיין שטוב, דוא וועשט נאך בייא מיר גיין רעסטאנסקע ראטע, איך וועל

דיר אויפגיאמט אן צירין מיט אנעלע לאמע אויפן פלייצע, און זאגנדיגן
האט דעם ראבינער ארויס גישטויסן פון זיין הויז, און אויפן נאם איז ערשט
צו ווישן נייא אדראקע גיווארן און עס האט זיך גיענדיגט מיט דעם דאש
דאברושע האט דעם ראבינער מיט זידיגע וואסער אפ גיברט.

מיר מינע ליבע לעזער ווייסן דיא אורזאכע פון זייער דראקע, מיר ווייסן
וויא שטעריל האט דאס אלץ אויש גיפלאכטן, און דאס וואס ער האט גינארט,
האט ער דער ווארט, אפער אונזערע בענעכסיכער שטאט ליטע האבן גאר
ניט גיוואוסט דיא פריציגע דער פון, און מעהאט דאס גידארשיגט אין פכה
פנים, אפער דעם אמת האט קיינער ניט גיוואוסט.

(33) נאך אויסלאנד.

מנשה פלומענקראנץ וועלכין מיר האבן אין קאפיטיל זיבעצין גילאזן
פארזינדיג אין א... שאק, איז קוים אין א... שאק פאר פארין מיט זיין ביסיל
קליין געלד, ער איז גיקומען פארין דאכנען, ער איז אריין אין בית המדרש,
און האט אין אוינגעלע אפ גידאכט, ער האט גיזעהען מענאל אים גיט
באמערקן ווייל ער האט זיך גישעמט צו דאכנען אן אטלית, ווייל זיין טלית
און תפילין האט ער גיט גיהאט מיט זיך, נאכין דאכנען האט ער זיך גיזעמט
לענגען, אלע דארטיגע פרושים האבן אויף אים גיקוקט פערדריקליך, ווייל
זענער פון זיי האט מורא גיהאט דאס פילייכט האט דער נייער פרוש דא אמשפחה
וועלכע עס וועלן געבן זייערע בריף, אדער ער האט ארעקאמטענדאטעלגעס בריף
צום רב וועט ער דאך גיוויס קריגן דיא בעסטע טעג, און מעקאן איין פרוש
אפ זאגן אטאג דורך דעם, וויא דאס טרעפט אפט אזעלכע מעשיות, דער שמש
פון בית המדרש האט אים אונטער גיטראגן אשלוס עזיכס, — אשטיינער ווייל
ער האט זיך שוין דא גיריכט אויף אהאלב קערביל — פון וואנען איז דאש
אוינגער מאן? האט דער שמש אציקאונעס אפרעג גיטאן.

מנשה האט אויילע גיטראכט און נאך הער האט ער גיזאגט: „פון נאונקער
גיפערנע“, אפער פון וואסער שטאט? האט דער שמש ווייטער גיפרעגט, מנשה
האט קוים אויס גירעט פון מויל: „פון וואלאס“ דעם שמש האט נאך אפער אלץ
דיא הארץ גיט גישטילט און האט ווייטער גיפרעגט: „וואס זייט איר אוינגער
מאן צו אפנוי (אפחור)?“ דא איז מנשה אריין אין אטבוכה, ער האט גיט גיוואוסט
וואס צו ענטפערן ווייל ער האט זיך דער סאנט אז ער האט דעם טלית גיט
מיט זיך... ער האט אויילע גיקלערט און נאכער האט ער ארויס גיזאגט: „איד
פון נאך אפחור“ הערינדיג דיא תשובה האט דער שמש דעם נאז פאר קרייט
און האט זיך פון מנשהען ביסליך ווייס אפ גירוקט, ווייל אפחור ווערט אין א... שאק
גיט צו גינעסען פאר אויילקאמען נאכט, ווען מנשה וואלט אים ענטפערן אפאלע
בעתיכי וואלט ער נאך פון אים גיט פטור ווערן, מי יודע וואס ער וואלט אים
גאך אויס פרעגן, ארום סח שמכס איז דאך גאר קיין רייד, אויך פון וואנען
אגיבירינער

אנפירדיגער און וואו איין איידים, און פאר וואס ווארפט ער אונזעך דיא ווייביל, אדער נאר פשוט השקפה נפשו בתורה און פהנה, און מנשה וואלט אלץ דארפן ענטפערן און אויף יעדער זאך אויסקלערן אליין, נאר מיט דיא תשובה "דאס ער איז נאר אפחור" האט ער איין ענד גימאכט פון אלע שאלות, אלע פרושים זינגען ארום שמש ארום גילאפין וויא בינען, און מעהאט אים גיפרענט אויף דעם מהות פון דעם נייעם פרוש "אפחור! אפחור! האט זיך גילאזט הערן קולות איבערן בית המדרש "מיר האבן זיך אומזיסט פאר אים דער שראקין" האבן זיך גיזאנט צו לויפנדיג יעדער אויף זיין שטענדער, מנשה האט דאס אלץ באמערקט, עס איז אים ביטער גינארין אויפן הארצין, ווייל ער האט נאך נישט אנגיבסן, און האט איין פעניג נישט גיהאט עפעס שפייז צו קויפן, ער איז גיזעסן גישמאכטער הייד און גילערינט, מערען האבן פון זינגען אויגן גיפלישט, נאר ער האט אלע גינאנקען פון קאפ ארויס גישלאגן און האט פארשמאכטער הייד גילערינט אנאנצין טאג, פון אבינד איז אין בית המדרש אקאד גינארין "דער נייער פרוש האט דאך נישט גינעסן! האבן איינגע גישריען — "ער איז אנאנצין טאג פון ארט נישט אפגיטראטין, און מן הכתם האט ער נישט וואש, דארף מען אים וואס בריינגען צו עסין? נאר דיא אלטע פאר שמאלצענע פרושים האבן נישט דער לאזן מענאל אים עסין בריינגען" זאל ער איין טאג און דעם אנדערן נישט האבן וואס צו עסין וועט ער אונזעך פארין" — האבן זי גיזאנט — "פאר וואס זאלן מיר דאס לאזן דא זיך אייננארעלען בחורים? דא איז נאר איין ארט פאר יונגע לייט, דיא עטליכע בחורים וועלכע עס זינגען שוין דא זינגען אויך איבעריג, מנשה וואלט אפער פון הונגער אויס גינאנען, ווען ער וואלט זיך אויף אים נישט ער בארמט אלייגער בחור, ער — דער ליבנער האט זיך פון זיין ארט אויף גיחאפט וויא אלייב פון זיין נאכע, און האט אנגיחויבן צו שטראפן דיא אלט בערדיגע פרושים: "מיט וואס פאר ארעכענונג זאגט איר דאס אפחור? צו דען דא איז נאר איין עיר מקלט פאר דיא וואש זינגען מעגן ווייבער? צו דא איז נאר איין ארט פאר דיא וואס ווארפן אונזעך ווייב און קינדער בערום ובהוסר כל און קומען זיך אהער פרידענען איבער פרעמדע טעפלעך? אדער פאר אזעלכע וואס האבן אנגיזעצט יהושישע געלט און טאכן דא דיא פליטה? און אפחור וועלכער האט גימייע עלטערן אדער נאר אירטום און וויל ויצין און לערנען, איז פאר אים נאר קיין ארט נישט? ער דארף שטארבן פון הונגער? וויפיל וועט איר גיפינען צו ווישין דיא אלע היגע פרושים רעכטע, וועלכע ויצין און לערנען און ווילן אונזעך דער גיין? אין די זעכציג פרושים איז פאראן פיר אדער פינף רעכטע, און די איבעריגע מינען קיין זאך נישט, נאר צו עסין און מדינקען און די צייט אפ צו שטופן, און די עטליכע רעכטע פרושים ריידן איין ווארט נישט וועגן אפחור, וויא קוקן נור אויפן לערנען וואס דאס איז זייער תכלית, אבער איר זייט מערדער! איר האט קיין פונק רחמנות אין הארצין! וויא פועלט איר דאס בייא זיך צו לאזן ויצין נישט

אנגעקענעם אנאנצין טאג פאר אייך אין דיא אויגן, אונ יעצט לאנט איר נאך גיט קענאל אים פריינגען עסן! איר ווייט גיט סמאט ארום צוא גיין צו ווישין מענטשין, איר ווייט ווילדע חיות", דיא פרושים זיינען פאר שאנד צו לאפן אין דיא ווינקליך, אונ פאר צארין האבן זייא מיט דיא ציין גיקרצט, "ווא יבא יוסו" האבן זייא צו ווישין זיך גירעט, דער ליבנער פחור האט דער ווייל גיפראכט שפיזי אונ האט דאס מיט פריידע צו מנשהען צו גיטראגין, מנשה האט דאש מיט אשמוחה ביא אים צו גינומען, מנשה האט אים מיט מרערין גידאנקט, אונ האט דיא שפיזי גינעסין אפער פיל מרערין האט ער דער ביא פערנאסין, ער האט זיך פערעכנט צו וואס ער איז יעצט גיקומען, דער ליבנער פחור האט אים גימריסט, אונ האט אים פערשפראכן אז ווען ער וועט דא זיצן אונ לערנען וועט ער אים אים האלטן צו מיט איינענע אדער מיט פערעמדע, מנשה איז אין א... שאק אכטאג גיועסין רוהיג ער האט גיהאט קוים אומ קומענעס דורך דיא הילף פון דעם ליבנער פחור, אפער ער האט דער פאר אויך גאט גידאנקט.

גור מנשהעם מנוחה האט גיט לאנג גידויערט, דיא פרושים וועלכע האבן שוין אויף אים גידויערט האבן דער גאנגען אז ער וואשט זיך אלע טאג איין מיט זייף אונ אויך פערקעמט ער זיך אלע טאג, אונ ער קוקט אין לשון קדשדיגע ספריקליך אויך אין רוסישע אונ דייטשע ביכער, זייא האבן אין בית המדרש גימאכט אלארעם וועגן דעם, זייא האבן גישרען מיט קולות אז דיא שטאט וועט זיך קיין מאל גיט קאנען אומ לייטערין פאר דיא גבירה, וואס זיי האלטן אויף דעם אפיקורס, אויף דעם רעש זיינען אויף גיקומען דיא פעלי פתים מיט דיא פרושים פון דעם צווייטן בית המדרש אונ אלע האבן זיך ארום גישטעלט ארום מנשהען, אונ ער איז גישטאנען וויא איין פעראורטהיילטער אויפן עשאפאט, דיא קאפ אראפ גילאזין, אונ פלייך וויא אמת, אונ יעדער האט איבער אים גיזאגט איין אנדער וויציל "סעבראך אים אויף אמיסמועגעלע פון שטאט ארום פירן" — האט איינער גיזאגט "אונ מיט אפויק פויקין" האט נאך איינער מוסיף גיוועזן "אונ גוט אריין האקן אין פעטאד מחילות" האט דער דריטער דאפאטעט, "פון וואנענד איז ער דער יונגאן? האט זיך איינער אפגעגן גיטאן, "פון וואלאס" האט מען אים געמפערט, — "פון וואלאס! האט זיך אפרוש פון צווייטן בית המדרש ארום גיהאפט — איך בין דאך אויך פון וואלאס, לאמיר אקארסט זיך גוט איינקוקן אויף דער סחורה, פלייכט וועל איך דעם העכט דער קאנען", ער איז צו מנשהען צו גינאנגען אונ האט אים דעם בריליק פאר קאשערט אונ האט אים אונטער מארדע מיט זיין האנט דיא קאפ אויף גיהלפן יעפעס גיט קיין פעקאנאטע סחורה" — האט ער גיזאגט — "זאג מיר אקארסט פיינער פרייה, אונטעמען גיהערקסט דא אין וואלאס"? האט ער מנשהען גיפראכט, דא איז מנשהעט מאס צרות שוין מיט אלעם פול גיזאגן, ער האט געפאך גיט גיוואוסט וואס צו ענטפערן, ווייל ער איז אין וואלאס אויף

זיין לעבן גיט גינען, ער האט נאר דא קאפ נאכמער אראפ גילאזין, און די בלוט האט אים אין גויקט אריין גישפארט.

ער איז געווען אנגב! האבן אלע מיט אפאל אנגשרייא גיטאן — האפט אים! טוט אים אן אלע ענוים! עס איז געווארן אנדוים לארעס, און מנשה האט אין טויזיל עמליכע טייערע פרעשק בעקומען, מעוואלט אים אפער אין ליליכער אנוועק גיטראנין, נאר איין אלטער מאן פון דא נכבדי העיר האט אים אפ גיבראנעט, ער האט אים מיט זיין קערפער פאר שטעלט און האט גישריען: וואס האט איר זיך צו גינעפעט צו אפענטשין וועלכין איר קאנט גיט און גויקט גיט? ווען ער גינעפט אייך גיט האלט אים גיט אין שטאט אפער וואס האט איר אים צו שלאנין, דער אלטער האט מנשהען דער לאנגט ארוביל און האט גיזאנט: נא, דער פאר זאלסטו דינגען אפאר און זאלסט פארין וואו דו ווילסט — מנשה איז פון בית המדרש ארויס, און דא שטאט באדינגען האבן אים בעלייט מיט איין אורא! ביז אויסן שטאט.

ער איז גיקומען צו פארין קיין דילא, און נאכדעם אז ער האט דארטין זיך ארום געוואלגעט אונאסער אכטאג, וואו אפאג און וואו אנאכט, ער איז אפ גיקומען מיט אשטיקל מרקענע פרויט, האט ער זיך אריין גימאכט אין ארייכע הויז צו אנגיטן וואלף האלבערשטאט, דויער האלבערשטאט האט אין מנשהען עפעס וויכטיגס דער קאנט, דערום האט ער אים פאר רחמנות גינעט צו זיך אין הויז אויף אייניגע טעג.

בייא דעם האלבערשטאט אין גינען א פן יחיד אדאלף, איינג פון אונדאר אכטצעטן מיט אשיינעס אויס זעהן און מיט אנוסע ערציהונג, ער איז בענעסין פיל בילדונג און האט זיך אין יענער צייט פאר גיברייטעט מיט דא דייטשע שפראך אום צוא פארין נאך בערלין צוא שטודירן דאקטער, דויער אדאלף האט זיך צו מנשהען וויא צוא אברודער צו גיקלעפט, טייל ער האט אין מנשהען ערקאנט פיל בילדונג מער אלס בייא אים, און איבער הויפט אין דא דייטשע שפראכע, און דרום האט ער דעם פאטער גיבעטן דאס ער זאל מנשהען בייא זיך אפ האלטן אלעס זייער איין מיטשילער, און דער פאטער האט דאס גערין גיטאן, אין איין פערלויף פון אייניגע וואכן האבן זייא זיך מיט ליבשאפט אויף גיקנפט, דאס זייא האבן איינער אן דעם אנדערין איין מינוט גיט גיקאנט אויס האלטן, זייא האבן צו זאמען גילערניט און צו זאמען גינעשין און גיטרוקען און איינער אן דעם אנדערין האט אפערט גיט גיטאן, מיט דא הילף פון מנשהען איז אדאלף אין דא דייטשע שפראכע גישווינד פארטיג געווארן, און עס איז בייא האלבערשטאט אין הויז גיבלבין דאס זייא זאלין מנשהען אויף זייערע קאסטן מיט אדאלפין שיקן נאך בערלין צו שטודירן, און דא ריזע איז אום גיזאסט בשיטמיט געווארן, אויף די פראגעס וועלכע מעהאט מנשהען גינענט וועגן זיין אכטאטאטעלסטאט און פון וואגען ער איז, האט ער איין אנטווארט גינעבין נאר מיט צווייא פאלע אויגן מיט

מ'רערין, ער האט גענומפערט: „פרענט מיר גאר גוט איד קאן עס יעצט אייד
גוט ענדעקן, מיט דער צייט וועט איר פילייכט דאס קאנען וויסן“.

אט ערשט אין דער צייט ווען מ'זעהען איז עמוואס בעסער גיווארן, ווען
עס האט אים שוין גוט געפאלן דער פעלער פון הונגער און קעלט, אט דאן
האט ער ערשט אן גיהויבן צו פליין וויינע וואונדן, אזער איז פאר יאגט גיווארן
פון זיין מ'הייסער דרעזעלין וועלכע ער ליבט וויא זיין שווארץ אפפעל פון אויג,
און ער קאן זיך מיט איר זאגאר גוט זענענען פאר זיין אפ פארין פון רוסלאנד,
עס איז אים אפט אריין גיפאלן אנדאנקען: גיין! איד וועל נאך אויסלאנד גיט
פארין, איד וועל פארין קיין בענעכסרף, איד וועל פאלן מיין מ'הייסער דרעזעלין
צו דיא פיס, און איד וועל איר שווערין פייא גאט דאס איד ביי ריין פון
אונדערקט און איד האב גאר גוט גישולדיגט, איד וועל מיט מיינע מ'רערין
בעפייכטן דיא שטעלע וואו זיא שטייט און איר גוטעס ווייכעס הארץ וועט
גיוויס צו גיין פון מיינע מ'רערין, זיא וועט גיוויס אויס שטערעקן אירע ארעמס
מיר ווייטער צו עמפפאנגען, איד! וויא גליקליך איד וועל דאס זיין! איד פאר!...
איד לויף!... נאך בענעכסרף!... גאר וויא אזוי וועט זיא מיר גלויבן ווען
זיא האט מיט אירע אויגן מיין אונדערקט גיזעהען? צוא דען וועל איד אירע
אויגן קאנען פאר פלענדין? זיא וועט פייא מיר פרעגן איד זאל איר געבן
אפגאסעניגעס (ערקלערונגען) אויף אלעס וואס זיא האט גיזעהען, און ווען איד
זאל איר דיא ווארטייט ענדעקן, וועל איד דאך מיין שבועה פאר שוועכין
וועלכע איד האב מיין מוטער גישווארן פון איר גוט צו ענדעקן, און איד
זאל איר גוט אנטווארטן אויף אירע פראגעס וועט זיא מיר מיט שאנדע גיוויס
פון זיך אפ שטויסן, און דער צאהרין פון איר מיט אירע עלטערין וועלין מיר
גיוויס פאר יאגן אין טיפן העל, זיא וועלין מיר גיוויס מיראנעש בהאנדלען
אזוי וויא איד האב זיך בעהאנדלט גאך זייער מיינונג, גיין! איד וועל נאך
בענעכסרף גיט בייזין! איד וועל נאך אויסלאנד בייזין, און וועל דארטן דעם
סעדיציגסקין פאקולטעט דורך מאכין, און דאן וועל איד קיין בענעכסרף קומען!
און גלויב אויך שוין צו זיין אוילקאמיר גאסט, דען דיא צייט וועט אפ קליין
דעם צאהרין וועלכין דרעזעלע האט אויף מיר, אויך דער בלאסק פון אמאן
אדאקטער צוא האבן וועט איר פאר פלענדין און איר סוספאמיע צו מיר צוא
געבן, און ווען איד וועל צו איר דאן צו פאלן וועל איד גיוויס איר הארץ
צוריק אפ קויפן, און ווען זאגאר אירע עלטערין וועלין אויף מיר נאך צארנען,
וועל איד איהר פון זייער הדיז ארויס נעמען און מיר וועלין צו זאמען אגליקליכן
לעבן פאר בריינגען, דען איד וועל דאך זיין אין שטאנדע מיין פאמיליע מיט
ערדע צו ענדעקן, און פילייכט וועט שוין מיין מוטער אונטער דער צייט פון
איר דעלע ביי ווערן, וועל איד דאך שוין קאנען דרעזעלען ערקלערן איר אירונג
(שטות) דאס איד ביי גאר אונזאנסט בעשולדיגט גיווארן, הא הא הא! מיר
וועלין דאס אפטייל לאכין, און איד וועל מיינע צרות אין פריידין דער ציילין,

אך! וויא גליקליך איך וועל זיין! זא האט מנשה פאנטאזירט און עס איז בייא אים גיבליכין נאך אויסלאנד צו רייזן.

מנשה מיט אדאלפין זינען אין ברלין גליקליך גיקומען, וויא האבין אריין גיטראטן אין מערצינגסן פאקולטעט, און האבין זיך זייער פלייסנדיג גינומען צום לערנען.

(34) מנשה בלומענקראנץ דער צווייטער

אין דיא ערשטע טעג פון מנשה'ס אריין מרעטין אין שול, איז פאר אים פאר איבער גינאנגען אלעס וואס עס האט זיך מיט אים גיפאסירט ביז אהער, עס האט זיך אים פאר גישטעלט וויא ער איז ערצייגן גיטראדן בייא זיין זיידן אין הויז, דער עראינערונג פון זיין זיידן האט אים דיא הארץ גיריט, דער זיידע דער געמליכער מאן דער ערהאפענער און גלייכפערטיגער מענטש, דער מענטש וואס אין זיין הארצין איז פיל מענטשין—פריינדע און ליבע צו גאט, אויך דער גידעכניש פון זיין הימלישן אנגעל זיין טהייערע דרעזעלע האט אים זיין הארץ גיבליטיגט, אך! מיין טהייערע פייגעלע! דוא פאר בריינגסט דאך גיוויס דיא צייט אין שטערצין, דוא ביזט אין זיינע יונגע יאהרין פאר ווארפן פון היין זיך ליבענדער מאן, וועלכער טראגט דיר וויא אזויגיל אויפן הארצין אין אויסלאנד און פאר געסט דיר גיט אין זעקונדע, אין דיא ערשטע געמליכע טעג האבין זינע גינאנקען בייא אים גיקוואלין, און דאס האט אים שטארק גייהינדערט פון לערנען, ביז ער האט זיך פרעביגט דאס מיט דיא גינאנקען טוט ער קיינעם קיין גוטעס גיט, און וועט זיין ציל קיין מאל גיט ערייכין, דרום האט ער זיין הארץ גישטארקט וויא איין שטיין און האט מיט קראפט אפ גישטויסן זיינע אלע גינאנקען, ער האט זייא ביסליך נויסן ערווייטערט, און אין זיין הארצין אנשטאט זי איין אנדער שכן אריין גילאזן; דאס גירדע צום לערנען (חשק חלמודים) דעם לוקט צוא ערייכין זיין ציל, זיך גליקליך צו מאכן און צו בעגליקן זיין גילופטע זעלע, ער האט זיין זעלע פאר וונקען אין ווקס פון לערנע און האט זיך אנוועק גילאזן צוא שוויסען אין ים פון קענטניש טאג און נאכט און האט בוסעט פאר געסין אן די פאר ביי גינאנדע, נור אייניגע מאהל אין טאג האט זיך בייא אים גיט וויליגדיג פון זיין הארץ ארויס גיריסן אייניגע זיפצין אין נאמען: פון זיין טייערע דרעזעלע, און אזו האט ער פלייסנדיג גיארבעט אין זיין לערנען, און אלע לערער האבין גיריט זיין פרייהיגקייט, און אלע פרייעסארין האבן אים וויא איין קינד גליבט, און וויא האבן אים האפענונג גיגעבין דאס אין אקורצע צייט וועט ער זיין קורס ענדיגן.

אזו איז אים איבער גילאפן איהר אין ווערדין ער האט זיך גאר גיט ארום גיזעהן וויא ער איז פאר בייא גינאנקען, און האט אנגריסן פארשריט גימאכט אין זיין קורס, דיא האפענונג האט אים שוין זיין גליקליכין צו קונפט בעווייזן, עס האט זיך אין אים ביסליך נויסן גינאנקעט דער פארשטעלונג

וויא גליקליך ער נועט זיין קוסענדיג צו דרעזעלן אלעס דאקסער מעדיצין , דיא לעהרנונג איז שוין אים אזוי שווער ניט גינען , ווייל ער האט אין פערלויף פון דעם ערשטן יאהר מיט גדוים קראפט אפרייטע וועג אים גימראמין , דרום האט ער שוין גיפונען ליידנע צייטן צו במראבמין זיינע פינשטערע פאר בייא גינאנענע צייטן און זיין גליקליכן צו קונפט וועזקער ערוארטעט אים , ער האט שוין אן גיהויבן צו שפירן פריידע מיט פערנדיג , און זיין הארץ האט מיט פריידע גיקוועלט , און האט מיט זיסע טרויערן גימרויסט .

אזוי וויא אלע מענטשן שעצן זיך אמאל גליקליך און גוייסן ניט וואס פאר איין אונגליק ערוארטעט זיין אונטערין פלייצע , אזוי האט מנשה מיט זיינע מענטשליכע אויגן ניט גיקאנט וויסן וואס פאר איין פייל עס וועט אים שייסן , אפייל מיט וועלכן מעהאט אין אים גיזילט פון רוסלאנד , און עס האט אים גימראפין אז אין ברלין פונקט אין הארצין , איין מאל זיצנדיג אין שול בייא דעם לעקצאן פון דעם פריפעסאר , איז אריין אין שול דער פאליצייסיסטער מיט אייניגע פאליצייאנטן „היר האלט זיך אויף איין שילער מנשה בלומענקראנץ“ ? האט דער פאליציי סייסטער דעם פריפעסאר גיפרעגט — „נא“ האט דער פריפעסאר גיענטפערט צייגנדיג אויף מנשה , דער פאליציי סייסטער האט גלייך גיהייסן די פאליצייאנטן דאס זיין זאלן מנשהען אן טאן קייטן און אנוועק פירן אין דער פאליציי , און דאס איז אין איין אויגנבליק גישעהן , מנשה איז פון שרעק גיבליבן שטיין וויא איין שטאמוע און מען האט אים במעט אטויטן פון שול ארויס גימראגין .

„וואס איז זיין שולד“ ? האט דער פריפעסאר דעם פאליציי סייסטער גיפרעגט — „זיין שולד איז האט ער גיענטפערט — ער האט אין רוסלאנד אין דיוון יאהר פיל פערברעכן גיטאן , ער האט גישטוילן און איין מענטשן ערמארדעט , און ער איז שוין פאר פאקט אין גיפיינקנים , נאר ער האט זיך פון זיינע קייטן אויס גיריסן , און דער צו האט ער נאך א זעלנער ערמארדעט און האט דיא גיפייקעניש אויס גיטוייכט , אט דאס איז זיין שולד“ — „דאס מוז זיין איין פערטורונג (א טעות)“ האט דער פריפעסאר גיזאגט „ער האט דעם יאהר דא בייא אונז גישטודירט און האט איין טאג ניט אויס גיפעלט דיא שול צוא בעזוכין“ — „איך מוז ערפילן מיין שולד“ — האט דער פאליציי סייסטער גיזאגט — „איך האב פון דעם רוסישן קאנזול פוקמען אבעפעל מנשה בלומענקראנץ נאך רוסלאנד צו טראנספארטירן , און איינער שולד איז דער פריפעסאר , דאס איר זאלט אויס שרייבן אלעס וואס איר ווייסט וועגן אים , ווען ער איז צוא אייך אין שול אריין גימראמין און וויא זיין אויף פיהרונג איז גינען“ , דער פריפעסאר האט אן גישריבן אלעס וואס צו אים גיהער צום בעסטן פאר בלומענקראנץ .

איך פארשטיי ליבע לעזער ! אז איר זייט אין אנדעראזאומעניע (אום פערשטאנדיג) פון דעם , שטייט וויא קומט מנשה צו הרגענען מענטשן און צו אנגלויפן פון טורמע אין רוסלאנד , אין דעם זעלבן יאהר וואס מנשה האט נאר

נאר גיטמדיקט אין ברלין? דאס איז טאקע אהארפע שאַלע, נאר נאך מער פאר וואונדערט וועט איר ווערן ווען איר וועל אייך זאגן אז דעריין איז קיין ליגין גיט פארהאנדן, דאס איז אלץ ריכטיג, מנשה בלומענקראנץ האט טאקע גיטמדיקט אין ברלין, און האט טאקע גיטמילין און ערמארדעט מענטשן אין רוסלאנד און טאקע אין דיא זעלביגע צייט, און אז איר וועט פארט פרעגן: „וויא קאן דאס זיין“? וועל איך אייך ערקלערן, דיא שידים דיא רוחות דיא מלאכי חבלה האבן אין רוסלאנד איין מענטשן פאר קליידעט אין מנשהעס גיזיכט, און יענער מנשה האט אלעס גיטאן אין רוסלאנד אין דער זעלבער צייט וואס דער אמתער מנשה האט גיטמדיקט אין ברלין —, און אויב איר ווילט גיט גלויבן אז איצטער איז פאראן מוזיקס און שידים, וועל איך אייך ווייזן עין בעין אז עס איז יע פאראן.

איין שיד איז שמעריל דער שוחט, אים האט דיא הארץ גיט גיטמילט מיט דעם וואס ער האט מנשהען פאר יאנט פון אשר יעקלס הויז, אים איז גיט איין גיטאנען דער לעבין זעהענדיג וויא ביא אשר יעקלן אין הויז מריקינט קיינעם דיא אויגן גיט וויינענדיג נאך מנשהען, היינט האט ער זיך גיטראקן טאמער קומט מנשה, וועלן זייא דאך מיט אפענע אריקס אים עמפאנגען, דרום האט ער גיטאכט יד אחר מיט נאך א שיד דאס איז מיט דעם איסכארשציק פון בענעכסיס וואו מנשה איז א פאר שריבענער, און האט אים גיגעבן אמטבע, און האט אים גיגעטן ער זאל אויף מנשה בלומענקראנצס נאמען ארויס געבן אפאסכארט אפשוואסטין גנב און מערדער, און דער איסכארשציק קהאט עס אזוי גיטאן, און ער האט ביא דעם גנב אויך גיטמען פאר דעם פאסכארט א פינג — און — צוואנצער — וויא דער מכה פון אפאסכארט פאר אלע גנבים — און יענער גנב — וועלכער האט אויף מנשהעס נאמען דעם פאס גיהאט — האט גיטאנבעט און גיטאילט און ערמארדעט אויף מנשהעס נאמען, ער האט אויך בלוט פאר גאסן אויף מנשהעס רעכענונג, און איז אין טורמע גיזעסן אויף מנשהעס נאמען, און אנמלאפן איז ער אויך אויף זיין השבון, און פראוויטעלסטווא האט גיטעלדעט אז וואו מען וועט גיפגען איין מנשה בלומענקראנץ זאל מען אים צו שטעלן ווייל ער איז א מערדער, און דער גיזעץ איז דאס זאגאר פון אויסלאנד גיט מען ארויס אסערדער, איצט טהייערע לעזער, איז דאך שוין קיין חידוש גיט וואס מעהאט מנשהען ארויס גיטעפעוועט פון ברלין נאך רוסלאנד צו טראנספארטירן אלעס מערדער, דאס אלץ האט שמעריל ארויס גיטעבט ווייל ער האט פריער פערקוקט אז דער גנב וועט פערעסטופין טאן אויף מנשהעס נאמען, היינט וויא צו פרידן ער איז דאס גיווארן אז ער האט דער הערט דאס דער פאלשער מנשה איז פון טורמע דורך אסערדעריי אנמלאפן „איצט בין איך מיט מיין העכט זיכער דאס ער וועט שוין גיט טארין צוריק קומען“ האט שמעריל אין זיך גיטראכט, איז שוין פאראן היינטגע צייטן שידים מוזיקס וועלכע שאדין דעם מין אנושי? עס איז פיל פאראן!

מנשה איז פון שדעק אין איין ערציינדיגן קראנקהייט אריין גיפאלן ,
 ער איז דריי וואכן אין גרויס היץ גילעניג און נאכהער ווען ער איז בעסער
 גיווארן האט מען אים אפ גישיקט צום רוסישין גרעניץ , און מען האט אים צו
 דיא רושיסע רעגירונג איבער גיגעבן , ער איז מיטן אמאפ גינאנגען פון שטאט
 צו שטאט , אין יעדער שטאט האט ער גימוזט אייניגע טעג פאר בלייבן ווייל
 ער פלעגט בל קראנק ווערן , דער גידאנקען אז זיין לעצטער האפענונג איז שוין
 אויף צו ערניקטעט גיווארן האט אים דיא הארץ מיט בלוט פאר גאסן , אויף
 האט אים גיברענגט דער צארין אויף זיין שווער און שוויגער , ווייל גיט שפירינדיג
 אויף זיך קיין פאר ברעד פאר וועלכן מענאל אים אין קייטן פירן וויא אנדריסין
 פאר ברעכער , האט ער גירעכנט אז דאס האט אים גאר אן גימאכט זיין שווער
 און שוויגער „וויא האבן מן הסתם אויף מיר ווער ווייסט וואס פאר איין פאר
 ברעד ארזיף גיווארפן — האט ער אין זיך גימראכט — אז דורך דעם האט מען
 מיר פון אונדערשיקטעט ארויס גיריסן , און מיין האפענונג צו ערשיינען פאר
 מיין טהייטערע דרעזעלין אדאקטער זיינענדיג איז אונזעק מיט ווינט און מיט רוז ,
 אה ! מיין טהייטערע דרעזעלע ! מיין זעלע ! מיילע איך בין שוין פערלארן , איך
 זעה אז מיין שיקנאל וויל מיר מיט ראש און מיט שטודים איין אומגליקליכן פון
 דער וועלט ארויס יאגן , אבער אויף דיר טהייטערע ! אויף דיר האב איך מיטליד ,
 ווער ווייס אויב מינע אויגן וועלן שוין דיר מער אנקוקן , ווער ווייס אויב איך
 וועל שוין האבן דעם גליק צו זעהען דעם בלאסק פון זיינע ליכטיגע אויגן
 דורך וועקע עס שיינט ארויס דיין ריטעס הערץ , איך וועל שוין גיט זיין דיין
 לעבנס בעגלייטער , איך וועל שוין דיר גיט זעמיגן מיט פרייד און מיט פערקניגן
 אזו וויא איך האב גיהאפט ... דוא ביזט נעבאך אונזשולדיג אין זיינע ליידן ,
 זא וויא איך לייד גרויסע שטערצן פון מינע אונזשולד , דיא גידאנקען האבן
 ביא מנשהען אויס גישעפט זיינע קוועלע פון מרערין , און עס האט אים צוא
 דער שרד פאר בייגן .

וויא דער שפריכט הארט זאגט „מענאל גיט גיפרוכט ווערן צו וואס מעקאן
 גיוואונט ווערן“ אזו איז מנשה גיוואונט גיווארן צו גיין מיטן אמאפ צו גישמיט
 צו גנבים און ראפאזיטקעס , און צו וואלנערין זיך אויף דיא פאלאטקעס פון
 אלע אמאפ הייזער , ביז מעהאט אים גיבראכט אין דער לעצטער טורמע פון
 וואנען מען האט אים גיטרעפועט , דאס איז אין בענעכספער טורמע , ווען
 מע איז פערזונקן אין גרויסע צרות דאן קאן דאס קלענסטע גוטע בענעכספער
 מאכן פריידן , און דערום האט זיך מנשה גיפרייט מיט דעם וואס גנעכספער
 טורמע שטייט אויפן שטאט , און מעהאט אים גיט בעדארפט דורך פירן
 מיטן אמאפ דורך די זעלבע גאסן אין וועלכע ער האט אמאחל וויא אפוקעט
 גילויכטן , וויא מעהאט אים שוין אן טורמע אריין גיפירט האט זיך ביא אים
 אנניע קוועלע פון מרערין גיפניט , ער האט זיך גיפיהלט נאהנט פון זיך
 דרעזעלין אויפן ערד קרייז , אבער ווייט פון איר וויא דיא הימיל פון דער ערד ,

דער צימער אין וועלכין מעהאט אים פאר שפארט האט פון אים אויס גילאשן דעם לעצטן שטראל האפענונג, דעם צימער האט מען שוין צוא גיברייט פון פריער פאר דעם שרעקליכן ראזבאניק מנשה בלומענקראנץ, און ווייל ער איז שוין איין מאל אנגלאפן האט מען שוין גימאכט מיטלען ער זאל שוין מער גיט אנגלויפן, מעהאט דעם צימער ארום גיזעהען עס זאל זיך אין אים אשפעלטעלע גיט גיפינען, אז דיא זאהנע זאל זיך פאר קיין פאל אין איר גיט אריין גינבענען, און דער צוא איין איינערנע מיר, אויך האט מען אים בקליידעט אז ער זאל זיך ארייר גיט קאנען טאן, מעהאט אים אן גיטאן קייטן אויף קייטן אויף דיא הענט און דיא פיס, דעם בגד פון דיא שארע גיזאנט האט מען אויף אים ארויף גיציגן, און מיט אונטער פירער האט מען אים אריין גיפירט אין דעם צוא גיציגטן פאקאיי פון וועלכין מעהאט מיט אנווילע צוריק ארויס גילאזן אצעהנדליג חורים, אפער זייערע מיט איז גיבלבין פרי מנשהען זאל ווייכער זיין צוא שלאפן, דער באכפ פון דעם צימער האט אים דעם אטום פאר נוכען, מעהאט בייא אים אפ גירויכט די פרייהייט צו אמהעמען מיט פרייע לופט מיט וועלכע גאט האט דיא וועלט ערפילט און יעדערין איז עס פרייא צו בקומען, און קיינער פאר שטייט דאס גיט וויא מתייער צו שעטצן, אונזער מנשה האט ערסט פאר שטאנען וויא מתייער דעם פרייען וואונדזך צוא שעטצן אפער ער האט אים שוין גיט גיקאנט בקומען, מעהאט אים נאך צום וואנט צו גיטמיט, און אז מעהאט זיך שוין מיט אים אלץ איספראנועט האט מען דיא איינערנע מיר צו גיהאקט. אזי! איך בין שוין פון אלעם בערויכט! האט זיך בייא מנשהען פון הארצין ארויס גירסין, זיינע פיס זיינען פאר ווגקען גיזארוין אין דיא קויט וועלכע האט זיך דארטן גיפונען, און דרום האט זיך אים גרייליך גיט גיזאלט אנדער זעצן, נאר דיא משא פון דיא קייטן האט אים מיט גיזאלד אראפ גיזעצט, אין אקליינע וויילע איז אים אויף דיא גיזאנקען אריבער גילאפן אלץ וואס עס האט זיך מיט אים דעם גאנצן לעבן גיפאסירט, זיינע גילקליכע צייטן און זיינע אונגליקן, ער האט גישריען פון גרויסע שטערצן, "איך וועל פון זיך אללין מאכין איין ענד! — האט ער גיזאנט — איך וועל זיך דעם לעבן אנועק נעמען און דאן וועל איך מיט איין מאל בעפרייט נוערן פון מינע צרות, אדע מיין טייערע דרענעלע! אדע, פאר פלייב שוין דוא אללין אויף דער וועלט וועלכע איך ווינש דיר לייכטן און וויא זי איז פאר מיר פינשטער גיזעזין, דוא וועסט שוין מיר לעבעדיג מעהר גיט זעהן! מנשה האט זיך גיזאלט אויף שטעלין, נאר דיא שווערע קייטן האבן אים דער מאנט אז ער קאן זיך ארייר גיט טאן, דאן האט ער גישריען: אזי ווייא איז מיר! אז אפילו פון דעם פערענגיגן בין איך אויך גירויכט, איך קאן זיך דעם טויט אויך גיט פאר שאפן ווען ער איז מיר גיטיג, איך וואלט מיט מינע אייגענע הענט מיין זעלע בפרייען פון איר גיפיינקנים, זיא וואלט זיך אפ גרייכלען פון מיין קערפער מיט דיא יסורים צוא זאמען, נאר דאס איז שוין מיר אויך אונגעגלייך

אונגעגליך צו דער לאנגען, גאר גלייך האט זיך מנשה איבער צייגט. וואס האב
 איך דא גינאלט טאן? — האט ער צוא זיך גינאלט — אזאך וועלכע איז בייא
 אונז פאר באמין, וועלכעס וואס דאס איז גירעכניג פאר אקאפמאלגע זינד,
 גיין! איך וועל דאס גיט טאן, איך טאג אין אנעלכע יסורים פיל טעג ליגן,
 גאר וואס בייד איך. אייניגע טעג? וויפיל קאן איך אויס האלטן אין זא איין
 לאנגע? מיין לעבין טאג זיך שוין אין שטונדן ציילן, איך קאן נאך גור אייניגע
 שטונדן לעבין אין דיין שטיק שטאף, מייע גינליטן זייען צו היצט אונ דער
 שטאף שטיקט מיר, איך וועל שוין פיל גיט ציהען, מעדארף זיך האמש ארום
 זעהען וואס איך האב אויף מיין לעבין גיטאן, מעדארף פאר פערטיגן דיא
 אטמאטן וועלכע איך וועל אום גינאלט דארפן אפ געבין פאר דעם ריכטער
 פון דיא עוויגע וועלט!...

שוין צייט גיהאלפן צוא ווערן.

עס גיבט אומגליקן וועלכע ערצינדן דיא הארץ מיט ברעניגדע ליידן
 אבער גור אויף דער הייסער וויילע, אונ וויא גור דער אונגליק גייט דורך דורכין
 קילשטאק פון דיא צייט, ווערט עס אפגיקלט אונ ביקליכטיים פארנעסין, אבער
 גיט אלע אומגליקן קאן דיא צייט קולין, דער אומגליק וועלכער איז גיט
 סאסערעדאטאצט גור אויף דיא צייט אין וועלכע ער טרעפט זיך, גור ער פירכטעט
 אויף עוויג, אויך דעם אומגליק וועלכין מעהאט אויף זיך אליין גיבראכט, אט די
 אומגליקן קאן דיא צייט גיט היילן, אין געניגט הייל וואס מער צייט מעליידעט
 פון אים אונ סעהאפט ווייטער צו ליידן קרייגט עס אלץ נאך מער, אויך קאן
 מען זיך אליין גיט שיינקען דעם אומגליק וועלכין מעהאט אליין אויף זיך גיבראכט.
 אונ אזוי איז עס גינען מיט אונזער דרענלין דער פערלויף פון מער אלעס
 איין יאר האט איר גיט גיבראכט קיין היילונג, אין געניגט הייל עס האט זיך בייא
 איר פערברייטערט דיא וואונדן אין הארצין זעהענדיג טאג פאר טאג דאס איר
 האפענונג איז פאלש, איר טייטער מנשה קומט גיט, אויך איז פון אים קיין
 שפור גיט צו דער גיין, אונ דיא מיהע וועלכע מעהאט אנגינענדיגט אים צו דער
 גיין איז אומאנאסט גינליבין, עס איז פון מנשהען קיין סלידא גיט גינען צו ער
 פארין אויך האט איר גינרעזט דער סאנעקט דאס זיא האט דאס אליין אויף
 זיך גיבראכט, היינט ווער ווייטט וואס מיט מנשהען האט זיך גיטראפן? זיא
 האט איבער גירעכניג וואס גור מעגליך איז, עס האט איר אפטער בעזוכט דער
 גינאנקען „פילייכט לעבט ער שוין מער גיט“, אונ דער גינאנקען האט איר וויא
 מיט אפיל דיא קאפ דורך גישאסין דאס האט אויף איר גינארפין אפהלה אונ
 מויט שרעקענעס, אונ ווען זיא פלעגט דיינקען דאס ער מוז ליידן הונגער אונ
 קעלט מיט שאנדע פלעגט זיא זיך דער מיט שוין מרייטטין, אביא ער לעבט
 איז דאך מיגליך ער זאל אטאל קומען, היינט פלעגן איר גאר ווילד פערברעד
 מענטשן שיטן ואלץ אויף דיא וואונדן, געדער האט איר פאר גיהאלטן דאס
 וויא

וויא אזוי האט זיך גאר גיגלויבט אויף מנשה'ען דאס ער זאל זיך פער אומצוקוקן מיט איין פערמאדע פרוי, דאס אלעס האט איר צו דער ערד פערבויגן, וויא האט נישט גיקאנט דא קאפ אויף הויפן איין מענטש'שין אין גיוקט אונצוקוקן פון שאנדע, ווייל זי האט גירעכנט איר אירמאדע פיר דעם גרעסטן פערברעך דערום האט זי גימיינט אז אלע קוקן אויף איר וויא אויף איין פערעקטומפניצע, וויא אויף איין טיראנישע פרוי וועלכע האט מיט איר גיפט איר מאן אין צרות פאר טריבן, אדער גאר פון דער וועלט אויף יענער וועלט ארויס גיאנט, אירע אויגן האבן נישטאלס גיטריקנט, עס איז גיווען צו בעוואונדערן דאש קיין מרערין האט זיך בייא איר אונטער דא לאנגע צייט נישט אויש גישעפט, זי איז קיין טאל פון איר צימער נישט ארויס זי האט זיך קיין מאהל נישט אנגיציגן, בייא איר איז גאר פשוט גיווען „כאשה חנוכה שקל על בעל נעוריה“ דאס הייסט „וויא איינע צערמליכע פרוי נאכערט גאר איהרעם גימאדעלע דעם יונגער“, גאר וועמען עס איז אטאכע צו טאן איז זי גילאפן וויא אהירש און זי איז נישט מיר גיווארן גוטעס צו טאן, זי האט נישט גיווארט ביז מעהאט פון איר גיפאדערט אטאכע, נור זי האט זיך אליין אנגישלאגן יענעם צו העלפן אין זיינע גויט'ן, דערום האט זי אפט דא טורמע בעזוכט ווייל דארט'ן פלעגט זי אפט גיפניען ועלכע וואס גייט'ן זיך אין היילפע.

איין מאל שבת נאך האלפן טאג אלעס דרעזעלע האט זיך צו גיקריבן דא טורמע צו בעזוכן, האט מען איר אנגיאנט דאש מעהאט הייטע פיל אידן מיטן אטאפ גיפראכט, זי האט זיך שבעתדיג אנגיקליידעט און איז הייליג גיגאנגען אין טורמע מיט דעם גידאנקען דאס פיליכט וועט זי אפעס וועמען קאנען העלפן, דורך יעדער גאס וועלכע זי איז דורך גיגאנגען איז מען פון דא היינער ארויס גילאפן אויף איר צו קוקן „אט גייט דרעזעלע דא וואלטהעטיגע, גיויס וועמען אטאכע צו טאן“ — האט יעדער גיאנט — „גאט מאן איר שוין ענטפערן ער זאל איר צו שיקן דעם וועמען זי נאכט צו זעהן“ מיט דא ברכה האט איר יעדער בעגלייט, און זי איז מיט גישווינטע טריט גיגאנגען דא קאפ אראפ גיאזן, אין איר הארץ האבן אירע שפירונגען גישטורעקט אירע גיפילן האבן גיקאכט וויא אקעסיל, און נישט וויסנדיג דא אונזאכע האבן אירע אויגן גיפליקט טרערן, אירע ליפן האבן זיך גישאקילט ווייל זי האט אפ גישטאט איין גיבעט מיט דעם אינהאלט: א גאט! מיין טייערער מנשה איז פיליכט אויך ערגעץ אין אטורמע איין גישפארט, אדער ער ליידעט אנדערע מאנגלען הונגער און קעלט און שאנדע אויב ער לעבט גאר, בעט איר דיר ליבער שפעטער! דאס זאגליך וויא איר בעמיהע מיר גוטעס צו טאן מיט לידיגנע זעלין זאגאלסט דא צו שיקן היילפע דורך ערפארעמליכע מענטש'שין צו מיין מנשה'ען! וויא זאלן אים פון זיינע גויט'ן אויס ציהען, און איר זאל דער לעבן זיין לויבטיגן גיוקט אונצוקוקן!... אה גאט! עס איז שוין צייט מיר צו ענטפערן

ענטפערן! ... מיט דיא גיבאנקען איז דרעזעלע גיבאנקען צום טורקע ביי זיא איז דורכין טוער דורך.

(35) דער שטודירען מוז אין גידיים בלייבן.

וויא מעהאט מנשהען אין זיין צימסער פערפאקט, האבין איינגע סאלדאטין גיזאנט פאר דעם גאצאלניק פון טורקע אויף פאר דעם סלעדעוואטעל — וועלכער איז גלייך גיקומען וויא מעהאט אים אנגיזאנט דאס מעהאט דעם אנמלאפענעם מערדער גיבאנקט: אז דער רעסטאנט איז נישט דער זעלבער פלומענקראנץ וועלכער איז אנמלאפן, און אויף אלע רעסטאנטין האבין דאש זעלבע גיזאנט, דער סלעדעוואטעל האט גלייך וועגן דעם גימאכט איין פראמקאל און האט גיזאלט דיא עדות וועגן דעם אויס פרגעגן, ער האט גישיקט נאכין שוויאשצעניק אויף נאך דעם ראבינער וויא זאלין שווערין מיט דיא עדות, און וויא דער ראבינער איז אין טורקע גיקומען און האט זיך דער וואוסט אז מעהאט דא גיבאנקט זיין גוטן פריינד מנשה פלומענקראנץ, האט ער גישווינד אפ גישווארן מיט דיא עדות און איז גלייך גיבאנקען איבער קוקן דיא פאפדין פון מנשהעס דעלע, ער האט דארטין גיזעהן מיט וואס מע אפוינאיעט (בעשולדיגט) עס, אויף האט ער גיפונען דעם בערלינער פראפעסערס דאסטאווערענע אז ער האט גישטודירט אין מעדיצינקען פאקולטעט דעם נאנצן יאר, ער האט גלייך פארשטאנען וואס דא איז פאר איין מעזות, און ער האט דאש דעם סלעדעוואטעל גוט ערקלערט, אז דער מערדער האט זיך נאר גיפאלזענעט מיט מנשהעס פאקפארט, אויף האבין אלע עדות גיזאנט אז דער איז נישט דער זעלבער וויא זענער מערדער, און פון אלץ האט דער סלעדעוואטעל ערקאנט דאס דער מנשה איז נאר קיין פארברעכער, נור דער מערדער האט גיזינדיגט אויף מנשה'ס רעכנונג, דערום האט דר סלעדעוואטעל גיהייסן מנשהען גלייך בעפרייען, און האט גיהייסן מעזאל דעם אישכאריציק ארעסטירן ווייל ער האט אמערדער ארויש גיגעבן אפאספארט אויף אפרעמדין נאמען, דער ראבינער יצחק לעאנמאל איז וויא אפיל פון בויגן גילאפן מיט דיא בעדינטע פון טורקע צו עפענען דיא מיר פון מנשהעס גיפיינקיש און לייז צו לאזן אים פון דיא שווערע קייסין, וויא מעהאט אנגיהויבן אפ צו שליסן דיא מיר פון מנשהעס צימסער האט זיך גיהערט מנשהעס שטים פון אינעווייניג מיט דיא ווערטער: וויא איז מיר! איך האב שוין גיהאפט דאס מיין ענדע איז נאהנט, דאס איך וועל שוין דער שטיקט ווערן אין דעם פינקטערין קבר, אבער ניין! מעוויל מיר נאך מאטערין, מע עפינט לעצט דיא מיר און איך וועל זיך אפ פרישן מיט פרישן לופט, אגאט! ווער ווייס וויפיל איך וועל זיך אנמאטערין ביי דער טויט וועט מיר בעפרייען! ... דא געמט מען מיר אויפן דאפראס, ווער ווייסט וואס פאר אשולד מיין שווער האט אויף מיר ארויף גיזאפן? ... "ניין גיין!" האט דער ראבינער פון דרויסן גישריען — "מע געמט איך נישט אויפן דאפראס, נור

מעפענט אייך דיא מיר אום פרייא צו לאזן אונ פון דיא ליכטיגע וועלט עמנאם
 פערנעגן צו גניסין, דיא מיר האט זיך געפונט אונ דער ראבינער איז צו
 מנשהען צו גילאפן אונ איז אים אויפן האלז ארויף גיפאלן אונ פאר פריידע
 האבן ביידע איין ווארט גיט גקאנט אום ביידן נור מיט איינעם לאנגען קוש
 האבן זיך דיא פריינד בעוויידקט, דיא דינער האבן זיי דער מאנט אז עס איז
 גייט פאר דער דיא קייטן אראפ צו געמען פון דעם אונשולדיגן ארעסטאנט,
 דיא קייטן זיינען ארונטער גינומען גיווארן אונ מנשה מיטן ראבינער זיינען
 אויפן הויף ארויס, יעדער מענטש קאן זיך פאר שטעלין דיא פריידע וועלכע
 מנשה אייך דער ראבינער האבן דאן גיהאט, מנשה האט זיך גיפרייעט מיט
 דעם וואס אין איין אויגנבלק איז ער אים גלייט גיווארן פון מיט צום לעבן,
 ער איז דעם ראבינער אויפן האלדז גיפאלן אונ האט אים בעשאטן מיט
 קישונגע אונ פריידן טרערן האבן פון אים גיפלישט וויא פון אקטואל "אייך וועל
 עס אימער גיט פערנעסן דאס וואס איך האט מיט מיר הייטע גיטאן" האט ער
 גיזאנט צום ראבינער, אונ דער ראבינער האט זיך גיפרייט, ערשטינס דער
 מיט וואס עס האט אים גינאלטן מנשהען אמזכה צו טאן, אייך האט ער גיוואוסט
 וויא דרעזעלע טרויערט נאך מנשהען, היינט וויא גרויס וועט דאס זיין איך
 פריידע ווען ער (דער ראבינער) וועט צו איך מנשהען פריינען גאר אום גיריכט,
 דער ראבינער האט אריבער גישיקט צו היינע נאך קליידער מנשהען איבער
 צו קליידן, "וואו זאל איך יעצט גיין" — פערענט מנשה — "ווען איך בין דורך
 אייך אים גלייט גיווארן פון דעם שולד וועלכין מיין שווער האט אויף מיר
 גיבראכט פירכטע איך זיך פויליכט וועט ער אויף מיר אויף דאס גיט אשולד
 ארויף ווארפן אונ דערום מוז איך גלייך ווייכן פון היר, אונ איך וועל זיך גיט
 קאנן זעהן מיט מיין טייטשע דרעזעלען!... א דער ראבינער האט ער קאנט
 פון מנשהעם בייד, אז ער ווייס גאר גיט פאר וואס ער איז גיזעסן, אונ איז אין
 דעם חישד זיין שווער אונ שוויגער, אונ אויך ווייס גאך מנשה גיט אז עס איז
 שוין ערקלערט גיווארן זיין אונשולד דאס יענע פערעמדע פרויא איז גאר זיין
 מוטער גיווען, דאס אלץ האט דער ראבינער פארשטאנען, אונ ער האט זיך
 דאמיט גיפרייט, ער האט אים קיין נאך גיט אום גיזאנט אום דעם מנשהעם
 פריידע זאל גרעסער זיין אלעס ער וועט דרעזעלען דער זעהן, אונ וועט זיך
 דער וויסן דאס זיין אונשולד איז איר שוין בעקאנט, דער ראבינער האט מנשהען
 גיפערענט: "אייך האב גיזעהן אין דיא פאפירן פון איינער דיעלא דאס מעהאט
 אייך פון ברלין גיבראכט, איך האט דארטן דאקטער גישטודירט?" יא איך האב
 שוין צייט אינאר גישטודירט דאקטער אין ברלין אונ איך בין שוין גאנץ ווייט
 אריין גיפארן, נאר דיא סיבה האט מיר גאר צו מישט, איך ווייס יעצט גאר
 גיט וואו איך זאל זיך קערן?

איך וועל מיט אייך גיין צו איינער פרויא אונ שווער אונ שוויגער, — האט

צו אים דער ראבינער גיזאנט.

איך פירקטע זיך פאר זיין — זאגט מנשה — פילייכט וועלן זיין מיר ווייטער געהאנדלען וויא פארקער.

ש'רעקט אייך גיט — זאגט דער ראבינער — איך וועל מיט אייך גיין אונז איך וועל צו ווישן אייך פרידן שליסן.

אבער פארקער מוזט איר מיר צו שווערן אין גאטס נאמען דאש איר זאלט מיין שטודירן אין פ'רלין אין ג'היים האלמין, איר זאלט דאס פון אייער מונד גיפאנדין ארויס זאגן, ווארום איר וויסט דאך דאס מיין פרויא וויא אויף אייך עלטערין זיינען אלט מאדעם גיזאנהען, אונז ווען זיין וועלן זיך דער וויסן פון מיין שטודירן וועט זיין דעם צאריין אויף רייזין, אונז אויך וועט שוין מיר אונטעגליך זיין פון זיין ארויס צו רייסן מיין שטודיום צו ענדיגן, זעט איך געט אייך שווערעם עס מיר צו — האט מנשה דעם ראבינער גיבעטן. איך שווער פריי גאט דאס איך זאל עס פאר אשטריינגן ג'היים האלמין, האט דער ראבינער גענטפערט — נאר זיין וועלן דאך איך גיט וועט פ'רעגן וואו איר זינט דעם יאר גיטען, וואס וועט איר זיין ענטפערן?.

איך וועל זיין וויא עס איז פאר שווינדלען, אבער פון שטודירן טאר איך זיין פאר קיין פאל גיט ענדעקן, אונז ווען עס וועט מיר יעצט גילטן מיט אייער הילף מיט מיין פרויא אונז אייך עלטערין פרידן צו שליסן, וועל איך דא איר גיט פיל פאר זאמען, איך וועל נור אפאר מאנהייטן פאר בריינגען אונז נאכהער וועל איך אים ג'היים ווייטער קיין פ'רלין רייזן מיין סטודיום צו ענדיגן אונז איר זאלט דא ג'היימנס היטן ביז איך וועל פון פ'רלין דאקטער אראפ קומען אונז אזוי ריידינג זיינען זיין איבערין הויף פון טורקע ארום גיזאנען, ווייל מנשה האט ערווארט עס זאל אונטער גישריפן ווערן זיין געפרייאונגס קארט.

(36) פ'ריון שבוים.

ד'רעזעלע איז געבאדן מיט איר פאר גיטערט הארץ ציין אויפן הויף פון טורקע, דא קאפ אראפ גילאזין אונז פערטיפט אין אייך טרויעריגע גידאנקען, מיט אמאל האט זי איר קאפ אויף ג'הייבן אונז זי האט גלייך דער זעלן וויא דער ראבינער מיט מנשהען שטייען געגן איר, דיע פלוצלינגע ערשיינונג האט איר דא אויגן פארבלאנקט, זי איז פאר גראס פריידע גיבליפן שטיין אויפן ארט וויא אזוי גיטערטע, אונז זי גלייך איז מנשה גיבליפן שטיין וויא אשטאמוע פאר פריידע אונז שרעק, נאר דער ראבינער האט זיין ערמינטערט מיט זיין גישריין: איר גליקליכע פאר! פערבריינגט גיט אייערע גליקליכסטע זעקונדן אין שטיל שווייגן! דא האט ד'רעזעלע פערשפרייט אייך הענט צום היסטעל אונז האט אים גישרייען: א גאט! דא האסט מיר גענטפערט! אונז נאכהער זיינען זי פריידע זיך גיפאלן אויף דא העלדנער אונז האבן זיך אויף גקלאמערט וויא איין קערפער מיט אלעגאנץ הייסן קוש אונז זייערע פריידן טרערן האבן זיך צו זאמען גישיקט אויף זייערע גיזאנען, מיין טייערער מנשה! מיין ליבט אונז מיין הילף! האט

האט דרענעלע גישריען פאלגנדיג אים צו דיא פיס — פערצחניע מיר מיין לייכטזיגיקייט! דורך מינע גארשקייט האסטו גיוויס פיל גילטיגן, איך האב דאס אפער נישטאן אונטערנדיג... איך האב גיט גיוואוסט אז דאס איז דיין מוטער... אפער פערצחניע מיר דערויף וואס איך האב זיך אונטערשטאנען דיר צו פערדאכטן... „מנשה האט איר אויף גישטעלט אונט האט אויש גישריען: „מיין ליבע דרענעלע! מיין איינציגער טרייט! איך בין יעצט אין צווייגען גליקליך! מיט דעם וואס איך זע דיר מיין זעלע! אונט אויך האב איך גיפונען דיין הארץ איפער געבין אונט טרייט צו מיר, דוא ווייטט שוין מיין אונטשולד!... „דיא גליקליכע פאר האבן זיך ווידערס אונטגארעמט אונט הערויסגיבראכט פריידן ווערטער, גאר ווער איז דאס אים שטאנדע אויס צו שרייבן דיא רירנדע פריידע שצענע וועלכע איז דארטין גיווען, מיר קאנען זיך נור פון דעם פארשטעלין וויא טראגאמטעלע דיא שצענע איז גיווען דאס זאגאר דיא סאלדאטין אויך דיא מערדערשע רעסטאנטין וועלכע זיינען דער בייא גישטאנען זיינען אויך גיט גילבליבן גליקליטיג בייא דיער שצענע, אקוועלע טרערין האט זיך פון זייערע אויגן ארויס גינאסן, אונט עס איז דער בייא פיל פריידן טרערין פאר גאשין גיווארין.

אונטער גייע גליקליכע פאר פאלג זיינען זיך גינאנען מיט דיא בעגלייטונג פון דעם ראבינער פון טורמע צו הויזע, פון אלע הייזער איז מען ארויס גילאפן אונט פאר פריידע האט מען מיט דיא הענט גיפאצט, אונט גיט וויסנדיג וואס צו טאן האט מען מיט איין קול פון אלע ווייטן גישריען צו זייא „מזל טוב! מזל טוב!“ בייא יעדן האט זיך פון דיא אויגן גיקיקולט טרערין פאר שמחה, יעדערין האט דיער גאסט שטארק אינטערעסירט, אונט יעדער האט זיך גיהילט צו דער מצוה צו לויפן אגזאגין אין אשר יעקילס הויז פון דעם גיט גיריכטן גאסט, די גליקליכע פאר זיינען אויך פערפריא גינאנען דיא הויז פון שטעריל דעם שוחט, אונט שטעריל איז אויך גלייך צו זייא ארויס גילאפן מיט אגיסאכט פריידע אונט איז מנשהען אויפן האלדז גיפאלן אונט האט אים גישווארין בייא בארד אונט פיאות; דאס ער האט צייט זיין לעבין גיט גיהאט אזא אשמחה וויא איצטער מיט זיין צוריק קומען, מנשה האט אים פאר זיין סאצוואוסטען גידאנקט אונט האט גיזאגט: דאס ער האט נאך גיט פאר געסין דיא מוצה וועלכע שטעריל האט מיט אים נישטאן פאר זיין אנטלויפן מיט דיא עטליכע רוביל וועלכע ער האט אים גיגעבן, ווען דיא פאר פאלג זיינען צו הויזע גיקומען האבן זייא שוין גיפונען דיא שטוב גיפאכט מיט מענטשין, ווייל יעדער איינציגער האט זיך מיט מעשהען גיפרייט, ער איז גיליבט גיווען פון אלעס, אונט מיר קאנען זיך זעלבסט פארשטעלין דיא פרייליכע שלום עליכם וועלכע מנשה האט געקומען, עס איז דארטין גיווען פריידע איפער פריידע פיל גיווייגט אונט גילאכט, עס איז דארטין ווידער האלט גיווארין דיא גאנצע שצענע פון מנשהעס מוטער וועלכע איז זייא פאר גיקומען אלעס איין פרעסדע אונט סעהאט דאס דער ציילט אין פריידן, אונט תענעלע האט אויך

אויך גיבונט שפילן דיא ראלע גלייך מיט אלעמען .
 אין דעם זעלפן טאג וואס דיא שטאט האט גיקאכט מיט דעם נאכט , וואו
 מע איז גיגאנגען און גישטאנען האט מען אדן גיהערט וויא מעדערציילט מיט
 פריידע דיא ניסים וועלכע גאט האט גיטאן מיט דיא פרוכע דרענעלין און גראדע
 אין דער וויילע וואס זיא איז גיגאנגען אין אדבר מצוה , אין דעם זעלפן טאג
 איז אפיסיל דיא שמחה פארשטערט גיורארין דורך דעם וואס מעהאט פון גלער
 הויט דעם איסכארשציק אין בייטין אראפ גיפירט אין טורמע , בייא נאכט איז
 גלייך גיורארין אנרויסע אסיפה , דיא ראפוטאמין האבין גישריען אז עס איז
 ארציקה פון אשטאט אז דער איסכארשציק זאל ליידין פאר קהלשע אנטערסין
 און מעזאל אים לאזן פאלן , אס פן נועט דאך ביינער גיט וועלן זיין קיין
 איסכארשציק (!) האבין זייא גישריען — און פון דער אסיפה איז ארויס ...
 דיא פאר שטייט וואס מיין ליבער לעזער ? מן הסתם אז מעזאל מאבין אקראכע
 אויף גאזע , און אז דאס האט אויך גיט גיקלעקט האט מען גיקלאפט דיא אריינע
 אידעליד איבער דיא פוסטעקעשענעם מיט ראסקלאדין , און מע איז אויפן לאנד
 אויך ארום גיפארין אויף דיא מצוה פדיון שבוים , און דער איסכארשציק איז
 גיגליבין איין איסכארשציק דען ער איז באלד פרייא גיורארין , — און אין דער
 אמת וואו איז דער יושר מעזאל לאזן פאלן אסענטישין איבער קהלשע גישעפטין ?
 ער איז דאך פארט איין עוסק בצרכי ציבור (פאמונה ?) , איי פאר וואס האט ער
 אין קהל גיט אפינגעבין דעם פינף און צוואנציגער וועלכין ער האט פארין
 פאספארט גינעקען בייא דעם גנב ? דאס איז טאקע אקשיה , און דער
 תירוצ איז גאר דער פארציטיגער עבדים היינו ... דאס הייסט : מיר זיינען
 אסאל גיווען קנעכט צו פרעהן , און היינט דינען מיר פאנשציונע צום
 איסכארשציק און ראפוטאמן .

(37) דאס בעקלאנגן.

זימל ווייגשטאקס פלוצלונגער פערשוואונדין ווערין איז בייא אלעמען איין
 דעמאל גיוועזין , ביינער האט גיט גיוואוסט וואו ער איז אהין גיקומען , מאנכע
 האבין גיואנט דאס ער איז פון הארץ קלעמענעם פון דעם וואס זאגנשיין וויל
 שליסן מיט רעבעקין איין אנדער פארטיי אנטלאפן גיורארין , אום זיינע אויגן
 זאלן גיט זעהן זיינע שטערצין , און מאנכע האבין גיואנט דאס ער האט זיך
 גיוויס דער טרונקען פון שטערצין , און אטייל האבין גיואנט , דאס ער האט
 זיך אומגערין דער טרונקען , און יעדערער נאך זיין שיטה האט גיהאט גינוג
 ראיות צו בריינגען .

אלע מענטשין וועלכע האבין אים נאר גיקאנט , אונטער וועלכע עס וואר
 אויך אינגער מנשה פלומענקראנגן , האבין אים שטארק בעדויערט , אבער מער
 פאר אלעמען האבין נאך עס זיינע עלטערין און אויך רעבעקע גיקלאנט און
 גימיינט , דיא עלטערין וויא נאך אטייערין פן יחיד , און רעבעקע וויא נאך
 אנליבמן

אנליקטין האבין מיין טרערן פערנאסין, דיא אויגן האט זיי גיטניקניט, און האבין פאר זיך קיין טרויסט גיט גיפונען.

זינע עלטערן זינען פון יסורים גראח און אלט גינארין, און האט אברהם ווינשטאק איז נאך אמיטעלער איד גינען איז ער פון זיין צרה גינארין איינזיפירן אין דרייגען איז גינער האט אים גיט דער קאנט, שרעקליך און שווערליך איז גינען צו זעהן ווען זיין מוטער ליפישע פלענט גיין אויפן גאס און פלענט דער זעהן אייגעס פון איר זימילס חבירים, זיא פלענט דיא הענט פאר ברעכין און דיא האר פון קאפ רייסין און פלענט שרייען מיט אלע קרעפטן: וואו איז מיין קינד! ... וואו איז מיין קינד! ... וואו איז מיין טייערער בן יחידיל ... וואו האבין זיך דייגע ביינעלדיך פערנאלגענט! ... איך האב דאך דיר מיט טרערן אויס גיבארין! צעהן קינדער האב איך בעגראפן ביז איך האב דיר מיין איינציגין טרויסט דער הארט אויס צו האדענען! איך האב גיהאפט פון דיר גחת צו האבין, איך האב גיהאפט אז דא וועסט זיין מיין טרויסט צו דיא עלטערע יארין ... אלע האבין מיר מקנא גינען אזא אנגלדערנע קינד, אפער וואו ביזטו איצטער מיין גחמה! ... ווער האט דיר פון מיר אפ גיריסין? ווער האט דאס אפ גיפליקט דיא פלום פון מיין הויז? און אזו פלענט זיא אין מיין גאס שרייען ביז זיא פלענט אין חאלאשעת פלייבין, אלע פרויסמאטס וואוינאנדיג, (דער בייא שטייער) בייא די שווערליכע שצענע האבין מיין טרערן פערנאסין, און אזעלכע שצענעס פלענט זיך אפט טרעפן.

נאך ביטערער פאר זינע עלטערן איז רעבעקין גינען, דען זייא האבין לכל הפחות זיך גיקאנט אויט ווינען זייער פארביטערטע הארץ אפער רעבעקע האט גימוזט אין זיך אירע וואונדערן שטיקן, אין דער שטיל פלענט זיא זיך אויס ווינען, זיא פלענט גיט ווייניג ליידן פון איר פאטער ווען ער פלענט איר גיפנען פערנוויינט, עס איז איר פינשטער גינען אין אלע ווינקעליך זיא האט זיך קיין ארט גיט גיפונען, דיא בעסטע צייט איז בייא איר גינען ווען זיא פלענט זיך אריין חאפן בייא אברהם ווינשטאק אין הויז, דארטין פלענט זיא איר פער ביטערטע הארץ אויס גיטן מיט טרערן צו נאמען מיט זינע עלטערן, זיא פלענט זיך מיט זייא מעשטין דיא קלאג, דען יעדערער פון זייא האט אלץ גינאנט אז אים איז דיא קלאג גרעסער, און רעבעקע פלענט איר קינה קאנצין דער מיט: אייער פראך איז נאך גיט גלייך צו מינעס, איר זייט שוין בעיאהרדטע סענטישין דיא וועלט האט שוין איך גישטייכלט ביינענען מיט אזא קינד, אפער מינע זינע יארין זינען פערשניטן, איך האב נאך קיין ליכטיגקייט אויף מיין לעבן גיט גיזעהען און וועל שוין גיט זעהן, דיא יארין מיט וועלכע דער שפעפער וועט מיר שטראפן צו לעבן אויף דער וועלט וועלן מיר פינשטער און ביטער זיין, מיין טרויסט איז נאר דיא גראפע, אפער ווער ווייס אויף וויא לאנג מיין דעקעט איז צו מאטערן זיך אויף דער וועלט! ...

און אזו האט זיך פריי זיין דער מרויער נישטארקט פון מאג צו מאג, דען וואס ווייטער איז אלץ שוואכער גיווארין זייער האפענונג אויף זיכילס קומען.

זאגנדיג האט זיך מיט רעכעקען מיט אלע מיטלען גימאטערט איר צו בערוהיגן און זאל איין שטיממען צו נעמען דעם דאקטער סלוצקי, אמאל מיט גוטן אמאל מיט פייזן, אבער זיא האט עס גאר נישט גיוואלט הערן, דערום האט ער גיטראכט דאס צו לאזן אין לאנגן באנק און מיט דער צייט וועט זיא שוין צום שכל קומען.

(38) ארייער פלאן

נוא וואס הענעלע? — האט שמעריל צוא איר גיזאנט — א מורא אראפ א מורא ארויף, פון זימלען זינען מיר ב"ה פטור גיווארין, צווישן ראבינער מיט זאקנשינען איז שוין גיווארין אקריג אלץ וויא מיר האבן גיוואונשן למזכות תקאראבקע, מיר זינען שוין פאלד פארטיג גיווארין מיט אלע אוגזרע שונאים, מיט אמאל — נובא חמן... איז גיקומען מנשה, אמפלה וואלט איה זיך שוין ריכטן ער זאל אהער קומען, דוכט זיך איה האב גוט פאר פלעקילט, נאר אז נאט וויל נישט איין עצה ואין תבונה, נאט רייצט זיך מיט אונז, מן הסתם נישט אויסקומט, עס איז אסימן אז מיר זינען נאך מיט אלימען נישט פרום, איה פארשטיי אפילו נישט מיט וואס? איה האב זיך שוין פון לאנג אן ארום גיטאפט און האב אויף זיך קיין עבירה נישט גיפונען, איה האב איבער גיזעהן מייע מוזות מיטן אמת זאגנדיג האב איה גיפונען איינע א פסולע און איה האב איר אום גיבטן אויף אנזייע, היינט האט שוין נאט צו מיר גאר נישט, נאר מאמער ביזטו עפעס זינדיג? זיין זיך מתודה נישקשה פאר מיר שעם זיך נישט.

איה זינדיג? — האט הענעלע גיזאנט — איה ווייס נישט מיט וואס, דוכט זיך אז זיא ארימקע פחורים עסין חאפ איה זיך אלע מאל דער לאנגען, איידער זיא מאדין טוען זיך נאר אריר, נישט אזויס גירעט זאל זיין איה דאכין אלע מאג, און אז דער סמאמריטיל איז גיזאנגען קלייבין התימות צוא מאכין דא פאר מידליד אקלאס האב איה דעם טאמין נישט גילאזן סתמקען, נישט אזו וואס איה האב נישט פאר גונען אז איין ארימקע מיידיל זאל וואס קאנען, וויא הייל פון פרוםקייט, מעוואלט דאך דארטן צו לאזן ווערן, איה זאל זאגן אז דאס איז עפעס איין עבירה; דאס ווען מען דער לאנגט אפריץ אין פאקיי פארטער סאמפאנגער איז גיוואונליך וויא אפריץ און בפרט אשינע מיידיל, אין אפרנסה קאן מען דאך אזו גראב נישט זיין מעקאן דאך נישט אנטלויפן מען מוז אלץ מקבל פארהב זיין נאט וועט דאס גיוויס פאר אוינד נישט רעכענען.

אבער דוא ווייסט הענעלע — האט שמעריל גיזאנט — אז מיר קאנען אומגליקליך ווערן, מנשה וועט מיט דער צייט אויך דער גיין אז מיר האבן א נד גיהאט אין זיין ארויס מבייבין, ער וועט דער גיין אז דער בריה וועלכער

אזו צו זיין מוטער און גיקומען זיא זאל גלייך אפ פארין וואקסט דאס פון אונז , אויך וועט דאך ארויף אויפן טעלער אז דיין מאטע איז אים גיט גילאפין זאגן מיט פאלצנע ווירא איה האב אים גיזאנט , עס האלט מיט אונז נאגן שטאל . שלעכט איז שלעכט גלייך — זאגט הינענעלע — אונ ווירא קאן איה דאס צו זעהן מיין שוועסטערלס נחת , זיא קוועלט דאך אין פערנגניגן , אונ צום פארהיבול איז מנשה נאך שענער גיזאנט ווירא פריער , היינט רעט ער דייטש גיזייכניט , וואו האט ער דאס גיקאנט זיך אויס לערנען ? . צו דער גיין ביירא אים וואו ער איז דעם יאהר גיוועזן איז בשום אופן גיט , וואס דרעקע מאטערט זיך גיט אויס ביירא אים צוא דער גיין אפער ער זאגט איה אויך קלארע תשובה , ווירא איינער פרגענט ביירא אים וואו ער איז דעם יאהר אויסן גיוועזן , ווערט ער רויט אונ הייבט זיך און צוא מוטלען מיט דיא רייד , דא זאגט ער אין דער שטאט אונ דא אין איין אנדער שטאט , אונ קיין אמת איז גיט צו דער גיין , איה רעכין מעדארק נאר אויף אים אויס מראכטין אז ער האט זיך ערנען גיטויפט , אפער וואלט דאס העלפן , מענעט דאס אויף אים גלויבן ווייל ער זאגט גיט וואו ער איז גיווען אונ ער ווערט רויט ווירא מען פרגענט אים דאס .

גיין גיין — זאגט שטעריל — דאס איז קיין פלאן גיט , מענעט דאס שוין אויף אים גיט גלויבן , גור הינענעלע דו גרייט אקארסט און דעם גראסן , ווערדיי דיא קאפ וועט אויף מיר גיט זיין איה וועל עפעס אויס זוכן אנזעס פלאן , מנשה וועט דא קיין טון זאלן גיט אויף עסן , מיין גיט דיא וועלט קאנצעט זיך שוין , גישקשה שטעריל לעבט נאך .

אין עטליכע טעג ארום האט שוין ר' שטעריל ביירא הינענעלן אהיפשע מטבע גינוסען „אפלאן האב איה שוין אונ מאקע אנזייכניטן“ — האט ער צו איה גיזאנט — דוא וועסט אללין זאגן דאס קיין בעסערין דארף מען שוין גיט , דוא וועסט קוקן אונ לאבן און אשיר , נאר געלט וועט מען דארפן היפשע , אונ דער וויילע קוק אונ שווייג .

39 דיא זיטאמירער ווייביל .

דיא פריידע פון דרענעלן צייט מנשה איז גיקומען איז אנגעשניידליך , אין אקורצע צייט האט זיא זיך אין גיווגד אין נאנצין פאריכט דאס קיינער האט איה בסטע גיט דער קאנט , נאר איין וואך האט איה דיא הארץ גיטאצעט , דאס וואס זיא האט ביירא מנשהען גיט גיקאנט דער גיין וואו ער איז דעם יאהר גיווען , אונ נאך מער — וואס מנשה האט איה וועגן דעם קאנטראסטנע אנטווארטיג גיגעבן , דא האט ער גיזאנט דאס ער איז אין סובאלק גיווען אונ דא אין זיטאמיר אונ נאך געסען פון שטעט האט ער און גיחאפט , אונ זיא האט פאר שטאנען אז דאס איז אלץ גיט קיין ריכטיגע אנטווארטיג .

מנשה האט דיא ריכטיגקייט גיט גיקאנט זאגן : ערשטיגס ווייל ער האט פאר שטאנען אז דער מיט וועט ער ביירא זיירא פאר האסט ווערן , אונ אויך וועלן

זיין אים גיט לאזן צוריק נאך ברלין רייזן זיין שטודיום צו ענדיגן, און ער האט אנדערס גיט גידינקט וויא נאך ברלין צוא רייזן אום זיין שטודיום צוא ענדיגן, ער האט אפער קיין ראטה גיט גיפונען מיט וואס פאר איין אויס רייד ער זאל אנוועק פארן, אויך איז אים שווער גיווען זיך צו שיידן פון דרעזעלען, דרום איז ער אלץ וועגן דעם פזארגט גיווען, ער האט זיך מיטשט גיווען מיטן ראפנער לעאנטאל און זיין האפן ביידע קיין עצה גיט גיפונען.

איין מאל איז זיך אפער געקילס גיזיגטיל אין הויז גיזעסן און האפן זיך נאכץ פרייליך פערענעוועט, דען פיו מנשהעס צוריק קומען זיינען אלע קראנק גינארן פון דרעזעלס וויינען און קלאגן, זיין האפן פון איר קיין פערזענלעכע מינוט גיט גיהאט, און צייט מנשה איז גיקומען איז פייא זיין און שטוב פרייליך גינארן, דרום זיינען זיך אלע גיזעסן ארום טייטש און האפן זיך פאר בראכט, מנשה איז גיזעסן אויפן אן לעבן אים דרעזעלע און ארום זיין אפער געקיל מיט געלען און די גאנצע גיזיגטיל, און עס איז גיפראכט גינארן וועגן דעם אירטהום פון מנשהעס מוסער און עס איז דער פייא פיל גילאכט גינארן, און דרעזעל האט זיך גיט פאר גונען איין מינוט פון מנשהען דיא אויפן אראפ צוא געמען, און מנשה האט דאס פערקט און דאס האט אים גיקיינקט ווייל ער ווייס דאך אז ער וועט זיך מיט איר בארפן זענען אויף גאנצע דרייא יאהר די צייט וועלכע ער מוז אין ברלין שטודירן, און ער האט גיפראכט דאס דרעזעלע וועט דאס גיט אויס האלטן.

אין דעם איז אריין גיקומען צערנע דיא קלייפערקע מיט איהר קאשיק ברויט „גיט ליב דיר דיין גאסט דרעזעלע“ האט צערנע אויף איהר ביי קעלכיל גיזאגט — אהא איך האב גיזאגט אז ער וועט קומען ווייל דער פזארה האט גימוזט צוא הערן דינע טרערן, וויא עס איז גישריפן אין אונזער הייליגע תורה, אז אלע טויערן זיינען פאר שלאסן נאר דער טויער פון טרערן גיט, אזוי ר' מנשה ווען איר וואלט וויסן וויפיל מיר האבן נאך אייך צו ביינקט? עס איז גיווען צו וויינען קוקינדיג וואס פון דיא תלמוד תורה איז גינארן אן אייך, דער וואס איך האב דיא הענט גיט גינארשן האט אייך גימוזט דער וועקן דעם זכות פון תלמוד תורה און אייך אהיים אומקערן, אזוי וויא אונזער פאטער געקב אבינו האט מען אין קייטן גיבראכט קיין מצרים ווייל דער וואס אין היטל האט אזוי גינואלט, אזוי וויא דיא הייליגע ספרים שרייבן, און אז דער לעבעדיגער האט גינואלט איר זאלט איהר קומען דיא אריבער יתומים געפעס אירישקייט אויס לערנען זיין זאלן האמטש קאנען מאכיד קערי (מעביר קריאה) זיין דיא סדרה האט מען אייך אויך וויא אונזער פאטער געקבן גיבראכט אין קייטן, זאגט גיט אז איך בין אגאם הארעץ (עם הארץ) איך ווייס פון געקב אבינוס קייטן, איז דאס אייער דרעזעלע אפרומע גשמה גינארן אן אפער אן אנערע, אשפאם אייער צדקות וואס זיין האט צו מאן, וואו נאר אשווערע גימיט האט זיין אויס גינאלפן, האט מיר נאר פסוט פסעכול (מסין גבול) גיווען, און דער פאר איז זיין

טאקע גיהאקפין גיטארין, און דער וואס לעבט אייביג האט אייך אין קייטן
גיבראכט צוא איר און ווא דארף נישט ארום וואנדערענען דיא וועלט אייך צוא
זוכן, אזוי וויא דיא זיטאמירער גענוגה (ענוגה).

אלעסען האט זיך גישמייקלט פון צערענס דרשה, וואס איז דאס פאר
אזיטאמירער ענוגה? האבין אלע צערענען גיפרענט.

נאט איז מיט אייך איר ווייטט נאר נישט? — האט צערענע אויפן פיסק
גיפרענט — איר מוזט דאס פון מיר לאבן, שטייט דיא שטאט איז דאך אהן מיט
דער ווייביל מיט דער ענוגה, דאס איז אביסל אנווייביל אפיקאנע אפיקתת, עס
איז זיך מיט איר פאסטעט נישט אפ. צו היידן, היינט איז ווא אשיינעדיגע ווייביל
ווא לייכט וויא די ווין, און גייט אזוי פאר מיט דיא האר, ווא איז סאחאקעל
סך חבל אלט אנהער אכטצען, היינט גייט ווא פאר פוצט קענטיג אנגירעסע
ווייביל, שטייט איר האט איר נאך נישט גיזעהן?

וואס איז דאס פארט פאר אנווייביל אז דיא שטאט איז מיט איר אהן?
האט מען ווייטער צערענען גיפרענט.

וואס זאל זיין פאר אנווייביל? זאגט צערענע — איך זאג אייך אז ווא איז
אפיקאנע ווייביל מיר דוכט זיך אז אפאן דארף איר האבין האלט.

הא הא הא! האבין זיך אלע צו זאכט פון צערענעס רייד, "ווא, וואס איז מיט
איר פארט דערמער? וואס מוזט ווא דא? האבין אלע מיט גיגירדע גיפרענט.
איר ווייטט נישט וואס ווא מוזט דא? האט צערענע פאר וואנדערט גיפרענט —
ווא זוכט דאך איר מאן, דוכט זיך אז אקניד אין וויג ווייס שוין פון דער ווייביל.
וואו איז דאס איר מאן וואס ווא זוכט אים? האבין אלע גיפרענט.

דיא מעשה איז אזוי — האט צערענע גיזאגט — איך וועל אייך שוין אויף
קלאהר דער ציילן, איך גייא מיר אזוי ארום מיט מיין קאשיק, איר ווייטט דאך
אלע אז איך האב קיין מנוחה שעה נישט וויא דער רשע אין גענעס (גהינס), עס
היינען דאך אויף מיר זאל נישט אים גירעט זיין גאנצע גיזינטין, אלע מאן
סעקט איך דאך אים דיא שטאט פון עק צו עק, און אנדבה קרינט מען אין
דיא צעהנטע שטוב, מיין גאנצע פריטלישצע איז נאר בייא אייך, פון אייך
לאזט מען מיר קיין מאל טרוקין נישט ארום, לבד דיא נדבה איז מען מיר נאך
מכבד מיט אביסעלע בראנפן מיט אשטיקיל באפקע, איר מיינט אפשר אז ביי
נאדסטו דעם גייד קריג איך אמאל עפעס? גיין — עס איז מיר שוין מיואס
און מאס גיטארין ברעכינדיג דיא פיס גייענדיג צו אים, גיפן איך אים, זאגט
ער דיא שליסעלאך איז בייא איר, און — איר זאגט ווא קיין קליין געלט איז
גיטא, און אז איך בעט האמטש אשטיקיל פרויט, זאגן ווא אז קיין פרויט
קומט צוא ווא אין שטוב נישט אריין, ווא עסין נאר גיבעק, חלעבין ווערס
מאגן ווא עסין...

אבער וואס איז מיט דיא ווייביל? האבין אלע אין מיטן צערענען דיא
רייד איבער גיהאקט.

יע, אין מ'שבת'ן האב איך זיך פאר רעט, גיט איך מיר אזוי מיט מיין קאש'ש, דא הארץ איז מיר פאר ביטערט, מיט אפאל דער נעה איך איין איינגילאף, איך גיט מיר אונטער האב איך דער זעקן וויא דא ווייביל ליגט אגיהאלשטע, מעהאט איר גירדיגן דא שליפן מיט עסיק אונ שפירעמעס אונ קאם וואס מעהאט איר אפ גיהאעט, אונ וויא זיא איז צו זיך גיקומען, האט זיא זיך גישטעלט אונ גישריען: וואו איז ער? ער איז דאך אקארסט דא גינאנגען! אונ אז מעהאט בייא איר גיפרעגט וועמען זיא מיינט, אונ וואס איז מיט איר פאר א מעשה, האט זיא אזוי דער ציילט: איך בין פון ויטאמער אונ איך האב ערסט פאר אירין חתונה גיהאט מיין פאטער האט מיר גיגעבן מוויינד רוביל גבן, אונ כל זמן דא גבן איז גיווען איין גיליינט האט מיט מיר מיין מאן גיהאט אונט לעבין, איך האב אים ליב גיהאט ווייל ער איז גיווען אשיינער אונ אקלונער, נאר מיט זיינע גומיקע ביידעליך האט ער בייא מיר דא נשמה ארויס גינומען, ער האט דעם גבן פון שלישית ארויס גינומען, אונ האט מיט דא געלט גימאכט פליטה אונ איז וויא אין פייער אריין, אונ איצטער פאר איך דאס ארום אים זוכין, אויפן וועג האב איך דער הערט אז מעהאט אין סימניק אזעלכין אריין גינעצט אונ מעהאט אים אהער צו מיטין אטאפ גבראכט, דריבער בין איך דאס גיקומען אהער אים זוכין, אונ וויא איך בין דא אזוי גינאנגען האב איך פון מייטן דער זעהען פון בית המדרש ארויס גיגענדיג מיט א שלית אונ תפילין, איך האב גיוואלט צו אים צו לויפן, נאר עס איז מיר פאר שרעק פינשטער גיווארין אין דא אויגן אונ איך בין אין חאלאשעת גיבליבן, אונ דער וויילע איז ער שוין אנועק, אזוי האט דא ווייביל דער ציילט, אונ איצטער גייט דא ווייביל ארום פון שטוב צווא שטוב אים צווא זוכין אונ אהאלאסטער קינדער שלעפן זיך נאך איר נאך, איך זאג איך אז עס איז דעם צער גיט צו זעהן פון דער ווייביל דאס איז עפעס אפיסיל יונגאצעס פאראן אויף דער וועלט! בשעת איך בין פון דאבנגען גינאנגען — זאגט מנשה — האב איך מאקע אין גאס אלארעם גיהערט דאס האט גימוזט זיין ווען די ווייביל האט גיהאלעשט. דוא זאגסט דאך מנשה אז דוא ביזט גיווען אין ויטאמיר — האט דרעוועלע גיזאגט — אפער וועסטו דא ווייביל דער קאנען. מנשה איז פון דא שאלה רוט גיווארין.

איך קען איך זאגן — האט ווייטער צערנע גיזאגט — אז עס איז גאר גיט צו זעהן דעם עלונד פון דער ווייביל, זיא גייט ארום אין אלע הייזער זיא וועט מן חכמים אהער אויך אריין, איר וועט שוין אליין זעהען דעם רחמנות פון איר... מיט אפאל האבן זיך אלע אקער גיטאן צום פענשטער, אונ צערנע איז אויך צום פענשטער צו גינאנגען, אט דאס גייט מאקע דא ווייביל — האט צערנע מיט אשמה גיזאגט — איר זעהט וויפיל פאר יונגען לויפן איר נאך, זיא גייט מאקע אהער איר וועט שוין זאגן אז איך בין א סבין, אז דא ווייביל איז מאקע אפיק חכמה.

דיא ווייביל איז טאקע אריין צוא אָשר געקלען אין פאדער הויז אונז ויא האט גיזאגט צו עלקען וועלכע איז איר אנמקענין ארויס: „איר דארפט אויף מיר קיין פאר דרום נישט האפן וואס איך גיין צוא איך אין שטוב מיין מאן זוכן, עס קאן זיין אז פייא איך אין הויז האלטן זיך אַזעלכע נישט אויף, נאר איך בין דאך דא גאר א גער אונז איך בין דאך געבאד אַכרד נפש דארפט איר אויף מיר קיין פאר-איביל נישט האפן, אונז איך בעט איך ערלויבניס צוא איך אין הויז אריין צו גיין.

איך האב צו איך גאר נישט — האט איר עלקע גענטפערט — איר קאנט אין מיין הויז זוכן וויפיל איר ווילט אליין.

דיא ווייביל איז צוא אָשר געקלען אין הויז אריין אונז איז אין אלע פאקיעס דורך גינאנגען, אונז נאכדער איז ויא אין זאל אריין וואו אלע הויז לייטע האפן בעסענעוועט, אונז וויא ויא איז אויפן שטעל ארויף אונז האט זיך ארום גיקוקט אויף אלימען, האט ויא אנווילדין גישרייא גיטאן: מנשה! מנשה! אונז איז צו מנשהען צו גילאפן אונז אים אויפן האלדז ארויף גיפאלן מיט איין גישרייא: מיין מאן! ... מיין קרוין פון מיין קאפ! ... אונז איז גלייך אין אונמאכט גיבליבן.

מנשה איז ערשטאקן גיווארן, אונז איז בלאס גיווארן ויא קאלד, אונז אלע הויז לייטע האפן זיך אן גיקוקט איינר אויף דעם אנדערין מיט בעשענסטווא (צוטיסטיקייט), נאר אונזער דרענעלע איז צו טובולטער הייד צו גילאפן דיא ווייביל צוא מינטערין.

ווא מוז אטעווע האפן — האט מנשה גיזאגט ווען ער איז אביסיל צוא זיך גיקוקען — נישט אנדערס אז ויא מוז מיינען אז איך בין איר מאן, ווייל איך מוז עהנליכקייט האפן צו-איר מאן.

אונז דער ווייל איז אויף דרויסן צווישן דיא פאדיונגען אקאד גיווארן דאס ויא האט דא גיהאפט איר מאן, האפן גיין זיך מן הסתם ארום גישטעלט ארום דיא פענקסטער אונז האפן גישריען „אורא“ מיט אלע קרעפטן אז דיא ערד האט זיך גישפאלטן פון זייערע קולות, אונז וואס פון וויילע האט זיך אלץ מער נאראד פאר זאמילט ארום אָשר געקילס שטוב, אונז אנדערע האפן זיך טאקע אריין גיקועצט אין שטוב, קורץ עס איז דארטין אלערעס אונז אמוסול גיווארן, עלקע האט גישריען: צו מיינע צרות איז דאס עפעס אויך אפאר דרייענעס, אונז ווען דרעויל האט שוין דיא ווייביל אפ גימינטערט, איז דיא ווייביל גלייך ווידער אויף מנשהעם האלדז ארויף גיפאלן אונז האט מיט אַיאמערליכע שטימע צו אים גיזאגט: מיין מטייערער מאן! דוא זעהסט דאך אז איך האב דיר שוין גיפונגען, בעט איך דיר דוא זאלסט האפן גאט אין הארצין אונז זאלסט אן דיין פרויא נישט פאר געסין, לאמיר צו הוינע צוא זאמען פארין, אונז מיר וועלן לעבן וויא גאט האט גיפאטן, אונז אויב אפילו דוא האסט שוין אונזער גידן פאטעראנעט (אייבער גיפירט) דארפסטו אויך נישט זארגן, דוא ווייסט דאך אז מיין

זיין פאטער איז גינג בייך, ער וועט אויז אנדערע געלט געבן, און וואס זאסטו פארט צו מיר אז דאס האסט מיר אונזעך גיווארפן אדרבה זאג אויב עס איז דיר געפעס נישט גיפלען, וועל איך אן ווענדן אלע מעגליכקייט דאס צו פאר ריכטן, זיא האט זיך שרעקליך פאר גאנדער גיוויינט און מען האט שוין מער נישט גיקאנט זיין הערן וואס זיא רעט.

אלע האבן אירע בייד אויס גיהערט און עס האט זייא דאס הארץ גיררט, זייא האבן גיווארט צו הערן וואס מנשה וועט איר ענטפערן.

איהר האט אטעות ווייביל — האט מנשה גיוואנט און עס האט אים גיטרייסקלט אצאן אן אצאן — איך בין נישט אייער מאן, קוקט זיך אין מיר באקארסט גוט איין.

אָה ווייא איז מיר! — האט זיא גישריען — דאס ליכניקסט זיך גאר? צו איך דער קאן דיר נישט? דו ביזט דאך מנשה פלומענקראנץ! זעה מענדער, וואס האסטו צו מיר מייע וינגע יאהרין צו פאר שניידן, קום אריין צום רב איך וועל אים זאגן אסימן וועלכין איך האב אויף דיר, עס פאסט נישט פאר מענטשין אין דאס אויגן דאס פון מויל ארויס צוא בריינגען, גינג פון דיר אז דאס האסט מיר מיין קאפ פאר דרייט, מיין פאטערס געלט האסטו איבער גיפירט, ווילסטו נאך מיר אויף אייביג מייע יאהרין פאר שניידן, נאט איך רבותי אפעריקע פון ויטאמירער רב אט זעהט אז ער נישט קיין אנדערער האט מיט מיר חתונה גיהאט, און איצט וויל ער אפ לייקענען שמיין און בין, זעט האט אויף מיר רחמנות, האט רחמנות אויף אינגע ווייביל וועלכע דער גולן האט איר דא קאפ אראפ גישניטן, עס פאסט אפילו נישט צו זאגן נאר דאס וואונדן פון אפענטשין ריידן אליין, איך בין שוין פון אים אין דריסן חדש, סמך נפשך אדער זאל זיין צוריק אלעפין, אדער גיב נט, — אָה ווייא איז מיר וואס איך האב דער לעבט! — איך בין דיר שוין מוחל מייע געלט וועלכע דאס האסט בייא מיר גיחאפט, און אויב דאס ווילסט וועל איך דיר אויך אונזעך געבן דאס געלט וועלכע איך האב בייא זיך, און זיא האט איר פארטמנען ארויס גינומען.

דאס איז עפעס א צו צעפענעם — האט מנשה גיוואנט נישט וויסנדיג וואס צו טאן און וואס צו ענטפערן —.

דיא ווייביל האט פון איר מייסטער ארויס גינומען הונדערט רוביל, און האט עס מנשהען אין צורה אונארף גיטאן נא דיר נאך הונדערט רוביל און מער האב איך בייא זיך נישט" האט זיא צו אים גיוואנט — און ווען עס איז דיר נאך ווייניג וועל איך מייע אלע זאכן וועלכע איך האב מיט זיך פאר קויפן איך וועל זיך אין איין העמד ארויס טאן נאר עס זאל נעמען אסוף אלע ווינגע גישטאנען און גיקוועצט מיט דאס פלייצעס, עס איז נישט גיווען צו זעהן דעם צער פון דאס ווייביל.

זעהט ראמעוועט מיר — האט זיך מנשה בייא אלימען גיבעטין — נעמט

פון

פון מיר צו דיא משולחת, איך שטוער בייא גאט אז איך קאן איר גאר נישט,
דיא האט גאר אטענות, נישט מיר זוכט זיא.

קינדער האט מנשהען נישט גענומען, נור אלע האפן אים ביסטרע
אנגעקוקט, נור דרענעלע האט שוין מער נישט גיקאנט אים טראגן דעם צער
פון מנשהען, האט זיא צו דיא ווייביל גיזאנט:

נעמט נישט פאר אומגוט ווייביל, איר האט אטענות, איר האט זיך גאר
אומזיסט צו ניצעפעט צו אטענמטשין, ער איז גאר מיין מאן, אונז עש איז
שוין אפאר יאר נאך אונזער חתונה.

איר זאגט ליגן — האט דיא ווייביל צו איר גיזאנט — ער האט מיט
איר צוריק מיט מיר חתונה גיהאט, אונז איז בייא אונז גיוען ביז מיט אפאר
חדשים צוריק, היינט וויא קענט איר זאגן אז ער איז שוין צווייא יאר
בייא אייך?!

דעם יאר איז ער מאקע נישט דיא גיוען — האפן אלע גיזאנט.

אויב אזו! — האט דיא ווייביל גישריען — האט ער דאס אין דעם יאר
אצווייטע חתונה אויף גישפילט, אה! אקלאג האט מיר גיהאפט! אומגליקליך
בין אייך! אייך בין שוין בייא אים דיא צווייטע ווייב וויא עס שיינט, גוואלד
אידן ראטענעט מיר! זעט בייא אים פאר מיר ארויס צו קריגן אנט, ווען נישט
בלייב אייך אומגליקליך.

מנשהען איז פון דער מעשה גייליך איביל גיזאנט, די הארץ האט אים
פאר קועצט, אונז פון קלעמענעש האט ער גינומען וויינען וויא אקליין קינד,
דרענעלין האט אויך דיא הארץ פאר קלעמט אויף מנשהען קוקינדיג, איז זיא
מיט דריסט צו גיזאנען צו דיא ווייביל, אונז האט צו איר גיזאנט: הערט
ווייביל, צעפעט זיך אפ פון מיין מאן, איר האט גיזאנט אטענות נישט ער איז
איינער מאן, אונז מיט איינער איהרונג פאר נישט איר אומזיסטע בלוט, זעט
זיך אקארסט גוט ארום.

מייערע פרויא! — האט דיא ווייביל מיט טרערן צו איהר גיזאנט — אייך
פאר שטייא אייערע יסורים עס איז אייך געפאלד אויף נישט גוט צו זעהן דאס
איינער מאן האט נאך אנווייב גינומען, דאך קאנט איר מיר נישט פארבלענדן
מינע אויגן, צו אייך דער קאן אים נישט ווען אייך האב מיט אים גילעבט
באלד איהר אלעס מאן אונז ווייב, צו איהר ווילט מיר אטומאן אין די אויגן
אריין לאזן? אונז אויב איר ווילט אויף קלאר וויסן קומט מיט מיר אביסעלע
אן צווייט. דיא ווייביל האט דרענעלע אן צווייט אפ גיפירט אונז האט איהר
אין אויער אריין נישטאקעט אפאר ווערטער פון וועלכע דרענעלע האט אשפרונג
גיטאן אונז האט אים גישריען: גאט רעטע אייך בין אומגליקליך!

נאכהער איז דרענעלע מיט צאריין צו גיזאנען צו מנשהען וועלכער איז
גיזעסן וויא איין אנגיטלעכער בילד, נור טרערן האפן זיך גיבליקט אויף זיינע
באקן, אונז האט צו גישריען: דוא מערדער! דוא פערברעכער! דוא האסט
שוין

שוין מיר לאנג אומגליקליך גימאכט, און יעצט האסטו געפאך דיא פרוי אויף דיא קאפ אראפ גינומען, און דוא האסט נאך פארשטאכענע אויגן זיך אפ צו לייקענען פון דינע שווערליכע מערדערשטע טהאמין, גייא מערדער און בעפרייא האמש דיא ווייביל פון דיא קייטין אין וועלכע דוא האסט איר גישמידט, גיי שוין אין דיא אוינגעבליק צום רב און גיב איר אנט, דוא הערשט וואס איך פאר זאג דיר ווען גיט וועסטו פאר זוכין דעם צארין פון מיין פערשיטערטע הארץ. מנשה איז פון קלעטענעם גיט אין שטאנדע גיווען איר אוארט צו ענטפערין, נור ער האט אויף איר אפאר ליבליכע בליקן אוארף גיטאן און האט גישאקלט מיטן קאפ.

וויא אלע דער בייא שטייער אויף אשר יעקיל מיט עלקען האבין פון דרעזלין דיא ווערטער דער הערט, און זיא האט דאך גיוויס מן הכתם ערפארין דאס דיא ווייביל האט רעכט, אויך דער צו דיא מיטלייד וועלכע זייא האבין גיהאט אויף דיא אומגליקליכע ווייביל, האט זייא ערוועקט און אלע זינען ארויף גיפאלן אויף מנשהען וויא דיא ווילדע טידרין, און האבין אים אין דער לופטין גיטאשצעט צום רב ער זאל דארטין די ווייביל גט געבין, און נאך זיי זינען נאך גילאפן אלע שטאט פאדיונגען און גישריען „אורא“ די הונדערט רוביל האט מען די ווייביל אוועק גיגעבין, זיא האט מיט מרערין גיבאנקט יעדערין בעזונדער, „אידן זאלן גיונד זיין“ האט זיא גיזאגט — „אט וואו מעקוקט נאר צו ווישן אידן איז מען שוין גיט פארפאלן, זייא העלפן אויס פון אלע צרות“ און זיא איז צום רב אוועק.

(40) דער צווייטער גלות.

וויא מעהאט מנשהען צום גט אוועק גישלעפט, האט זיך ערסט דרעזעלע איר הורבן ארום גיזעהן, זיא האט גישריען, די הענט גיבראכין, און די האר פון קאפ גיריסן, און איר מוטער עלקע האט גיזאגט, איך האב גלייך פאר שטאנען אז מיט עס איז עפעס גיט גלאט, ער איז אגאנצין יאר אויסין גיווען און נאכהער האט מען אים מיטן אמאפ גיבראכט, און וואו ער איז גיווען איז גיט גיווען בייא אים צו דערגיין, ווער האט דאש פריער גיט בערארפט פארשטיין אז ווער וויסט וואס פאר אאקצעס דער יונג האט אפגיטאן איך האב דאך פון אנהייב אן גישריען: „נע דרעזעלע שלאג מיט אים אפ בפרות“, נור דוא האסט מיר גיט גיפאלגט, היינט זע וואס פאר אסוף פון דיר האט זיך אויס גילאזין, עס איז דאך שוין פאר אויז אגאט גיט איפער צו גיין פון חרפות ביזשים, אזי ווייא איז מיר! אז מיטער איין איידים האט צוויי ווייפער גינומען, אדונער האט מיר גיט איין גישלאגין צו וואס מיר זינען גיקוקען, הער דרעזעלע דיא הוראען וועלכע מעשרייט נאך דיין מאנעלע!

עקקעס בייד האבין אויף אשר יעקלען אשטארקן איינדרוק גימאכט, ער איז צו גילאפן צו דרעזעלען און האט איר פארין האנד גיגריפט און צו איר

גיואנט: קום מיט מיר צום רב, פאר איין גאנג וועט ער שוין דיר אויף אפ
נעמין, אונ דוא וועסט שוין ער לייזט ווערן פון דיין צרה.

גיין מאטינקע! — האט דרעזעלע מיט אַמאָערליכע שטיממע אויש
גישריען — זייא גיט אזו גיהיילט, מעכארף ויך פֿאַרהער גוט אַרום קוקן,
פילייכט איז ער אין דער אַמט גיט שולדיג, פילייכט האט פֿאַרט דיא ווייפיל
אַמעזות, דער טאן ויך אָן דיא פֿאַר אַיאַהריגע גישכטע, אז איך האב דוכט
ויך מיט מיינע אויגן אליין גיזעהן וויא ער הט אשויערליכן טהאט גיטאן האב
איך דאך גיוויס פֿראוו גיהאט צו טאן מיט אים וואס איך וויל, אָבער וואש
האט ויך אויס גילאזין דער פון, דאס עס איז גאר איין אירטהום גיווען, ער
האט גאר קיין פֿערברעך גיט גיטאן, דיא פֿרויא איז גיווען זיין מוטער, אונ
איך האב דורך אזא אַמעזות גיליטין אַיאַר, דערום דארף טען ויך יעצט גוט
בַּעמֶרַאכטין אויב דא ליגט עפעס אויך גיט קיין טעות, מעקאן אַפי אַוואָער
טעגטשין אויך גיט פֿער אורטהיילין ביו עס אַקאזעט ויך ראסנע זיין פֿערעסטופ
(פֿאַרברעך), אונ בפרט גאך אַמאן, אונ וואס פֿאַר אַמאן.

וואס קאן שוין דא זיין פֿאַר אַזכות פֿאַר עס ווייס איך שוין גיט — האט
אַשֶׁר יעקיל גיואנט — אווייפיל וועלכע איז מיט איר מאן גיווען באלד אַיאַר
וועט זיא אים גיוויס דער קענען, אונ בפרט דיא מעטערקע שטעכט גאר אויש
דיא-אויגן, אונ דער צו איז גאך אַגרויסע כאַיה דאס וואס ער פֿלעגט גיט
זאגן וואו ער איז דעם יאר גיווען, אונ ווען מעפֿלעגט אים וועגן דעם פֿרעגין
פֿלעגט ער רויט ווערן, אונ איין מאל האט ער ויך טאקע אויס גירעט אז ער
איז אין ויטאמיר גיווען גאר ער האט ויך גלייך פֿאַר חאפט אונ האט גיואנט
גאר איין אנדער שטאט ער האט ויך אלץ גיטומילט מיט דיא רייד.

איהר ווייסט וואס מיר האבין פֿאַר איין עצה — האט דרעזעלע גיואנט —
לאמיר גיין אַבאָיסקעווען (וויכין) זיינע אלע פֿאַפֿירן, פילייכט וועלין מיר פון דיא
פֿאַפֿירן דער גיין וואו ער איז דעם יאר אויסין גיווען.

טאקע אפֿלאן — האבין אלע גיואנט, אונ אלע האבין ויך גינומען צו
מנשהס צאמערדאן אונ קעשענעש, מע האט אָבער קיין פֿאַפֿיר גיט גיפונען ווייל
מנשה האט אלע פֿאַפֿירן אויף גיראסט דאס מעזאל פון זייא גיט דער גיין
דאס ער האט אין בערלין גישטודירט, אָבער אס עגנע האט דרעזעלע פֿאַרט
דער מאפט אין אַפֿאַטאנעמנע קעשענע אַגריף, זיא האט אים אַנגיפֿאַנגען צו
לעזן, גאר וויא זיא האט אין אים אַייגינע ציילן אַרין גילעזן איז איר
פינשטער גיווארן אין דיא אויגן אונ האט אַגישפֿרייא גיטאן: גוואלד עס איז
מיר שְׁלֵכט, אונ זיא איז אין אונמאכט גיפֿאַלין.

ווען מע האט איר עמוואס צו ויך גיבראכט, האט אַשֶׁר יעקיל זיינע
ברילן אַנגיטאן אונ האט ויך גינומען דעם ברוך איבער צו לעזן, אום ער
זאל וויסן פון וואס דרעזעלע חאלעשט, אונ האט איבער גילעזן פֿאַלגנדע
היות

ה. מנשה בלומענקראנץ

היות וויא איך האב פאר איך אלעס רכמט נישטאן, איך האב אין אייער מוטערס נאמן אבריר גישריבן דאס ווא איז באיי איך אין פערנעקסיף ניווען, אונ איך האב דעם בריר נישטאן לייגן אויף פערנעקסער פאצט פדי דער פאצט זיגל זאל פון פערנעקס זיין אונ דער מיט האט איר זיך אפ גיפאשערט פון אשווערע זינד, אונ איר זייט מיט אייער ערשטע פרויא אויף גיקומען דורך דעם בריר אונ זיין האבין שוין אויף איך קיין פארבראכטונג נישט, אונ דאס איז אלץ גישעהן דורך מיין הילף, בכך בארפט איר מיר אפ שיקן דיא געלט וועלכע איר האט מיר פערשפראכן צוא דער לייגן דער פאר, אונ איך גלויב דאס איר וועט מיר אנדערס נישטאן דען איר ווייסט דאס איך קאן ענדעקן אייער פארלאסט פאר דיא ערשטע ווייב, אונ איך קאן אויס זאגן וואו איר גיפינט זיך פאר דיא צווייטע ווייב, פון מיר ב. פ.

אשר יעקיל אונ אלע וואס האבין דעם בריר דער הערמ האבין זיך גאר אויף גימייסילט אונ האבין גיזאגט: אט דאס איז עפעס אטריפענער ביין, נוא דרענעלע, איצטער האסטו עפעס פאר עס אזכות?.

וואס זאל איך שוין זאגן אונ וואס זאל איך ביידן? האט דרענעלע גיזאגט פאר שטעמער הייד — איך שעם זיך שוין איך גלייך אין דיא אויגן צו קוקן, וויא איז צו דיא קינד וועלכע איז נישט הארצואס צו אירע געלטערין, אונ וויא איז מיר פאר וואס איך האב איך נישט גיפאלגט, דער הולטאיי האט מיר פאר פירט מיט זיין גלאטין צינגעלע, ער האט זיך מיר פאר גישטעלט אלעס איין אנגעל, מיט אריינעם סאוועסט אונ מיט אריינליכע גיוויסין, נאר נעצט זע איך דאש ער האט מיר נאר פערבלענדעט מיט זיינע פאקאס, ער האט מיר פאר צמוטעט, אבער וואס קאן איך זיך נעצט העלפן? איך בין שוין אויף עורג פאר פאלין, איך בארף שוין קאנצען מיין ביסיל יארין אין פינשטערנעש אונ שטערצין, אבער איך וועל שוין פיל נישט ליידין פון דער וועלט, דיא וועלט וועט מיר שוין אין גיבן ארויס קנועצין, ווען איך זאל שוין האבן איינערנע פוחות וועל איך דאס אויך לאנג נישט אריבער טראגן, צו וואס זאל איך זיך מיט אים נשין? צו דען קאן מיר טרייסטין דער האפענונג מיט אצווייטין צו היידאטין? גיין, דאס איז פאר מיר קיין טרייסט נישט מיין טרייסט איז נור דער זיסער טויט, אלע זיינען ביין אויף אדם הראשון פאר וואס דורך אים איז דער טויט אויף דער וועלט גיקומען, אבער איך מאג אים דער פאר באנקבאר זיין, דען נור דער טויט קאן מיר פון מיינע צרות אויס וויקלען אונ נישט קיין אנדערער, דערנא וועל איך זיך מיט איהם גיט נשין, נור איך וויל עס דעם אויס וואורף שוין פער אין דיא אויגן נישט זעהן.

דרענעלע האט זיך גישטארקט, אונ האט אנגישריבן צו מנשהען אקליינעם צעטעלע מיט דעם אינהאלט:

מיין איינציגער סעקדער פערקליידעט אין נאמען גימאהל!

אזוי וויא דער קלייבער וואס קלייבט ארום דיא פרוכט פון אבנים זא קאמע
איד יעצט ארום צו קלייבן מייע ווערמער מיט וועלכע איד האב מיט דיר גירעט
אין פערלויף פון אונזער — פארגישמעלטין — נומין זיסן לעבין, איד האב דיר
גימאנט: מיין גימאל! מיין זעלע! מיין טרויסט! אונ דוא האסט מיר מיט דיין
פאלשין מונד גיענטפערט: מיין הילף! מיין ליבט! מיין אנגעל! איד נעם אָבער
יעצט צו ריק מייע פאריגע ווערמער אונ איד פערנועקסיל זייא אויף דיא: מיין
סעקדער! מיין טיראן! דיין לעפצין זיינען מיר זיס גינען וויא גארטן פלוסען
אָבער דיא אינערקליבעס דיין הארץ איז וויא שטעכעדיגע דערנער, אָה! דוא
האסט פיל שויערלעכע מדיאטין אפ גימאן, עס איז גאר גיט אויס צו ציילן, דוא
האסט מיר מייע יונגע יאדערין פאר שניטין, דוא האסט מיר גיפנאכט דאס
איד וויינן זיך דעם טויט יעדער וויילע, אונ האסט גיט גימאוסט צו ערפארעסען
דיין פרויא וועלכע איז דיר איבערגעבן מיט ליב אונ לעבין, דוא האסט אויך
גיט ערפארעסט דיין פרוכט וועלכין דוא האסט גיפלאנצט אונמער מיין הערץ...
נור פיליכט פאר סאנט גאך דיין הארץ אפונק סאנעסט, פֿעט איד דיר אין
דעם נאמען פון מיין פאריגע ליבע צוא דיר, דוא זאלסט מיר דיא מוכה טאן:
דוא זאלסט זיך אויף ערויג פאר מייע אויגין גיט ווייזן, דוא זאלסט זאגאר
דיא שטאט אויס ווייכין דאס איד זאל דיר גימאלס אנטרעפן, איד בעשונער
דיר דאס מיט מיין ערינסטע ליבע וועלכע איד האב צו דיר גיהאט, אונ מיט
דיין ביז איצטיגע קאנוואנע ליבע וועלכע דוא האסט גיציגט, איד זאל שוין
בייא דיר פאר רעכניט זיין וויא איין פערשטארבענע פרויא. דרעזיל

דרענעלע האט דעם צעטעלע אונעק גישיקט דורך אפאד מנשהען דאש
גלייך אפ צו געבין.

מנשה איז ביין רב גינעסין וויא אצופיסטער ער איז גינען אויסער זיך
ער האט זיך גאר גיט גיקאנט פֿעקלערין וואו ער איז אין דער וועלט, אין
אנהויב האט ער זיך אפילו גישטעלט גיט צו געבין קיין גט ווייל ער ווייס גאר
גיט פון וואס צו זאגן, נור דער רב האט עס גינעוין דאס על פי דין דארף ער
זע געבין אנט, אויך זיינען אלע אויף עס ארויף גיפאלין וויא לייבין אונ האפן
איס גיזוואונגען דאס גיט אנדערס ער זאל געבין גט, ער איז גינען צו
מישט ער האט דעם גט אפ גיפראנעט אונ האט דאס אללין גיט פֿעסערקט,
סעהאט אים גיהייסן זאגן "זע" האט ער גיזאנט "זע" — "גיין" — "גיין" גיט זאגן
צוויי מאל "זע" אונ צווייא מאל "גיין" האט ער גיט גיזאנט, אזוי האט זיך דער גט
גישווינד גיענדיגט, אונ ער איז פון ראכס שטוב ארויס אצופארעמער וויא
אחסיד פון בעדיל, אויף דרויסן האט ער זיך אפ גישטעלט אונ גיקלערט וואו
ער זאל זיך יעצט קערין, אין דעם האט מען אים דער לאנגט דרענעלעס
צעמיל, ער האט אים גילעזין אונ מרערין האבן זיך פון אים גימיקלט, דער
צעמיל האט אים אפסיל ערמונטערט פון זיין צו מישטקייט, "עלינסט דרענעלע!"

האט ער אויס ג'שריען — דוא ביזט געבאך פאר פלאנדזעט, דוא ביזט גיט שולדיג דוא דארפסט אזו שרייבן, אבער גאט איז מין עדות אז איך בין אויך גאר גיט שולדיג, מן הסתם איז עס אזו פון גאט אונ יעצט האט שוין מנשה סער גיט גינקלעכט וואו היין צו גיין, ווען צו דרענעלען טאר ער שוין גיט גיין, איז דאך שוין פאר אים קיין אנדער וועג גיטא וויא צו פארין גאך פארלין זיין שטודיום צו ענדיגן, אונ ביז דאן וועט פיליכט דיא צייט ערקלערין זיין אונשולד, ער האט דאס פאר רעכניט פאר גאטעס גינאדע צייכין, דען זאנדערין וואלט ער זיך פון דרענעלען גיט קאנען אויס רייסין אויף דרייא יאר גאך פארלין צו בייזן, דערום האט ער דעם שלעכטן סלוטשאיי גירעכניט פאר איין געמליכין פערקוק אים צום גליק צו פירין, ער איז אוועק צו זיין בעסטן נומין פריינד צום ראבינער לעאנטאל, אונ האט אים פאר טרייט דאש ער בייזט יעצט גאך פארלין זיין סטודיום צו ענדיגן, אבער ער האט אים גימוזט צוא שווערין דאס ער זאל עס אין איין שטריינגין גיחיים האלטן, אונ זאל פאר קיין פאל דאס גימאנדין ענדעקן.

(41) ווייטער געלט.

נו ר' שמעריל נו ר' שמעריל! — האט צו אים הענעלע גיזאנט ביי זיין אריין קומען אויף מארגין גאך דער פאריגער פראאקשעקמווייע — איר זייט אמלאך גיט ביי מנענש, אמת דאס קאסט געלט אבער עס איז ווערט געלט, נו אשמוקע! איר מאנט מיר גלויבן ביי מין עהרע ווארט אז איך האב אין אנהייב אויך גימיינט אז דאש איז איין ערינסקע זאך, דאס מנשה האט באמת התונה גיהאט מיט דיא ווייביל אין זיטאמיר, גאר וויא דיא ווייביל האט אונארף גיטאן דיא הונדערט רוביל האב איך דער קאנט אז דאס איז דיא זעלביגע פילעמין וועלכע איך האב אייך גיגעפין אויף הוצאות, אט דער פון האב איך ערשט פאר שטאנען אז דיא ווייביל איז איין אנגישטעלטע פון אייך, אבער וויא קלוג זיא האט דעם גישעפט אפ גיפראוועט, מעהאט אנפאנגס מער גיט גירעכניט דאס זיא האט פיליכט אטעות, אבער וויא זיא האט דרעקן אין אויער אריין גישוסקעט אפאר ווערטער איז שוין בעשטימט גיוארין ביי אלעמען אז זיא האט שוין קיין טעות גיט, נור אז דאס איז ער, זאנט מיר ר' שמעריל, וואס איז דאס פאר אפאר ווערטער וועלכע זיא האט דרעקען אריין גישוסקעט.

דיא פאר ווערטער איז דאס גינען — האט שמעריל גיענטפערט — בשעת איך בין גינען בייא מנשהעס זיידן דעם שידוך צו ריידן מנשהען מיט דרענעלען, האט מיר זיין זיידע גיזאנט אין אנליך ווערטיל, דאס מנשה איז אנגייכניטער קינד, ווייל ער האט אזא אונ סימן אויף יענעם אונ יענעם ארט, איך האב דעם סימן דיא ווייביל אבער גיגעפין, אונ זיא האט דאס אריין גישוסקעט דרענעלען, אונ דער פון האט דרעזיל אנדערס גיט גירעכניט וויא זיא האט מיט

אים טאקע חתונה גיהאט אונ דער פון ווייס זיא דעם סימן.

נו ר — שמעריל האט הענעלע גיזאנט — קיין מעשה איז אייך נישט צו קליין, איר וואלט זעהן וויא דרענקע ליגט שוין וויא אפדלע אונ זיא יאמערט נאך איר בינמיל יארן, עס איז נאך עד היום בייא איר אין הארצין איין גינעצט אז מנשה האט מיט דיא ווייביל חתונה גיהאט, זיא שרייט אין איין קול דאש עס שטעקט נישט אין מנשהן אזא אפאלאקסט צו טאן, עס האט אין אים גימוזט אריין אמשונגעט אין דער וויילע וואס ער האט דאס גיטאן אונ יעצט האט ער גיוויס חרקה, איר פאר דריקט וואס זיא האט אים אויף אויפגי פון זיך פאר טריבין, נור זיא קאן זיך שוין נישט העלפין, מנשה איז שוין גיטא אונ מיר דוקט אז ער וועט שוין מער נישט קומען, "דיר נישט מיר נישט" איך וועל אים שוין אויך אפילו נישט קריגין, נאר איך קוועל אז ער גייט שוין ביי אונז אין שטוב נישט ארום אונ ער שטעקט מיר שוין מער נישט אין דיא אויגין.

הענעלע! — האט צו איר שמעריל גיזאנט — זייא נישט מאריד אין בינע רייד, אונ גיב ווייטער געלט, עס האט זיך אונז גימאכט אנניע צרה, עס האלט מיט אונז שלעכט, בכן גיב געלט: אפער וואס צום גיכסטין.

וואס איז שוין ווייטער? — האט הענעלע פארוואונדערט גיפערנט.

דיא ווייביל מנשה'עס גרושה — האט שמעריל גינענפערט — האט מן הסתם פאר איר אנועק פארין בענאנבעט אין דיא אכסניא אין וועלכע זיא איז איין גישטאנען, זיא האט ארויש גינומען זילבער אונ צירונג, אונ מעהאט איר אויפין וועג גיבראכט אהער אין פאליציע, מילע דאס ארט מיר נישט וואס מענועט דער גיין דאס מנשה איז גיווען אומשולדיג, אפי ער איז שוין גיטא, מיר ארט מער נישט וויא טאמער וועט דיא ווייביל וואס זאגן דאס מיר האבן איר גידונגען אויף דער שטוקע, אונ דאן וועט מיט אונז שלים זיין, זיא האט צו מיר אנגיזאנט אז איך זאל איר געבין געלט, אונ ווען נישט וועט זיא זיך מודה זיין, אונ דאן וועט ענדעקט ווערן... איך וויל שוין נאר פון מיין מזיל נישט ארויס ריידן. איי! וואס וויל נאט פון אונז? — האט הענעלע גישריען — עס ציט זיך אלץ בייא אונז וויא פון פער, דער גישעפט קאסט שוין מיר אפד געלט, איך האב דעם טאמין בדרות גישטעלט, אונ היינט גיב ווייטער געלט!...

עס איז אפער קיין תירוצ נישט — זאנט שמעריל — גיב ווייביל דוא קאנסט עס איז נאר מיט אונז שלעכט עס האלט פאסקודנע. הענעלע האט אים דער ווייל גינעבין אביסיל געלט אונ האט אפ גירעם נאך צו דער גיגין.

(42) נאר אפדור.

אין שטעטל איז אקאד גיווארין אז דיא ווייביל מנשה'עס ענונה אדער גרושה, האט בענאנבעט אונ מעהאט איר אין פאליציע גיבראכט, דער וועלכער נאראד וועלכע איז געכטין ארום אשר יעקילס שטוב גישטאנען אונ גישריען אורא

"אורא" ויינען געצט גיטמאנען ארום פאליציע און גיזעקן וואס מעהאט איר אין פאליציע גיאביסקעוועט, דער עולם האט שוין אנגיהויבן צו פער דאכטן דיא ווייביל דאס ווא האט זיך צו מנשהען אומזיסט צו גיצעפעט, "ווא האט גאר גימוזט וועלן באיי אים געלט אום צאפן אדער גאר בענאנקענען". האפן אייניגע גיזאנט.

ווען אזוי — האט זיך איינער פון טאלפא אפ גירופן — פאר וואס האט זיך מנשהען גיזאלט געבן הונדערט רוביל?

דאס איז אויך קיין ראיה ניט — האט איין אנדערער גיענטפערט, און עס האט זיך וועגן דעם צו ווישן דעם גארד פערברייטעט אויפן.

מיט אמאל זיינען אייניגע ארויט גילאפן פון פאליציע מיט אשאוונדיגן גילעכטער און האפן אויט גישריען: "דאס איז גאר ניט קיין ווייביל!"

וואס דען אמידיל? — האפן אלע גיפרענט מיט גיגירדע.

גיין! קיין מיידיל אויך ניט — האט מען גיענטפערט.

טוא וואס דען? אטומסטום אאדרוניום? — האפן אלע מיט אנילעכטער גיפרענט.

גיין! גאר פשוט א. ב. . . בחור, אפחור אקעשעניק — איז דער אנטווארט גיזען.

אפחור? אפחור! האפן אלע מיט אנילעכטער גישריען, און די באדינגען האפן גיגעבן אין פארבאן א "אורא", נו וואס האט זיך דער לייזאק אומזיסט צו גיצעפעט צו מנשהען?!

אזא איין אקט פאסירט גאר ניט אויף דער וועלט — האפן אלע גישריען און זיינען גילאפן אין שטאט דעם גייעס אום צו פויקן.

אין דער זעלבער צייט וואס דאס איז גישעהן, איז ביא אשך יעקלן אין שטוב גאר איין אנדער פראצעס גיזען, דרעזעלע האט גיזינט און האט זיך שטארק בערייהעט אויף דעם וואס זיך האט מנשהען פערטריבן, און אשך יעקל מיט עלקען האפן איר דיא גרוט גיצאפט פאר וואס זיך האט זיך מיט עס גיט גיגעט, אזוי וועסטו בלייבן איין אויביגע עגונה, — האפן זיך גיזאנט — ער וועט שוין קיין מאל גיט קומען, ער קען דאך ערגעץ וואו גאך אדריטע ווייב געמען אפער דוא בלייבסט שוין געבאך איין אומגליקליכע.

זעט איך בעט אייך — האט דרעזעלע ביא זי גיפעטן — דעם אויף אים קיין שלעכטעם גיט, אייער רייד שטעבן מיר אין הארצין, איך ווייס אז מנשה קאן קיין שלעכטעם גיט טאן, איך האב אים גאר אומזיסט פאר טריבן, דיא ווייביל האט גיזיט אפעז גיזאנט. . .

וואס זיך קאן גאך ריידן? — האט עלקע גישריען — דוא קאנסט גאך אויף אים מלמד זכות זיין? און וואס איז מיט דיא ווייביל? און וואס איז מיט דעם גריף וועלכן מעהאט ביא אים אין קעשענע גיפונען?

דרעזעלע האט געבאך גיט גיזאנט וואס צו ענטפערן און האט אנגיהויבן גיטעקליך צו וויינען.

אין דעם זינען אריין מיט האסט געליכע מענטשן, און זיי האבן דער ציילט דיא מעשה אז פון דער ווייביל איז גיטארין אפדור, דרענעלע איז צו טומילט גיטארין, און אשער יעקיל מיט עלקען האבן דאס נאר נים גיטארלם גלייבן, ווייל פייא זיין איז נאר קיין ספיקות נים גיטען אז מנשה האט נאך אמאל חתונה גיהאט, דערום איז זייער ערשטע פראגע גיטען: „וויא קאן דאס זיין? האט מנשה חתונה גיהאט מיט אמאנסקביל?״

וואש רעט איר? האט מען זיי גענעמפערט — מנשה האט נאר נים חתונה גיהאט נאך אמאל, נור דאס איז גיטען אפאלשער אנשטעל, פון וואנען דאש וואקסט ווייסן מיר נים, נאר דאס איז קלאהר אז מנשה איז געפאך אונשוולדיג, דער פדור האט זיך צו אים צו גיצעפעט נור אום דעם פייא אים געלט אום צו צאפן אדער אים צו בענאנקענען.

אה נאט! וואס הערין אונזערע אויערן! האבן זיי גישריען, און דרעזיל האט זיך גיטומען שלאגן קאפ אן וואנט און גישריען: הימיל עפין זיך! צוא מינע צרות איז קיין גרונט גיטא. — אין דעם איז צו זיי אפאליזייסקער אריין און האט זיין דער לאנגט אפאפיר גישריפן אויף אידעש און האט גיזאנט: דעם פאפיר האט מען גיפונען פיי דיא ווייביל און ווייל דא ווערט דער מאנט אייער איידיקס נאמען האט מען אים גישיקט צו אייד איר זאלט מיר אפאנסאנען (ערקלערן) אין וואסער אינהאלט ער איז גישריפן, דער ווייל איז דער דיב זיך נים מודה ווער עס האט אים אויף אייער איידיס אגנייזט.

דרענעלע האט דעם פאפיר גיטומען איבער לעזן, און וויא ענציגט זיא איז דאס גיטארין אז זיא האט דער זעהן, אז דאס איז איין צארנע פון דעם פרייז וועלכין מעהאט געבטן גיפונען פיי מנשהען אין קעשענע, זיא האט גיזיך פאר שטאנען אז דער פרייז איז גיטען אונטער גיטארפין פון דיא זעלבע פאלשע ווייביל, רעמע נאט! האט זיא אגישרייא גיטאן — דער געכטיגער פרייז פון דעם זעלבין אונטעה גיטארפין אין מנשהעס אקעשענע! איך בין אומגליקליך! איך האב מנשהען אומזאנסט פאר מריפין פון מיר, דער שטן איז פון דער העלע ארום גיזאנען מיט מיר זיך צו רייצן, מנשה מנשה! וואו גיפונשט זיך יעצט! לויף נים ווייטער, קער זיך צו מיר איך וועל דיר מיט אפענע אריקס עמפאנגען, איך וועל שוין גיט מער לעבין פון צרות, מינע טעג זינען שוין גיציילטע, אה נאט! איך פארלאנג פון דיר דוא זאלסט מיר צו שיקן וואש גיכער דעם זיסן טייט, נור פאר מיין שטארפן זאל איך האטש מנשהען איין מאל זעהן אום אים איבער צו בעטן פאר דיא שמערצן וועלכע איך האב אים אגניטאן אונטווינד, טייערע עלטערין! עט וואס פון אייער קינד איז גיטארין, אונזערע הויז זייטע האבן אויך גיטום אמיל גיטומען אין דיע פלומיגע שטרייכין, רעמעט מיר, עס איז מיר איביל, אה נאט! ... דאס האט דרענעלע מיט אוילדע שטימע אום גישריען און איז אין אונמאכט גיפליבן.

עס איז אין זייער הויז טומיל אונלארעם גיטארין, דא האט מען גימינטערט דרענעלע

ד'רעזלען, און אירע עלטערין האבן זיך דיא האר פון קאפ גיריסן און האבן אלע וויילע גיחאלעשט, קורץ דארטן איז גיווען אריינדע מ'באנערנישע שטענע און הינענעלע האט געבאד אויך גימוזט העלפן מיט שפילן דיא ראלע.

(43) אויס רבנות

צייט ביא אינז אין שטאט איז גיווארן דער ראזרוו צווישן דעם ראבינער מיט זאהנשיינען האט זיך דיא שטאט צו מילט אין צוויא פארטעס, איינע איז גיווען דיא שמיכלער (חונפים) וועלכע זיינען גישטאנען אין זאהנשיינען זייטע נאר אים דער מיט צו חנפענען, און דיא צווייטע פארטע איז גיווען דעם ראבינערס, אונטער זייא איז גיווען אדער גרויסע גגדים אדער געזענדעטניקעס וועלכע האבן פאר זאהנשיינען גיט גידארפט פירכטן... ביינע צדדים האבן מיט גרויס ענערגיע גישטרימין, נאר אס ענדע האט זאהנשיין גיזאנט, דען עס איז פון גופענע גיקומען איין אסקאז אויף דעם ראבינערס וויפאר ווייל עס איז גיט פראוילנא גימאכט גיווארן און סעקאט גיזייסן מאכן אנניעס וויפאר, אשרעקליכער פורכט איז אויף אלעמען גיפאלן פון זאהנשיינען זעהנענדיג דאס ער איז זא איין ריטער דאס ער-האט אויס גיחאדעטייטמווענעט אין גופענע דעם ראבינערס וויפאר צוא פאקלען, און דיא פורכט האט פון ראבינערס צד אפ גיוויקט פיל צלענעס, דא האט זיך זאהנשיין גיפאצט אין בייכעלע אז אין דעם גייעס וויפאר וועט שוין גיוויס דער ראבינער דורך פאלן, ער האט זיך שוין אוסלאוועט מיט אנדערע ראבינער וועלכע ער האט צו גיזאנט צו מאכן אין גענעכסיף, נאר דעריין האט ער אטעות גיחאט, דען נאר עפינטליך האבן אים אלע גיחאנפעט ווייל יעדערער האט זיך פאר אים גיפירכטעט, אבער צו דיא גאלקעס ווארפן וואס יעדערער איז זיכער גיווען דאס עס וועט בסוד בלייבן וואו ער ווארפט האבן אלע פאר דעם ראבינער לעאנטאלין גיווארפן ווייסע גאלקעס אונער האט גיט איינע אשווארצע גיחאט, און אויף דיא קאנדידאטן וועלכע זאהנשיין האט פאר זיכערט דאס זייא וועלן אויס פירן, האט זיך גיט גיפונען גיט איין ווייסע גאלקע, און דער ראבינער לעאנטאל איז ווייטער גיבליבן.

דער ראבינער האט אן גיווענדעט אלע קרעפטן עס זאל זיין אויף די קאראבקע אויף דאס גיט אטארג אונער האט עס אויס גיפירט, אויף דעם צווייטן טארג האט שוין דיא קאראבקע גיט גינומען אשר יעקיל נאר צדוק הבנה ווייל ער האט מיט אסך סער געלט גינעבין פאר איר, נאר קאנאצי איבער דיא קאראבקע געלט איז אלץ זאהנשיין גיבליבן, און ער איז גיווען דער באסיר פון דיא קהלשע געלט.

און אז קהל זיינען אקאל ביא זאהנשיינען גיקומען צוא בעטן עמליכע רוביל פון דיא קאראבקע באסע וועלכע ביא אים גיפונט זיך ווייל זייא האבן גידארפט אויף אנטייגן צרכי אבור, האט ער זייא אזו גענטפערט: "ביא

מיד גיפניט זיך נישט איין קהל'שער גראסין, דיא עטליכע הונדערט רוביל וועלכע
איך האב איין גיקאסירט האב איך אויס גיגעבן אויף איין פילכערין צורכי צבור
וויא איר פדארפט, איך האב דאס פאר פראכט אויף הוצאות דעם ראבינער
דעם וויפאר צוא פאסלען אונז אים אראפ צוא ווארפן, אונז וויפיל געלט דיא
קאראפקע וועט נאך איין טראגין וועל איך דאס אלץ דרויף פאר בריינגען, דען
דאס איז דער גרעסטער תיקון אין שטאט אזו אוועקדענס מענטשין אויס צוא
בריינגען, אונז אז דיא קהל'ש לייט האבן אים גיזאגט דאס וויא פאר לאנגען
גייט אזעלכע תיקונים, האט ער זיין פון זיין שטוב ארויס גיטריבן.

דיא האט זיך די מחלוקת אין שטאט שטארק פאר נאנדער גיפלאקערט,
דען דער ראבינער האט בייא זאהנשייגען גימאגט די שטאטיגע געלט פופליצע
אין בית המדרש אונז אין גאס, אונז דיא מחלוקת איז גיווארין וואס ווייטער
שטארקער אונז גרעסער.

איך זאל אויס שרייבן, מיין ליבער לעזער! פאדראפנע וויפיל מענטשין
עס האבן פון דיא מחלוקת גילטיגן איז מיין פעדער נישט אין שטאנדע, מיט
איין ווארט קאן איך זאגן; אז אידישע פלוט האט גירונגען אין דיא גאסין עס
איז נישט גיווען איין מענטש אין שטאט וועמען דיא מחלוקת האט נישט שלעכטס
גיטאן, נאר אייניגע ליידיגנע דער פון וועל איך דיר פאר שטעלן.

דיא ערשטע פברה איז גיווען דער ראבינער, דען וויא זאהנשיין האט
גיזעהן אז ער קאן דורך אויפאר אים קיין שלעכטס נישט טאן, האט ער אויף
אויס דער לאנגט בעז איסענע דאנאסין אז ער איז נאר איין געלם, אונז האט
דער וועקט די אלטע וואונדיג ווייל ער האט גיוואוסט וויא דאס איז פאר לעפעט
גיווארין, ער האט פאקטיש אויף גיוויזן אין זיינע דאנאשין אז ער אליין האט
נאר נישט גישטודירט נאר ער איז נאר איין אנטלאפענער סאלדאט, אונז ער
האט דיא דאקומענטן בייא דעם ארויס גיגאנגעט בייא דעם אמתין לעאנטאלין
וועלכער איז שוין לאנג גישטארבן, אויך האט ער דעם היינץ איספראוויק
אויף אים אויף גרייט, ער האט אויפן איספראוויק אויך בעז איסענע דאנאסין
דער לאנגט צום מיניסטער, אונז האט דעם איספראוויק איין גירעט אז דאס
האט דער ראבינער אים גימאסערט, דרום האט דער איספראוויק דעם ראבינער
אויך שטארק גיגאגט, ער האט וועגן אים זייער שלעכטע פאר שטעלונגען
גיגעבן אונז דריבער איז דער ראבינער ארוםטער אונטער אשווערע דיעלא.

דער ווייל איז פון פאלאטע אראפ גיקומען אז לעאנטאל טאר קיין ראבינער
נישט זיין ביז וואנען דיא דיעלא וועט זיך ראפיראיען, אונז מען האט בייא אים
דורך פאליציי דיא מעטעריצעקע ביכער ארויס גיטדעוועט.

דער ראבינער איז גיקומען אין זייער אקריטישע לאגע, ער האט שוין
זיך גיצערט פון פארטיגין רוביל וועלכע עס האט זיך בייא אים אפ גישטעלט
דרום האט ער מורא גיהאט דאס פיליכט וועט ער אין גויטין קומען אונז דאן
וועט ער מוזין אן רירן דיא קהל'שע קאראפקע געלט, ווייל ער האט דאך אמטיל

אין דאווערענאכט, ער אלץ האט זיין סאנעסט נישט גיוואלט שרייען, האט ער צו זיך פאר רופן בעלי בתים און האט זיין גיפערענט וועמען ער זאל זיין טייל דאווערענאכט איבער געבן, און ער האט מאקע גלייך איבער גיגעבן וועמען זיין האפן גיהיסן.

און ער איז אין דער אקט אין גרויסע נויטן גיקומען וויא פיר וועלן אין דיא פאלגנדע באפילען שרייבן, און דאן האפן זיך זיינע אלע גוטע פריינד פון אים אפ גירוקט, ער איז נאר גיבליבן מיט זיין שווערע דעלא און מיט זיין בלוט, אונזעם איז אויס גיקומען אויף זיין פרויא זאפעס ווארטן: דאס אין אונזערע נויטן וועט דיא שטאט פאר אונז נישט פאר שטיין וויא דו ביזט פאר דיא שטאט גישטאנען.

44) דער אפ מאך

צדוק הכהן האט דיא באראבאקע גיהאלטן, נאר ווייל דאס איז נישט גיחא גיווען זאהנשיינען האט ער אים גירודעפט אין אלע זייטן, דער איסור פון שחומי חוץ וועלכער איז פאר אשר יעקלם צייטן זייער שטריינג גיווען, איז אין צדוקס צייט זייער גרינג גיווארן מעהאט גיפירט פלייש פון אויסן שטאט זייער פיל, און קיינעם האט דאס נישט גיארט, און אז צדוק פלעגט דאס דער חאפן האט ער נישט גיהאט צו וועמען צו שרייען, אז מען פלעגט חאפן פאר אשר יעקלם רעגירונג אז עס האט גיקוילעט אשוחט וועלכער איז נישט בשטעטיגט פון בעל באראבאקע, האט מען אים גינגט גישלאגן און נאכהער פאר אסאלדאט אפ גיגעבן, אדער גימאכט אפרינאוואר אים צו פאר שיקן, אפער פאר צדוקס רעגירונג איז פראנק און פרייא גיווען צו קוילענען נאר דער וואס האט קבלה בייא א רב אויס גינארט אום דעם עס זאל נאר צדוקין אהויק אין באראבאקע זיין, אויך האט דער גוטער ר' שסעריי דער שוחט פון אים מעלים גיווען באראבאקע געלט, מיט איין ווארט מעהאט אים גידיקט פון אלע זייטן אז ער איז פון דער באראבאקע מאקע גדלות גיווארן, ער האט געבאך גווארד גישרען אפער קיינער האט אים נישט גיקאנט העלפן ווייל זאהנשיין האט גירוגירט מיט דיא גאנצע שטאט, און דער ראבינער וועלכער האט צדוקין צו גיזאנט בייא זיין נעמען דיא באראבאקע דאס ער וועט אים העלפן, איז אויף זיין מזל גיווארן א שוין עפר.

דיא שטאטיקע מחלוקת האט גיקלונגען רונד און ארום, זיא האט זיך וואס ווייטער אלץ גישטארקט, מעהאט זיך איינער דעם אנדערן אלץ גימאכערט, און צום אידישן שאנדע איז אלץ גינאנגען גאנאסין פון איין אידן אויף דעם אנדערן וועגן מיליט פפליכט און טאמו פאדאנגע, און דורך דעם איז אין אונזער פריסטסטמווא אפאפיר גיקומען דאס א אידישע לינאטע זאל אנדערש נישט אן גינאכען ווערן שיידין פאלציי זאל איר בשטעטיגן, און דאס איז גיווען פאר זאהנשיינען אונזעך צייג דער מיט שלעכטעם צו טאן דיא שטאט דער פאר

וואס זיין קרייזן מיט אים, ער האט מיט דעם איספראוויק זייער גוט גילעבט
האט ער אים איין גידעט אז אלע ליגאטעס פון בענעקסס זינען פאלשע און
דער איספראוויק האט זיין גוט בעשטעטיגט. דער פון איז ביא אונז אין
שטאט אהורבן גיווארן, דען צוועלף בני יחידים האבן אין דיון יאהר גיבארפט
גין צום פרייז און סעהאט קינעקס ליגאטע גיט אן גיטסן טייל דער איספראוויק
האט גיט אונטער גישריבן, עס איז גיווען נאכערין און קלאגן אין די גאסן
סעהאט פון זייער טויען אין דיא הייער גיט גיקאנט אין זיין, דא האט
גיוויינט אפאטער נאך זיין פן יחיד און דא אמוטער און דא האבן זיך נאך
גישלעפט נאך איין אפ גינעבענעס אפאטער מיט אמוטער מיט אויב און
אדרי קינדעריק און אלע האבן דיא ערד גיריבן מיט זייער גיוויין עס האט
פראסט גיגרוילט קוקינדיג, עס איז גיווען אגאס גיט איבער צו גין וואו סעהאט
גיט בענינט דיא עלינטע עלטערין אדער טיב און קינדער נעלכע האבן
גיוויינט נאך זייערע בני יחידים, מאנען, מאטעס, שבת צום ליינען פלעגן
אריין פאלין אין בית הקדש אגאנצער טאלפא מיט טיבער קליינע קינדער
זיין פלעגן אריין פאלין אין ארון הקדש מיט אשוידעריבן הארץ רינעדין
גיוויין און דיא קליינע קינדער האבן אויך געבאך גיוויינט אויף זייערע יונגקע
שטימעליך, אין בית הקדש איז גיט גיבליבן איינער נעלכער האט קיין מרערין
פאר גאסן אויף זיין קוקינדיג הערינדיג טיב דיא מוטערס פלעגן זיך פאר
גאנדער טענען אין ארון הקדש פאר וואס סעהאט אפ גינעבן זייערע בני יחידים
זיין האבן אלעקעס הערצער פשוט צו ריסן, און זיין פלעגן אזוי לאנג ליגן
אין ארון הקדש ביז מען פלעגט זיין אנועק מראגן גיחאלעשטע, סעהאט זיך
צו טיף גיליגט געלט אויף הוצאות צו פארין אין גיבערנע און סעהאט פאר
זיין אזוי גיחאדעטייטעוועט אז מענאל פארט זייערע ליגאטעס אן געטען,
און האטש אין אנהויב האט עס אויך גיט גיחאלפן ארויס צו ראטעווען דיא
צוועלף בני יחידים נאר מען איז פארט צו גיפאלין צו זאגנשיינען און ער האט
זיין דורך גידרייט, און דער מיט האט ער זיך גישאפט דיא פריינדשאפט פון
פיל מענטשין גיט קוקינדיג וואס פריער האט ער אליין קיילע גימאכט אפי דער
נאך האט ער פאר ריכט.

און אלעס דיא מחלוקת האט שוין אויפן שפיץ גיחאלטן, דיא שטאט
האט גיחאלטן אין דער העלע צו גין, האט מען גישקט נאך אדער בייאגין
גרויסן רב ער זאל שלום מאכן, דער רב איז גיווען אקלוגער און האט פאר
שטאנען אז דא קאן אנדערס קיין שלום גיט זיין שיידין מען זאל זאגנשיינען
נאך געבן מיט אלעקען, דרום האט ער אפ גימאכט אז דיא קאראפקע זאל זיך
אונקערין צו איר אלטין טאטין ר' אשר יעקלען, און אשר יעקל זאל געבן
זאגנשיינען פאר זיין שותפות (?) טויזנד רובל, און אז אשר יעקל האט גיט
גיוואלט געבן, האט דער רב אפ גימאכט אז מענאל אין גיהים אשר יעקלען
דיא טויזנד רובל אנועק געבן פון קהלשע דאחאדין, און דאן איז עטוואס

דיא מחלוקת אפ גילאשין גיווארין, וויא אַשר יעקיל האט זיך אום ניקערט צו זיין קאראנקעלע איז שוין אלע איסורים צוריק שטריינג פאר באטן גיווארין, קיין שחומי חוץ האט שוין דער רב גיט גילאזין אריין פירן, אונ אין אפאר טעג ארום האט מען אין בית המדרש אויס גירופן אויף איין שוחט וועלכין מעהאט גיחאפט קיילענענדיג אן אקאראפקע צעטיל, אז זיין שחיטה איז אסור אונ דיא כלום וועלכע מעהאט גיניצט פון זיין שחיטה איז מריפה, אונ בייא נאכט איז גיווען איין אפריפה אונ עס איז גיבליפן מענאל אויף דעם שוחט מאכין אפריגאנוואר פון שטאט ארום צו שיקן, אונ אלץ ווייל ער האט גיקוילט אהון אן אַשר יעקילס אצטיל, „פאר וואס פאר צדוקס צייטן איז גיט אזו שטראנע גיווען“? ווייס איך גיט.

נאר דיא מחלוקת צווישן ראבינער מיט זאהנשיינען איז גיט גישטילט גיווארין, וואס דער רב האט זיך גיט גימאטערט צווישן זיין שלום צו מאכין האט אים אלץ גיט גינאלטן, ווייל זאהנשיינען האט דיא ראכע גייצע אויף אים גיברענט, אונ ר' שמעריל האט אלץ גיוועהען זאהנשיינס צארין אויף אים אונטער צוא בלאזן.

(45) דיא ארמוט.

צייט אונזער ראבינער יצחק לעאנטאל איז אידאלעט גיווארין פון דיא ראבנושע שטעלע האט ער אין אקורצע צייט זיין קאפיטאל פאר צערט, ווייל זיין פאמיליע איז גיווען אהיפשע זיא איז בעשטאנען פון אכט פארשוין; ער אונ זיין פרויא אונ דער צו זעקס קינדער, זיין עלטסטער זאהן יוסף האט אין שאווע אין גימנאזיע גישטודירט, אונ ער האט נאך פון פאטער שטיצע גיפאדערט, בייא זיך האט ער גיהאט דרייא טעכטער. אונ צווייא אינגליך, זייא אלע קינדער קאן מען פאר שטעלין מיט איין ווארט: זייא ווינען אלע פארטרעפליך שוין גיווען דאס יעדער האט זיך פון זייער שטענטייט גיט גיקאנט אפ וואונדערן, אונ אונד זייער קלוג, נאר מיר האבן גייטיג דיא עלטערע צוויי קינדער אביסיל פאר צו שטעלין, אונטער דעם בכור יוסף וועלכער האט אין שאווע גישטודירט וואר איין טאכטער ראנע אהענליכעס מיידען פון א יאהר זעכצעהן זייער קלוג אונ מיט אריינעם פאראקטער, אונטער איר וואתר איין זאהן גבריאל אקנאב פון איאהר דרייצעהן אלעבעדיגער קינד מיט אשיינעם פארשטאנד אונ איז שטענדיג פרייליך אונ מונטער גיווען, אויך נאר דיא מוניקע בלומינקע איז פיל שטענער אונ קלינער גיווען פאר אלע קינדער, דינע בלומינקע האט אין איר צווייא יאריגין עלטער אויס גיציכיקיט זיך מיט איר פאר שטאנד, אונ דרום איז זיא גיווען דיא שפיל צייג פון אירע עלטערין.

ווען עס איז שוין פון זייער קאפיטאל נאר גיט גיבליפן האט מען זיך גינאמען צום ישוב הדעת וואס זאל מען פון שטוב פריער פאר קיפין — אזו וויא בשעת דער פער פאלט ארויף אויף אטענטשין איז ער זיך מינשיב פון וואנן

ער זאל אים אנהויבן צו עסן, האמ"ש אס ענדע עקט ער אים אויף אין גאנצן — דער גורל איז גיפאלן אויף זאפעס צירונג, ווייל זיא האט קיין אנדער זאך פון שטוב גיט גינאלט פאר קויפן גאר דיא צירונג „צוא וואס פרויך איך דיא צירונג ווען מינע קינדעליך בעמין פרויט? — האט זיא גינאגט, אונ ווען עס איז שוין דיא צירונג אויך פאר צערט גינארין האט מען ביסליך ווייס אלע קליידער פאר קויפט אונ מעהאט זיך אזוי דיא שטוב גאנץ ריין אויף גיראקט פון בלי בית אונ אלע בעלי בתישקייט ביז עס איז שוין גיט גינען וואס צוא פאר קויפן. אין שטאט האט פון זיין בלות קיינער גיט גינאקט ווייל דיא שונאים זיינען דאך גוויס צו אים גיט אין גינאנען, אונ גוטע פריינד האבן שוין אויך דעם ראבינערס הויז גיוויקט, זאגאר דיא בעסטע פריינד וועלכע עס פלעגן אפ היימן יעדן טאג אים צו בעזוכן אין מיט צייט זיינען אויך ביסליך ווייס אים גיקראכין זיי האבן גיוויקט וויא זיא האבן דארטן דער שטעקט דעם ריח פון בלות, דרום איז דאך קיין חידוש גיט אז נאך אלעס אז מעהאט שוין פון שטוב אלץ פאר קויפט זיינען זיא גינעסין צייטן ווייס און פרויט און האלץ, ער האט און גיהויבן צו שרייבן סטאמטאען אין דיא רושיקע גאנעטן אונ דאס האט אים איין גיטראגן אפאר רוביל אונאך אונ דער מיט האט זיך גישפייזט איין גיננד פון זיבן פארשיין, בעמין פון צווייטן היקפע האט זיי דער פארקאטער גיט דער לאזין, זיא האבן אין דיא גרעסטע גויטן זייער מוט גיט פאר לארין, גאר זאפעס פאטער וועלכער האט גינאונט אין דער שטאט אילון האט זיך פון זייער ארמוטה דער וואקסט האט ער זיא אפטער שטיצע אונטער גישקט, אונ זאגאר ער איז שוין אלט גינען אונ גיט רייך דאך האט ער פון דאס לעצט זיא אונטער גישקט פיל ווינציג אונ האט דער מיט זייער גשמות דער האלטן.

דער עלטסטער זאהן יוסף האט זיך אין שאנרע אויך דער וואקסט פון זיינע עלטערנים אריבע לאנע, האט ער זיך בעלאקטעט מיט פיל שטונדיין אפ געבן ער האט גיט גישלאפן אונ גיט גינעסין אונ האט פיל ווינציג דיא עלטערין גישטיצט, אויך האט ער זיא גיטריקט אין זיינע ברייך, דאס ער וועט אום גינאקט דיא גימנאזיע ענדיגן אונ ער וועט צו הויזע קומען אונ ער וועט דעם פאטער ארויס דרייען פון זיין דעלא, אונ וועט נעמען ראכע פון דיא פיינדע וועלכע האבן אויף זיין פאטערס הויז זא איין אומגליק גיבראכט, „אויך האב פאקטין מיט וואס מיין פאטערס דיעלא אראפ צו נעמען, אונ יונה זאגנשיין דער מערדער פון מיין פאטערס הויז — אין איין אומגליק אונטער צו שטרייבן, דען ווען דיא רעגירונג וועט ערקאנען דאס מיין פאטער איז אונשולדיג וועל איך נאכגע דער ווייזן אז אלע ביעז אימענע דאנאסין וואקסט אלץ פון זאגנשיינען אונ דיא רעגירונג וועט אים דער פאר גיט פאר שווייגן, גאר פיליקט וועל איך פון אים קיין ראכע גיט נעמען גאר צוליב זיין טאכטער רעבעקע וועלכע איז וויא אפלוס אויף אדארין אים גינאקטין דען איר האבאקטער איז פאר שיידין פון

פון איר פאטערס, צו ליב איר וועל איך פילייכט איר פאטער אויך פערציהען, און איבער הויפט ווייל זיא איז די גיליכטע פון מיין גומין פריינד דאס קינד הייט זימל וויינשטאק, פילייכט קאנען דיא צווייא ריינע זעלין שטערצין האפן פון דיא שטעכטעס וועלכע איך קאן טאן זאגנשיינען צו ליב זייא וועל איך אים פילייכט פערציהען" אזו פלעגט שטענדיג יוסף שרייבן אין זיינע בריף צו דיא עלטערן און דאס האט גיהילט וויא בוימאיל זייערע פאר וואונדעטע הערער, דיא בריף פלעגט שטענדיג ראנע האלטן אין קעשענע, און ווען זיא פלעגט דער זעהן אירע עלטערן מרויעריג פלעגט זיא גלייך פאר זייא לעזין יוסף'ס בריף מיט אפרייליכע זיסע שטימע און דער מיט פלעגט זיא זייא שטענדיג פרוהניגן "דוא הערסט מאמינקע וואס יוסף שרייבט"? האט גבריאל אנשיינדיג גיטאן ביין איבער לעזין דיא בריף — ער וועט אומניאמט קומען און וועט בריינגען ראנען אסתייערע קלייד און מיר אנארגיטער! אה! וויא שייין ראנע וועט דאס אים זעהן אין דער זייער קלייד?! ווען זיא שיינט יעצט אין זא איין ארימע קלייד, און וויא איך וועל דאס אביסיל אשפאציר טאן איבערן שטעטיל מיט מיין נייעס גארגיטער, אנשטאט דעם וואס איך שעס זיך יעצט ארויס צו גיין אין נאם מיט מיינע צו ריסענע הויזן, זארג ניט מאמינקע! מיר וועלין שוין אקורצע צייט נאר ליידן ביז יוסף וועט קומען, אבער דאן וועלין מיר אלעב טאן "פא יוסע אינאנאוסקי", מיט אזעלכע פריינדליכע רייד פלעגן דיא קינדער ארויס שלאגן דעם דול פון דיא עלטערן, ווען ניט דער מרייסט פון דיא קינדער וואלטן זייא שוין לאנג אים גינגען פון ליידן און שטערצין.

שטעריל דער שוחט האט ניקראגן צו וויסן פון דיא בריף וועלכע יוסף האט פון שאווע גישריבן צו זיינע עלטערן, און ער האט דער פון גלייך זאגנשיינען דאלאנעט, און דאס האט זייא פריידן ניט גוט גישטעקט, "קעמוז עפעס זעהן וויא דאס צו פאר ריכטיגן, האט זאגנשייין גיזאנט, דיא ערשטע זאך האב איך גיוויסינס פיסע וואס איך האב דעם ראפינער זא אומגליקליך גימאכט, אויך פירכטע איך זיך פילייכט וועט טאקע זיין זון יוסף קומען און ער וועט דעם אומגליק אויף מיר ארויף קערן, מעברארף זעהן מיטן ראפינער פריידן צו שליסן, איך קאן שוין מער דעם צער פון אים ניט זעהן.

דאס וואס איר זאגט אז עס איז אויף דעם ראפינער ארומטנות — האט שטעריל גיזאנט — איז ניט ריכטיג, אויף אשלאנג טאר מען קיין רחמנות ניט האפן, און דאס וואס איר שטעקט זיך פאר זיין זון יוסף, זאלט איר זיך שוין גאר ניט שטעקן, דאס איז שוין מיין ארבעט איך וועל מיר שוין פעקלערן אפלאן אז איר וועט זיך שוין פאר יוספין ניט דארפן שטעקן.

(46) דער שגאנער.

דיא וועלט זאגט: "ווען עס איז אומענטשין שלעכט זאל ער ניט זארגן, ווארום

ווארט עס קאן נאך ערגער זיין" אזו איז גיווען מיט דעם באפֿינער לעאָנטאל'ס
דעזי, עס איז שוין גינג שלעכט גיווען אז מעהאט שוין אלץ פון שטוב אויס
גראַמט, און האט גילעבט פון זיין שרייבן אין דיא צייטונגען און פון דיא
קליינע הספֿקה וועלכע ער האט בקומען פון זאפֿעס פאטער וואס דאס אלץ
האט קוים גיקלעקט אויף פרויט מיט וואסער און דאס גיט צו זאט, דירה נעלד
צו פֿעצאלין האט מען פון זיך אראפֿ גינומען דיא לעצטע העמד. עס האט
זיך פֿייר זייא נאר אפֿ גישטעלט לעאָנטאלס וואָכעדיגע קליידר, ער זאל האמטש
האפֿין אין וואס אין גאס ארויס צו גיין, און זייא האפֿין דאס אלץ מקבל פֿאהבה
גיווען, זייא זינען שוין מיט אַזא לעבין צו פֿרידין גיווען, נאר זייער הארץ האט
זייא גישטוריקט און גירוישט, זייא האפֿין זיך פאר וואס עפעס שרעקליכעס
גיפֿירכטעט, און פאר דאס וואס זייא האפֿין זיך גישראקן איז זייא אין דער
טהאט גיקומען.

איין טאל פֿרייטיג אין דער פֿרייא איז גישטאנען זאפֿע מיט לעאָנטאלין
און האפֿין גיזארגט וואו מען נעמט עפעס קליין נעלט אן צו גרייטן עפעס אויף
שבת, גוואלד זאפֿע וואס דארפסטו זארגן? — האט לעאָנטאל גיזאגט — פאר
קויף מיין צילענדער הוט, גישקשה איך וועל קאנען גיין אין מיין היטלי,
„גיין, איך וועל פון ביין קאסטיוס נאר גיט פאר קויפֿין — האט זאפֿע
גיגעטפֿערט — איך וויל דעם לעצטין פונק שטאלצהייט פון מיין הארץ גיט
אויס לעשין, איך וויל האמטש צווישן מענטשין זאלסטו אלעס מענטש אויש
זעהן, אין שטוב שטיקן מיר זיך מיט אונזער דלות, א אָה און אז ווייא איז
אונז, גיין, עס מאג ווער גייסט וואס זיין וועל איך פון דינע ארימער קליידער
נאר גיט פאר קויפֿין, וויא לאנג נעמט דאס אונז האט אזו שטראפֿין! מיר
האפֿין אנטקעגן אים אזו שטארק פאר זינדיגט, עקסט איז אונז פון פֿריק אין
וואסער, זעה מיין יצחק וויא אַמענטש טאר גיט זינדיגן, מיר האפֿין דיא
פאריגע צייט גישרען אז מיר זינען אומגליקליך, דאך זינען מיר אין אַזעלכע
גויטין גיט גיווען וויא יעצט, מיין פאטער האט דאך פֿארט אונז אביסיל
גישטיצט, נוא, דארף ער אויף אונזער מזל אפֿ שטארבין, און עס איז נאך
צו גיקומען אַזעלען אין אונזער ארימער פאמיליע, מיין מוטער זאל גיוונד זיין,
און זיא העלפֿט אונז אויך ליידן הונגער און קעלט, נוען זיא וואלט האמטש
גיווען גיוונד וואלט איך שוין גיט גזארגט, איך וואלט איהר דעם לעצטין פֿיסין
פון מויל אַזעק געבין, דארף זיא פון גרויס קלעמענעס משוגע ווערין און מיר
ליידן פון איהר אן אשיר צוא אונזער צרות איז נאר קיין גרונט נישט, נאר
אדאנק דיר גאט דער פאר, איך האב שוין מורא מיט מינע בייד צו זינדיגן,
עס קאן חלילה נאך ערגער זיין, איך בעט דיר נאר ליפֿער גאט דוא זאלסט
אונזער יוספֿלען האמטש אויס היטין פון צרות ער זאל זיין גיוונד און זאל
גיוונטער הייד קומען צו אונז וויא ער האט אונז גישריפֿין, דוא גייסט יצחק
אז איך בין צו טראגן וואס מיר האפֿין שוין אזו לאנג פון אים קיין פֿריק גיט
ווער

ווער ווייט וואס ער מאכט, דער ווייל אפער וואס מיט מען וואו נעמט מען קליינעלט אויף שבת, דיין העט וועל איך בשום אופן גיט פאר קויפן.

אירע רייד האבן לעאנטאלס הארץ גיריט אונז ער האט מיט מערערן איר גיהאלדונט אונז גיזאנט: איין וואך האט נאט פון אונז נאך גיט אפ גירויבט, אונזערע ריינע הערצער אונזער מריהייט איינער צום אנדערן, דאס וועט בייא אונז אייביג בלייבן, שיידין דער מיט וועט אונז פאר גאנצער שיידין, אין דעם האט זיך דיא מיר געפונט אונז עס איז אריין איין ארימאן פון די גענארער אונז האט זיך ביין מיר גישטעלט, שיינקט עפעס אנדער — האט ער גיזאנט, האט גיט קיין פאר אפיל מיין פריינד — האט נאפיע גיזאנט — עס איז נעמט גיטא וואס איך צו געבן דער ארימאן האט זיך אפער גימאכט גיט הערינדיג אונז איז ווייטער גישטאנען, נעמט גיט פאר אונז גוט — האט לעאנטאל מיט אהעכערין טאן גיזאנט — איך האב איך גיט וואס צו געבן — איך קאן איך גאנץ גוט — האט דער ארימאן גיזאנט — איך קאן איינער פרידער דיא גישטודירקט, ווען מענאל בייא וויא עפעס אפאל קריין? גיט הארעווען וועט איר האבן פרויט, ענטפערן וויא אלץ, מיט אשטיין אין קאפ קאן מען פון וויא בעקסטען, זאלן וויא געבן וואו צוא הארעווען אונז צו פאר דינען דעם שטיקל פרויט וואלט מען גיט דארפן זייערע מריפענע צוהות אן קוקן, אויס געאיפעשט זאלן וויא שוין ווערן פון דער וועלט, צו וואס דארף נאט מייצליך אויף דער וועלט, נאר גשקשה נאט האט שוין אן גיהיבן וויא אויס צו ראמען מן הסתם וועט שוין פון וויא קיין שריד ופליט גיט בלייבן, וויא וועלן אונזער מיט פיינער אונז מיט וואסער, אט האב איך מיט מיינע אויגן גיט לאנג גינעקן וויא מעהאט ארויס גישלעפט א אינדעשין שטודענט וועלכער האט זיך דער מרונקען, אט איז שוין מיט איין אפיקורס ווייניגער, בייא דיא רייד האבן זיך אן גיקוקט אין דיא אויגן דער ראפיער מיט נאפיען, אונז פון נאפיעס הארץ האט אשערקליכער זיפן ארויס גיריט, לעאנטאל האט דעם ארימאן אפגעג גיטאן: „אין וואסער שטאט איז דאס דער שטודענט דער מרונקען גינארין“? דער מייפל קאן גידינגען דיא נעקען פון אלע שטעט איך גין ב"ה בע ונד אלע טאג אין איין אנדער שטאט, נאר הא? — יע — מאקי — דאס איז געווען פאר צווייא וואכן איך גין דאן אין שאווער גינען, יע איך האב מיר דער מאנט אין שאווער ער האט זיך אין מיר וויסיל דער מרונקען.

וויא בלאס יצחק מיט נאפיען זינען שוין שטענדיג גינען, זינען וויא אין דער מינוט נאך בלייכער גינארין, שטענערע פון וויא לייגט מען אין קבר אריין, עס האט וויא דיא הענט מיט דיא פיס אונטער גיהאקט, נאפיע האט מיט אווילדע שטימע אנגעהויבן גיטאן: אוי וויא איז אונז יצחק! זעה וואו מיר האלטן אין דער וועלט! ..

ווייטט איר גיט מיין ליפער פריינד — האט יצחק דעם ארימאן גיפנענט — וויא דער שטודענט האט גיהייסן? — „פאריילס קאן זייערע נעמען גידינגען, מערופט

סערופט זיי דאך אלץ נישט מיט אידישע געטען — האט דער ארימאן געזען פארט — איך ווייס... דוכט זיך מעהאט עפעס גיזאנט לעווענדיגן צו לעאנאסאן אדער גאר לעאנאסאל, זאל איך פון מיינע צרות... ער האט נאך נישט אוספיעט צו קאנצען זיינע רייד האט אים איבער גיחאקט אנגישרייא וועלכין זאפע האט אויס גישריען.

נאט! מיר זיינען שוין מיט אונזער וויספאלען אויך פארטיג! אונזער לעצטער האפענונג איז פערלארן... אונז זיא איז אין אונמאכט גיפאלן אויך דער ערד, אונז יצחק איז אויך גיבליבן האלב אין האלאשעס, גאר דער קלאפ פון זאפעס פאל האט אים אויף גימנטערט, ער איז צו איר צו גילאפן אונז האט איר אנגיהויבן צו מינטערן, עס האט אציט גידוערט ביז ער האט איר צו זיך גיבראכט, אונז דער ווייל איז שוין דער ארימאן אנוועק, ווען זאפע האט דיא אויגן געפונט האט זיא זיך ערשט דער מאנט אן איר גייע קלאג, קיין פעדער איז נישט אין שטאנדע אויס צו שרייבן זייערע ביטערע ריידן אונז קלאגן אין וועלכע זייא האבן פאןבראכט, מיט איין ווארט זייא האבן זיך גיבארן אין זייערע טייבן טרערן.

גאר דאס איז ביי זייא גיבליבן דאס זייא זאלן פון זייער גייע צרה נישט אויס זאגן דיא קינדער, דען ווארום זאל מען נאך זייא אויף פערביטערן זייער לעבן, אונז זייא האבן גלייך אפריף אנוועק גישריבן קיין שאווער צו דעם ווירט וואו יוסף האט גילאזירט ער זאל זייא גלייך אפ שרייבן ריכטיג וואס זייער יוספין איז גישעהן.

(47) דיא קלאג פאר פול.

אין אכטאג ארום נאך דיא פאריגע פראאישעסמיווע (טרעפניש), נאך דעם אז אונזערע ארימע גיזאנטל פון דעם ראפניער האבן אפ גיגעסין זייער גימיינעם שבתדיגן מיטאג, ראזע מיט גבריאלין זיינען זיך אנוועק אווילע דורך זיין יצחק מיט זאפען האבן זיך צו גיליינט שלאפן, גאר זייערע ליידין האבן זייא נישט גילאזן איין שלאפן, דיא גידאנקען פון זייער ארמוטה, דיא שווערע דעלא וועלכע לעאנאסאל האט אויף זיך, דער טויט פון זאפעס פאטער, דיא ברעכע פון איר משוגענע מוטער וועלכע איז אויף זייער קארק גילעגן וויא אנגישויר אויף אטמה, אונז וועל פולס דער טויט פון זייער יוספין זייער לעצטער טרייט, דאס אלץ האט זייא אויף איין מינוט נישט גילאזן רווען.

יצחק לעאנאסאל האט זיך נאך אצושטערטן שלאפן זיך אויף גיחאפט, זאפע איז אויך אויף גישטאנען, אונז אז זיא האט איר ראזען מיט גבריאלין לעבן זיך נישט גיפונען האט זיא זייער ביטערליך גיזאנט אונז גיקלאנט נאך איר וויספאלען, דען פון זייא פלעגט זיא זיך היטן צו זיינען דאס זיי זאלן זיך נישט דער וויסן פון יוספס טויט, יצחק האט איר גיבעטן זיא זאל נישט זיינען זיא זאל עמוואס רויגער ווערן אונז זאל שבת נישט פערשטערן.

וויא קאן איך זיין רוהיג? ! האט זאפֿע גענאָמפֿערט — ווען עס איז גאר
 קיין גרונט נישטא צו אונזערע צרות, אונזער באנצער האפענונג איז גיווען אויף
 יוספלען, עליו השלום — כל זמן דער שטראל האפענונג האט נאך אונז נישטיגט
 איז גיווען צו דער ליידן דיא צרות, אונז אז יעצט האט זיך דער פונק האפענונג
 אויך פערלאשן, וויא זאל איך ניט וויינען וויא זאל מיר מינע אויגן טרינקען? ! —
 אונזער פינד זאהנשיין ויצט זיך גאנץ רוהיג, אונז זיין העלישע מויל האלט ער
 נאך אפֿין אונז מיט אלעמען איין צו שלנגען, זיין פֿרענידן צארין האט ער
 נאך ניט איין גילאשין מיט דיא בלוט וועלכע עס האט זיך פון אונז גיקאסין,
 אונז אויף עס קומט קיין צרה ניט, ווען דיין פֿריה וועלכין דוא האסט צו אים
 גישקט דיא וואך האט זיין ערפֿארעמונג אויף אונז ניט ערוועקט, וועט אים
 שוין קיין דונער ניט ערוועקן, שיידין איין צרה נאך דיא אנדערע מיט איין
 מאל זאל אויף אים קומען, גיב אים גאט האטש איין מאג ער זאל קומען צו
 אונזער הארצין, ער זאל ליידן הונגער אונז קעלט וויא מיר, ער זאל פאר ווארפֿן
 ווערין פון ווינע קינדער וויא מיר פון אונזער יוספלען, ער זאל אויך טרינקען
 דעם גפֿטיגן פֿעכער פון גאטעס צארין, ער זאל אזו פיל טרינקען ביז ער וועט
 שוין אויס פֿרעכין, אונז ער זאל פון דעם פֿעכער שייכור ווערין וויא מיר,
 ערשט דאמאלס וועט אפֿשר זיין שטיינערנע הארץ ווייך ווערין אונז ער וועט
 שוין אונז קיין ליידן מער ניט אן מאן, אבער יעצט אז פון שלעכטעס ווייס ער
 גאר ניט ריכט עס ניט דיא ארימקע טרערין, ער האט אפֿילו יעצט אויך טעמערצין
 פון זיין טאכטער רעכעקע, זיסל איז פאר שוואונדיג גיווארן בעווייס ניט וואו
 ער איז אהין גיקומען, רעכעקען טריקנט ניט דיא אויגן פון טרערין, נאר
 דאס טרייסט מיר גאר ניט, אירע שטערצין קרינקען מיר אויך ווייל זיא איז
 אטייערע קינד, אונז זיא דארף ניט ליידן איר פאטערס זינד, אויך וואס קאן
 מיר טרייסטן יענעם צרות ווען צו אונזער יסורים איז קיין פֿרעג נישטא, גאט
 האט מיט אלע זיינע הארמאטין אריין גישאסן אין אונזער הויז וועלכע שוויקט
 וויא אשיף אין אשטונדעמדיגן מעהר, זיא אשיף וועלכע האט זיך אויף אשפיציגן
 שטיין ארויף גישלאגן, איר זאגיל איז אפֿגיפֿראכין אונז איר רודער האט זיך
 דער טרונקען, אונז אירע פאסעזירן קלאגן אונז שרייען ביטערליך אין מיטן
 ים פֿערטרונקען ביז האלדז אין וואסער! אונז דוא טייערער יצחק! דוא שייפס
 קאפיטאן לינקט אן קרעפטין, דוא האסט קיין מיטל דיין שוף צו רעטירן, אונז
 דוא ווילסט טרייסטן דיא וואס זיינען שוין ביזן האלדז פֿערטרונקען אין וואסר,
 מיין טייערער יוספול האט זיך שוין דער טרונקען, וואס קאן איך שוין האפֿן
 פון אונזער ראטען דיא ריינע ועלע, וועלכע איז שוין וואס מיט צרות אונז קיין
 נוסעס האט זיא נאך ניט אנגיזעקן; אונז וואס איז דיא האפענונג פון אונזער
 נבריאלין וועלכין גאט האט אים בעשיינקט מיט אנומיט פארשטאנד, יוסף איז שוין
 נישטא! איז דאך נישטא ווער עס זאל אים ארבעטן דעם טייערין ווייגארטין עש
 זאל פון אים וואקסן פֿרוקט, ער וועט פֿערוויקט ווערין, אונז דוא זאנקט צו

סיד: .האף מיין ווייב", איך האב שוין קיין קראפט נישט צו האפן, אונד וואס קאן איך שוין האפן ווען איך וועל מיט אלע קרעפטן שווימען אין ים וועלכער פלישט פון מינע אויגן אין דיא וועלן פון סכערין? צו דען וועל איך דער מיט מיין יסופלען פון קבר אויס גראבן? צו קאן איך אים שוין לעבעדיג מאכן? עס איז שוין אפד גלייכער איך זאל דער טרונקען ווערן אין ים פון צרות. איך קעמ דיר מיין שיערע פרויא — האט לעאנטאל גיזאנט איין זאמלענדיג אלע קרעפטן — קריג נישט אויף גאט, ער מוט קיין אונדעכט נישט, אונד ווען דיא וועלט האט ער פאר אונד פינסטער גימאכט, וועט אונד גיוויס לייכטן אין דער שוויגער וועלט, אין דיא וועלט וועלכע ווא שיינט שוין אונדער יסופן, אונד וועלכע עס וועט זיין פינסטער פאר אונדער פינגר זאהנשיינען, אונדער זיין אויף דער וועלט איז נישט קיין שוויגקייט נאך נישט דער רעכטער תכלית, עס איז נאך פאראן אקוועלע פון שוויגע לעבן, גאט איז נור גוט, אונד נישט שוויג וועט ער מיט אונד קריגן, האף מיין פרוי ער וועט נאך מיט אונד פרידן שליסן. אין דעם איז ראזע מיט גבריאלין אריין גיקומען, ראזע איז אונדער גיזאנט צו איר פאטער אונד האט גיזאנט: פאטער, שטראף אן גבריאלין, ווארום אויפן מיטן גאס זינגט ער דיא שירים וועלכע ער האט גימאכט פאר אונדער יסופן, אונד ווען ער זינגט ווא מאכט ער תנועות מיטן גיויכט אונד מיט דיא הענט, אונד איז גאר נישט אזו פרייליך אויפן הארצן, אונד ער פאר שטייט דאס נישט.

פאטערלי — האט גבריאל גיזאנט — פערצייע מיר דאפיר, ווייל מיין ברודער יוסף איז בייא מיר זייער טייער, אונד אין דיא שירים האב איך פאר אים אויס גיזאסן מיין גאנצע הארץ, אונד ווען איך זינג ווא שוויגקייט זיך אין מיר מינע גיפילן, אונד איך קאן נישט גלייבן רוהיג נור איך מוז מיט קערפערליכע בעוועגונגען זיין ארויס געבן, דוא וועסט זעהן פאטערלי, אז ווען אונדער יוסף וועט אונדזאמט קומען ווא ער האט אונד גישריבן, אונד ער וועט מינע שירים איבער לעזן וועט ער פאצין בראווא אונד איך וועל פון אים גיוויס בעקומען דאפיר אפאר ברידערליכע קישין.

יצחק האט בעטערקט אז גבריאלס רייד בויערן זאפעס הארץ, האט ער אים אין מיטן דיא רייד צו שלאגן אונד האט גיזאנט: דער פאטערליאן האט מיר הינט גיזאנט אז עס איז פאראן איין בריוו צו מיר, בעדארף גיין דעם בריוו אפ נעמען.

זאפע האט קיין קרעפטן גיהאט זיך אפ צו האלטן פון וויינען איז ווא אריין אין אקאמער אום זיך אין דער שטיל אויס צו וויינען, ראזע האט גיזאנט צו גבריאלין: דוא זעסט דאך ווא אונדער מוטער גייט ארום שווארץ ווא דיא ער, אונד דיר ליגט אין זינען שירים צו זינגען.

ראזע איז אריין צו דיא מוטער איר צו מיינסטן, זיא האט איר גיפונען וויינענדיג, האט זיא איר דיא הענט אויס גיקושט, אונד איר גיפערענט: וואס איז

איז דיר מאסנינקע? ווארום וויינקסטו? שוין צייט אכטאג בעסערק איך אז דוא וויינקסט גאר, און איך ווייס גיט פאר וואס, אויב אונזער ארמוטה קריינקסט דיר אזו שטארק, איז דאך פאראן איין מיטל: אט אונזער פיינדס פרויא האט דאך אויך אפאל גידינט, און ער אליין איז אפאל אפאלד גיווען, גאר אז גאט האט וויא גיהאלפן איז גאר פאר געסין גיווארן וואס עס איז אפאל גיווען און געצט וויינען וויא דיא געהערטע און מעהאנפעט וויא פון אלע זייטן, היינט וואש דארף איך זיין דיר צום לאסט, איך קאן שוין מיין שטעטיל בעשטיין, צו אומזאנסט האט מיר גאט גיגעבן הענט מיט קראפט מיט וועלכע איך קאן ארבעטן, לאז מיר גאר מיינע מוטער, איך וועל זיך שטעלין אויף איין ארט דינען, און ווען גיט היא איין בעגעכסן וועל איך אין איין אנדער שטאט אנטעק פארין, איך וועל מיט גאטעס הילף בעקומען אשטעלע, ווען מענעט ערפארין מיין ערנסטהייט, מיין קעסט וועל איך מיר שוין האבן און מיין פארדינסט וועל איך אייך שיקן, ביז אונזער יוסף וועט קומען, און וועט מיין פאטער פון דער דעלא ביין מאכן, דאן וועלן מיר ווערן צוריק מענטשן, און מיין דינסט וועט מיין עהרע גיט בעשמוצן — אין דעם איז גבראל אויך אביין, האט צו אים ראזע גיזאגט: דוא זעסט, אונזער מוטער וויינט און דוא זינקסט גאר שירים, ווארום זעסטו גיט בעסער איר צו טריינסטן.

איך פעט דיר מיין טאכטער — האט זאפע צו איר גיזאגט — דוא זאלסט זיך גיט מיען מיר צו טריינסטן, פון דער צייט אן וואס אונזער אומגליק האט זיך אנגעהייבן ביין פאטערס דעלא, מיין פאטערס מוויט, און מיין מוטערס וואונדערליכייט, איז שוין פאר מיר קיין טריינסט גיטא.

וויא גבראל האט דער זעהן זיין מוטערס טרערן, איז ער איר אויפן האלדז גיפאלן און האט גיזאגט: וויין גיט מוטערלי, און אויב איך האב דיר דיא הארץ אפ גיגעסן מיט מינע שירים וועל איך דאס שוין ווייטער גיט טאן, דוא האסט דאך מיר גיזאגט אז יוסף איז אין מינע יארן אויך אשטיפער גיווען, פון דעסט וועגן האסטו איצטער פון אים גחת, גיט ערנער פון מיר אין זינע יארן, הערסטו מאסנינקע, איך בין היינט אזו אומעטיג גיווען פון דעם וואש מיין סודוט איז צו ריסיין, און מינע שטיוויל האבן דיא מילער געפויגט אזו וויא וויא וואלטן אויך הונגערן זיין וויא איך, און איך האב גיט קיין אנדערע אום צו פייטן, איך האב יוספ'ס פריי אבער גילעזן בין איך גאר פרייליכער גיווארן, יוסף שרייבט ער וועט מיר פריינען אנזייעס גארניטער, וויא וועג מאסנינקע, מיט יוספ'ס קומען וועלן אלע אונזער וואונדן גיהילט ווערן. אזי ווייא איז מיר! מיין הארץ איז צו וואונדעט! — האט זאפע אויש גישריען פון אירע יסורים וועלכע האבן איר שטריינג אנגינגען, און זיא איז אנגשווינגן גיווארן ווייל איר שטימקע איז פערשטימקט גיווארן, און פון אירע אויגן האט ארויש גיפלישט אשטראם טרערן, ראזע מיט גבראלין ווינען בערציטערט גיבליבן פון שרעק.

מאמינקע, האט ראזע אנגשריט גיטאן אנטאפנדיג איר פארין האנד,
ערפארדיקע מוטער! האט גבראל נישט געזען, "זאג בייע קינדער וואס דיר איז
נישטען, ווארום דיין ניוזט איז פערביטן גיטארין? צייט אכטאג האט זיך
אנדירטער וואלקינדיגער טרויער פערקליבן אויף דיין ניוזט — האט ראזע
נימאנט מיט אפיטעליכין גיטארין — דאס איז נאר איין בלייזער אויס רייד וואס
דוא היינטסט דאס אן אן אונזער ארמוטה, דען דאש איז דאך נישט ערשט גיטארין,
אונד ווארום ביזנו ביז אהער אזו טרויעריג נישט גיטארין? דאס איז נישט דאש, נור
עש מוז עפעס זיין איין אנדער צרה, אנויטע צרה פון וועלכע מיר ווייסן נאך
נישט, אונד וועלכע איז וויכטיגער פון אלע ביז אהערענע אויבליקן, ווארום
זאלסטו פון אויז פאר דעקין דיין אנגסט? פיליכט האסטו ענטוואס שלעכטעס
געהערט פון אונזער טייערין יספאלען? זאג אונד טייערע מוטער, דאן וועלן מיר
דיר העלפן שלעפן דא פערענע טרויער, ווארום זאלסטו אליין פאלן אונטער
דעם לאסט פון דיין טרויער? .

זאפנע האט איר נאר נישט ניקאנט ענטפערן ווייל איר הארץ איז וויא
וואסער צו נאנגען, אונד גבראל האט גיבראכין דא הענט אונד גישטען: אזוי
וויא איז צו מיינע שירים! וואו איז מייין פרויער יוסף! אונד ער מיט ראזע
האבן זיך שרעקליך צו מיינט, ווען יצחק וואלט דערויף נישט אנקומען וואלט
זאפנע פיליכט שוין וויא אויש זאגן פון יוספס קלאג, נור יצחק האט נישט
גיטארט זיי שמערצן אנטאן, האט ער אויף וויא אנגישטען: וואס איז מיט אייך
וואש איר קלאגט אזו ביטערליך? !

וואו איז אונזער פרויער יוסף! האבן דא קינדער גישטען — זאג אונד
פאטעריל וואו איז ער? עש מוז עפעס מיט אים זיין! ווען נישט, טא ווארום
ווינט ערשט אונזער מוטער סער וויא ביז אהער? מיט אונזערע אלטע צרות
זיינען מיר דאך שוין גיטוינט גיטארין, דאס איז נישט אנדערש וויא עפעס אנדער
קלאג, דא קלאג פון אונזער פרויער יוסף!! .

וויא זאפנע האט בעמערקט אז איר יצחק, וויל דא קינדער נישט ענדעקן
דעם אויבליק, האט זי זיך מוט גיפאסט, אונד האט גיפונען איין אויסרייד אויף
איר טרויער אונד האט צו דא קינדער גיזאנט: וויא זאל איך נישט וויינען אונד
קלאגן ווען איך דער כאן זיך אן פאר צייטיגע יארן, דא יארן וועלכע עש
האבן מיר נישטיגט, דא צייט ווען איך בין אברויטע גיטארין; מוט אקוק קינדערליך
אויפן וואנט אונד זעט מיין בילד מיט אייער פאטערס בילד וויא מיר האבן דאן
אויש גיזעהן, מיט צוואנציג יאר צוריק אין דער וועלכע צייט האב איך גינלענצט
אין דער גראזע, דא צייט וועל איך גימאלס פארגעסן, אזוי וויא געכטן אין
דער צייט, (אויך דעם שבת פון דער וועלכער סדרט איז מייין פאטער ארויס
גיטארין אין אקארעט איבער צו נעמען מיין חתן (אייער פאטער) ווייל מיר האבן
אים גילאדין אויף דעם שבת צו זיך, איך האב גיקוקט דורכין פערנשטער אונד
האב מיט אונגידולד ערווארט זיין אנקומען, וויא פרייליך איז דאש מיר גיטארין

וויא איך האב דער זעהן אז דא קאמט איז צו גיפארין צו אונזער הויז אונ פון איר איז ארויס מיין פאטער און נאך אים — אשיינער יונגער מאן מיט אהעלדישען אויס זיכט, מיין פאטער האט אים אונטערן האנד אין שטוב אריין גיפירט און האט אים פאר מיר פאר גישטעלט! דאס איז דיין גיליפטר פרייטיגאס דיין לעבנים בעגלייטער. אונ ווער איז אין שטאנדע פאר צו שטעלין דא פרייליכע שפירונגן וועלכע מינע אונ יצחקס הערצער האפן דאן גיפילט! מיר זיינען פאר בלענדעט גיווארן פון דא פרייליכע ערשיינונג און אונזערע הערצער האפן דאן גאט גידאנקט, און איך מיין פאטער וועלכער איז גישטאנען און גיקוקט אויף אונז ביידין מיט פאלע אויגן מיט פריידין טרערן, און מיין מוטער איז אויך גיווען מוטער און פרייליך, נא האט אזו גיזאגט: וויא שוין זעהן אויס דא פאר קינדערליך, ווער עס וועט זיי זעהן מאג זאגן דאס זיי זיינען נור געשאפן איינער פאר דעם אנדערן! מיר האפן דאן אויס גיזעהן וויא צווייא שיינע בונקעטן פער פלאנשטע אין איין בלוזען טאפ, מיין פאטער האט אונז גיקוקט און גיהאלזט, ער האט אויף גיחייבן דא הענט צום הימל און גיזאגט: איך דאנק דיר גאט, דא מוסט מיט מיר פיל גינאדע סער אלעס וויא איך בין ווערט, גווען איך האב שוין דאס דער לעבט צו זעהן מיט מינע אויגן איז שוין מיר גיגונ! אייער פאטער יצחק האט צו מיר דאן גינעקנט מיט פיל רייך און דרייט, און האט מיר געשאטן מיט גישאנקען: מיערע פעריל, דימאנטענע אויערגלעך מיט האנט רינגען, אנאלדענע אוהר גיזעצט מיט בורלאנטן און נאך פיל שמוק, און אויף יעדער גישאנק פאונדער האט ער אויס גידריקט געטליכע קלונע ווארטן וועלכע האפן זיך גיטאשירט מיטן גישאנק, און איך האב אים אויך גיגעפן פיל מיערע מתנות, און ער האט מיר דאן אויס גידריקט: „דאש אלע גישאנקען וועלכע מיר האפן זיך געצט אונזערעקסילט האפן דא ווירדע פון איין ווארט וועלכין דא רעדסט אויס פון דיין מונד, ווייל דא ביזט מיין גאנצער שאץ, צו דיר ברויך איך שוין קיין נאך גיט אויף דער וועלט; צו גיבט עס, דאש אפריילן זאל הערן וויא איר גיליפטר רעט זעלכעס און איר הארץ זאל גיט גווערן אין פאלער פריידע? .

איך האב גימרוקען דעם בעכער פערגינין, איך האב זיך גיזעטיגט מיט זיסע פריידע, איך האב מיט פולע הויפנים גישעפט גאטעס זעגנונג, גאר אקורצע צייט האב איך זיך דער מיט גיפערנגיניג, מיין זאהנע איז אונטער גינאנגען אין איר מיטן שיינען, מינע טעג זיינען פאר גינשטערט גיווארן און איך זע שוין קיין שוין גיט.

און איר קינדערליך פנעגט מיר: ווארום וויין איך? וויא זאל איך גיט וויינען אז איך דער מאן זיך אז אייער פאטער איז אונטער אשווערע דיעלא, עס אונזאזאנעט (פירקטעט) — גאט בעהיט — רעקטאנסקי ראטע, דורך אפילבול פון אומזוסטע פיינדע, און איך קאן חלילה בלייבן אלעפערדיגע אלמנה און איר לעבעדיגע יתומים, אונזער ארמוטה איז גיט אויס צו ליידן, מיין פאטער איז

אפ' גישמארבין, מיין מוטער איז וואנזיג, מיר ליידן אלע הונגער און קעלט, און אייער פאטער מיין אויג פון מיין קאפ גייט אום אפערשטאמאכטור!! און אין אונזער הויז גיפנט זיך גיט מיט וואס אים צו ערקוויקן.

וויא זאל מיר גיט צו וואונדעט ווערן מיין הארץ קוקנדיג אויף דיד מיין מאכטער, וויא דוא בליהסט וויא אפלוס אין דער מדבר, דוא גרייכסט שוין באלד דיין פאלין עלטער און איך בין גיט אין שטאנדע דיר צו בעקליידן וויא לייטישע מעכטער, איך האב גיזאנט ווען דוא ביזט גיבארין גיווארין, אז מיינע צירונג וועל איך דיר אפ געבן, אפער עס איז אויף אונז גיקומן פינשטערע טעג און דיא צירונג האט זיך אין דער פינשטער ארויס גיבאנכעט פון אונזער הויז, אזי ווייא איז מיר! אונזער בליסטאטעלע פאמיליע איז פון הימיל צו דער ערדע גישליידערט גיווארין, מיינע קינדער זיינען פאר וויסטע, אונזערע פינגער גרייכין זיך אויף אונז, און זייא האבן פערנוועקסילט אונזער עהרע אויף שאנדע, זייא האבן אונז פער שמוצט, און גימאכט צו גילעכטער, און אלץ דורך דעם ווייל אייער פאטער האט פערלאנגט דאס קיין אומרעכט זאל גיט גיטאן ווערן, און האט גיט גילאזן בעראבעווען דיא אריקע אידישע בלוט, איך האב שוין מיין לעבן גיאפערט, נור מיין הארץ שרייט פון אידע ווייטיגן נור פאר אייך מיינע קינדערליך, און איר פרעגט נאך מיר: ווארום קלאנגסטו מוטערליך? וויא זאל איך גיט וויינען און ביטערליך קלאגן?!

אונטער דער צייט וואס זאפיע האט דיא פאריגע רייד מיט גרויס ענערגיע ארויס גירעט איז יצחק גיזעסין דיא קאפ אנגיטפארט אויף דיא הענט, מייכין טרערין האבן פון זיינע אויגן גירונען, און נאכהער האט ער זיך גישמארקט און גיפאסט און האט צו זאפען גיזאנט: צו שבת איז אצייט אויף אזעלכע רייד? גינגו שוין צו דער מאנען דיא פארנאנגענע, פארנעם אן וויא וויא אן אמרויס לאמיר זיך אביסיל דורך גיין, לאמיר אביסיל ארויס אויפן פרייען לופט אום דיר דעם דול פון קאפ ארויש צו שלאגן, נאך אנס וואס אונזער גאס איז אפוסטע אז מיר דארפן זיך פאר קיינעם גיט שעמען מיט אונזערע קליידער, דיא קינדער זאלן צו הויז בלייבן, איך האב דעם פאצטעליאן גיט גיפונען פיליכט וועלן מיר אים אנטרעפן.

יצחק מיט זאפען זיינען זיך אוועק גינאנגען און האבן ביז נאכט גישפאצירט, דיא קינדער זיינען צו הויז גיבליבן און האבן זיך איינער דעם אנדערין גיטרייכט מיט דעם האפענונג דאש אומגיזאכט וועט יוסף קומען און דאן וועט שוין אונז דיא וועלט אנהייבן צו שיינען.

מיין עצה מוז פארט גישעהן — זאנט ראזע — וויא לאנג נאך וועלן מיר זיין אונזערע אומגליקליכע עלטערין צום לאסט? איך וועל אוועק גיין דינען, און דוא גבריאל זע פאר זיך אויך עפעס אשטעלע, דוא וועשט שוין קאנען דיין פרויט פאר דינען, און ווען אונזער ברודער יוסף וועט קומען און וועט אונזערע עלטערין

עלמערין פון זייערע נוימין ארויס געמען דאן וועלן מיר זיך אומקערין צווא
אונזערע ליבע עלמערין .

דיא קינדער האבן אזוי פארבראכט ביז אבינד , אונ דאן האט זיי דער
פאצטאליאן אבריוף אריין נוצראנין , זיין האבן אים גיבעטן דעם בריף עפענען
דאס זייער פאטער זאל אים גלייך קאנען לעזן , דער פאצטאליאן האט אים
גיגעניט , פון שאנדע ! האט גבריאל אנגשריין גיטאן דער זעהענדיג דעם
פאצט זיגל — פון אונזער יוספון ! האט ראזע אויש גישריען מיט פריידע — לעז
גבריאל גיכער איבער " גבריאל האט דעם בריף אין האנד גינעסען גיין גיין ! —
האט ער ערשטאקן אנגשריין גיטאן — דאס איז נישט יוספס האנד שריפט , דא
שרייבט זיך גאר אונזער יוספס ווירט , אונ וויא גאר ער האט איבער גילעזן
דיא ערשטע עמליכע ציילן , האט ער מיט אביטערע שטימע אנגשריין גיטאן :
וויא איז מיר ! איך בין אומגליקליך .

וואס איז דיר מיין ברודער אז דאס ביזט אזוי ערשטאקן גיטאן ? האט
ראזע מיט שרעק גישריען , זעהענדיג וויא איר ברודער איז צו שראקן אונ בלאס
גיטאן פלוצלונג , " אה וויא ! אדונער האט אונז איין גיטלאנין ! האט גבריאל
גישריען מיט אשויערליכע ציטערקעס — אה ! עס איז מיר פינגסטער אין דיא
אויגן ! איך קאן שוין מער נישט לעזן ! .

זאג מיר אבער מיין ברודער וואס איז דאס ? האט דיא שוועסטער גישריען
איים פאלגנדיג אויפן האלדז אונ האלדזנדיג מיט ציטערנדיגע הענט — זאג מיר
שוין די אורזאכע פון דיין שרייען , לאז מיר נישט שטארבן אין דעם אויגנבליק ,
לעז פאר מיר אומגריכטן דעם בריף איבער אונ לאמיר שוין וויסן אונזער
קלאג , לעז שוין גיכער ווארום איך קאן נישט לעזן מיר איז פינגסטער אין דיא
אויגן , לייזן שוין דען פלייכט איז גאר נישט פאר וואס צווא שרעקן גאר
דאס ביזט אין אירטהום .

אה וויא ! עס איז שוין קיין טרייסט נישטא צו אונזער בראד ! — האט
גבריאל אויס גישריען ברעכינדיג דיא הענט , אונ איך וועל דיר דעם בריף פאר
לעזן אונ איך וועל ביטערליך קלאגן , לאמיר צו זאמען קלאגן אויף אונזער
אומגליק דער אומגליק פון אונזער ברודער יוספ , ווארום ער איז שוין נישטא !
הער זיך איין מיין שוועסטער וואס מעשרייבט אין דער טרויעריגער מגילה .

ה . יצחק לעאנטאל ! — וואס זאל איך פאר אייך לייקענען אייער קלאג
ווען דאס איז נישט מעגליך פון אייך דאס ענויג צו בעהאלטן , אייער זון יוספ
איז שוין מעהר נישטא ! ער איז אין איין טאג גיגענדיג אין שול צווא ריק נישט
גינסען , ער איז אייניגע טעג נישט בעוואוסט גיווען , אונ אין אייניגע טעג ארום
האב איך דאס דער הערט דאס מען האט אים גיפונען א דער טרונקענעם אין
סייד ווייסל . . .

אי וויא ! אדונער האט אונז ערשלאגן ! האט ראזע מיט אווילדע
שטימע גישריען אונ האט דיא הענט גיבראכט אונ איז איבערין שטוב ארום
גילאפן

גילאפין וויא וואגזינג — פאר דאס וואס איך האב זיך שטענדיג גישראקן איז
טאקי אונז אן גיקומען, אה מיין גאט! דו האסט אונז צו וואונדערט צו בילט
אונז אויף צווא להקעים לעבין גילאזין דאס מיר זאלן אויס הערן דיא העלישע
קשורה אז אונזער יוספיל איז גיטא! מיין ברודער יוסף! יוסף יוסף יוסף!
וואו ביזמו איצט!...

אוי וויא ארויב אונז אבראך! האט גבראל גישריען אונז זיך דיא האר
פון קאפ גיריסין — בעסער וואלט איך שטארבן אנטשטאט דיר מיין טהייערער
ברודער! מיין ברודער יוסף!

וויא איז מיר! האט ראזע גישריען מיט אהארין רייסינדע שטימע — עס
איז אראפ אפייגער פון הימיל אונז האט פאר ברענט אונזער פרייסט אונז אונזער
האפנונג אונז מיר האבן זיך יעצט אפ גישטעלט וויא פאר רייכערטע האלעוועסקס!
א! גיט מיט פייער איז אונזער ברודער פאר לענדעט גיטארין, גאר דורך
וואסער — האט גבראל גישריען מיט ראמער — ער איז אין מייד דער טרונקען
גיטארין!... „אונזער ברודער יוסף איז דער טרונקען גיטארין? — האבן
אלע קינדער אויך דיא קלינגעקע מיט שטורים גישריען — אה! ער איז אין
מייד דער טרונקען גיטארין אונז מיר וועלן זיך דער טרינקען אין אונזער טרערין!
האט ראזע גישריען — אונזערע צארטע עלטערין האבן שוין פון אכטאנ
גיטאוסט פון דעם אומגליק, וויא האבן דיא שווערע קלאג אין הארצין גיברעסט
אונז פון אונז האט מען דאס בהאלטין, יעצט וועלן מיר שוין אלע צו זאמען
קלאגין, אין אונזער הויז וועט שוין גיט אויף הערן דער בקלאגין, איצטער
וועלן אונזער פינגע ערפרייט ווערן, וויא וועלן זיך פרייען מיט אונז פראך,
אונזער שטיצער איז שוין גיטא, וויא וועלן מיר דאס לעבן גאד יוסף, מיט?
אז האבן אלע קינדער גראטערט אונז גיקלאגט, די דרייא קלינגע קינדער
זיינען פון טרייער אין דיא ווינקעליך צווא פאלן אונז זיינען איין גישלאפן פון
קלעמענעש, אונז ראזע מיט גבראלין זיינען גיפאלן אן קראפט אויף דיא
סוטערס בעטיל, אונז זיינען אין אונטאכט גיבליבן.

יצחק מיט זאפען זיינען צו הויזע גיקומן אלעס עס איז שוין גוט פינגשטער
גיטעזין, וויא האבן גירעבינט אז אלע קינדער שלאפן שוין, זאפע האט פייער
אן גיצונדיג אונז דאן האט יצחק דער זעהן דעם בריף ליגנדיג אויפן טיש, וויא
האבן דעם בריף איבער גילעזן אונז זייער קלאג האט זיך אפ גיפרישט.

אונזער אומגליק איז בישטעטיגט איז וויא איז אונז! יוסף איז שוין גיטא!
וואו וועלן מיר זיך יעצט אהין טאן! צווא וואס שטראפסט דוא אונז גאט אונז
לאזט אונז לעבן? ווארף אויף אונז ארויף אבראג אונז מיר זאלן אונזער
אויס בגראבן ווערן מיט דיא יסורים צו זאכען! ווארום האשטו אונזער זעלן
צו גישטיט צו אונזערע קערפערס מיט איינעקע קיימין? וואס נוצט אונז שוין
דער לעבן ווען אונזער לעצטער טרייסט איז שוין גיטא?... אין דעם האט
זיך יצחק אשוידער גיטאן, דער מאנענדיג זיך אז דעם בריף האבן גיטא דיא

קינדער שוין גילעזין, דער שלאף פון דיא קינדער איז מיר נים גיפעלין — האט
 ער צו זאפען גיזאנט, זאפע האט גלייך אשפרונג גיטאן צוא איר בעטיל אונ
 האט אן גהויבן צו רופין: ראזע! נבראל! אבער עס איז קיין אנטווארט גווען,
 זיא האט זיין גינמען מיט קראפט אויף צוהען, אבער זיין האבין קיין שפור
 פון לעבין בוויזן, דאן האט זאפע דיא הענט פאר בראכין אונ האט גישריען
 מיט שרעקליכע קולות: זעה! יצחק זעה! דיא קינדער זיינען אין אונמאכט! אזי
 גוייא איז מיר! אקלאג אונ אבראך איז אויף מיר צו זאמען גיקומען! זיי זיינען
 איין גישלאפין מיט איין עוויגין שלאף! אה! מינע קינדער גיען אונעק פון
 מיר! זיין זענענען זיך שוין מיט אונז! זיי האבין שוין קיין צייכן פון לעבין!!
 יצחק האט צוא איר גיזאנט: רייד גיט קיין גארשקייט, ער האט זיך
 גישטארקט גיט צו מיסט צו ווערין, אונ האט זיין גוט בטרעכט אונ גיזאנט:
 זיין האבין גאר גיחאלעשט, פילייכט איז פאראן אפסיל עסיק אדער וויין?
 גיט קיין עסיק אונ גיט קיין וויין, גאר שטערצין אונ פיין, איז בייא אונז
 אין שטוב פאראן! — האט זאפע געקומפערט מיט אפטיערין גוויין — אז
 האסטו מיר גיטאן דו שרעקליכר גאט! דו האסט פאר וויסמעט מיין גיזנטיל!
 נעם שוין פיין גשמה אויף צו, נעם צו דיא זעלע פון איין אומגליקליכע מוטער!
 יצחק האט אלץ זיין פאר שטאנד גיט פערלארין, אונ אז ער האט גיזעהן
 אז אין שטוב איז קיין נאך גיטא מיט וואס דיא קינדער צו ערמינטערין, איז ער
 מיט שוואכע מריט קיים גינאנגן אריין צו טראגין פון ברוגען איין עמער קאלשע
 וואסער, גיענדיג האט ער מיט זיך גירעט: גאט! דוא גיזט גירעכט, אונ דיין
 ריכט איז גיוויס גירעכט, גאר האב רחמנות, ערפארט זיך אויף אונז
 ארימע גיזנטיל!

ער האט אריין גיטראגין דיא וואסער אונ האט גישפריצט אויף דיא
 קינדער ביז זיין האבין זיך ביסליכנויים ערמינטערט, אונ וויא זיין זיינען צו
 זיך גיקומען האבין זיין זיך דער מאנט אן זייער קלאג אונ האבין גישריען מיט
 אריונדע שטימע: וואו איז יוסף אונזער לייב אונ זייל? אזי ווייא! יוסף
 אונזער ליבער ברודער אונזער זעלע, אונזער טריסט, אה אקלאג אונ אבראך!
 ליבע לעזער! לאמיר שוין פון דיא אומגליקליכע פאמיליע אנווילע אפ
 טרעטין, עס רירט אונז דיא הארץ זייער אומגליקליכע לאגע אונ מיר קאנען
 שוין פון זיין מעהר גיט שרייבין, לאמיר זיין לאזין אין זייער קלאג וועלכע
 עס האט זיך וואס פון טאג גישטארקט, דיא צרמוטה האט זיך אויף זיין מיט
 אירע אלע שוועריגקייט ארויף גיליינט, מיר וועלין זיך אונגיזאסט צו זי אונ קערין.

(48) וואו נעמט מען מוויינר רוביל.

אין באפטייל 44 פון אונזער גישיקטע האבין מיר גישריבין: דאס דער
 רב האט אפ גיבאכט מעזאל זאהנשייגען געבין מוויינר רוביל פרנסה אויף זיין
 חלק (?) אונ אשר יעקיל האט דאס גיט גיוואלט געבין כגון האט דער רב גיחייסין
 דאס

דאס למען השלום זאל מען נעמען שטאמיגע מייננד רוביל און אין גיהים דאס
אונזעק נעבין אַשר יעקלען און ער זאל דאס געבין זאגנשיינען, מעהאט מאַקע
אז נישטאן און זאגנשיין האט גיט ניוואקסט אז דאס איז שטאמיגע געלט, ער
האט גידעכניגט אז דאס גיט אים אַשר יעקיל, נאר בלייבט דאך אַשאלה וואו האט
דיא שטאט גינעמען מייננד רוביל, איך זאל זאגן אז דיא דאפומאטין האבן
גינעבין אייגענע... איך מין דאס הייסט פון קהלשע איינטראגע וואס דאס
איז בייא זיי פאר רעכניגט וויא אייגענע, גיין, דאס וועט קיינער גיט טאן ארויס
צוא נעמען פון קעשענע מייננד רוביל און אונזעק נעבין, אויף וואס? גיט
אמאכטער גיין, אדער האנט געלט אויף אמאנאטיק, נאר אום דעם עס זאל
אין שטאט קיין מחלוקת גיט זיין, דאס האט זיך נאך גיט גיהעקט, מא וואו זע
דען האט מען גינעמען דיא מייננד רוביל? מוזין מיר לעזין דאס פאלגונדע
וועלן מיר שוין וויסן.

בייא אויז אין בענעכסיף איז אלץ פארבאן וויא אין די גרעסטע שטעט נאר
אין אקלייגעס פארמאט, מילע ארום בפי מדרשים קלויזין אשול, אין יעדערין
נפאים נאמנים צעלענעס שטשים איז דאך נאר קיין רייד, רבנים, דינינים,
חוננים, שוחטים, שמשים, תהלים זענער, שול קלעפער, ליכט ציגנער,
נעגיל שניידערקע, סוקערקע, דאס מוז דאך גיט זיין, איין געל—בערדיגער
איסבארשציק, צוועלף דאפומאטין; גיין וואס ווייסן וויא אקור פון פרייטאג
און דרייא דמים צאפער, דאס מוז דאך זיין אין דער קלענסטער שטעטל, צו
ליב וויא לייזין דיא שיינקער ווינטער פאר גענדיגליך מיט ריזיסניקעס, און ווסער
פאר בלינגעס, און פאר פסחדיגע שפירעט שייא ווסער שייא ווינטער, וויא
גייט די לעצטע זיינען אין אשטאט ווייסן מיר שוין פון די פאריגע באפילען,
צו זייא גיט זיך צו אקהלשער שרייבער, משרתים און—פאר צייטיגע יאהרין—
האפארעס, ווינטער איז בייא אויז פארבאן אלער האנד חכרות און אין יעדער
חברה נפאים און א מאה שמשים, מיט איין ווארט מען קאן זאגן אז דאס רוב
שטאט לייט זיינען ציגאוניקעס, אונזעל פיר רוב ציהן זיי דער פון די שטיקל חינוה.
דיא גרעסטע חברה איז בייא אויז „הברה קדישא“ דיא חברה בשמיט צו
בנראבין מויטע און אסאל צוא מייטין לעבעדיגע, אין חברה האלט זיך איין
פיל מעלות אפער זיא איז אויך גיט גיין פון חסרונות, דער רעכט מיט דעם
בר—מיגן ווערט פינקטליך אפ גיטאן מיט גישקמקייט און עדרע, אלע שמשים
פון דער חברה זייא מאגן אפילו בעלי מלאכות זיין ווארפין אונזעק דיא מלאכה
און גייען זיך מתעסק זיין ארום מת, מען מוזט אפילו דער בייא אמרונק פראנפין
אפער דאס איז אויך קיין עולה, אלע אלטע פאר צייטיגע תקנות ווערט פינקטליך
און הייליג ערפילט, אויף וויא ווייט דאס ווערט אפ גיהט וועל איך ווייזן פון
איין מעשה וועלכע עס האט זיך גיטראפין.

אמולער וואס מאכט אויביגס איז גינען אשמש אין חברה קדישא, ער
האט זיך גינאלט איין שרייבין פאר א חברה מאן, אויף אזא נאך מוז מען שוין
אין

אָן קומען צו אויבערקייט און דאס איז דורך גימאנען אויף דעם אופן: ער זאל מאכן צוויי הברישע אויבינס און מיט דעם וועט ער שוין בקומען אויפקלויזשקע פון שפשוות און סעוועט אים אריין שרייבן צווישן חברה לייט, ביז דעם מיט פסליו פון יענעם יאהר האט ער נאר גימאכט איין אויבין — ווייל סעקע האט דער ווייל מער ניט ברארפט — עס איז גיקומען מיט פסליו צום דאוונען איז דער מולער גיקומען אין בית המדרש צום דאכנען וויאזאלע קאל, און האט אויך גיזאנט סליחות מיט אלע חברה לייט אדער שמשים צו גלייך, אין מיטן דיא סליחות איז צו אים אונטער גימאנען אשמש אין נאמען פון גבאי און האט צו אים גיזאנט: „דוא סמייקסט ניט צו זאגן קיין סליחות“ גאבן דאכנען האט ער גישריען מיט אונטאלד וואס האט מען צווא אים „פאר וואס האט מען מיר מיין בלוט פאר גאסין שטיין איך זאל ניט זאגן קיין סליחות? וואס בין איך ערנער פאר אלימען, ממה נפשך, בין איך שוין אחברה מאן כאטש איך דאך גיוויס זאגן סליחות, און אויב איך רעכין זיך נאך פאר אשמש, זאנט דאך אשמש אויך סליחות“ סעקע האט אים גענטפערט אריבטיגע תשובה: דוא ביזט גיווען אשמש, און מיט דעם וואס דוא וועסט מאכן צווייא אויבינס וועסטו ווערין א חברה מאן, היינט אז דוא האסט ערשט גימאכט איין אויבין ביזטו פון שפשוות ארויזש און קיין חברה מאן נאך ניט — דאס הייסט ניט קיין זעכעצן און נאך ניט קיין פערד —, היינט מיט וואס פאר איין אופן קאנסטו זאגן סליחות און פאסטן היינט? דער מולער האט דיא תשובה ניט פאר שטאנען ווייל זיין קאפ איז לא עלינו אטאמטעוואטע, ער האט פאר שטאנען — וויא אמבין דכר מתוך דכר — אז פשם וויא ער האט קיין פראוו אויף סליחות און תענית, האט ער אויך קיין פראוו אויף דיא בייא נאכטיגעסעודה, און דאס האט אים סעקער פאר אלץ גיקריינקט, דער סוף דער פון איז אזו גיווען, ער האט זייא גיהערט וויא אין מדיאק ער האט גיפאסט אנאנצין טאג, אפער וויא ער איז אויף דער סעודה אריין האט זיך אן גיהויבן אקריג און עס איז ארויס אדראקע.

אין קבורה געלט געסען זיינען אונזער חברה לייט ספיציאליסטן, בייא זייא מאכט ניט אויס ווען אפילו זייא האבן שוין איין מאל אפ גימאכט מיט קבורה געלט און האבן שוין דעם מת אפ גיהויבן האבן זייא דער נאך חרטה און לייגן דעם מת צוריק אויפן פור — אויב דער מת איז איזשוב מאן —, ביי א ישובניק איין-אריסען האבן זיך אמאל דער מרונקען צווייא קינדער, און נאך אלעם דעם אז עס האט אים גיקאסט עטליכע צענדליג רוביל הוצאות פאר וועלכע ער האט זיך גידארפט פאר משכונען, האבן זייא אים אויס גיצאפט דיא בלוט פון אונטער דיא נעגיל, און ער האט זייא גימוזט געבין פופצעהן רוביל קבורה געלט, און אין דעם יאהר וואס זייא האבן גידארפט שאפן פאר זאהנשיינען דיא טויזינד רוביל האבן זייא גיריסן פון מויטע און פון לעבעדיגע, עס איז אין יענעם יאהר נאר ניט גיווען סעגליך צו שטארבן.

אונטער דיא חברה קדישא שטייט דיא חברה „נסילות חסדים“ ווי מיט דיא

דיא סעודה פון דער קלפי קאן זיך דיא חברה פאר גלייכין צו חברה קדישא ,
כשם וויא דיא סעודה פון חברה קדישא קאסט אפ אסך געלט , אזו קאסט דיא
סעודה פון גמילות חסד אויך אשטיק געלט , נישט קוקינדיג אויף דעם וואס קיין
ארימאן קריגט קיין מאל קיין גמילות חסד אויף אמשכזן , דער נאמן ענטפערט
אלע מאל : "עס איז קיין געלט נישטא" . די חברה האט אויף ניוואמילט ארוביל
מוזינג , אונ ווען דאס וואלט ליגן אין רעכטע הענט וואלטין דורך דער חברה
גיראטירט ניווארין פיל אריבע גיין , דען מיט דיא עטליכע רוביל וועלכע ער
וואלט בעקומען אין גמילות חסד , וואלט ער שוין האבן אויס שלאק אין זיין
וואקסטאט , אדער אין זיין גישעפטיל אונ וואלט דער מיט ספרנס גיווען
ווייב אונ קינדער .

אונזערע בעלי בתים האבן נישט גיהאט מיט וואס צו קאנטשען זייערע
מאנאטקעס , דאס הייסט צו קאנטשען דיא שול אין וועלכע יעדער בעל הבית
האט אשטאט , בכן איז גיבליפן מעזאל דרויף נעמען פון גמילות חסד דרייא
הונדערט רוביל , בכן איז שוין דר גמילות חסד גיבליפן מיט אקאפיטאל פון זיבן
הונדערט רוביל וועלכער בעשטייט אין צו קאלטע בגדים אין חלקים משניותין
אונ צו פוילטע חאלאנועס אונ דאס גלייכין וועלכע עס פוילט שוין אין גמילות
חסד אמדאי פון אדענדליג יאהרין .

אחברה "ביקור חולים" איז ביא אונז אויך פארנאן , דאס איז צו שטיצן
אגיימינעס חולה מיט אדאקטער אונ רעצעפט , דער איינטראג איז איהערע די
זאלן באראגקע אונ דאס טראגט איין דרייא רוביל אנוואך , אויף אכילה ושתיה
נישט שוין דיא חברה נישט אויס אין גראסן גאר דאך איז קיין מאל קיין געלט
נישטא מיט וואס דעם ארימען חולה צו שטיצן , דער גאסן זאגט אז דער
איינטראג קלעקט נישט אלעסען צו געבן , אונ אנדערע זאגן אז דער גאסן
צו טיילט דיא בקור חולים געלט עטליכע אריבע קלויניקעס מיט וועלכע ער
איז שטארק סקורב אונ דער פאר לערנען וויא מיט אים משניות , אפער יהי
איה שיהי אבי דער ארימאן בעקומט פון דיא חברה אויך קיין הילפע נישט .

אויך איז ביא אונז פארנאן אחברה "הכנסת אורחים" אונ אזו וויא אלע
הינע חברות זיינען זינדליג צו רופן זיך מיט זייער נאמען , זא איז דער נאמען
"הכנסת אורחים" נישט אן זיקלייטעט אויף דער חברה , דיא חברה האט אויש
גיבויט אנדויסע שטוב , אפער סעהאט אוסעמוס אן גילאזין שכנים , אונ סעקאן
זייא נישט ארויס ווארפן ווייל יעדערער האט א צד אין חברה , אונ בכן איז
פאר איין רעכטין אורח שוין דארטין קיין ארט נישט , גאר פאר דיא שנאכער
וועלכע שלעפן זיך ארום באנדעם ווייס דיא וועלט צוא בעראפענען אונ צוא
בעשטוילין , זייא גיפנען דארטין איין אינזעווישע (מפלס) , זייא קלייבן זיך
דארטין אויף פחורים מיט מוידין שפילן אויף הארטאניקעס אונ גייען מאנצין ,
אין דעריין בשטייט בענעכסיפער חכנסת אורחים .

וויא מיר האבן שוין פריער גירעט אז סעהאט בדארפט בעקומען מווינד
רוביל

רוביל פאר זאגנשיינען און עס איז ניטא פון וואנען, בכן איז גיטען אסיפות
און מעהאט שוין גידינקט וועגן אנניע קאראפאקע אויף מעל אדער צוקער, נאר
דאס איז אבער נוגע גיטען עמליכע שטאט בעלי טובות ווייל זיין האבין דער
מיט גיהאנדילט און דריבער לוינט ניט פאר זיין עס זאל דרויף זיין אקאראפאקע,
האבין זיין דעריין נישטערט און עס איז דער פון ניט גיטארין, נאר וואו זע דען
נעמט מען דיא נעלט? — איז גיבליבין מעזאל דאס ארויף ווארפן אויף אלע
חברות, אויף חברה קדישא האט מען ארויף גיטארפין דרייא הונדערט רוביל,
און צום גליק האט דאס דיא חברה גלייך פארדינט, עס איז נישטארבין אנויב
פון אמאן וועלכער האט זיין גאנצין לעבין גיקאנקט ניט גיגעסין און ניט גיטרונקן
און אויך ניט גיקלידעט זיך, אויף שבת פלעגט ער אן גרייטן גראבין ברויט מיט
באב יאויך, און קיין אנדער וואך איז צייט לעבין אין זיין מויל ניט אריין גיקוכן,
דאס פאר שטייט זיך אז וויא דיוער קארנער האט שוין דעם אכטציגטין יאהר
גיבלייכט האט ער גיהאט אן גיקליבענע עמליכע הונדערט רוביל, דען וואסער
איז וואלט דאס ניט אן קלייבין פון היילע שבתים ניט מאכין אנאנצין לעבין,
נאך דארף זיין ווייב שטארבין און גראדע אין אזא צייט, אין אצייט וועלכע די
חברה לייט האבין גישצירעט דיא ציינער וואו מען קרינט עפעס אהעקט בייא
וועמען צוא בייסין דעם גראסין, מן הסתם האט מען בייא דעם קארנן אויס
גיריסן צווייא הונדערט רוביל קבורה געלט פאר זיין ווייב, דער אלטער קארנער
האט שוין אפילו לאנג ניט גילעבט נאך דעם, נאר אויף צו להקעים איז ער
שוין אונזעק גיפארין שטארבין אין איין אנדער שטאט, אט איז שוין גיטען
צוויי הונדערט רוביל, און נאך הונדערט רוביל האט זיך זיין שוין אויף גימאכט
פון קרייגע פלאמקעס, און זיין האבין גלייך ססלק גיטען זייער געדאמקא
דרייא הונדערט רוביל.

פון חברה גמילות חסד האט מען גיריסן נאר צוויי הונדערט רוביל, און
דרויף האט מען פאר קויפט דיא ארימע משכנות ביו מעהאט אויף גימאכט די
צווייא הונדערט רוביל, עס איז אפילו אין גמילות חסד שוין מעהר ניט גיבליבין,
און וואו דאס איז אהין גיקוסען ווייס קיינער ניט ווייל אויף דעם גאסן טאר
מען ניט מהרהר זיין, אים טאר מען ניט חושד זיין ווייל ער איז אנגריסער בעל
משפחה, און האט אנגיד אין איידים וועלכר לאזט אויף אים קיין פול ניט פאלן.
פון ביקור חולים האט מען גינומען צוויי הונדערט רוביל, און ווייל עס
איז קיין מוסר ניט גיטען האט מען גיליען אויף פריצענט און אין משפוח האט
מען גיגעבין דיא זאלץ קאראפאקע, און בכן איז שוין אויס חברה ביקור חולים,
פון הקנסת אורחים האט מען אויך גינומען אויף דיא מצוה רבה צוויי הונדערט
רוביל, האט שוין סך הכר מעהר ניט גיפעלט צו מוויינד וויא הונדערט רוביל
אבער עס איז קיין עצה ניט גיטען וואו מעזאל בעקוסען דיא לעצטע הונדערט
רוביל, דא האט זיך שוין אריין גימיסט ר' אשר יעקל און האט גיגעבן
אנוסין פלאן.

ר' אשר יעקלין האט זיך פון אויבן אן גיטאלט מאכין אויף זיין פלאץ אפאד, ווייל ער האט דער פון פיל פערדינסט אויס גירעכניגט, נאר דיא קהלשע באד איז אים גיטען וויא אפיין אין האלדז, דערום האט ער גיטאלט דאס דיא קהלשע באד זאל ביסליכנויים חרוב ווערין, און ווייל ער איז כמעט שטענדיג גיטען אנפאן אין חברה קדישא איז ער דאך גיטען דער בעל דעה אויף דער באד. האט ער טאקע איר קיין טאל גיט פאר ריכט און זיא איז שוין טאקע קאם וואס זיא האט זיך גיהאלטן, און אז עס האט דא גיפעלט הונדערט רוביל האט ער גיזאגט מעזאל צו ווארפן דיא גרויסע קהלשע באד און פאר דיא ציגיל מיט די האלץ וועט מען נעמען הונדערט רוביל, דער פלאן איז אפילו גיט אלעמען גיפעלין, נור אז אשר יעקלי האט גיזאגט איז גיטען אומר וועזש, דען אויף מארגין האט מען דיא גרויסע באד צו ווארפן און דיא האלץ פאר קויפט, עס האט זיך נור אפגיטשטעלט דיא סקה מיט דיא קליינע בעדיל וועלכע איז פאר כשקנת בייא אהינין שטאט בעל טובה פאר דיא שאק פלינצעס מיטן עסער שפירט וועלכין ער האט גיגעפן, און אזוי איז אונזער שטאט גיבליפן אן אפאד, ווייל ר' אשר יעקלי וויל נאך גיט מאכין קיין מרחץ ווייל ער האט מורא דאס זאל גיט שאטין בייא אשידוד צו טאן מיט זיין חנענעלין, בכין וויל ער פריער מיט איר אשידוד טאן, און דער ווייל איז אונזער שטאט אן אפאד און מי יודע ווען עס וועט זיך גיפינען אפאלין אויף אזא סחורה וויא חנענעלע איז.

און אזוי איז שוין גיטארין דיא מוויזיגט רוביל פאר זאהנשיינען און מעהאט אים מסלק גיטען דורך אשר יעקלס האנד וויא דער רב האט אפ גיטאכט, און ער ווייס נאך עד היום גיט וואס פאר אפלוטיגע געלט ער האט גיטומען.

(49) דער אפשייד.

נאך כנשהעס פאר שוואונדין ווערין אלעס דרענעלע האט זיך דער וואוסט פון זיין אונשולד איז זיא פון הארץ קלעמענעס אין איין שטוערע קראנקייט אריין גיפאלן, עס האט פיל גידיערט ביז מעהאט איר אויש גיקורירט, נאר אין גאנצן איז זיא גיט גיזונד גיטארין, עס האט זיך בייא איר אפ גישטעלט איין שפאממע, עס פלעגט איר עטליכע מאל אין טאג אנדריקן דיא הארץ און זיא האט גיט וויליגדיג גימוזט וויינען ביז עס איז איר עטנואס לייכטער גיטארין, דעם פעלער האט איר קיין ערצטער גיט גיקאנט אויס היילן, עס האט אפ גיקאסט פיל געלט אבר קיין הילפע האט דאס גיט גיבראכט, דען וויא אזוי האט זיא גיקאנט גידיילט ווערין דורך מענטשין, ווערינד זיא איז אין זא איין סרייער און קומער גיטען וועלכע איז אין שטאנדע אגיזונטע הארץ קראנק צו מאכין, און גישווייגע (פשיטא) אקראנקע גיט דער לאזין גיזונט צו ווערין, דיא ערצטע האפן גיזאגט: דאס ווען אירע ליידין וואלטין גיפעלט אט דאן וואלט מען איר קאנען קורירן, אפער גיט ווען אירע ליידין שטייגן וואס פון טאג, יעדן טאג איז אלץ אירע וואונדין פערבטיטערט גיטארין, כנשהעס נאמען האט זיא פון כויל

ניט ארויס גילאזין, אונ זאגאר פון שלאף פלעגט זיא אפטרע מיט ווילדע קולח שרייען „כנשה כנשה“! דיא עלטערין האבין מיט איר פיל מיטלייד גיהאט אונ האבין פיל מיהע גיליגט אירע וואונדין צו תילין, זייא האבין אלע צייטונגען גיטעלדעט דאס ווער עס וועט עמנאש פון כנשהען און זאגן וועט באקומען אהיפשע סוכע געלט לאהנע, אפער עס האט זיך קינער ניט אפ גירופין, אונ עס האט קיין זאך ניט גיהאלפין כנשה איז גימא.

דרעזעלעס יסורים איז נאך פיל מער פער גרעסערט גינארין, אלעס זיא האט נאך כנשהעס אפנוועזנהייט איין קינד גיבארין, אזאנהע אויף וועלכין איז גיווען כנשהעס זיגל מיט אלע גיזיכטס ציגע, אנוואהרע קאפגע פון כנשהעס גיזיכט, דאס קינד האט איר אלעס מדיעריגער דענקסאל גידיגט נאך כנשהען, זיא האט זיך שטענדיג אפער צייגט וויא גליקליך זיא וואלט דאס זיין ווען כנשה וואלט געבין איר זיין, אונ זיא וואלט אים געווינדיגט צו ווערין איין פאטער פון זא איין שייגעס פערעכטיגעס קינד, אונ וויא אוסגליקליך זיא איז אלעס זיא איז מיט כנשהען גישיידעט אונ ווייסן ניט איינער פון צווייטן, דיא גידאנקן האבין איר הארץ גימאצעט, וואס פון טאג איז זיא אלץ שוואכער גינארין, איר שפאזעס האט זיך אלץ מער גישמארקט, זיא האט זיך געדין טאג אייניגע מאהל דעס מיט גינאוונשין, גור דאס האט איר אפ גיהאלטן פון שטארפן; דער האפענונג צו זעהן כנשהען האמט איין מאל פאר איר מיט אום אים פערצהייאונג צו געטוין, אויך דיא סוטעליכע ליבע צו איר אייניגע קינד האט איר לעבן עמנאש אויף גיהאלטן, זיא איז ניט ארום גינאנגען אלעס מעגליכער פיגור גור אלעס שאטין, אזוי איז זיך אריבער גילאפן דריטהאלבין יאר ביי דרעזעלע איז זייער שוואך גינארין אונ דיא הייזע ערצטע האבין שוין גינאוויפילט אין איר לעבן, זייא האבין גיראטן זיא ואל נאך אויסלאנד אוסגיאמט ריזין, פילייכט וועט זיא דארטין הילפע באקומען.

אירע עלטערין האבין זיך גיבראנעט מיט דעם פלאן נאך אויסלאנד צוא פארין, עס האט זיך זייא ניט גיוואלט זייער טייערע קינד קראנקערהייט נאך אויס לאנד צו שיקן, דען זייער ליבע צו איר איז אין דיא לעצטע צייטן פערטערט גינארין ווייל זייא האבין זיך גירעכטיגט פאר דיא פריציגע פון איר אוסגליק ווייל דורך זייא איז דרעזעלע גינאוונגען גיווען כנשהען צו פאר יאגן, אויך האט איר ריינעס הערן אונ גוטער באראקטער פארט אויס גיבראכין אונעג אין זייערע הערצער, אונ גפרט אז זייא האבין פון איר דעם ערשטן אייניקל דער לעבט, דערום האבין זייא איר בשום אופן ניט גיוואלט אונעק לאזן אין אזא ווייטע וועג, נאר זיא איז וואס ווייטער אלץ שוואכער גינארין, אונ די דאקטורים האבין שטריינג פערזאגט דאס ווען מעויל גור האבין אויף איר לעבן סוז זיא זלייך נאך אויסלאנד ריזין, אונ ניט ווילנדיג האבין אירע עלטערין שוין אגגיהייבן צו שמועסן וועגן איר רייע, די ערצטע האבין גיראטן פארדער נאך קעניגסכערן

צו בייון, אונ דארטן וועלן שוין דיא גרעסטע זאגן וואו זיא זאל ווייטער בייון אויב עש וועט זיין גייט.

דעזעלע איז געבליבן אנוועק גיפארן, זיא האט מיט זיך גינסען איר קינד וועלכער איז דאן אלט גינען גינע צוויי יאר, ער האט גיחייסן גחמן, איבע עלטערין האבן אפילו שטארק גיט גינאלט איר מיט געבן איר קינד נור זיא האט זיך פון ראש קינד גיט גיקאנט שידין קיין אוינגבליק, אויך איין געדינטער איז מיט גיפארן וועלכן מעהאט געדונגען איר צו געדינען אויפן וועג ביז זיא וועט צוריק צו הויזע קומען, מיט דיין געדינער האט שטעריל אונ אויך געגעלע פאר זייער אפ בייון שטילערהייט אהיפשיין ראגאנוואר גיהאט, זייא האבן אים אויך היפשע געלט גיגעבן, פאר וואס זייא האבן דאס אים גיגעבן ווייסן מיר נאך גיט, מיר וועלן עס מיט דער צייט פון דער גישכטע זעלבסט פאר שטיין.

פיל טרערן איז גערגאסן גינארן בייא דעזעלעס אפרייע, אונ איבער הויפט בייא איר ארויף שטייגן אויף איר פור, עס איז גינען אגרויסער גערגאמלונג איר צו געבלייטן, אויסער דיא אייגענע פאמיליע זיינען אויך פיל מענטשן צו גויף גיקומען ווייל זיא איז אין שטאט פון יעדן גילבט גינען, בייא געדערן האט זיך טרערן גיקיקלט פון דיא אויגן, אונ וויא דיא עלטערין האבן זיך מיט איר דעם לעצטן מאל צו קושט אונ האבן זיך גינאונשין נאך אמאל צו זעהן זיך מיט איר, דא האט דער גאנצער גערגאמלונג אויס גיבראכן אין אגייען, נור דעזעלעס שוואכע אפער קליינגידע זאנפטע שטימע האט זיך דורך גינדינגט דורך אלעמעס גינען, אונ איבע ווארטן האבן זיך דייטליך אזוא גיהערט: גערגאלייבט גיזונד מיינע מיינערע עלטערין אונ פאמיליע, גערגאלייבט גיזונד איר אלע מיינע מיינערע פריינדע וועלכע געמען אמיל אין מיין געזונטן אפשייד, איך דאנק אייך פאר אייערע גוטהערציגע שפירונגען וועלכע איר פילט צו מיר, איך זעהן זיך געצט מיט אייך אפער גאט ווייס אויף וויא לאנג, אויב גיט אויף עוויג! איך געט אייך מיינערע פריינד איר זאלט פון מיינט וועגן דעם שעפער געמין ער זאל מיר גיזונטער הייט אהער אומקערן מיט אייך זיך צו זעהן, אומגינגסטן מיינע בייער זאלין גיט פער בלייבן אין אפגעמדע לאנד. אלע זיינען צו גאנגען פון גינען, דיא רירנדע שצענע האט זיך גענדיגט מיט שאלין פון דער גאנצער גערגאמלונג וועלכע האבן איר גיגעשט אונ גינאונשין אנליקליכע רייע אונ זאל זיך גיזונטער הייט צו הויזע אומקערן.

(50) מנשה מיט זיין מחור.

אלעס מנשה איז נאכן גימיינטן גיט פון גענעקסיס דורך דעזעלעס בריי פערגאנט גינארן איז ער גלייך קיין ברוין גיקומען, דיא פראפעסארן פון מעדעצינסקן פאקולטעט האבן אים פריינדליך עמפאנגען אונ האבן זיך גיפרייט מיט זיין הערז קומען מיט פריידן פון דעם בילבול וועלכן ער האט אויף זיך גיהאט, אונ איבער הויפט האט זיך מיט אים גיפרייט זיין מיט שילער אדאלף האלברשטאט

האלכערשטאט אום דילא, מנשה האט גלייך צוריק אין דער שולע אריין גיטראטין און האט גילעריגט מיט פלייס אים צו דער יאגין וואס ער האט גיפּעלט אין דיא אייגנע מאנהייטן פון זיין אפּווענדייט, ער האט עס אין זיכין דער יאגט, און נאכהער איז אים דיא לעהרונג זייער לייכט גינאנגען, ער האט שוין מער קיין הינדערנישע נישט פּענעגניגט און אין פּערלויף פון אייגנע יאר האט שוין גיהאלטן ער זאל באלד דעם עקוואטן דורך מאכין און זיין שטודיום זאל זיך ענדין ספיציאלנע, מנשה איז שרעקליך גילויבט גיווארין פון אלע פריפעסארין מעהאט אים פּערזיכערט דאש ער נעמט אספיציאלנער מעדיקער זיין, מנשה און אדאלף האבן שוין אלעס פראקטיקע אין ברלינער קליניק טעגליכע וויזיטין אפּ גינעבין.

איין מאל ווען מנשה איז זיך אין שול בייא דער לעקציע געסין, און דער פריפעסאר האט גיהאלטן דיא רעדע, האט זיך גילאזט הערן אַנקלאפּינדיג אין מיר "עס איז ערוויבט אריין צו גיין" האט דער פריפעסאר גיזאגט, דיא מיר האט זיך גינעפּיגט און עס איז אריין דער דווארניק פון שול מיט אשיינע קינד אויף די הענט און האט גיזאגט: "דיוון קנאב האבע איך אויפין הויף גיפונען גאנץ אליין, און דאס קינד וויינט און שרייט "מוטער", אבער איך האב זיין מוטער נישט דער גאנגען, און איך ווייס נישט וואש איך זאל טאן מיט דיוון קנאב דער פריפעסאר האט באלד פּעטראכט אלע שילער און האט צו זיי גיזאגט: בייא מיר קוקט אום דאש דיוועס קינד איז איין פּעטראכטענע פרוכט פון איין שילער וועלכער אונטער אייך, און ווייל זיין מוטער האט אים שוין אנטוויינט וויל זיא אים אפּגעבין צו זיין פערשויבענעם פאטער, און דערום האט זיא אים אפּ גישטעלט לעבין אינגער שולע אום זיין פאטער זאל מיט דאס קינד מיטלייד האבין און זאל אים צוא געסען, דערום פּערלאנג איך דאס דער פאטער דאס קינד זאל זיך אויש רופן, און זאל דאס קינד צו געסען, און דאש איז ווירקליך איין שיינעם פּרעכטיגעס קינד, פון דיא שילער האט זיך אפּער נישט איינער אפּ גירופן, נאכהער האט דער פריפעסאר פּעטראכט דאס קינד אום צו דער גיין פון וואס פאר איין גאציאן ער איז און עס איז ערקאנט גיווארין דאס ער איז איין יודע, דאהער האט זיך דער פריפעסאר גיקערט צו דיא אידישע שילער מיט דיא זעלבע פאריגע ווארטן, אבער ער האט אויך קיין אנטווארט פאקומען, דרום האט דער פריפעסאר גיהייסן מענאל אים אוועק טראגן אין דאס קריסטליכן פרום אום אים אין קריסטליכעס צו ערציהען, דא האט מנשהען שטארק פּערדראסין דאס ווארום זאל זא איין אונשולדיגעס בעשעפּנים פּעריאנט ווערין פון דיא אידישע רעליגיאן, מנשה האט זיך אויף גישטעלט און גיזאגט: "דאס קנאב גיהער אן מיר, איך מוז זיך צו מיין שאנד בייכטען (מתודה זיין) דאש דיווער קנאב איז מיין פּעטראכטענע פרוכט און דאהער גיהער ער צו מיר" דר פריפעסאר האט דאס קינד מנשהען אפּ גינעבין און האט אים גידאנקט פאר זיין ארדענטליכע בייכטע, דאס קינד איז פון דאן אן ערצייגן גיווארין בייא מנשהען ער איז דאן אומגיפּער צווייא יאר אלט גיווען,

אונ ווייל מ'נשח האט זיך אין עס שטארק פערליבט האט ער אים גיט גינאָלמ אפ געבין פון זיך צו האנדענען נור ער האט אים בייא זיך גיהאלטן אונ צו אים איין פאקאנאונע גינוסען, אונ אין איין ליידיגע צייט איז דאס קינד גינען זיין גאנצע שפילצייג ווייל דאס קינד איז מיט איין שיינעם אדלעס גינעט גינען אויך האט ער שוין עטנאס גרעט, דאך האט מ'נשחען גיט גילונגען בייא אים צוא דער גיין דען גאמען פון זיינע עלטערן, מיט איין ווארט מ'נשח האט זיך מיט דאס קינד שטארק גיפרייט, נאר ער האט קיין ראטה גיט גיהאט וואו אים אהין צו מאן ווען ער וועט נאך זיין אויס שטודירן דארפן צו זיין דרענעלן פארין, דען עס מיט געמען איז דאך אונגעגליך, ווייל ווען דרענעלע וועט אים דער זעהן מיט אקניד וועט זיך דאך גינען דאס ער האט נאך אמאל גיהיראמעט מיט נאך אפרויא פון וועלכע ער האט דאס קינד, דערום פלעגט ער אלץ קלערין וואו ער זאל דאש קינד נומ בענארנין ער זאל אים גיט דארפן מיט זיך געמען, אויך איז אים פאנק גינען מיט דאס קינד זיך צו שיידין, קורץ ער האט זיך קיין עצה גיט גיפונען וויא ער זאל מאן.

איין מאל אלעס מ'נשח אונ אדאלף האבין אין דעם קליניק זייערע וויזשין גיענדיגט, געדערער אין אבענאנדרין זאל, זינען זייא אויף זייער קוואטיר צוא זאמען גיקומען, אונ מ'נשח האט גלייך זיין קנאב אויף די הענט גינוסען אונ האט אים גיקושט, מ'נשח האט בעטערקט דאס אדאלף איז שרעקליך טרויערני אונ זינע אויגן זינען וויא פאר וויינט.

ווארום זייט איר זא אונמוטיג? האט מ'נשח אדאלפין גיפרעגט.
איך האב יעצט בייא גינאנאטעלע שצענע —
האט אדאלף גיענטפערט — אונ דער פון בין איך אונמוטיג. וואס איז דאש זעלכעס? פרעגט מ'נשח.

אין מיין זאל פון קליניק וועלכין איך בענוק — דער ציילט אדאלף — האט מען געסטערין גיבראכט-אקראנקע פרויא אאדישע, ווען איך בין געסטערין צו איר בעטיל צו גינאנען האב איך איר גיפונען זייער שוואך, אונ אויף מינע פראגעס "וואס איר איז" האט זיך מיר קיין אנטווארט גיגעבן ווייל זי איז גילעגן אן לשון, איך האב מיט איר פיל מיטלייד גיהאט, ווייל איך האב פון איר גיזיכטסציגע ארויס גיזעהן איין אדעלעס שיינעם פרויא אונ אויך פון ארייבן שטאם, אויך האב איך דעקאנט דאס איר קראנקייט איז זייער שטריינג, איך האב זאגאר גיט פאר שטאנען וויא קומט ארייבע פרוי אין קליניק, נור ווייל זי האט דיא שפראכע גיט בעהערשט האב איך איר קיין פראגעס גיט גימאכט, איך האב איר איין מעדיצין פאר שריבן איר צו קרעפטטיגן, אונ האב דיא דינער פערזאנט דאס מענאל איר פינגקטליך אויף פאסין, אונ איך בין מיט אצובראכענס הארץ פון איר אנוועק, אין אקניד האב איך איר ווידערמאלס בענוכט. איך האב איר גיפונען שלאפנדיג, נור דיא דינער, האבין מיר גינאנט דאס עס האט זיך אויף איר גינאנען פערבעסערונגס צייכנס, אונ זי האט שוין אפאר ווערמער אויס גירעט

בייא מיין היינטיגן בעזוך האב איך איר גיפונען פיל בעסער, וויא איך בין איר ואל אריין האב איך גיהערט איר וויינען ביטערליך מיט דיא ווארטן: וואו איז מיין קינד? וואו איז מיין לעצטער טרייט? אה! דער מערדער האט דאס קינד אפ גישטולין? ... זא האט דיא פרוי גידעט, אונ איך בין צו איר צו גינאנגען אונ האב איר בערהייט, איך האב בעטראכט איר שענהייט אונ אירע טילע מינען בין איך אויסער זיך גיווארן, איך וואלטאקין קאל גיט גלויבן דאס עס גיבט זא איין שיינעס וועזן אויף דער וועלט.

אירע ערסטע ווארטן איז גיווען, אפ צודאנקען מיר פאר מיין נעכטיגע קוראציע, אונ נאכהער האט זיא מיר ערקלעהרט איר קראנקייט, וויא אזו קומט איר אהער אין קליניק? האב איך איר גיפרעגט.

מיט מיין אהער אן קומען איז פיל צו ערציילן — האט זיא מיר גיענטפערט — איך בין אליין אויש רוסלאנד, איך בין גיפארן זיך קורירן אין קעניגסבערג, דארטן האבן מיר דיא ערצטע גראטן נאך פארלין צו פארן, איך האב מיט זיך גיהאט מיין זאהן אויך איז מיט מיר גיפארן איין בעדינטער, איך האב מיט זיך גיהאט עטליכע הונדערט רובל אויך פיל קליידער, אונ מיר זיינען היר גליקליך פערפארן, דיא וועג האט אויף מיר גוט גיוויקט, אונ מיר זיינען היר פערפארן אין איין האטעל.

מיר זיינען גראדע אין אבינד היר אנגיפארן, האב איך זיך מיט מיין קנאפע שלאפן גלייט אין אונזער צימער, איך האב זיך אפער אין מיטן נאכט אויף גיחאפט ווייל אהייט האט אויף מיר גיבלאזן, איך האב צוא מיין שרעק דער זעהן דאס דיא מיר פון מיין צימער איז אפן, איך האב מיר גלייך גיחאפט צו מיין קינד אפער איך האב אים גיפונען, איך האב נור דער וואוסט אלייניגן בעשטוילענעס צימער, פון שרעק האב איך מיט אלע קרעפטן גרופן מיין דינער אפער קינער האט זיך צו מיר גיט בעוויזן, איך האב גלייך פאר שטאנען אז דער דינער האט מיר בעשטוילען אונ האט מיין קינד אויך אפ גיריכט אונ איז אנגלאפן, אונ איך בין גיבליבן וויא אשיף אן ארודער אין מיטן מער, דיא הארץ האט מיר שרעקליך פאר דריקט אונ איך בין פער וואנט גיווארן אונ בין אין אונמאכט גיבליבן, מער גידיינק איך שוין גיט וואש מיט מיר האט אין מיין קנאמיר פאסירט נור איך גידיינק דאש וויא איך בין צו זיך גיקוסען האב איך זיך גיפונען אין די בעמיל, איך האב גלייך זיך בעטראכט וואס מיט מיר איז גישעקן אונ אז איך האב זיך דער מאנט דאש מיין קינד איז פון מיר אפ גיריכט גיווארן האט מיר ווייטער דיא הארץ דריקענעס גיגריפן אונ עש האט מיר דער לשון אפ גינאנען, ביז איר גוטער מענטש זייט גיקוסען. אונ האט מיט אייער גוטע קוראציע מיין שפראך אוסקערט, אה גוטער מענטש! קערט מיין קינד צו מיר אום, מיין אייגנע קינד מיין נאנצער טרייט אין מיין אוסקליק! זעט פיליכט נעמט איר דורך דיא הינע פאליציע עטוואס דער גיין, האט ערבארעמונג אויף איין עלנידע אוסקליכע פרויא! זיא האט זיך דער בייא שרעקליך פערטוייגט אז איך האב אויך גימוזט

עיינען אויף איר קוקינג, אונז איך בין פון איר מיט אצוואונדערטע הארץ אונזע.

דיא פרויא איזט געפאך אין דער טהאט אומגליקליך, איר קראנקייט איז גיפערליך, זיא וועט שוין גיט פיל ציען, ווייל דיא קראנקייט איז שטרינג, אונז אויך איר קומער דריקט איר גאך צו, גאט ווירט אויב זיא וועט פון קליניק לעפערדיג ארויש, דערום האט עס מיר דיא הארץ גיריט אונז איך בין דער פון טרויעריג, אונז די שפורין פון טרויער איז אויף מיין גיזיכט גיבליפן, דערום האט איר עס דערקאנט, אונז איך גלויב ווען איר וואלט דיא שצענע ביי גיזוהקנט וואלט איר אויך דער בייא מוזין פיל מרערין פאר גיטין.

פון מנשהעס אויגן האבן ויך מרערין גיזיקילט אונזער דיא צייט וואס אדאלף האט אים דיא גישיכטע דער ציילט „איר ווייט אדאלף — האט מנשה גיזאנט — איך בין אפאלן צו גיין דיא פרויא צו בעוובין, איר גישיכטע רירט מיר אזו שטארק דיא הארץ דאש איך אינטערעסיר ויך מיט איר אומגליק, אונז פילייכט איז דער קנאב וועלכין איך האב צו גינומען גאר איר קינד וועלכין מעהאט פון איר בעשטוילין, איך מוז מיט דאש קינד גלייך גיין צו איר, קומט מיט מיר דער אדאלף.

גיין איך וועל גיין פאראויס — זאנט אדאלף — פילייכט איז דאש אין דער טהאט איר קינד וועט איר פילייכט דיא פלוצלונגע פריידע איר גיוונד שאדין, דערום וועל איך פארדער איר דער ציילין דאש באלד וועט מען בריינגען אקנאב וועלכין מעהאט גיפונען אונז פילייכט וועט איר אים דערקאנען דאס ער איז אייערע.

אדאלף איז מאקע פאר אויש אונזע צו דיא פרויא וועלכע איז קיין אנדערע גיט גיווען וויא אונזער דרענעל, איר בעדריקטער האט באיי איר אלץ בעשטוילין, אונז אויך דיא קינד אפ גירויכט אום דעם זיא זאל פון הארץ קלעמענעס שטארבין, (אונז יעצט פאר שטייען מיר שוין וואס שטעריל דער שוהט מיט הענעלען האבן ויך מיט אים גישוקעט אונז נעלט גינעבין) אדאלף האט איר אנגיזאנט דאש מעוועט באלד אהער אקינד בריינגען אונז פילייכט איז דאס אידע, ער האט איר אלץ דער ציילט וויא וויינער אמיטשילער וועלכער שטודירט גלייך מיט אים דאקטער האט דאס קינד צו גינומען אונז דער זעלכער וועט באלד בריינגען דעם קנאב, דעם גאמען פון מנשהען איז גיט אים גיזוקען איר צו ענדעקין, דרענעלע איז העכסט ערפרייט גיזארין, דען איר הארץ האט איר אויף וואס גומעס גיזאנט, אונז זיא האט מיט אינגיחלד ערוואקטעט אויף אדאלפס מיט שילער וועלכער דארף קיסען מיט דאש קינד.

אונזער דעסין האט דרענעלע אדאלפין איהר גאנצע ביגנראפע דער ציילט, וויא זיא איז גישיידעט גיזארין פון איר גיליכטין מאן, אונז וויא זיא האט אים אומזאנסט פאר דאכט אונז פאר יאנט, אונז יעצט איז איר וואונש האטש אייניגע זעקונדין פאר איר טויט מיט אים ויך צוא זעהען אום אים אומפערצייוונג

אומפערציהיאונג צו פעטין, ענדליך האט זי אַנדעקט דאס דער נאמען פון איר מאן איז מנשה בלומענקראנץ.

וויא אדאלף האט דאס דער הערט איז ער ערשטאויגערט גיווארין, ער האט גלייך פאר שטאנען אז זיין מיט שילער מנשה איז דאס איר מאן, דרום האט ער גיפירקטעט דאס דיא בלוצלונגע ערשיינונג פון מנשהען מיט דאס קינד נועט דרעזעלעס גיוונד שאדין, ער האט זיך גיוואלט היילן צו מנשהען אום אים אפ צו האלטן צו איר אריין צו גיין, אבער אין דעם האט זיך דיא מיר פון זאל געפינט אונ מנשה איז אריין האלטיגדיג דאס קינד אויף דיא הענט.

וויא דרעזעלע האט מנשהען דער זעהען אונ אויך דאס קנאב וועלכער איז קיין אנדער גיווען וויא איר נחמן, האט זי אגשייט גיטאן מיט אלע קרעפטן: אה מיין גאט! מנשה! מיין קינד! מנשה מיט מיין קינד!... אונ האט מיט ביידע הענט איהר גיזיכט פאר שטעלט אונ גיזאנט: איך שעם זיך דיר אין גיזיכט אן צו קוקן...

מנשה איז העכסט איבער ראשט גיווארין דער קאנענדיג אין דיא קראנקע פרויא דרעזעלען, אים האט גיפרייט אונ גיקריינקט, דען ער האט זיך דער מאנט אז אדאלף האט אויף איר לעבן קיין האפענונג גיט גיגעבן, אויך האט ער גירעכניגט דאס דרעזעלע וויס נאך גיט זיין אונשולד, אונ ער האט גיטיינט דאס זי אגשייט "מנשה מיט איין קינד" ווייל זי אגשייט אז דאס איז זיין פאר באטענע פרויכט, דאס אלץ צוא זאמען האט אים וויא מיט פיילן גישאסן אין צעהנטיג ריפ.

דרעזעלע! מיין טהייטע דרעזעלע! — האט מנשה גישריען קגיהענדיג זיך פאר דרעזעלעס בעטל — גיטט שוין דיר צוא טראגן אויף מיר אומזיסטע פינדשאפט, גיטט שוין מיר האסין, איך שווער בייא גאט דאס איך בין ביין אונ אומשולדיג, דיא ווייביל האט זיך צו מיר מיט איין אירמהום צו גיצעפעט, אונ דאס קינד וועלכע איז אויף מייע הענט איז גיט מייע, איך האב דיווען קנאב צוא גיטסען נאר אום איין אידישע קינד זאל גיט ערצוגין ווערן אין קריסטליכן פרויט, זעה מיין טהייטע דרעזעלע! עס איז שוין צייט מיר זאלן אן הויפן גיניסן פון אגסין הימלישען לעבן... ער האט דרעזעלעס הענט פון איר גיזיכט אראפ גיטסען אונ האט זייא צו זיין מונד צו גיריקט.

מנשה מנשה! מיין זעלע! — האט דרעזעלע גישריען — איך וויס ביין אונשולד, מיר איז שוין גוט בקאנט דיין גייעס אונשולדיגעס הארץ, איך מוז דיר פעטין אומפערציהיאונג, דרויף וואס איך האב דיר אונגויסנד פאר גאנט, איך וויס שוין נאנץ כאנג דאס דוא ביזט אונשולדיג נאר שלעכטע פייע סענטישין האבן אויף דיר אלעס אן גירייצט, דרום שעם איך זיך דיר אין גיזיכט צוא קוקן, מיין גאנצער וואונש איז דיר אומפערציהיאונג צו פעטין אונ דוא זאלסט מיר אויף אלץ פערציהיען, אונ נאכהער וועל איך שוין גאנץ רוהיג שטארבן, אונ אויב דוא ווילסט מיר גיט פערציהיען, גלויב איך דאס ווען דוא וועסט זיך

דער וויסן וועמען דא האלטט אויף דייע הענט, וועסטו מיר שוין גלייך אויף אלעס פערציהייען, דאס קינד וועלכע איז אויף דייע הענט, איז עס דין קינד, וועלכע איך האב גיבוירן נאך דיין אפ פארן, דאס קינד הייסט נחמן, אנאמען נאך דיין זעליגן גראס פאטער.

מנשה איז אלץ אויף דא קניא גישטאנען ער איז פון פריידע אונ שרעק בערוישט גיטארין, נאר דא לעצטע ווארטן דרענעלעס דאס "דאס קינד איז זינער, אונ ער הייסט נאך זיין זעליגן גראס פאטער" האט אים ערמונטערט, ער האט אום גיארעמט דאש קינד אונ גיקושט אויף פנעצט מיט ווידע טרערן, אונ נאכהער האט ער דאש זעלכע דרענעלען גיטאן, ער איז אנפאנגט נישט אונ שטאנענע גיטען איין ווארט ארויז צו בריינגען, ענדליך האט ער אויט גישריען: אה! גאט! מיין גראס פאטער דער הייליגער מאן איז שוין טויט! ער לעבט שוין סער נישט! אונ מיין קינד איז נאך אים איין נאמען! אה! דינע שוידענליכע נאכריכט ערשטערט מיר דא יעצטיגע אנגערענצליכע פריידע! נאר זיין רוהיג מיין איינציגער מייסט — האט מנשה צו דרענעלען ווייטער גיטאנט — איך פערציהייע דיר אויף אלץ ווייל דא ביזט דערין נישט שולדיג, נאר זיין גיטאנד מיר וועלן שוין מיט גאטעס הילף אן פאנגען צו גיטען איין רוהיגן זיסן לעבן. יעצט קאן איך שוין רוהיג שטארבן — האט דרענעלע גיטאנט — מיין וואונט פאר מיין טויט ביין דיר פערציהייענא צו בקומען איז שוין עקפילט גיטארין, אונ מיין איינציגע מיינערע קינד וועט שוין אן מיר אויף עלינד נישט בלייבן, מיין זאקן וועט בלייבן ביין זיין מיינערן פאטער, וועלכער וועט אים וויסן צו שעצן אלעס איין דענקמאל נאך זיין זעליגע מוטער, איך שטארב שוין גאנץ רוהיג אונ צו פריידן... דרענעלע האט איר זאקן אויף דא הענט גיטומען אונ האט אים צו גיטריקט צום הארצין, דאס קנאב האט מיט זייע הענטעליך איר אום גיארעמט אונ האט גישריען: מוטער מוטער! אונ האט זיך פאר נאנדער גיטוינט, אויף אים קוקנדיג האט אויך דרענעלע אונ מנשה גיטוינט, אונ אויך אדאלף מיט אלע דערבייא שטייער האבן פיל טרערן פאר גאטן, דא שצענע איז גיטען העכסט רייד דאס איין פערדער איז עס נישט אין קראפט אויס צו שרייבן, אונ נאכהער אז אלע האבן זיך שוין נישט אן גיטוינט האט מנשה צו דרענעלען גיטאנט:

גיין מיין זעלע! גיין מיין אויב פון מיין קאפ! יעצט טארסטו נישט שטארבן, יעצט איז אונ שוין גיטומען צו לעבן רוהיג, איך בין שוין באלד אדאקטער, אונ פון דא ווילדע מענטשן מיינען וועלן מיר זיך שוין אויס היטן, מיר זינען שוין יעצט ביידע גילקליך נאר דא וואלט לעבן. נחמנעק — האט דרענעלע גיטאנט צו דאס קנאב — פאל ארויף דיין פאטער אויפן האלדז אונ קוש אים.

איך האב דאך גאר קיין פאטער — זאגט נחמנעק — וועסטו זאל איך קושן? דער איז דיין פאטער — האט דרענעלע גיטאנט צייגנדיג אויף מנשהען —

אים

אים קוש אונ האלדז, פריער ביא נאט אונ נאכהער ביא אים איז דיין גליק. ער האט דיר אויף דער וועלט גיבראכט, אונ נאכהער האט ער דיר פון שווערין דינסט גירעטעט קוש אים מיין זאכן, ער איז דאס ווערט.

נאכהינאקע איז פגשהען אויפן האלדז גיפאלן, אונ האט אים מיט זיינע הענטעליך צורם גיקלאמערט אונ האט גישריען: פאטערלי! איך האב אייך האלט! איר וועט זיין מיין פאטער, אונ וויא מיין מוטער, אונ ער האט פגשהען פערשאמין מיט קושונגען אונ דער ביא זיך פאר חליפעט פון גינדיין.

אדאלף איז אויסער זיך גינארין פון דער רירינדער שצענע, „אז דאס איז אייער פרוי? — האט ער צו פגשהען גיזאגט — אונ דאס איז אייער קינד? אזו וויא דיא הארץ האט אייך גיזאגט אים גיט צו לאזן אפ געבין אין פרויט, אה, איך בין גליקליך דאס איך האב דעם גליק גיהאט אייך צו נויף צו בריינגען“.

פגשה האט גלייך גינמען פערקוקן דרענעלעס קערפער אלעס דאקמער, ער האט איר אלעס מעדיקער אלע גלידער אן גיקלאפט אונ נאכהער דעם אויער צו גלייגט, ענדליך האט ער מיט פריידע צו אדאלפין אויף ליטייניש גיזאגט: איך זעה יעצט אין איר קיין גיפאהר גיט, אדאלף האט אויך גלייך איר פולשין (דופק) גינמען אונ האט גיזאגט: יא, אין דער וויילע איז מיט איר אקרוינס גינען, דיא פריידע פון אייער פלוצלונגען ערשיינונג האט אויף איהר גוטע ווירקונג גימאכט, אונ יעצט שיינט גרויסע האפענונג צו האפן אויף איר קומען אום גיזאמט צו איר פאלין גיזונדהייט.

פגשה האט דרענעלען פון קליניק אים גישלאסן אונ האט איר אויף איין גוטן קווארטיר איבער גיפירט, ער האט צוא איר דיא גרעסטע ערצטע פאר רופן, אונ אלע האפן האפענונג גיגעבן אויף איר אום גיזאמטן גיזונד ווערן, אונ עס איז טאקע זא ריכטיג גינען, וואס פון מאג איז זיאלן קרעפטיגער גינארין, אונ אין אקורצע צייט האט זיא שוין קראפט גיהאט אליין פון בעטיל אראפ צו שטייגן, דיא שפאזקע האט איר שוין גאנץ זעלמין גיטראפן, פגשה האט דאס אלץ מיט פיל פערגניגן צוא גיזעהען, ער האט איר גיט ענטלאסן אויף איין מינוט, יעדען מאג איז ער מיט איר שפאצירן גיפארן, זיאל האפן זיך גיט גיקאנט אפ פרייען מיט דיא גיסים וועלכע נאט האט מיט זיאל גיטאן, דאס גראדע ווען דרענעלע האט גיהאלטן ביין שפיץ פון איהר אומגליק האט נאט איר דעם גליק בעוויזן, אויך האפן זיאל גילאכט ווען זיאל האפן גירעט וועגן פגשהעם גיטיינטע עגונה, ווייל דרענעלע האט אים אלץ ריכטיג דער ציילט וואס עס האט פאסירט נאך זיין אפ רייזן, „מיין פאלשע גרושה זיצט נאך? האט פגשה איר גיפערענט — יא, דער פאנדיט איז נאך פאר שפארט, אבער ער איז זיך גיט מודה ווער עס האט אים אויף דיר אן גירייצט“.

איך גלייב — זאגט פגשה — דאס איך וועל קומען קיין פערנעקסיס וועט זיך שוין דער פאנדיט מודה זיין, איך וועל שוין דער צו אלע מיטלען פרויכין, אונ דאדורך

דאדורך וועל איך ראכע נעמען פון אונזערע אלע פיינדע וועלכע האבן אויף אונז אומגליקן גיבראכט.

דרעזעלע האט אויך מנשהען דער ציילט, וויא מעהאט בייא מנשהען אין קעשענע גיפנען דעם בריף אין דער צייט אין וועלכע ער איז צום גט אוועק, און דער פון האבן זיין גיטלאסין דאס דיא ווייפיל האט רעכט.

דאס וואקסט פון אהוינגין מענטשין — האט מנשה גוזאנט — דען קיין פרעמדער וואלט דאך מיר גיט קאנען אין קעשענע אפריף פאר שטעקין, דער פון איז צו שליסן דאס אייז הוינגער פערזאן נעמט אמהייל אין דיא שטוקעס, דרום מיין מטייערע דרעזעלע זאלסטו שוין מער גיט לאזירן בייא ביינע עלטערין, גאר ווען דוא וועסט אין בענעכסיף קאמען זאלסטו איין בעזונדערע קווארטיר דינגען אויסן שטאט דער לופט זאל בעקועם זיין, וויא דוא וועסט נאר פאלקאם גיונגד ווערן וועסטו גלייך נאך בענעכסיף בייזן, און איך וועל אונזער דעסין מיין עקוואמען היר מאכין, און נאכהער וועל איך נאך פעטערבונג בייזן אום דארטין דעם עקוואמען צו מאכין, דאס וועט דויערן אייניגע מאנהייטין, און אלעס איך וועל שוין מיט אלץ פארטיג זיין און איך וועל שוין בעקומען איין שטעלע וועל איך צוא דיר אין בענעכסיף קומען דיר אפ צוא נעמען, און מיר וועלין דארטין נאר אייניגע טעג פאר בריינגען מיט אונזערע נוסע פריינד, נאר זאג מיר וואס מאכט מיין פריינד לעאנטאל דער ראבינער?

זאלין דאס אונזערע פיינדע מאכין וואס ער מאכט — האט דרעזעלע גיענטפערט — ער איז שוין פון שטעלע אראפ און גיפנט זיך אין גרויס נויטן, זיין שוויגער פאטער פון וועלכין ער האט עטוואס שטיצע בקומען איז אפ גיטמארבין, און זיין שוויגער מוטער ליגט נאך אויך אויף זיין קארק, און צו דיא צרות איז זיא נאך כשונע גיווארין, און נאך מער...

וואס נאך מער? האט מנשה גיפרעגט — ווארום האסטו זיך אפ גיטאלטין מטייערע דרעזעלע?

איך וויל דיר גיט בעאונרוהיגן מיט מיין יעצטיגן טרויעריגן נאכריכט — האט דרעזעלע גוזאנט.

דאך זאג עס מיר, איך קאן שוין גיט דולדין, זאגט מנשה. זיין זון יוסף איז אין שאווע גי... גיטמארבין, ער איז וויא סעזאנט אין ווייסיל דער טרונגען גיווארין, און דער מיט איז שוין דעם ראבינערס מאס צרות ערפילט גיווארין.

אָה גאט! וואס הערין סינע אויערין? ! האט מנשה גישרען — יוסף איז גיטמארבין, און דיא אלע צרות מיט איין מאל איז גיקומען אויף מיין בעסטין נויטן פריינד, און אלץ דורך שלעכטע מענטשין, און דורך דיא בלוטיגע אידישע קאראכע! , און וואס איז מיט זאהנשיינען?

מיט זאהנשיינען? זאגט דרעזעלע — דער מענטש שטייט וואס פון טאג, וואס ווייטער האט מען פאר אים אלץ מערער מורא, אלע דינען אים יעצט וויא אנעצין

אנעצין פילד, אין שטאט ווערט נאך גיט אפ גיטאן דאס מינדעסטע אן אים, אונדז דעם ראבינערס בלוט וועלכע ער האט פאר גאסן שטילט נאך גיט זיין צאהרין, ער יאגט אים נאך עד היום אויף יעדן טריט, דעם ראבינערס דעלא האט ער אזוי שווער גימאכט דאס ער ריכט זיך אלע טאג אויף אנדערעס פון באשעפונג.

דער צייל דאס מיר בעסער גיט — האט מנשה גיזאנט — ווארום דאש שנייט מיר וויא מיט אפעסער מיין פלייש, איך קאן גיט הערין דעם אומגליק פון דעם אריגמליכין מאן וועלכער ליידעט נאר פאר זיין ארעגמליכקייט, אונדז גליק פון דעם אונגאריגמליכען וועלכער שפילט נאר אראלע מיט בלוט פאר גיסונג, אונדז אפער הויפט שוידערט מיר דיא דומהייט פון אונזערע פרידער וועלכע לאזן זיך טרעטן אונטער דיא פיס פון זעלכע ווילדע מענער, נאר גינג שוין וועגן דעם צו ריידן, זאג מיר וואס הערט זיך פון זימל ווייניגשאק, פילייכט האט ער זיך צו הויזע אומניקערט?

צום אומגליק — האט דרעזעלע גיזאנט — איז ער וויא אין פייער אריין גיפאלן, זיינע עלטערין האבן זיך שוין פון אים וויא מנאש גינען, זיין וויינען נאך אים אן איין אויף הערונג, ווען דא וואלסט זיין יעצט זעהען וואלסטו זיין גיט דער קאנט, זיין וויינען פון צרות אלט גיזארין, אונדז מער נאך פאר זיין קלאנט נאך אים רעכעקע זאהנישין, פון איר איז דעם צער גיט צו זעהען, אונדז זאגאר עס שדכינט זיך צוא איהר דער דאקטער סלוצקי פון שאווע, אפער זיא וויל אין יענעם זייט נאר גיט קוקן, אונדז הערט דער בייא אויך גיט אינדע עלטערין, אינדע טעג פאר בריינגט זיא נאר אין וויינען אונדז קלאגן. ליידער, איך האב נאר גיט צו וועסען צו קוסען אין בענעקסוף — זאגט מנשה — מינע בעסטע נוצע פריינד איז גיטא, דער גיטאריין, אונדז דער פאר דאריין, נאר איך וועל עפעס זעהען מיט דעם ראבינער נוצעס צו טאן, אויב עס איז מעגליך וועל איך אים פון זיין דעלא ארויס דרייען, אונדז וועל זיין ארומטא אים בעסערין.

ווען דער סטוב איז שוין גיטא סוז דיא סיבה פטול ווערין, אונדז דאס גלייכן איז גינען מיט אונזער דרעזעלען, איהר קראנקהייט האט גיטאמט פון איר טרויערין נאך מנשהען אונדז דאס האט איר הארץ גיטאצט, אונדז דרום האט אויף איר קיין סעדיצין גיט גייוויקט, דען ווען איר גייוונסטע הארץ איז פון איר טרויער קראנק גיזארין, היינט גיטוינע דאס אינדע שפעצין האבן איר הארץ גיט ערליכט גיט ווערין דורך סעדיצין, אונדז אין דער וועלט גיבט עס פיל נארין וועלכע ווילן זייער קראנקהייט דורך סעדיצין היילן אונדז ענטפערנען גיט דיא אורזאכע פון וואס דיא קראנקהייט איז זיין גיטא, אונדז זא פאדן אונזערע ריכע אידין פאר אונזערע ארימע סענטשין הקדשין וואו צו היילן זייערע קראנקהייט וועלכע איז צו זיין דורך זייער ארומטא גיטא, אונדז זעהען גיט וויא דיא ארימע לאגע פון דעם גיטאנעם גאראד אויס צוא בעסערין

דאס וויא זאלן גאר נישט קראנק ווערן, וויא צום ביישפיל; דיא באראפאקע פון פלייש סבטל צו זיין פרי דיא ארימע מענטשן זאלן אויך קאנען אביסן פלייש אין מויל אריין געסען, אונזער ארימע לייט זאלן נישט דארפן פון הונדערטע מילין גיבראכט ווערן מיטן אמאם ווייל מעהאט וויא אן אפאספארט גיחאפט ווייל זייער איספארשציק האט פאר אים פאספארט בייא זיא גיפעטן מער וויא זייער פאר מעגן איז, וויפיל מענטשן בועצין זיך אין כרחקים וויא אין פאלמאנע קיוב מיט ווייב און קינדער און בעקומען שטעלין וואו מיט שווייס צו פאר דינען דעם ברויט פאר ווייב און קינדער, און פלוצלונג ווערט דארטן סטראנע מיט פאספארטן הויפן וויא שוין אן צו שיקן זייער איספארשציק דרייא רובילדיגע און פינף רובילדיגע אבער וויא פוקמען קיין אנטווארט נישט, ביז וויא מוזן געבאד צוא פוס גיין אין זייער שטעטיל וואו וויא זינען פאר שרייבן נאך אפאספארט, און דאס גידווערט איהר און דער ווייל ווערן דיא ווייב און קינדער גישוואלן פון הונגער און ער אליין ווערט קראנק צו פוס גייענדיג און ווערט מגולגל ערגעץ אין אהקדש, אזעלכע אומגליקליכע מענטשעליך פגעגענען מיר אויף יעדן טריט, און אונזערע גיבילדישע לייט און גבירים שטייען פון ווייטן און אינטרעסירן זיך גאר נישט מיט זייערע ברודערס אומגליק וועלכע וויא קאנען גאנץ לייכט פאר ריכטן, איר גיבילדישע ציוויליזירטע מענטשן! וואש מוט איר אויף פאר אייערע ברודער? איר רופט זיך דאך רעפארמער, וואש פאר איין גוטע רעפארמע האט איר אונז גיבראכט, צוא דורך דעם וואס איר מאכט קאדער שולן אז דיא בימה זאל שטיין נישט אין מיטן און דער חזן זאל דאכנען און אלע זאלן שווייגן, דורך דעם קאן דער פלל ישראל גיהאלפן ווערן? אדער דורך דעם וואס איר פאדערט פון דיא רבנים וויא זאלן אייך מקצר זיין דעם דאכנען און ערלויבן אייניגע עריות, דורך דעם קאן פאר דיא גימניע אינדעליך דיא ישועה קוסען?, שעמט זיך אין אייער ווייטן האלדז איר גייע רעפארמער, איר זייט נישט ווירדיג מיט דעם נאמען זיך צוא רופן, אויב איר ווילט יע עטוואס גוטעס טאן פאר אייערע ברודער, מוא נעמט וויא ארויס פון אונזערען יאך פון זייערע איספארשציקס און דאפוטאמין, וועלכע שטאקצען פון וויא דיא לעצטע פלוט אויס, בעט דיא רבנים וויא זאלן שוין ווייטער קיין אסורים נישט געבן אויף דעם אידעשן ביסן פלייש, בעט די רבנים זיין זאלן אייך מתיר זיין שחומי חוץ, א איד זאל יא קאנען אביסן פלייש אפט עסן און דאן וועט ער גיזונט זיין וויא אלע גארדאדן און איר וועט פאר שפארן צוא מאכן פאר וויא לאזערעטן און הקדשן דורך וועלכע וויא ווערן גאר ווייניג גיהאלפן. אבער וויא דיא אונזאכע פון דרעזעלעס קראנקהייט האט שוין גיפעלט, דאס הייסט וויא דיא האט גופנען איר מנשהען נאך וועלכן זיא האט גיטרייערט, האבן שוין דיא מעדיצינסקע קוראצעס אויף איר גוט גיטריקט, און אין פערלויף פון איין סאנהייט איז וויא פאלקאם גיזונד גיטווארן, און ווען מנשה האט שוין גיזעהען דאס וויא האט שוין נישט מער גייטיג אין בארלין צו פאר בלייבן

בלייבן האט אד ניראמין צו הויזע צו ריזין , מיט דעם פערדינג דאס זיא זאל
 גיט לאזירן בייא אירע עלטערין , אונ מנשה האט איר פאר שפראכן דאס
 ווען ער וועט שוין געדינגן זיינע עקוואטענטין אין ברלין פעטערבונג אונ וועט
 שוין אשטעלע פקוסען וועט ער גלייך צו איר קוסען אום איר אפ צוא געסען ,
 דרעזעלע האט זיך פון אים זאגאר נישט גיוואלט שידך , נאר ווייל זיא האט
 גיזעהען דאס איר פריסטווא שטערט אים פון זיין לערנונג וועלכע ער האט
 יעצט גייט צו דיא עקוואטענטין , האט זיא זיך סאנלאסעט (אין געשטימט)
 אפ צו ריזין נאך הויזע , מנשה האט מיט איר נישקט איר זאהן נחמיקען אונ
 אויך אריינע בענלייטער ביז צו הויזע , אונ זייא האבן זיך מיט וואריסע טרערין
 גיזעהעט , אונ מנשה האט איר נימזט שווערין דאס ער זאל נאך זיינע
 עקוואטענטין גלייך צו איר קוסען אהנע פערנויילונג .

ווען דרעזעלע איז גיקוסען קיין בענעכסיף גיוונטער הייד אונ זיא האט
 אלעמען געציילט וויא דיא ריזע האט איר אנפאנגס אומגליקליך פאסירט אונ
 ענדליך זייער גליקליך , וויא זיא האט מנשהען ניפונען אונ ער וועט אומגיאסט
 קוסען אלעס אים נישטודירטער דאקטער , האבן דאס אלע גלייך גילטיג נישט
 גיקאנט אום הערין , נאר דער בייא איז גיווינט גיווארן אונ אויך ניפרייט ,
 אונ אויך אשר יעקיל וועלכער וואלט מיט אפאר יאהר צוריק נאר נישט וועלדן
 הערין וועגן אנשטודירטין איידים איז שוין אויך דער פון אין פאלער פריידע
 גיווען , אונ עלקע האט אפילו עפינטליך אום צו פריידיגייט גיוויזן ווייל זיא
 איז פון דיא אלטע הבולגיצעס וועלכע וויינען אלע טאג אין פריס הנשרפים ,
 דאך האט עס איר אינערליך שטארק ניפרייט .

נאר צווייא פערזאנען זיינען פון דעם אונ צו פרידין גיווען , אונ דאס
 איז נישט קיין אנדערע וויא שמעריל דער שוהט מיט הענעלן , זייא האבן זיך
 שטארק-ניפירכטעט דאס ווען מנשה וועט קוסען וועט ער גיוויס דער גיין פון
 וואנען עס שטאמט אלע שטוקעס וועלכע עס האט מיט אים פאסירט , אונ ער
 וועט זייא פריסלעדווען , דרום האבן זייא דיא קעפ גיבראכן אום צו דינקען
 זייע בלוטיגע שטוקעס , נאר זייערע אלע פלענער איז צו ערשטערט גיווארן
 דורך דעם וואס דרעזעלע האט נישט גילאזירט בייא אירע עלטערין נאר זיא האט
 גידונגען אין שיינעם וואהנונג אויסן שטאט וואו זיא האט גינאסין איין פרייען
 לופט , דיא פענסטער פון איר וואהנונג איז פון איין זייט אריין גיקוסען אין
 אנפלאנסטין גארטן , אונ פון צווייטן זייט איז דיא פענסטער אריין גיקוסען
 איבער אטייד , נאר שפייע האט מען איר גימראנן פון אירע עלטערין .
 דאך האבן דיא שלעכטע סענזשיון שמעריל מיט הענעלן נישט גיווהט
 אונ נישט גיראשט אונ האבן אלץ זייע בלוטיגע פלענער גיווהט .

(51) מלאך מושיע .

זימיל וויינשטאק איז שוין גיווען לאחר יאוש בייא זיינע עלטערין וויא
 אויך

אויף פריי זיין גיליבטע רעכעקין, נאר דאך האבן זייא אן אים איין מינוט נישט פאר געסן און זייערע אויגן האבן זייא נישט גיטריקניט פון וויינען, אבער פון זיינע אלע גוטע פריינד איז ער שוין מיט אלעמען פאר געסן גיטארן וויא אויך פון אונז מינע טייערע לעזער, מיר האבן אים מיט אַיאר דרייא צוריק גילאזן אין דול הויז און מיר האבן פון אים קיין נאכריכט געקומען, לאמיר זיך נעצט צוריק קערן צו זענע דול הויז דארטין וועלן מיר אים נאך ער היים גיפנען, נאר מיר וועלן אים שוין קאם דער קאנען, דיא שיינע האר פערדעקט שוין מער נישט זיין קאפ נור זיא איז אפגינאלט, זיינע פולע האלבאסטערנע וואנגען זיינען איין גישרומפן גיטארין, פון זיינע שולטערין און דעם גאנצן קערפער שטארצן דיא פיינער פון דארקייט, און דאס האט אלץ מיט גיבראכט דיא גוטע קיראציע וועלכע דער דאקטער סלוצקי האט אים גיגעבן אום פון אים דעם דול ארום צו טרייבן אדער געסער גיזאנט אים פון דער וועלט אומצופרייגענען, איין אנדערער וואלט דאס גיט אים האלטן און וואלט זיך שוין איבער גיקליבן אין אדירה אויף דיא אויבנע וועלט, נור דיא קרעפטין וועלכע עס האבן זיך אין זימלען איין גיטאצילט פון זיין יוגנד ווייל ער איז אלעס בן יחיד ערצייגן גיטארן מיט גרויס וויילטאג, דאס האט אים גישטארקט אים צו האלטן אלע יסורים און עינוים וועלכע ער האט גיליטען פון סלוצקיס קיראציע, פינקטליך איזש צוא שרייבן וויפיל דער טייערער בן יחידיל האט זיך דארטין אנגיליטן איז אונסענליך, איז איז פון זיין ליסע קאפ קיין מאל נישט אראפ, דיא קעלטעקסטע וואנעס האט ער גימוזט איבער טראגן, און אפט פלעגט מען אים פלוצלונג איבער פאלן מיט דיא קאלטע קאפ וואנעס, דער גרעסטער וואנזינגער וואלט אויספיינען פון אונז קיראציע גיחילט צו ווערן און גלייך צו שטארבן, נאר וימילס גיוונד האט עס אלעס איבער גיטראגן, און האט דאס נישט וויליגדיג גלייך גילטיג גימוזט מקבל באהבה זיין.

אין דיא גאנצע דרייא יאר האט זימל ביי זיך נישט גיקאנט געשטיטען אויב ער איז אין דער מנהאט משונע אדער נישט, נור ווען ער פלעגט דעם דאקטער סלוצקי זאגן דאס עס שיינט דאס ער איז שוין געסער אדער נאר גיוונד, פלעגט אים סלוצקי ענטפערן: "מיט דיא ווערטער האט איר מיר נאר אראפ גיטארפין, איך האב גיהאפט דאס איר וועט שוין אומגיזאכט קאנען אים גישלאסן ווערן פון דיא הויז, נור ווייל איר זייט נאך נישט אין שטאנד צו פאר שטיין דאש אייער זינען איז פלעגער האפטיג איז אציביין דאס עס איז נאך גאנץ ווייט צו אייער גיוונט ווערן" און נאך דעם פלעגט שוין זימל איינגישרויפט ווערן אין דיא גוטע שרייפן, דערום פלעגט ער שוין מויל האלטן און האט שוין גיפריקטעט זעלכע ווערטער ווידער צו האלן, ער פלעגט שוין איסער זאגן דאש ער שפירט פריי זיך דאש ער איז נאך וואנזינג.

אויך האט ער פיל גיליטן דער פון וואס ער האט פון זיינע עלטערין קיין נאכריכט נישט באקומען, ער פלעגט אפט דורך דיא געדריטע בריף אנוועק שיקן אויף

אויף פאצט צו דיא עלטערין אָבער ער האט קיינע אַנטוואַרט פון זיי פאקסן
דיא גאַנצע דרייא יאָר, סלוצקי פלעגט אים דערמיט מריסטן דאס גיוויס זיינען
זיינע עלטערין שוין גישטארבן דען ווען גיט וואלטן זיי אים גיוויס אַנטוואַרטן
אויף זיינע בריף, אָבער אין דער מִהאט איז גיט זיין בריף זיינער אויפן פאצט
גלייבט גיווארן נור דיא דינער האבן זייא בייא זיך גילאזן וויא סלוצקי האט
פאר זאגט, אונ בייא זימלען איז וויא גיוויס גיווען דאש זיינע עלטערין זיינען
שוין גישטארבן, דען זאגט איז אונטעגליך זייא זאלן גיט קומען אום גיוואר
ווערן אדער אַסווייניקסטן אַברף שרייבן.

איין סאל אין דער פֿריא איז סלוצקי גיקומען אין דול הויז אונ האט
פארזאגט דיא דינער דאס עס זאל אלעס אין אַרדנונג גיבראכט ווערן ווייל
היינט וועט- דיא הויז בעזוכט ווערן פון פיל ערצטע, נאכהער איז סלוצקי צו
גינאנגען צוא זימלען אונ האט צוא אים גיזאגט: מיר שיינט הייטע דאש
איר זייט פיל בעסער איך האף דאס איר וועט אין גיבן פון דער הויז אויס
גישלאסן ווערן.

זיכל האט שוין מוכא גיהאט אים צו ענטפערן דאש אים שיינט אויך
אז, דען פילייבט וועט דער פון סלוצקי שליסן דאס ער איז נאך גוט וואנזינג,
דערום האט ער אים גיט וויליגדיג גיענטפערט: אונ מיר שיינט דאש איך בין
נאך גיט גיוונד, דיא קאפ טומילט מיר נאך אונ מיינע גינאנקען זיינען צו סיסט.
זייער גוט — האט סלוצקי גיענטפערט — דאס זעלבע זאלט איר זאגן
פאר דיא ערצטע וועלכע עס וועלן היינט היר קומען, אונ דורך אזא איין
אַנטוואַרט קאנט איר בעפרייט ווערן פון דער הויז.

וויא זימיל האט דער הערט דאס הייטע וועלן היר געסט קומען איז ער
אין פאלער פריידע גיווארן, דען אין דיא גאַנצע דריי יאָר האט ער אלעבעדיגן
סענטשין גיט אַנגינען אויסער דיא בעדינטע פון דול הויז, אונ פון פריידע
האט ער צו סלוצקי גיזאגט: ווען הייטע וועלן היר ערצטע אויף אוויזט קומען
וועל איך זייא בעטן זייא זאלן מיר בעטראכטן אויב איך בין אין דער מִהאט
משונע וויא איר זאגט, ווייל איך בין נאך אין דעם אין נאנצן פערצווייפילט.

דוא שווייניקסט — האט סלוצקי מיט צארין אויף אים אַגישרייא גיטאן —
דיא שרייבן! האט ער צו דיא בעדינטע גיזאגט, אונ אין איין אויגנבליק האט
סען געפאך זימלען פעסט איין גישוויפט דאס ער האט זיך קיין ריר גיט גיקאנט
סאן אונ אויך קיין ווארט אויס ריידן, „אט אזו וועסטו ביי מיר שטיין אַנאנצין
סאג פאר אַזעלכע ווערטער“ האט סלוצקי צו אים גיזאגט אונ איז אַזעק
גינאנגען, זימל איז געפאך פאר שוויפט גיבליבן אזו שטארק דאש עש איז
אים שיר דיא נשמה גיט ארויס גינאנגען פון דיא יסודים, „עס איז שוין אומזאגסט
מיין האפענונג אויף דיא ערצטע וועלכע עס וועלן פאלד היר קאמען“ — האט
זימל מיט זיך גיבראכט — „דען איך קאן איין ווארט גיט אויס ריידן, אונ ווען

איך זאל צו זיין מיט דיא אויגן ווינקן וועלן דיא דאקטוירים דער פון גיוויש
שליסן דאס איך בין משוגע.

אין אשטונדע ארום האט זיך דיא מיר פון זימילס צימער געפונט און
עס זיינען אריין אנרופע דאקטוירים און בעאמטע מיט דיא בעגליימונג פון סלוצקין,
און אלע האבן זיך ארום זימלען ארום גישטעלט, און סלוצקי האט זיין
אנגיפאנגען צו א ערקלערן אין וואס עס געשטייט זימילס משוגע.

זימיל ווייגשטאק האט אבער צו ווישן דיא דאקטוירים זיין גוטן פריינד
מנשה בלומענקראנץ דער זעהען, ער האט גיוואלט שרייען אבער ער האט נישט
גיקאנט דערום האט ער צו אים גוואונקען מיט דיא אויגן, מנשה האט דאס
אויך געמערקט וויא ער ווינקט צו אים דערום האט ער זיך אין אים נישט גיקוקט
און האט אנגשרייע גיטאן: זימיל ווייגשטאק! דוכט זיך איך זייט דאס, וויא קומט
איך אהער? זימיל האט נאך שטארקער גינומען ווינקען צו אים צום צייכן דאס
ער איז דאס מאקע נאר ער קאן נישט ריידן, מנשה האט גלייך גידייטן מעזאל
אים אפ שרויפן.

סלוצקי איז שרעקליך ערשטראקן גיווארן און איז בלייב גיווארן וויא קאלד
ער האט זיך אבער מוט גיפאסט און גיזאגט: אום גאטעס ווילן שרויפט אים
נישט אפ, ער וועט אלעמען צו שלאגן, דער בייא איז זימקס גיזיכט מרויגער
גיווארן און פון זיינע אויגן האבן מרערין גירונען, „גין! האט מנשה גישרייען —
מעזאל אים גלייך אפ שרויפן“ זימיל איז גלייך אפ גישרויפט גיווארן און וויא
ער איז לויז גיווארן איז ער מנשהען אויפן האלדז גיפאלן און האט זיך
געגאסן מיט מרערין, און פון פריידע האט ער אנפאנגס איין ווארט נישט גיקאנט
אויש ריידן, סלוצקין האט פון שרעק וויא קדחת גיטרייסילט, ענדליך איז זימיל
צו זיך גיקומען און האט מיט מרערין גיזאגט צו אלעמען: מיינע הערן! איך בין
שוין היר פון דרייא יאר איין גישלאסן גיווארן דורך דעם דאקטער סלוצקי מיט
דעם אויס רייד דאס איך בין וואנזינג, און איך האב דאס גימאלס אן זיך נישט
גיסערקט זא וויא איך מערק געצט אייך נישט, אונטער דיא צייט בין איך גיקורירט
גיווארן מיט אלע טיראנישע קוראציעס דאש איך האב דאס קוים איבער
גימראגן, און אויך היימע האט מיר סלוצקי איין גישרויפט דער פאר וואס איך
האב גיזאגט דאס איך וויל אייך בעטן איר זאלט מיר בעמראכטן אויב איך
בין מאקע משוגע צו נישט, און געצט געט איך אייך מיינע הערן איר זאלט
מיר נישט בעקוקן צו האט סלוצקי רעכט אדער איך האב רעכט.

דורך וואס פאר איין אורזאך איז בייא אייך דער דאקטער סלוצקי אין
פערדאכטונג ער זאל אייך אומזאנסט משוגע מאכן האבן אלע ערצטע
זימלען גיפרעגט.

דיא אורזאכע איז אליבעס אינטריגע — האט זימיל גענטפערט —
דען ער ליבט דיא וועלכע ליבט מיר, און פיליכט איז עס דעם הער בלומענ-
קראנץ געקאנט.

יא יא, דאס איז ריכטיג — האט בלוטענקראנץ גיזאגט — איך ווייס דאך
דינער טיראן האט אים דורך אַבליזע ליבעס אינטריגע היר איינגיפֿאַרט.

אלע דאקטורים האבן זימלען גוט געטראכט. אונ האבן אויף אים קיין
וואן צייכן גיט גיפונען, אונ זיין האבן פרייזאגט דאס ער איז פאלקאם
גיוונד, אונ דעהער איז דער דערשראקענער סלוצקי גלייך ארעסטירט גיווארן,
אונ זימל וויינשטאק איז געפרייט גיווארן.

איר זייט אלעס רעטונגס איינגיל היר פון גאט גישיקט גיווארן — האט
זימל צו קנשעהן מיט פריידע גיזאגט — איך בין גיט אים שטאנדע אייך אפ צו
דאנקען פאר דיא געפרייאונג פון דיא דרייא יאריגע שווערליכע איין שפארונג.
איר פרויכט מיר גיט צו דאנקען — זאגט מנשה — אונ אויך איז דאס גיט
נעצט דיא צייט, איר גייטנט זיך אויס צו רוען פון אייער לאנגע גיפייגקעש,
אונ דערום מוזט איר מיט מיר אריבער פארין אויף מיין קווארטיר, אונ דארטן
וועלין מיר זיך איינער דעם. אנדערין דער ציילין אונזערע גישיכטן, אונזערע
ליידן אונ פריידן, אונ זיין זינען ביידע טאקע אונזעך גיפארין צוא קנשעהן
אויפן קווארטיר.

(52) פארט זעצונג

אלעס זימל וויינשטאק האט זיך בייא קנשעהן אויפן קווארטיר אויס
גיטלאפן אונ אויס גירוט, האט אים מנשה פרייזאקסט צו זיין טייא מיש אונ
האבן זיך גיזעצט שמועסן אלעס גומע פריינד.

היינט דער ציילט מיר וויא קומט איר היר דער מנשה? האט זימל אים
גיפרעגט — וויא אזו האט איר אלעס איין ענגיל ער שיינט מיר צוא געפרייען
פון מיין שרעקליכע גיפייגקעש? איר מוזט נאך גיוויס גיט וויסן דאש אייער
פרוי אויך אייער שוויגער פאטער אונ מוטער געברייטען זיך שטארק פאר וואס
זיין האבן אייך פון זיך פאר יאגט, זיין האבן זיך דער וואוסט דאס דיא פרוי
מיט וועלכע זיין האבן אייך פאדארעוואגט איז עס נאר אייער מוטער גיווען,
אייער פרויא וויינט נאך אייך שרעקליך, אונ פילייכט וועל איך דאס האבן דעם
גלייך איר פון אייך אן צוא זאגן?

גיין, האט מנשה גיענטפערט — איך בין שוין נאך דעם צו היינע גיווען,
אונ איך בין שוין ווידער פאלס הערויס גיטריבן גיווארן, מנשה האט אים אלץ
דער ציילט וואס מיט אים האט פאסירט אונזער דער צייט, אונ אויך וויא ער
איז מיט אואונדער בארין צופאל מיט דרעזעלין אין ברלין צו זאמען גיקומען.
נא, וויא קומט איר אפער אהער? האט אים זימל גיפרעגט — צוא נר
אלעס ערלייז ענגיל האט אייך גאט אהער גישיקט.

היר קאמע איך נאר גאטירליך — האט מנשה גיענטפערט — אלעס איך
האב אין ברלין מיין סטודיום גיענדיגט בין איך אין פערטערסבורג גיווען עפיאמען
צו מאכן, איך האבע עס אין אייניגע מאנהייטן דורך גימאכט, אונ זייט צוא

גלייך אשטעלע בעקומען היר איין פאלקאנוואיער דאקטער צו ווערן, איך האב זאגאר גיוואלט פריער צו מיין דרעזלען צו פארן, נאר איך בין שטריינג פאר באמין גיווארן מיין שטעלע גלייך צו בעטערעמין, נאר איך האף דאס אין פערלויף איין מאנהייט וועל איך איין אפפוסק בעקומען אויף אפאר חדשים, אונ איך וועל זיך גלייך אטפראווען קיין בענעקסיף צו מיין פרוי אונ קינד אונ איך וועל מיר דארטין פערבריינגען מיט מינע אלטע גומע פריינד, אונ איך וועל זעהן צו דער גיין ווער עס זיינען מינע פריינדע וועלכע האבן מיט מיר בלוטיגע שטונקעס אויף גיטפילט אונ איך וועל פון זיין ראכע נעמען.

וויא איך בין היר גיקאמען האבן אלע היזיגע ערצטע אין מיין עהרע איין פאל גימאכט, אונ האבן מיר בעווירדיגט מיט זייערע פריינלאסענעס צוגעזוכן זייערע האספראלין, אונ ווייל סלוצקי איז אויך גיוועזן אונטער זיין האט ער מיר פריינלאסעט אין זיין דול הויז, אונ דורך דעם זייט איר ערלייזט גיווארן, דאס איז נור ארויזש צו זעהן נאטחייט, היינט דער ציילט מיר נישט וויא אזוי איר זייט אין דיא הענט פון דעם טידאן סלוצקין אריין גיפאלן.

נימל האט מנשה'ען דער ציילט אלעס ריכטיג וויא אונז איז שוין בעקאנט, אונ אלעס ער האט געענדיגט מיט דעם דאס נור דורך זיין גירע צו זעהען זיך מיט יוסף לעאנמאל האט אים צו דעם אומגליק גיבראכט, האט צו אים מנשה גיזאגט.

איך האב אייך וועגן יוספין אטרויערניגע נאכריכט מיט צו טיילן, מיין פרוי האט מיר דער ציילט דאס ער איז היר גישטארבן, ער איז פלוצלונג פערפאלן גיווארן אונ נאכהער האט מען גיזאגט דאס סעחאט אים גיפונען אדער טרונקענעס אין ווייסל.

א גאט! יוסף איז גישטארבן! האט זימל וויינשטאק אויס גישריען אונ האט זיך פערטיפט אין גיזאגן.

איר ווייסט הער פלומענקראנג — האט זימל גיזאגט נאך אלזאנגן טראכטן — איך זיינק דאס ער מוז אויך זיין אקרבן פון דיא חיות רעות די מענשן טהירן, זא וויא זיין פאטער, אונ אויך דורך דעם זעלבן סלוצקי איז ער דורך גיקומען.

עס איז מעגליך — זאגט מנשה — נאר איך וועל זעהען צו פריסלעדעווען היר וועגן זיין טויט.

איך וועל דא אויך פערבריינגען ביז איר וועט וועגן אים ריכטיג דער גיין, דען ער איז גיווען מיין בעסטער פריינד, זאגט זימל.

אומגאטעס ווילן — זאגט מנשה — איר דארפט היר סער ניט פערבריינגען וויא אייניגע טעג ביז איר וועט זיך אויפן גיזיכט עטוואס אויס בעסערן אונ נאכהער מוזט איר גלייך צו אייערע עלטערן ביזן.

לעבן נאך דען מינע עלטערן? ! האט זימל מיט פריידע אויס גישריען גראנץ זי וועט וויא פאר פערשטארבענע פערעכניגט.

זיין לעבן ווארשיינליך — ענטפערט מנשה — מיט אייניגע מאנהייטן צוריק האט מיר מיין פרויא דער ציילט דאש זיין לעבן, נאר זיין זינגען פאר פינפטערט טרויעריגדיג נאך אייד, און אויך רעכעקע הערט מיט אויף צווא טרויערין נאך אייד.

לעבן נאך מינע עלטערין! איז מיר נאך טרייא רעכעקע! האט זימיל גישריען — איך מוז גלייך צו הוינע פארין!

מנשה האט זימלען אפ גיהאלטן אייניגע טעג ביז דיא האר האט בייא אים אפ גיוואקסן, און נאכהער איז זימל קיין פענעקסיף אונעק גיפארין, דיא נאנצע ריזע איז ער גיווען אין פריידע און קומערפאלע, ער האט גיצווייפלט אין זינע עלטערנס לעבן, אויך האט ער גיקוועלט דאס פלייכט וועט ער גיפונען רעכעקין אנהייבאטע מיט איין צווייטן, און איידער דאס צו זעהן וואלט ער זיך שוין פעסער ווינשן אין שאנוקע אונטער סלוצקעס קוראציע צו זיין.

וויא ער איז צו גיפארין צו די הויז זינע עלטערין האט אים אנהייבן דיא הארץ שטארק צו קלאפן, ער האט מורא גיהאט גלייך אין הויז אריין צווא גיין דען פלייכט וועט ער שוין זינע עלטערין מיט גיפונען נור גאר איין אנדער פענוואהנער, ער האט זיך אפ גישטעלט ביין מיר איין צווא הערין ווער און וואס עס ווערט דארטין גישפראכן, און ווייל דאס וואר בייא נאכט האט אים קיינער פעמערקט.

(53) דיא גליקליכע ערשיינונג.

אברהם וויגשטאק מיט זיין פרויא ליפסע האפן צייט זייער פון יחיד איז פערשטוואונדיג גיווארין קיין ליכטיגע מינוט מיט גיהאט, דיא וועלט איז זיין פינפטער גיווען, זיין האפן אויף קיין נאך מיט גיקוקט נור זיין האפן פאר פראכט אין ווינען און קלאנגן! עס האט זיך בייא זיין מיט גיקאנצעט דיא ביטערע גישעפט קיין טרערין, עס האט זיך בייא זיין מיט גיקאנצעט דיא ביטערע ריידע טענות, דיא זאלין וועלכע זיין האפן פערטוואנט זינגען פער וויססעט גיווארין, זיין זינגען צו גישלאסן גיווארין און זיין האפן אין זיין גימאלס אריין גימלאטן צייט זימל איז מיט גיווארין.

אברהם האט גיפאסט אלע מאנטאג און דאנערשטאג, און בייא זיין אפ פאסטן האט ער מער טרערין גיברויכט אלעס שפייזע, מיט איין ווארט ביי זיין האט אנשטאט שפייזע טרערין גידנט, אס סערסטין זינגען זיין אין זייער פאדער שטייפאלע גיזעסן אין וועלכע עס איז טרויער גילעגן אין אלע ווינקעליך, גלייך וויא דיא ווענט וואלט אויך טרויער טראגן נאך זימלען, אברהם האט דעם תהלים פון האנט מיט ארויש גילאזן און פלעגט זאגן מיט אצוברהכענע הארץ און מיט אצוואלטישן גונן אז די הארץ איז צו גאנצען דאש הערעדיג, דיא פעסטע צייט איז פאר זיין גיווען, דיא אין וועלכע רעכעקע פלעגט צווא זיין אריין קוקען, דאן פלעגן זיין האפן פאר וועסען זייערע הערענער אויש צווא

זיסן, און זיי האבן פון זייער קלאגן אין אפקלאנג פאקוסען פון איר, דען
זיא האט עס ווידער האלט מיט פיל מער רירנדע ווארטן אלעס זיי, און דאן
איז שוין גיטען זייער האר פארפול, נענט מינוטן איז בייא זיי דיא גליקליכסטע
אין דיא גאנצע דרייא יאר גיטען.

אין סאל בייא נאכט אלעס אברהם וויינשטאק האט דאן אפ גיפאסט, און
זינע טרערן האבן זיך גלייךקייט אין דיא טעלער פון נעלכע ער האט גיגעסן,
ליפסע איז לעבן אים גיזעסן. דיא קאפ אראפ גילאזן און דיא הענט פארבראכן,
מיט איר קאפ האט זיא אפט צו גישאקלס וויא איינער בעקלאגט אמת ווען ער
האט שוין קיין קראפט צו וויינען, נור רעבעקע האט לעבן זיי אויף איר קלאוויר
גישפילט, דאס הייסט זיא איז קאנטאר (תון) גיטען קינות צו זאגן, און אלעס
אברהם האט זיין טרענען בקראט גיענדיגט האט ער זיך גינאסען תהלים צו זאגן
מיט זיין רירנדע סעלדיא, דער תהלים איז גלייך. אים גיטקייט גיטארין פון
זינע טרערן, און וואס העכער ער האט דיא תהלים גיזאגט האט אלץ רעבעקע
איר טאן גיהויבן אויף איר קראוויר, און ליפסע האט אלץ האסטיגער מיטן קאפ
צו גישאקלס און אפטער אפטן גיטאן מיט דיא הענט און אשויערליכן אכץ
גיטאן, פלוצלונג האט ליפסע אים גיבראכן אין אַיאטעליבין גיטאן און האט
צו אברהםסען גיזאגט: דוא האסט שוין דיין תהלים מיט טרערן אים גיטקייט
און גאט שיקט אונז נאך אלץ גיט צו קיין הילפע, ווען מיר האבן דעם תסד
בייא גאט גיט פאר דינט, דארף דאס גאט טאן פון רעבעקעס וועגן זיא איז
דאך גיט אים זיין ריינע און בעפלעקטע זעלע.

דא האט רעבעקע אין אַיאטער אים גיבראכן אויף איר אויבער שטימע
ביז זיא איז אן קרעפטן גיבליבן, און איר שטימע איז פערשטיקט גיטארין, און
דיא טויטע שטימליקייט האט ווייטער גיהערשט, נור אברהם האט דיא שטימליקייט
צו שלאגן מיט זינע תהלים זאגן, און וויא ער איז גיקומען צו דעם פסוק:
"אלקים מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים בבושרות, אך סוררים שכלנו צחיתח"
דאס קאן מען טייצן: "גאט קערט אום איינציגע (קינדער) צו הויזע, ער לייזט
אויס דיא גיפאנגענע פון זייערע קייטן, נור דיא אפ קערער (פון גאט) בלייבן
פערשטאכטעט פון דארסט" האט ער דעם פסוק מיט אַיאטעליקייט גיזאגט און
איז אקליינע וויילע אנטשוויגן גיטארין, נאכהער האט ער מיט אַפרייליכע מינע
גיזאגט: אט אין דעם פסוק גיבן איר פאר זיך אַמריסט, בייא גאט איז נאך
מיגליך אומצוקערן זיין איינציגע קינד גאד זיין דרייא יאריגע פערטוואלונג, ער
קאן אים פון קייטן אים לייזן און אים צו אונז בריינגען, "הלוא פון דיין מויל
אין גאטס אויערין" האט ליפסע גיזאגט אויפן טאנדיג — אבער עס האט זיך
פאר אונז גאר גיט געוויזן קיין שטראל האפענונג, און פיליכט וועט אונזער
זיסל טאקע קוסען אבער מיר וועלן שוין דאן גיט לעבן.

איר וועט לעבן! האט אים בעקאנטער שטימע פון הינטערן טיר אויש
גישריען, אלע זינען וויא ערשטוינערט גיבליבן און האבן גיקערט זייערע בליקן

צום סיר וועלכע האט זיך מיט האקט געפֿינט און עס איז אריין זימל ווייניגשאַק . אלעס אַכְרֵהֶם האט אויף אים אַזוי גישטעלט זײַנע פּײַקטע אויגן ווייל ער האט אים אָנפֿאַנגנס נישט ער קאַנט , איז שוין אים לײַפֿשע אויפֿין האַלדז גילענן און גישרײַען : מיין איינציגע קינד ! מיין לעבן און מיין טרייסט ! . . . און אַכְרֵהֶם האט וויא אונזער פֿאַטער זעקב אַזוי גישרײַען : איד קאַן שוין שטאַרבֿין ווען נאָט האט סיר מיין זאַהן צוריק געוויזן ! . . . און רעכעקע האט זיך אויף גישטעלט און גישרײַען . מיין ליבט און מיין הילף ! . . . און אלעס ער האט איר אומגיאַרעקט האפֿן-זיין פֿיידע ווידעקע טרערן פֿאַר גאַסן . . . . .

דיא גייסטליכע שפּירונגען וועלכע דיא פיר גליקליכע פֿערזאָנען האפֿן דאן גישפּירט קאן איד מיט מיין פֿעדער נישט אַזוי שרײַבֿן , דען שפּירונגען זײַנען פיל געהאָבענער אלעס וואָרטן , און מיט מיין פֿעדער וועל איד זיי נור פֿערמאָנערן , נור דער לעזער קאן זיך זעלבסט גייסטליך פֿאַר שטעלין וואס דאָרטן האט זיך גיטאן .

אלעס דיא ערשטע איבער ראשינעדע שטונדע איז אַריבער , האט זיי זימל דער-צײַלט אלעס וואס מיט עס האט פֿאַסירט , און זיין האפֿן אים אויך דער צײַלט וואס דא האט גיטראפֿן , און נאָכהער איז רעכעקע צו הויזע גינאנגען מיט פֿאַלער פֿריידע , נור זיא האט צו הויזע קיינעם נישט דער צײַלט פון דעם נאָסט , ווייל אירע ווייניגן אין ווייניגשאַקס הויז האט פון איר פֿאַטער אין גיהים גימוט זיין . דיא וואונדערן פון אונזער אלע ליידיגדע פֿערזאָנען איז שוין ביסליך נויש אַזוי גיטיילט גיטווארן , נור איין גיזינד איז נאך גיבליפֿן אין אַשלעכטע לאַגע און דאס איז דיא הויז פון יצחק לעאָנטאַל , זיין אַרמוטה האט זיך וואס ווייטער אלץ מער גישטאַרקט , ער איז שוין אַזוי פון זיין אלטע קוואטיר וועלכע איז געשטאַנען פון עטליכע ציטערן , און האט זיך מיט זיין דלות אריין גיקליפֿן אין איין אייגע קליינע שטיבעלע , לאמיר ליבע לעזער אים מאַכן אַבערזיך אין זיין גייע דירה .

(54) דיא אומגליקליכע לאַגע

פֿאַר טאן פֿינף אַזײַנער , דער שנייא האט דיא וועלט פֿדעקט , דער פֿראַסט האט גיברענט , ביי אונזער יצחק לעאָנטאַל אין שטיבעלע האט גיברענט אַקליינע ליכטעלע וועלכע איר פֿיער האט נישט גיקאַנט געליכטן . דיא גידיכטע פֿינשטערנעס פון דיא אַרימע שטיביל , דער וואָהנונג איז קליין איינג אויך גידעריג , אויף דיא דילן איז אַן גיטרייסילט שטרוי מיט מעקנע וועקע עס האט זיך אַן גיטרייסילט פון די געטצונ , אין די שפּאַלטן פון די ווענט גלימפֿערט דיא אַן גיפֿאַרענע שנייא , די ווענט זײַנען נאס און האפֿן גיגליך פון ווילנאָסין , דיא שויבֿן פון דיא פֿענשטער זײַנען אַן גיקליידעט מיט אַדיקן פֿאַנציר פון אַן גיפֿאַרענע אייז , אויף איין אַלטן שטול מיט אַפֿ גיפֿאַרענע פֿאַרענצין זימט יצחק

יִצְחָק לַעֲנֹמְנָאָל אֹנֶּשׁ שְׂרִיבֵיט וַיֵּנֶע אַרְטִיקֶלֶען אֵין דִּיא גאַנעטִין פֿון וואס ער
האַט פֿאַרדִינַט־קוֹים קוֹים דִּיא גֶשְׁמָה צו דער האַלטִין , נאַר פֿון פֿיל אַרבעטִין
דִּיא גאַנצע גאַכט אִיז אױף אַים אַשְׁלָאָף גִפֿאַלִין אֹנֶּשׁ אִיז אַנדֶרע־מולט גִיוואָרִין
אַנְשְׁפֿאַרִינְדִיג יִוד אָן טיש , אֵין טִיטִין וַיִּין קאַפּ אִיז פֿון פֿיל צִרות דִּיא האַר
אױס גִיקראַכִין אֹנֶּשׁ גִיוואָרִין אַפֿלִיד דַעס פֿלִיד האַפֿין אַרום גִירינגִילט האַר וועלכֶּע
אִיז שׁוין גִראה גִיוואָרִין פֿון שְׁמערצִין , ער האַט גִיטראַגִין אֵיין אַלטִין פֿאַר
לאַטעטִין מאַנטִיל אֹנֶּשׁ אױף דִּיא פֿיס אַלטֶע פֿאַנטאַפֿיל , פֿון דִּיא שְׁרעקִליכֶע
קעלט וועלכֶּע האַט גִיהערשט אֵין שְׁטיבעלֶע האַט אִים גִיט־רִייסִילט דִּיא בִיינער ,
אֵין דִּיא גאַנצע הויז אִיז שְׁטִיל גִיווען עס האַט יִוד נאַר לַעֲנֹמְנָאָלס הֶרֶאפֿען
גִיהערט , וַיִּיל דִּיא אִיבערִיגע זִיבִין פֿערנאַנען וועלכֶּע עס האַפֿין יִוד דאַרמִין
גִיפֿונען האַפֿין נִיט גִישְׁלָאָפִין , יא , רִיכטיג נאָך זִיבִין פֿערנאַן האַפֿין יִוד אֵין
דער קִלינגִיגֶע שְׁטיבעלֶע אֵיין גִיהאַלטִין ; דאַנע טִיט גִברִיאָלִין אֹנֶּשׁ דִּיא דִריי
קלענע־ע קִינדער , זאַפֿע וַיֵּיער מוטער , אֹנֶּשׁ זאַפֿעס מוטער די אַלטֶע וואַנזִינגֶע ,
קִינער פֿון וַיִּיא האַט גִישְׁלָאָפִין , וַיִּיל דער פֿראַסט דער צוא דער הונגער אֹנֶּשׁ
בִייא אֵינגֶע דִּיא קראַנקִהייט האַט פֿאַר וואַגִילט פֿון וַיִּיא דַעס שְׁקאַף .

אֵין אֵיין ווִינקל פֿון שְׁטוב ליגט זאַפֿעס מוטער אױף דער עק־זאָק
אונטער גִיבעט , מיט אֵיין אַלטִין צו רִיסענעס קורצִיגִקן פּושֶׁרִיל אִיז זִיא צוא
גִידעקט דורך וועלכִין עס האַפֿין גאַקעטע פֿיש אַרום גִישְׁטעקט , דער בִייא
אױף אַבִריטִין שְׁעניק וַיֵּנען גִילעגִין דִּיא פֿינג קִינדער — אֹנֶּשׁ וַיִּיא אִיז גִיווען
פֿלוסיגֶע וועלכֶּע אִיז גִיפֿע־הִלִיד קראַנק גִיווען אױף שְׁווינזוכט — אַלעסעס
גִיווכטִין אִיז פֿדעקט מיט אַפֿינְשְׁטע־נעס , אױף וַיֵּעֶרע פֿדעקט האַט גִישְׁטאַינט
דער טיש , דִּיא קערפֿערס אִיז הִילע הויט אֹנֶּשׁ בִיינער וועלכֶּע האַפֿין גִישְׁטערט
פֿון הונגער אֹנֶּשׁ קעלט , אַנְטֶקענִין וַיִּיא אֵין אַ צו פֿראַכענע פֿעטִיל אִיז גִילעגִין
וַיֵּיער מוטער וועלכֶּע האַט יִוד גִיקִיקִילט אױף דִּיא וַיִּיטִין פֿון יסורים , אִידע
בִיינער האַפֿין יִוד גִיט־רִייסִילט פֿון אֵיין שְׁרעקִליכֶע הֵיץ קִריגֶק אֵין וועלכֶּע זִיא
ליגט שׁוין פֿון הִפֿשֶׁע עטִליכֶע טעג , אַרום אִידע אִוינִין אִיז בִלא־הִלִיד , אִידע
פֿאַקִין וַיֵּנען אֵיין גִישְׁרוֹסֶפֿין , אֹנֶּשׁ אִיד גִיווכט אִיז שְׁוואַרצער פֿון שְׁוואַרץ , אִידע
לִפֿין וַיֵּנען פֿלאס צוא שְׁפֿאַלטִין בִּין הויז פֿליש , אַמִיזֶע שְׁטִילקִייט האַט
גִיוועלטיגט אֵין דער גאַנצער שְׁטיבעלֶע , קִינער האַט יִוד נִיט גִיוואַנט אַוואַרט
אױס צו רִידִין , אִיד קִינער האַט פֿון פֿיל וויטאַקִין נִיט גִיסִייעט אַקֶרעכֶּץ
צוא טאָן , סעזאַל דער טִיט דַעס פֿאַר פֿאַטערטִין פֿאַטער נִיט אױף וועקִין פֿון
שְׁלָאָף , זאַפֿע האַט גִיהאַלטִין דִּיא אִוינִין אַפֿין אֹנֶּשׁ האַט גַעפֿאַד גִיקוקט אױף
אִידע קִינדער וועלכֶּע גִיען אױס פֿון הונגער אֹנֶּשׁ מִרִייסִילען יִוד פֿון קעלט — ,
דִּיא אַלטֶע מִשְׁונענע ליגט שְׁטִיל אֹנֶּשׁ פֿון אִידע אִוינִין פֿינגִילט פֿייער אַזו וַיִּיא
פֿון דִּיא אִוינִין פֿון אַהונגערקע ווילדע טהִיד — פֿלוצלונג האַט זִיא אױף גִיהויבִין
אִיד אָפּ גִינאַלטֶע קאַפּ אֹנֶּשׁ האַט יִוד גִיועצט אֹנֶּשׁ אִיז לאַנגנאַם אױף גִישְׁטאַנען .
מיט אִיד קאַפּ האַט זִיא גִישְׁאַקִילט הֵין אֹנֶּשׁ , אִיד אַנטערקֶסט גִינאַפֿע לופּ
וועלכֶּע

וועלכע איז אראפ גיחאנגען האט זיך גימירייסילט אן איין אויפהער, איר פלייכע שוידערליכע גיזיכט האט זיך פאר קרימט, איר גישטאלט האט אויס גיגעבן זייער העסליך, זי איז פאמעלינקעס צו גינאנגען צום טיש און האט איר דארע האנט גישטרעקט איבערין פייער פון דיא ליכט איר אן צו וואריסען פון קעלט, זי איז האט אבער שטארק פאר ברענט איהרע שפיצין פינגער, דאן האט זיך פייא איר ארויס גיריסן אשערעקליכער ברום, פון דעם ברום האט זיך יצחק אויף גיחאפט, און האט דער זעהען וויא דיא שוויגער שטייט לעבין אים.

וואס טוט איר דא שוויגער מוטער? וואס פאר לאנגט איר? האט איהר יצחק גיפרענט; און ווייל ער האט גימיינט דאס אלע הויז לייטע שלאפן האט ער מיט איר גאנץ שטיל גידעט ער זאל קיינעם נישט אויף נעקן — גייט שוויגער מוטער ליינט זיך אויף אייער ארט, וועקט נישט אויף מיט אייערע קולות זאפגען מיט דיא קינדער...

איד בין אויף — האט ראזע גיזאנט — איד ווארעם פלומינקעס לייפעלע וועלכע איז פאר קעלטעט וויא אשטיק אייז. איד שלאף אויך נישט — זאנט גבריאל — ווייל דער הונגער לאזט מיר נישט איין שלאפן.

אה מינע טהייערע קינדערליך! האט יצחק גיזאנט ויפצענד — איד האב גימיינט אז איר שלאפט...

יצחק! — האט זאפע ארוף גיטאן — בעמיהע זיך און דער לאנג מיר אביסיל וואסער, איד בין שרעקליך דארטמיט דיא היץ ברענט אין פיינע ביינער אנאנצע נאכט.

איד דער לאנג דיר גלייך ביין ווייב! — האט יצחק גיענטשערט — גאר פארהער מוז איד ביין מוטער אויף איר גילענער אומקערין — איר זאלט נישט אן רירן דיא פאפירן! — האט ער צו דיא שוויגער גישריגען וועלכע האט שוין אויס גישטרעקט דיא הענט די פאפירן אחאפ צו טאן — גייט ליינט זיך שלאפן. דאס — דאס! איד נעם — האט דיא משונענע גיזאנט ווייזנדיג אויף דיא אן גישריבענע פאפירן.

טרעט אפ! — האט יצחק אויס גישריגען אום איהר צו דער שרעקן — ווען נישט וועל איד מוזן מיט אייך זיך פראכט בעהאנדלען.

וויא איז מיר יצחק! — האט זאפע גיקלאגט — דער ברענונג פון פוין דארקט וועט מיר פאר ברענען, האב אויף מיר רחמנות און דער לאנג מיר אביסיל וואסער.

איד קאן פון ארט נישט אפ טרעטן ווייל איד האב מוזא דאס ביין מוטער וועט צו רייסן דיא פאפירן אויף וועלכע איד הארענווע שוין פון עקליכע נעכט, גבריאל! האט יצחק גיזאנט — דער לאנג די מאשען אטרונק, דו ביזט דאך וואך.

ניין, ער זאל נישט גיין — האט זאפע גיזאנט — איד וועל שוין ווארטיין אויף

אויף דיר, דען איך האב מורא דאס ער וועט זיך פאר קעלטן גייענדיג באקעט
אין זא איין שרעקליכע קעקט.

„עס קען מיר שוין קעלטער גיט זיין וויא דא ליגנדיג“ — האט גבריאל
גיזאנט אונ איז גלייך אויף גישטאנען.

טרעט אפ! האט יצחק גישריען. צוא דיא אלטע וועלכע האט פארט
גיוואלט דיא פאפירן נעמען.

„באמינקע, די וואשער איז אין קרוג פאר פרארין“ זאגט גבריאל צו די מוטער.
צוא ברעך מיין זון דיא איז אונ בעקום אביסיל וואסער — האט
זאפיע גינעטפערט.

די איז איז וויער גראב איך קאן עס גיט ביי קאמען — האט גבריאל זאגט.
יצחק, אמוניניקסטין צו ברעך דיא איז — זאגט זאפיע מיט אנוויין —
ווען איך האב שוין קיין אנדער לאבונג גיט וויא וואשער, גיב זעה מיר לבל
הפחות אביסיל וואסער, מיין צונג איז פון דארקט פאר שארפעט.

„אה מיין גאט! וואס זאל איך טאן? דיין מוטער טרעט גיט אפ“ —
האט יצחק גישריען מיט א צו בראכענע הארץ — אונ די משונענע האט גצארינט
אונ גיברוקט — „טוא דוא איר ארויף, זאפיע! אמאל פאלנט זיא דיר“.

באמע לייג זיך שלאפן! דער פאר וועל איך דיר נעבין מארגן אנומע
זאך — האט זאפיע צוא איר גיזאנט.

דאס — דאס! האט דיא משונענע גיזאנט — אונ זיא האט מיט קראפט
גיוואלט דיא פאפירן בייא יצחקין ארויס רייסן, יצחק האט גינומען די לינע
אונ האט איר גיפאכט דיא משונענע צו דער שרעקין, נאר אומזאנסט! זיא
האט אים גיחאפט בייסין דיא הענט, אונ פון איהרע אויגן האבין פאר
צאהרין פונקען גישפריצט.

גייט לייגט זיך שלאפן! האט יצחק מיט אדאנער שטימע גישריען אונ
האט מיטין לינע איבערין טיש גיקלאפט, ביז זיא האט זיך דער שראקן אונ
איז אנטלאפן, יצחק האט איר גאך גיזאנט אונ גישריען: גישווינט לייגט זיך
שלאפן ווען גיט וועל איך איך שלאפן!!

דיא משונענע האט זיך דער שראקן פון זיין שרייען אונ פון דיא קלעפ
פון זיין לינע איז זיא גישווינד גיפאלן אויף איהר גילענער אונ האט גיברוקט
אונ גיזאנעט אן איין אויפהער.

דיא קינדער וועלכע האבין גימיינט אז דער פאטער שלאגט איר טאקע,
האבין זיך פאר גאנצער גיוויינט אונ גיזאנט: מאמינקע! שלאג גיט אונזער
באבין, שלאג גיט אונזער באבין, מאמינקע!

דער אויס זעהן פון יצחקס שטיפעלע, זיין ביטערע ארמוטה, דער פון
פון זיין יונגע פרוי אין וועלכע עס האט גיברענט אשרעקליכער ערצינדונג,
דער ברומונג פון זיין אלטע משונענע שוויגער וועלכע האט גיזאנעט וויא
אהונגעריגער וואלף, אונ דער גיוויין פון דיא קינדערליך וועלכע בעטין זיך
בייא

בייא וייער פאטער ער זאל נישט שלאגן דיא באבין, אט דיא אלע שרעקליכע
אין פאר גלייכונג צו זיין פארניגן גליקליכן לעבן, אזוי אים שטאנדע צו רירן
דעם לעזערס הארץ, עס נעמט אן אשוידער אונ אפארקט וועלכן עס איז
אונטעגליך אויס צו היידן אונ אויס צו שרייבן מיט אפערדער.

אונ האטט יצחק לעאנטאל איז שוין גיוואונט גיווארן צו אעלכע צרות
בייא זיך אין הויז, נאר דעם מאל איז אים גיווען אונטערמערקליך אויס צו ליידן
דיא שווערע טרויעריגע לאסטן, ער האט גישריען פון מיפין הארצין: אה
מיין גאט! ביז וויא לאנג וועסטו אויף מיר צארקען אונ זא פייניגן? מיט מיר
שוין מיט אמאל, פאר מיר איז דער טויט פיל בעסער וויא דער פאר פלוצקט
ביטערר לעבן! אונ מיין שוויגער דבאוועט מיר נאך אויף מייע גראמאדנע צרות!
בין איך דעריין עטוואס שולדיג וואס מיין מוטער איז משוגע? האט
זאפע וויינענדיג גיפערענט.

אפער מיט וואס האב איך אזוי פיל פאר זינדיגט, אז גאט בעלאסטונג
מיר מיט אייערע אלעמעס צרות? האט יצחק גישריען — אזוי ווייא! וואס איז
מיין לעבן? אלעבין פון מאטערנעס מיט יסורים! מאג אונ נאכט ארבעט איך
מיט מייע לעצטע קרעפטן פון אייערע וועגן אונ איך בעקלאג זיך נישט דרויף,
ווייל דאס האט מיר בעלאסטעט מיין שלעכטער שיקונאל; נאר יעצט איז שוין
אריבער דעם גרענעץ פון מיין גירוד, מיט דעם וואס עס האט זיך מיט איין
מאל אויף גיוואמילט אפולע אומגליקן אונ אלעליי צרות — אה, גאט! האט מיין
לעבן שטארק פאר ביטערט, גאט האט בעלאסטעט מיט פרעמנעס; ארימקייט,
קראנקהייט, ווייטאגן אויף איין אומגליקליכן מענטשן וויא איך בין, אונ
איבער אלימען אויס צו היימן מיין טרור פון דיא משוגענע זיא זאל קיין שאדיק
נישט טאן — אה הימל! — אזוי האט יצחק גירעט מיט א צו גראכענע גימט
אונ איז גיפאלן אויפן שטול וויא א צוא טומולטער אונ האט דיא הענט
גיפראכין אונ גיאכצעט.

נא וואס קאן איך העלפן אז דיא גפאים פון ביקור חולים ווילן מיין
מוטער נישט צו נעמען — האט זאפע גיוואנט מיט טרערן — זייא זאגן אז זיי
האבן קיין געלט נישט, איך בין אין אונזערע צרות נישט שולדיג, איך האב
דיר פאר אויס גיוואהריגט דא זאלסט מיט קיינעם קיין קריג נישט פירן, נאר
דא האסט מיר נישט גיפאלגט, דיר האט אינטערעסירט דיא שטאמינע געלט
זאל נישט פאר לארן ווערן אונ האסט זיך פאר דיא שטאט גיאפערט, אפער
יעצט קריינקט קיינעם נישט אונזער לאנג; קיינער וויל פון אונזער ארמוטה נישט
וויסן, נאר וואס עס איז שוין גיווען איז פאר פאלן אפער יעצט וואס וועסטו
זיך העלפן פון דיין גראד מיט דיין שרייען אין דער צייט וואס דא קאנקט
זיך שוין גאר נישט העלפן?.

איך קאן זיך שוין נישט העלפן — האט יצחק גיוואנט אפ ווישינדיג דיא
טרערן — דא ביזט גירעכט מיין פרוי! נאר איין ארימער אומגליקליכער וויא

איך האט מין קראפט גיט זיך אויף צוא האלטן פון קלאגן און וויינען, אין דער צייט וואס עס האבן מיר אטאקעוועט פיל צרות פון אלע זייטן, אויף מיין קאפ שטונדעמט פאר שידענע אומגליקן וועלכע עס איז אונטעגליך אריבער צו טראגן מיט איין מאהל, אזוי ווייט איז מיר!

גיט מיר אפיסיל וואסער — האט זאפנע גיבעטן — דער פייער פון מיין דארקט ברענט אין מיר, דער פלאם פון מיין היץ גליהט אין מיין הארץ וויא זונדיגע קיילן, האב רחמנות און לעש איין מיין פייער...

גלייך גלייך, — האט יצחק גענטפערט און איז אויף גישטאנען און האט גינומען דעם קרוג און צו בראכן דיא אייז און האט אויס גיזיט אפיסיל וואסער אין אנלאז, און האט עס זאפנען דער לאנגט וועלכע האט אויס גישטרעקט איהרע בארע הענט דאס פון אים צו נעמען, נאר יצחק האט זיך בעהאקט און גיזאנט: דיא וואסער איז שרעקליך קאלט, און איך פירקטע עס זאל דיר גיט שאדין — ווייל דוא ביזט אין גרויס הימץ.

ווען דאס וועט מיר שאדין איז נאך בעסער! האט זאפנע גענטפערט — גישווינד גיט מיר די וואשער, דאס וועט מיר גיכער דער לייזן פון מיין ביטערין לעבן, און דוא וועסט שוין בעפרייט ווערן פון מינע לאסטן, און אין אונזער סימפסומא וועט זיין מיט איין אומגליקליכע ווייניגער —

ווייט איז מיר! האט יצחק גישריען — איך בעט דיר דוא זאלסט גיט צו געבן טרויער אויף טרויער מיט אזעלכע רייד וועלכע בויערן מיין הארץ — ווייט, איך פירקטע מיר איך זאל פון זינען גיט אראפ פון זא פיל שטערצן — צו מינע כוחות איז שטיינערנע, צו מיין הארץ איז פון אייזן גיזאסין? איך האב מורא איך זאל גיט ווערן וויא מיין שוויגער... און דאסאלסט וועט שוין דיא דינע וויטקע אויף וועלכע איר האט זיך ביז געצט אן גילעהנט אויך צו בראכן ווערן — זייא וויסן זאפנע אז נאר צוליב איך לייך איך זא פיל מיט מיין לעבן; ווען איך וואלט זעלבסט שטענדיג גיווען וואלט איך זיך שוין זאגן אריין גיווארפן אין אטייד צו זאמען מיט מיין ארוםקייט און פיין —

איך האב טאקע געגן דיר גיווינדיג! האט זאפנע גיזאנט — מיט דעם וואס איך האב דיר גיקרייגט מיט מינע רייד, פערציהייט מיר מיין לעבן! איך האב גיט גימינט דיר צו ערצאהרגען, נאר ווייל איך ווייס דאס איך קאן קיין נוצן גיט גריינגען גיט דיר גיט אונזערע קליינע קינדער מיט מיין לעבן — שוין אציט אז איך קייקיל זיך אויף מיין פעטיל אין יסורים — אה נאט! מיין צונג איז פון דארקט צום נומען צו גיזויגן; איך בעט דיר שטייערער יצחק, דער לאנג מיר דיא וואשער!

איך האלט די נלאז וואסער אין די הענט עטוואס אן צו ווארעמן, זאנט יצחק. אה! דוא ביזט מיר זייער מרייא! און איך האב דיר געבאד גישונגעמט מיט מינע רייד, זאנט זאפנע.

אזוי ווייט, דוא ביזט געבאד אפריי מיט אשונערין גימט, דער צו ביזטו

נאך קראנק, דרום ביזמו קאפריסנע, זאגט יצחק — נאר אלץ מאנקטו ריידן, אפער זאלסט מער ניט דער מאנען אז דא ביזט מיר צום לאסט.
פערציהייג מיר מיין טהייערער מאן!

נאדיר דיא וואשער, זאגט יצחק — נאר טרינק ניט האקטיג, ווייל דיא וואסער איז נאך קאלט.

איך דאנק דיר פון טיפין הארצין, יצחק! האט זאפיע גיזאגט אונז האט גיטונקען מיט גרויס דארקט.

אוי, ווייא, — האט זאפיע נאכדער גלישרען — איך בין פאר קעלטעם גיטוארין — איך ליג אזו וויא אין אייז אונז איך קאן מיט קיין גליד ניט אדיר טאן. יצחק האט פון זיך דעם מאנטיל אויס גיטאן אונז האט דער מיט זאפיען צו גידעקט, אונז ער איז גיבליבן אין איין העמד.

וואס האקטו גיטאן? — זאגט זאפיע — דא וועסט דאך פאר פרארין ווערן פון קעלט!

ווען דא וועסט זיך עטוואס דער ווארעמען, וועל איך צוריק נעמען מיין מאנטיל אויף אטיילע, זאגט יצחק.

אוי דא ביעדניקער ארינטליכער מענטש! האט זאפיע גיזאגט אונז איז שטיל גיבליבן, אין זייער שטיבעלע האט זיך דיא טויטע שטילקייט צוריק אונז גיקערט, אונז זאפיע איז אטיילע אנטשלאפן גיטוארין, פון שלאף האט זיא פון מאנע גירעט דיא ווערטער: אה! ... מיין יוסף! ... וואס מאקסטו ... גאלד זילבער מיט דיטענטיין ... אוי זאהנשיין! מערדער! ... ארויס פון מיין שטוב! ... אהא, דא ביזט שוין זיך גיקופען בעטין ... אחאלעף האלסטו אין האנד! ... דא קוילעסט! ... אהער! רעטע יוסף! ... וואו ביזטו יוספיל! ... אה גיטא! ... דער טרונקען! אוי ווייא! גוואלד גוואלד! רעטעט! ... יצחקן איז וודקע גיטוארין פון איר פראדנען, ענדליך וויא זיא האט אן גיטויבן צוא שרייען מיט ווילדע קולות האט איר אויף גיצוחעט, וואס איז דיר מיין טהייערע פרוי? האט ער איר גיפרעגט — איז דיר עטוואס לייכטער?

גין, האט זאפיע גענטפערט — מינע פיס זיינען גיטוארין קאלט וויא שטיקער אייז, נאר דא טרייטליסט זיך דאך אויך פון קעלט, טוא שוין אן דין מאנטיל איך האב זיך שוין עטוואס דער וואריסט, אויך פאר לעש דיא ליבט, עס שיינט שוין דער טאג.

55) דער אימגליק אויף דער העכסטער שטופפע.

דיא ליבטיקייט פון טאג האט זיך אין יצחקס שטיבעלע אריין גישפארט דורך דיא אן גיפרארענע פענששטער, אונז עס האט בעליכטעט דיא ארימקייט פון זייער שטיבעלע אויף וועלכע עס האט ברעקט דיא גאכטיגע פינשטערנעס, אין דער וויילע האט זיך דער הערט קלאפנידיג אין מיר.

יצחק האט גיחילט צו עפענען דיא מיר, אונז עס זיינען אריין צווייא

סענזשין, דער איספראוויק מיט זיין פאמאטשניק.

וואס ברויכט זיין דא? האט זיין נאכטאג וואס וועלכער איז בייא זייער אריין קומען זייער ערשטאקן גיטארין.

מיר זיינען גיקומען אייד צו ארעסטירן, אזוי האבן מיר בקומען איין פריקאז פון פאלאטע, ווייל זיין האבן אייער דעלא זייער שלעכט אן גיטומען, גאר איר קאנט זיך בעפרייען פון אייער ארעסט אין פאל ווען איר וועט פאר זיך גאר פינף הונדערט רובל זאלאג לייען.

דזער סינאפריז האט וויא אדונער איין גישלאגן. יצחקן מיט זיין הויז גיזינד, יצחק איז גיבליבן שטיין וויא ערשטייגעט דיא שטארע אויגן אויס גינלאצט, זאפע האט זיך פאר גאנדער גיטויינט מיט ארירנדע שטימע, דיא קינדער האבן גיקלאגט אונ גיטויינט אויף זייערע שטימעליך, דיא משוגענע האט זיך אנדער גזעצט אונ גיברומט, דער איספראוויק מיט זיין בעגלייטער זיינען פון דער שצעגע גיריט גיטארין, זיין זיינען גיבליבן שטיין וויא שטאמוען, אונ אויף וויא ווייט דער איספראוויק האט ביז אהער זאגנשיינען גינלויבט אז דער באגינער איז איין אנטלאפענער סאלדאט, האט ער אין דער וויילע שטארק הקטה גיהאט וואס ער האט אים גיהאלפן שטיקן, אונ עס האט זיך אין אים ערוועקט ערפארעמונג אויף דיא סימייסמוא, גאר עס איז שוין גאך דער צייט ער האט אים שוין גיט גיקאנט העלפן, זיין זיינען גישטאנען ביז עס איז זיין שוין איבער דריסן גיטארין צו הערן דעם האר פון דיא גיטומיל, דאהער האבן זיין זיך גיקערט צווא יצחקן אונ גיזאנט: מיר מוזן אונזער פפליכט גענצליך ערפילן דערום פאר וויילן זיין גיט אונ קומט מיט אונז.

האט רחמנות מיינע גוטע הערין! האט זאפע גישריען פון איר בעטיל — איך גלויב גיט איר זאלט אזוי שלעכט זיין צווא האבן אהארץ מיין מאן צווא ארעסטירן; דען וואס וועט זיין דער ענד פון מיר מיט מיינע פינף קינדערליך מיט מיין משוגענע מוטער?? האט מיטלייד מיינע הערין! ערפארעכט זיך אויף איין אומגליקליכע סימייסמוא! זאפע האט זיך גיקערט צו די קינד אונ גיזאנט, קניהעט זיך מיינע גינעדניגע קינדערליך! קניהעט זיך צווא דיא פיס פון דיא ערפארמדיגע הערין, קושט זייערע פיס אונ בעט זיין; זיין זאלן גיט גיפאנגען געמען: אייער פאטער, אייער פאטער וועלכער גיט אייד פארט אשטיקול ברויט אויף צווא האלטן דיא נשמות!.

דיא קינדער זיינען מיט ציטערנעס צו גיפאלן צו זייערע פיס מיט אהיטערין גיטויין: האט רחמנות! ערפארעכט זיך אויף אונז, אויף אונזער קראנקע מוטער! געמט גיט צו פון אונז אונזער פאטער! זיין האבן זיין דיא פיס גיקושט אונ שרעקליך גיטויינט, דיא שרעקליכע מראה האט ערוועקט די ערפארעמונג פון די גאטשאלסטמוא, זייערע אויגן האבן גיפליקט טרערין, פון שרעק האבן זיי זיך אפ גירוקט עטליכע מריט אהיטער, גאר פלוצלונג איז גאך אונגעשטערע צרה גיטארין, אצרה הודך וועלכע אשטיינענע הארץ דארף זיך צו ברעקלען: ראזע

וועלכע איז גילעגן אויפן שעניק מיט איר שוועסטער פלומינקע, האט אנגעהויבן
גיטן מאמינקע מאמינקע! — איך ווייס נישט וואס מיט פלומינקען איז געווארן? —
איר לייעלע איז קאלט וויא אשטיק אייז, איךע אויגן האבן זיך גישטעלט אויף
אמאס, און זיא האט קיין אטעם נישט. —

פלומינקע וועלכע איז שרעקליך קראנק געווען, איז וויא עס שיינט אין
געוויגן שלאף אין גישלאפן אין דיא ארעסס פון איר שוועסטער נאר אן אקעכץ,
קיין מונד איז נישט אים שטאנדע פאר צו שטעלן דיא העלישע ווייטיגען וועלכע עס
האט אנגינגען זאפונען העריגדיג דיא פארקטיגע בשורה, איר הארץ האט איר
גיזאנט אז איר געדרינגע קינד איז גישטארבן, מאסין אכצין האבן זיך אויש
גריסן בייא איר פון טיפן הארצין, „פלומינקע ליגט וויא אטויטע! אה ווייא
ערפארעמליכער נאט! עס טרייסלט מיר הענט און פיס! האט ראנע גישרען אויף
שטייגנדיג און ארויף פאליגנדיג די מוטער אויפן האלדז.

זאפונע האט פאר געסן אז זיא איז אן קרעפטין זיך פון ארט צו רירן,
זיא האט זיך מיט אנגעט אטועק גישטעלט צו גיין צוא איר טאכטער, נור פון
שלאפקייט איז זיא אויף דער ערד אנדער גיפאלן מיט אטוילדן קרעכץ, איר
קרעכץ האט וויא אדונער אריין גירינגט יצחקן אין הארצין און ער האט זיך
אויף גיצוהעט פון דיא צומיסטקייט אין וועלכע ער איז ביז אהער גישטאנען, ער
איז צו גילאפן צו פלומינקען, אפער זיא איז — וויא אנשטאנדענע, קאלט וויא
אייז און אלע איךע גלידער זינען פאר גליווערט געווארן.

יצחקן האט זיך דיא האר וויא נאדלען גישטעלט פון טרויער און ציטערנעס
ער איז גיבליבן שטיין וויא אשטיק האלץ האלטנדיג אויף דיא הענט דעם טויטין
קערפער פון זיין קינד, און מיט דונקעלע אויגן אויס גיטריקנעטע פון טרערן
קוקט ער אויף איר.

יצחק! יצחק דער לאנג מיר פלומינקען — האט דיא ארימע מוטער גישריען
אויס שטרעקנדיג דיא הענט — איך גלויב נישט, איך גלויב נאך נישט אז דאס קינד
איז שוין גישטארבן, דו וועסט אליין זעהן וויא איר לייעלע וועט זיך ערווארמען
ווען דוא וועסט איר אין מיין שוים אריין לייגן.

דיא משונענע האט זיך גישטעלט און האט זיך איינגיקוקט אין טויטין
קערפער פון דאס קינד, זיא האט גיברוקט און גיכאוועט מיט ווילדע קולות:
אהונגעריקע, דיא מיידל איז אהונגעריקע, אה ווייא! אהונגעריקע!

זעט מינע הערין — זאגט יצחק צוא דיא נאטשאלניקעס — זעט מיין
גישטארפענע טאכטער — אפינג יאריגע — געכטין האב איך איר נאך גיקושט,
און געצט איז וויא שוין אנשטארפענע — פלומינקע מינע! ווער דו לעפעדיג און
איך וועל גיין אין קבר אנשטאט דיר — אזו האט דער אומגליקליכער פאטער גירעט
אין זיין פערשטאנד האט זיך אנגיהויבן צו פער רוקן.

יצחק, גיב מיר אהער דאש קינד, איך וועל איר האמש נאך אין מאהל
אנקוקן און אנקושין — האט זאפונע גישריען מיט דיא לעצטע קרעפטין.

נאדיר דאשקנד — האט יצחק גיזאנט דער לאנגנדיג דאס קינד אין די ארעמס פון דיא מוטער, ער האט זיך מיט דיא הענט דיא גיזאנט פאר דעקט אונ האט פיסערליך גיווינט מיט אצובראכענע הארין.

זאפיע האט לעבין זיך דיא מויטע קינד אנוועק גיליגט, אונ האט אויף דאס ביא ערנוועקט אקלאג מיט אנוויא גישריא, זיא האט איר הספד גיענדיגט מיט דעם: מיין קינד, דוא וועסט זיך דאך שוין זעהן מיט דיין ברודער יוספון אויף דער עוויגער וועלט, דער צייל אים האטש אין וועלכע נויטן מיר גיפנען זיך, אז דער הונגער איז דער פאטער פון מיינע קינדער, אונ דיר האט ער דיא ערשטע פאר אקרבן צו גינמען, אונ איר ביינע, ריינע זעלעס! ערנוועקט אויף אונז ערפארעמונג פון דעם אלמקטניגן גאט, אונ זיין צארין — אויף די וואס האבן דאס אויף אונז גיבראכט, אה! מיין שיינער בלוס! מיין פראקטיגער בוקעט! דוא ביזט פלוצלונג פון מיר אפ גיריסין גיווארין... אלע קינדער האבן זיך ארום גישטעלט ארום זייער מויטע שוועסטער אונ האבן גיווינט אונ גישריען פיסערליך. יצחק האט זיך פון שטערצין דיא האר פון קאפ גיריסין אונ גישריען: ווער האט דאס מיט אנויילע צוריק גירעכנט אז דער מויט וועט פון אונז אפ פליקן דיא זיטנקע בלומינקע! אונ איך עלינטער טענטש פארמאג אפילו גיט צו קויפן פאר דיר תכריכים! בלומינקע! בלומינקע! אנאקעטע ביזטו אויף דער וועלט גיקומען אונ אנאקעטע גייסטו אנוועק פון דער וועלט — וויא איז מיר! ווער וואלט מיר אובגיבטין אויף דיר? ! איך פאר טאג גיט דיר אויף אפור אנוועק צוא פירן! איך וועל דיר אונטער מיינע ארימס אליין אנוועק טראגן אויפן בית הקברות... מיין טאכטער! מיין טאכטער! הא! הא! הא! האט ער זיך מיט אביטערין גילעכטער צו לאכט, ווייל זיין פארשטאנד האט זיך פאר רוקט אויף דער וויילע.

דער איספראוויג מיט זיין פאמאטשניק האבן מיכין טרערין פאר גאסין קוקנדיג אויף דער שצענע, נאר אס ענדע האט דער איספראוויג צוא זיין פאמאטשניק גיזאנט: ביז וויא לאנג וועלין מיר דא שטיין? מיר מוזין דאך פארט אונזער שולד ערפילן, „קוקט מיט אונז הער לעאנטאל! איר וועט זיך אפיסיל פון אייער דול ארום שלאגן — האבן זייא צו אים גיזאנט — מיר קאנען שוין דא מער גיט פארבריינגען, קוקט מיט אונז ווען איר האט גיט קיין פינג הונדעקט רוביל אויף ואלאג.

לבע הערין! — האט יצחק צו זייא גיזאנט שטילערהייד — טוט מיט מיר האטש דיא גיבאדע, איר זאלט זאגן אין דער הויף אז איר בעפרייט מיר דער וויילע, אונ איר גייט ארום אויף דרויסן אונ ווארט אויף מיר, אין אייניגע מינוטן ארום וועל איך צו איך ארום גיין... אום דעם מיין ווייב אונ קינדער זאלן מיט זייערע אויגן גיט זעהן וויא מענעמט מיר צוא פון זייא, דען זייא וועלין דאס גיט אים האלטן זעהנדיג, אונ איך קאן פון זינען אראפ בייא וואהנענדיג אזא איין שצענע.

זיין האפין גיטאן וויא ער האט פערלאנגט און זיין ארויס.
טאמניקע, טאמניקע! — האפין דיא קינדער גישריגען מיט אפריידע — זע
מענעמט שוין גיט צו פון אויף דעם פאטער.
יזחק האט גיזאמט אפאר מינוט, און אז ער האט פערמערקט אז אלע האפין
פון אים דיא אויגין אראפ גינעמען, האט ער זיך פאמעלעך ארויס גירוקט דורכין
טיר, און אויף יענער זייט טיר האט ער דורכין שפאלט גיקוקט אויף זיין ווייב
און קינדער, און האט אין זיך גיזאמט: פער בלייב גיוונדט מיין טייערע פרויא!
בלייבט גיוונדט מינע ליבענקע קינדערליך! איך פערלאז אייך שוין, און גאט ווייס
אויב איך וועל זיך שוין מיט אייך אמאל זעהן, גאר איך פער לאז אייך אין. דיא
הענט פון אפיל פערסערין און רייכערין פאטער, איך פער לאז אייך אין גאטעם
הענט, ער וועט אייך שוין מוזין שפייזן.

(56) דיא העסליכע.

צייט דרעזעלע איז פון פארלין גיקומען איז זיא שטענדיג פרייליך גינען, ביי
איר פלעגט אפט צו זיין פערזאמלונגען פון אירע פריינדעס, און מיט איין ווארט
האט מען אלץ גישפראכן פון גאטעס וואונדער וועלכע ער האט גיטאן מיט איר
דאס זיא האט מיט אוואונדערבארן צופאל מנשהען גימראפין, זיא האט מנשהעס
קומען ערווארטעט פון טאג צו טאג, איר וואהנונג האט זיא צו גיפוצט מיט
אנוסין גישטאק זיא זאל אין אים מנשהען קאנען עקפאנגען.
נור מנשהעס קומען האט זיך פערזאמט, ווייל זיין עקנאמען אין פארלין האט
סער גידוערט אלעס ער האט גירעכניגט און דאס גלייכן אין פערטערסבורג. און
אזו איז זיך דער וומער אריפער גילאפין און דער ווינטער האט זיין שטעלע
פערטראטין, איין שרעקליכער ווינטער וועלכער איז מיט איין מאל מיט זיין
שטארקייט ארויף גיפאלין אויף דער וועלט, ארום דרעזעלעס וואהנונג האט זיך
שוין סער גיט גינען דיא בליהענדע בלומען מיט די גריניקע פלעטעליך פון
דיא בוימער, נור דיא ערד איז בעקליידעט גיווארין מיט אוויסע קלייד, דיא
בוימער האפין זיך אין וויסע תכריכים אנגינקליידעט, דיא ברענעס פון דעם
רוישיגדין טיף אין וועלכין דרעזעלעס פערנסטער איז אריין האפין גיחאפט פריירן.
דאס אלץ האט אויף דרעזעלען איין קומער ארויף גיווארפין, אויך אירע
פריינדען האפין איר שוין סער גיט בעווקט איפער דיא קעלטין, זיא האט שוין
פאקומען פון זימל וויינשטאק אנרום פון מנשהען דאס ער האט שוין פערטראטין
אין שאווער זיין שטעלע און ער וועט אונגיזאמט קומען, אפער עס איז אוועק
נאכדעם אמאנהייט און מנשה איז נאך גיטא, זיא איז דער פון קומער פאל
גינען, ווייל זיא איז שוין גיוויינט גיווארין צו צרות האט זיא שוין אין גומעס
גיט גיגלויכט, איר הארץ האט איר גיזאמט דאס איר ערווארטעט אנזייער אומגליק,
זיא האט גיט גיוואוסט וואס איפער צו קלערין וועגין מנשהעס פערזאמלען זיך,
זימל וויינשטאק פלעגט איר שטענדיג טרייסטין, דאס גיוויס האט מנשה פיל
ארבעט

אָרבעט אין שמועס אונד ער קאן נאך גיט בעקומען קיין אַמפּוסק, אָבער דאס האט אויף איר אויך גיט גינורקט, ווען אז — פֿלעגט זי זאגן — וואלט ער דאך מיר אס ווייניגסטן אַפֿריק שרייבן.

אז פֿלעגט זיך דרענעלע זיצן אין איר קווארטיר אין איינזאמקייט, זי האט איין מענטשן אין דיא אייגן גיט אָנגיזעהן, דען ער האט איר אויך אויף גייהערט צו בעזוכן, זי האט גור גיזעהן דיא דיקסט מויד וועלכע פֿלעגט איר לעדין טאג בריינגען פון אַשר יעקלען איין מאהל צייט.

פֿלוצלונג האט דרענעלע בעמערקט דאס איר גיזיכט האט זיך אין לישייעס אויס גישלאגן, זי האט אָנפֿאנגס גירעכניגט דאס עס איז איר פון וויינען גיקומען מייל דיא מרערין פֿערניגען דיא באקין דערום האט זי זיך גיפֿרעכט גיט צוא וויינען, אָבער דאס האט איר גור הארצדריקענעם גימאכט אָבער איר גיזיכט איז וואס ווייטער אלץ ערגער גינארין עס האט זיך אויס גינזיין ערשער ווייס רייטע פֿלאמעס, אונד ערשער ווייס האט אויס גישפראצט רייטע פֿלעזליך וויא קארעלין אונד אויף יעדער קארעל האט אויס גישפראצט אווייסינגקער פֿרישציקיל פון וועלכע עס האט זיך גינזיין מראפֿינס מאמריע, אונד ווען איינער האט זיך גיטריקניגט האט זיך אויף איין אנדער אָרט דאס זעלבע אויס גישלאגן, אונד אזוי איז ביסליכנויים איר גאנצע גיזיכט שרעקליך פֿאר דארפֿין גינארין, דאס האט גישפראצט זאגאר אויף דיא גאנצע אונד ליפֿין, איר גיזיכט איז זא העסליך גינארין דאס עס איז אונטעגליך גינען אויף איר גלייך גילטיג אקוק צו טאן.

דרענעלע האט דאס אלץ גוט בעמערקט, זי האט פֿארשטאנען דאס ווען מנשה וועט קומען וועט ער איר גאר גיט דער קאנען אונד וועט פֿשוים אונד גיט קאנען אקוק טאן אויף איר העסליכע גיזיכט, זי האט זיך דאס שטארק צום הארצין גינעמען אונד האט גיט גינאווסט וואס צוא טאן, איר איז איבער הויבט באנג גינעזיין דאס וואס מנשה וועט גיט קאנען אריבער טראגן איר העסליכקייט, אונד בפרט אלעס דאקטער וואס ער הארף מיט זיין פֿרוי אמזורין אין גינעלשאפטן זי האט גינאפט דאס פֿילייכט וועט דאס איבער גיין, אָבער צום אומגליק איז וואס ווייטער אלץ ערגער גינארין, זי האט שוין זיך ארום גיזעהן דאש דער פֿעלער וועט בייא איר אויפֿיג פֿלייבן, אונד זי האט אלץ גידינקט דאס ווען זי וועט מנשהען פון זיך גיט געפֿרייען, וועט זי אים אָבקעמענאנען מיט אַשווערע ביהדע פון איין ענויגן אומגליקליכן לעפֿין, אונד זי האט אים דאש גיט גינאוונשין, "איך מוז שוין מיין לעפֿין אין צרות ענדיגן" פֿלעגט זי מיט זיך זיידן — אָבער וואס איז געבאך מנשה שולדיג, איך מוז אים לייז לאזן פֿון די שטריק מיט וועלכע איך האב אים פֿערבונדן, מענעט אז מיר וויינען גיט קיין בעשערטע פֿאר, דרום מאכט זיך אלץ צו ווישן אונד סובמאכעס" אזוי האט זי זיך שטארק אויס גינזיגט אויף איר פֿעקיל צרות, אונד האט צו מנשהען אַפֿריק גישריבן אין וועלכין זי האט אים אלץ קלאר גימאכט אונד האט אים גישריבן: דאס עס איז אונטעגליך ער זאל איר ליבן אונד ער וועט מיט איר קיין פֿערענגיגן

ג'ט האפ'ן פון זיין לעפ'ן, אונ ווייל זיא פארלאנגט ג'ט אז דורך איר זאל זיין באנצ'ן לעב'ן פאר ביטערט זיין, ערלויבט זיא אים ער זאל איר בעפרייען מיט אנט, אונ זיא בערנגט ער זאל גליקליך לעב'ן מיט אצווייטע, דעם פריף האט זיא אנגלייב'ן מיט פיל טרערן אונ האט אים פאר זיגלט, דער בייא האט איר דיא הענט גיפ'ייסילט, אה מיין גאט! איך וועל ג'וים אויף דעם פריף איין אנטווארט פאקוסען אויף אפארקעט... זיא האט זיך אנגיהויב'ן איבער צו צייגן דעם פריף פלייכט ג'ט אנועק צו שיקן, „ג'ין דאס איז ג'ט סעגליך! האט זיא גיזאגט — דאס מנשה זאל מיר קאנען ליב'ן מיט מיין געצטיגן אויס זעהן, איך בין דאך אמווהאטיטעלנא, אונ ווארום זאל איך אים סטעסנאיען אונ קוועלן זיין באנצ'ן לעב'ן? ער האט זיך שוין דורך מיר גינג אנגלייטן, אונ געצט זאל איך אים אויף עוויג דיא יארן פער פינקטערין, זיין, איך מוז אים דעם פריף אנועק שיקן, זאל מנשה אפגייניגסטין גליקליך לעב'ן, אונ וויא איך בין ביז געצט אומגליקליך ג'ווען וועל איך שוין אויף עוויג אומגליקליך בלייב'ן, מינע יארן וועל איך שוין אין מרויגער ענדיגן וויא עס איז מיר שוין בעשערט פון גאט, איך וועל זיך בענוגענען מיט דעם וואס איך האב מנשהען אס ענדע ארינטליך בעהאנדילט אנשטאט דעם וואס איך האב אים ביז אהער ליידן אנגיסטאן, זיא האט דעם פריף אנועק גישיקט אונ זיא האט מנשהעס אנטווארט ערווארטעט, וועלכ'ן זיא האט גירעכניגט ג'ט אנדערס וויא אנט.

גלייך גאך דעם האט זיא פון מנשהען אפריף בעקאמען, אין וועלכ'ן זיא האט צו איר וואונדער קיין ג'ט ג'ט גיפונען, נור אפריף אין וועלכ'ן מנשה האט אויס גידריקט זיין מיטלייד מיט איר פעלער, אונ אויך שטריינגע פארווירפע פאר דעם וואס זיא האט אים פאר גישלאגן דעם פלאן מיט איר זיך צו שיידין, „איך וועל עס גימאלס טאן“ — האט ער גישריב'ן — „דוא מאכסט זאגאר זיין העסליך וויא דער מיפיל וועל איך דיר שעטצין אלס שענתייט אין דער גראציע, איך וועל דיר ליב'ן וויא פארהער, אונ קיין נאך איז ג'ט אין שטאנדע אונ צוא שיידין נור דער טיראנישער מאד, אונ איך פעטלאנג אונ פעטבאט דיר דאס דוא זאלסט מיר זעלכע פלאנען ג'ט ווידער האלין.“ אויך האט ער איר אנגייזאגט דאס ער וועט אומגייאמט קומען, ער האט זיך נור פערזאמט דורך אנוואלטהאט פון וועלכע עס וועט איר אויך שטארק פרייען, נור ער קאן איר דאס געצט ג'ט שרייב'ן, ווען ער וועט קומען וועט זיא דאס פון אים מונדליך הערן. „אה מנשה מנשה! האט דרעוועלע גישריען — דוא ביזט געפאך אין טעות, דוא מינסט אז עס איז סעגליך מיר געצט צו ליב'ן, דוא שטעלסט זיך ג'ט פאר וויא איך זע אויס, דוא ביזט אין איהרטהום, אה! ווען דוא וועסט מיר דער זעהן וועט דיר אפגרייטלען, דוא וועסט אהינטער אפ שפרינגען מיר דער זעהענדיג, שרייב'ן וועגן דעם גאך אפאר איז מיר פעטבאטין, נור איך וועל אויף ג'וים צום לאסט אויף דיר ג'ט זיין, איך וועל דיר בעפרייען, איך וועל דיר לייז לאזן מיט מיין לעב'ן... איך וועל זיך זעלבסט ערמארדין נור דיר פרייא צוא לאזן אויף דער וועלט

וועלט גליקליך צו לעבן, אין אייניגע טעג ארום האט דרענעלע פון קנשען אפריי באקומען! אין וועלכן ער האט איר אנגיזאנט דעם טאג אין וועלכן ער וועט קומען.

(57) דער בריוו.

אויף מארגן נאך זימל וויינשטאקס קומען, האט זיך גלייך דער פון דער וואוסט אונזער גוטער ר' שמעריל דער שוהט, עס האט זיין קומען וויא אונזער דער שראקין; דען ער האט פאר שטאנען אז נעצט וועט שוין קיין נאך גיט אפֿהאלטן פון דיא פֿערֿאיינגונג פון רעבעקין מיט זימלען, אונ פֿילייכט וועט זיך זימל דער וויסן דאס ער האט דאס אים אין אומגליק גשטידזט, ער האט גלייך גיהיילט צו זאהנשיינען אונ האט אים אנגיזאנט פון דעם גאסט, זאהנשיינען איז אויך פון דעם גאסט שטארק אונ צו פֿרידן גיווען, ווייל ער האט גירעכניגט דאס עס האלט שוין דער שידוך געגנדיגט צוא ווערן ביא רעבעקין מיט דעם דאקטער סלוצקין, דען אזו האט עס אים גישיינט פון דיא לעצטע בריוו וועלכע ער האט פון סלוצקין באקומען, דערום האט ער גיפֿרכטעט דאס דער נעצטיגער ערשייגונג פון זימלען וועט ווייטער אויף רייזין זיין טאכטער רעבעקין זיא זאל דעם דאקטער גיט וועלן נור אים, ווען זיא וועט זיך דער וויסן דאס ער איז גיקומען, אונ דערום האט ער שמערילען גיפֿרעגט: „מיין ליבער ר' שמעריל גיט געפֿעס איין עצה וואס מוט מען ערשט?“ „מיין עצה איז — האט שמעריל גיזאנט — דאס איר זאלט וואס צום גיכסטן אייער רעבעקין אויס ריכטן פון דאנען, איר זאלט איר זאגן אז איר האט מקבל גיווען איין בריוו פון אייער טאכטער פון דאנגרא דאס זיא איז גיפֿערליך קראנק אונ דרום האט זיא גייטיג אהין צו פֿארין, אונ אהין זאלט איר אנועק שרייבן דאס סענאל איר אפֿ האלטן ביז איר וועט איר שרייבן זיא זאל קומען, דער ווייל וועט שוין רעבעקע גיט וויסן פון זימלס קומען, דאס איז איצט מיין עצה, אונ מיט דר צייט וועלן מיר ניד שוין קיינש זיין וואס סענאל ווייטער טאן אז צו ווישן זיא זאל ווערן איין פֿערנאנדער שיד אויף אייביג, „זייער גוט — האט זאהנשיינען גיזאנט — דיא עצה גיפֿעלט מיר אונ דאס וועט גלייך גישען אונ היינט וועט שוין רעבעקע קיין דאנגרע אפֿ רייזן צו מיט גוטן אדער מיט בייזן.

דיא פֿרידע וועלכע איז ביא וויינשטאקין אין הייז גיווען צייט זימל איז גיקומען איז אונ פֿעשרייפֿליך, מעדארף דער צו קיין ביישפֿילן גיט נעבן, נור דאס אליין קלעקט דאס זיא האבן זיך גיפֿרייט וויא צארטע עלטערן ביא וועלכע זייער איינציגע קינד איז דריא יאר אונ פֿעוואוסט גיווען, אונ סעהאט זיך פון אים סיאש גיווען אונ נאכדער איז ער פֿלוצלונג גיקומען, אונ איפֿער הויפט האט זיך זימל גיפֿרייט מיט דעם וואס ער איז פון אזא אסטראג ערלייזט גיזאנרן אונ האט גיפֿונען זינע עלטערן גיוונד, אונ זיין גילופטע מיט די זעלכע הארץ אונ טרייהייט מיט וועלכע ער האט איר פֿערלאזן.

וּמַלְעַן אִיז אַוואַנְדֶּר גִּוּעַן וואס רַעבֶעקע האט אים נישט אַינמאַל געוואָלט פֿון זײַן קומען אָן, נאר דאס איז אים רַעכט גינוארין ווען ער האט זיך דער וואוסט פון איר אָפֿרײזן, ער האט אויך נישט פאַרשטאַנען דיא אירואַזע פון איר אָפֿרײזן.

מיט אײן מאל איז פֿלוצלונג צוא גרשטערט גינוארין דיא פֿריידע פון וויינשטאַקס הויז, דורך דעם וואס דורך אַסטראַגע אַפֿיסקע וועלכע עס איז בײַא זײַא גינען האט מען אַרעסטירט אַבֿרהם וויינשטאַקין מיט זײַן פֿרוי ליפֿשען נישט וויסנדיג וואס פֿאַר אַפֿאַר פֿרעך מעהאט בײַ זײַא גיפונען, אויס צו שרייבן זימלס לײַדין וועלכע ער האט דער פון גיהאט איז אונמיגליך, דען ער האט זיך נאך נישט אויספֿייעט אַנצופֿרײען מיט זײַנע ליבע געלטערין זײַנען זײַא אין מיטן פון אים אַפֿ גיריסין גינוארין אונגער איז גיבליבן וויא ארודער אָן אַשױף, ער איז גינאנגען אין דער פֿאַליצײא נאך צו פֿאַרשטין פֿאַר וואס פֿאַר אײן פֿאַרברעך מעהאט זײַא גיזעצט, אָפֿער ער האט קײן אַנמױאָרט נישט באקומען, דען דער גענעקסיפֿער אַספֿראַוויק אַנמױאָרטעט קײנעם נישט אויסער זאָהנשיינען, דא איז זימלען פֿיטער גינוארין וויא דער טויט, דען ער האט שוין פֿאַרשטאַנען דאס ער מוז צוא זאָהנשיינען אַנקומען, אונגער האט נאך נישט פֿאַר געסין וויא ער איז פון אים געהאנדליט גינוארין מיט דרייא יאר צוריק, אָפֿער נישט פֿרעכט אײַזן, אונגפֿרט צו רעטירן ליבליכע געלטערין, האט זימל שוין בײַא זיך רַעכט גימאכט אַנצוא קומען צו זאָהנשיינען, ער האט זיך אָפֿר נישט גינאנט אליין צו גיין צו זאָהנשיינען דען פֿיליכט וועט ער אים ווייטער דורך שרייבן, איז ער צו גיפאלן צו שטעריל דעם שוחט ער זאל פון זײַנמוועגן אים חאדעטייטעווענען פון זאָהנשיינען געלויבנעם אים צו געוואָרן וועגן זײַנע געלטערין צו רײַדין, שטעריל האט דאש אים פֿאַרשפֿראַכן צו טאן אונג האט אים צו גיזאנט צו פֿריינגען אַהשוכה צוא אים אין הויז.

זימל איז בײַא זיך אין הויז גיזעסין מיט אונגידולד גרונארטינדיג דעם אַנמױאָרט פון שטערלין, אויפֿ ער האט צו האפֿן אויף דיא געפֿרייאונג פון זײַנע געלטערין, אונטער דעסן איז אים פון זײַן פֿאַטער אַצעטעלע אַנגיקומען, אין וועלכין ער האט אים גיבעטין רחמים ער זאל אים רעטירן פון אַסמאָראַ אונג אײַפֿער הויפט זײַן שוואַכע מוטער, דער פֿאַטער האט אים אויך גיראטין צוא זאָהנשיינען צו צו פאלן אונג אים וועגן נײַ צו בעטן, זימל האט שטאַרק גינױנט פון דעם צעטעלע, אונג זײַן אונגידולד איז פֿערטעהרט גינוארין וואַרטנדיג אויף שטערלין.

עס איז אַריבער אַפֿאַר שטונדין אונג שטעריל האט נאך אליין קײן אַנמױאָרט נישט גיפֿראַכט, בײַא זימלען האט שוין גיפֿלאַצט דיא גידולד ער האט שוין אַנגיציגן זײַן מאַנטיל אונג האט גינאָלט אליין לויפֿן צוא זאָהנשיינען, אַרזיש גייענדיג פון טיר האט ער דער זעהן שטערלען פון ווייטן גייענדיג צוא אים מיט אַשמוּחָה

נו וואס, בריינגט איר מיר עפעס אנוסע בשורה? האט זימיל שטערלעך
גיפערענט ווען ער איז שוין לעבן אים גאהניגט צו גיגאנגען.

זע, — האט שטערליך שאפנידיג געקומען — נור קום אריין אין שטוב.
ווען שטערליך האט זיך אויף אשטול געזעט און האט זיך שוין אפ גידיקעט,
האט ער קוים ארויס גירעט: איך וואלט דאס פאר קיינעם נישט גטאן, איך האב
דעריין גיהארעוועט אן אשיעור, נור דיא מצוה פון פדיון שבויים איז בייא מיר
חביב און מיינער, איך לויף אין פייגער און אין וואסער נאר צו ליב פדיון שבויים,
און דעריבער האב איך זיך אזוי לאנג גיזאקט, עס האט גירויגערט פון איך האב
עפעס גיפניעלט.

נו, וואס האט אייך זאהנשיין גיזאקט? פרעגט זימיל — איך קאן צוא
אים אריין קוקען?.

ניין, דאס האב איך בייא אים בשום אופן נישט גיפניעלט — זאגט שטערליך —
נאר איך האב בייא אים גיפניעלט דאס ער וועט אן אייך שוין טאן וועגן דיא
פעפרייאונג פון אייערע עלטערין, נאר איר זאלט פון וויינט וועגן אקליינגקייט
טאן, און איך רעכין דאס איר וועט זיך נאר נישט אנפערין און וועט דאס גלייך טאן.
אך, מיט מיין גאנצין לעבן וועל איך אים דינען נאר מייע עלטערין צו
פעפרייען — זאגט זימיל — זאגט מיר שוין וואס פארלאנגט ער פון מיר איך טוא
דאס שוין גלייך פאר אים.

אט דיא אצארנע זאלט איר איבער שרייבן — האט שטערליך גיזאקט אים
דערלאנגענדיג איין אנגישריפענעס פאפיר — אט דאס האט זאהנשיין איינגעהענגט
אנגישריבן, און ער פערלאנגט דאס איר זאלט דאס איבער שרייבן, און מער
נאר נישט.

אך, איך שרייב דאס שוין איבער — האט זימיל גיזאקט, ער האט דיא
אצארנע אין האנט גינאמען און האט אין איר גילעזין דאס פאלגינדע:
טהייערע רעבעקע זאהנשיין.

אזוי וויא דיין פאטער הינדערט אין אונזער בעשלוס, און איך זעה פאר
אויס דאס מיר וועלן גימאלס ערייכין צו אונזער ציל, דען איך האפע ווייניג
שטאף געגין אלע הינדערנישע צוא שטרייטן, און איך האב שוין דריבער
זייער פיל גיליטן, אלזא ענדזאג איך זיך פון אונזער ליבע, דיא ליבע זאל ביי
דיר אויס גינארצילט ווערן פון הארצין זא וויא בייא מיר, און פון יעצט אן
וועלן מיר שוין מער נישט לידן, מיר שלאגט מען יעצט פאר איין נוסע פארטיי,
איך ווינשע דיר אויך דאס זעלבע, גאט וועט אינז ביידין עפעס בעסערס צוא
שיקן, אדנע אויף ענויג, זימיל ווייגשטאק.

אך מיין גאט! האט זימיל אויס גישרען — צו פיל פאר לאנגט פון מיר
זאהנשיין, דאס איז נישט מעגליך, איך וועל דאס נישט איבער שרייבן.
און איך האב גירעכנט — האט שטערליך גיזאקט — דאס איר וועט זיך
דרויף נאר לייכט איין שטימען, איצטער זעה איך וואס פאר אנועלט היינט איז

אז צוליב אזא איין נארישקייט איז רעכט צו פאר קויפן פאטער און מוטער ,
פע שעקט זיך זימל , איך וואלט זיך אויף אייך דאס קיין מאל גיט גיגליכע ,
איהר זייט דוכט זיך נאר קיין חיש גיט פון אפחור , זאלט איר אזו מיאום
פעהאנדלען אייערע עלטערין ...

איר רעט אומזאנקט — האט זימל גענומפערט — איך וועל דאס גיט טאן ,
איך וועל גיט שרייבן דאס וואס איך מין גיט , איך ליב רעכעקין שטערפלד ,
און איך וועל בשום אופן גיט שרייבן דאס איך ליב איר גיט , ווען זאהנשין
וואלט מין לעבן פערלאנגט וואלט ער עס לייקטער פקומען וויא דאס .
שטעריל האט אים קיין מוכר גיט גיאלעוועט , נאר זימל איז גיבליבן
בייא דאס זיינגע דאס ער וועט דאס גיט איבער שרייבן , אין דעם האט זיך
די מיר געפינט אונעס איז אריין אפדינטער פון אסטראג מיט אפערקיל אין האנט .
וואס איז דאס פאר איין פערקיל ? האט אים זימל גיברענט .

דאס איז דיא קליידער פון אייערע עלטערין — האט אים דער דינער
גענומפערט — זייא האבן דאס אפ גישיקט ווייל מעהאט זייא אין רעסטאנקע
קליידער אן גיטאן , מעשיקט זייא אפ אין גיבערנע .

ווייא איז מיר ! מינע טהייערע עלטערין ! — האט זימל גישריען — וואס
זאל איך געצט טאן ? ! ווען זייא וועלן שוין אין גיבערנע אפ גישיקט ווערן
וועל איך דאך זייא גיוויס גיט קאנען רעטן !

און דאס וועט טאקע פאלד אין אשטונדע ארום גישעהען — האט דער
דינער גיזאנט .

ציט אשטונדע ! האט זימל גישריען — זעהט ליבער ר שטעריל , איך
וועל שוין דיא צארנע איבער שרייבן אבער מיט קליינע פאר ענדערונג ,
איך קאן איר פינקטליך גיט איבער שרייבן .

אן קיינע פאר ענדערונג — זאגט שטעריל — דען אזו האט מיר זאהנשין
פאר זאגט , אויב איר ווילט טוא שרייבט שוין , ווארום איך האב קיין צייט גיט
דא אפולע צו זאטען , נאר וואס אטפערט איר זיך וועגן אזא קלייניגקייט .

זימל האט גיט ווילינדיג גינומען דיא שרייב גיציג און האט זיך גינעצט
שרייבן , און דיא הענט האט אים גיטרייטילט .

עש איז מיר אבער פינשטער אין דיא אויגן , איך זעה אין אייער אצארנע
קיין ווארט גיט , האט זימל מיט אבישערע שטימע גיזאנט .

אויב אזו וועל איך אייך פאר לעזן — זאגט שטעריל — און איר שרייבט
נאך ווארט בייא ווארט .

זימל האט גינומען שרייבן נאך שטערילס פאר לעזן , אבער דיא פען
איז אים פון האנט ארום גיפאלן , נאר שטעריל האט זיך אויף אים אבייזער
גיטאן : איך האב קיין צייט גיט מיט אייך אפולע צו פאר בריינגען , אויב איר
שרייבט איז רעכט , און ווען גיט גייא איך גלייך אנוועק , האט שטעריל גיזאנט
אויף שטעלינדיג זיך פון מיט , זימל האט זיך בייא אים קיים איין גיבעטן ער
זאל

זאל גידולדין ביז ער נעמט קראפט האבן צו שרייבן, אונג אין אַ משך פון אַשמונדע איז שוין דער בריף איבער גישריבן ניווארין, אונג שפעריל האט אים צו זיך צו גינומען אונג איז מיט אים אַנעק צו זעהנשיגען.

זימיל איז נאך דעם גיבליבן א צומיסקטער, ער האט זיך פרעכינט: וואס האב איך דא גיטאן, דער בריף נעמט דאך גיוויס ציא רעכעקן אין האנד אן קומען, אונג וואס נעמט זיא דרויף זאגן? עס קאן דאך דער פון דיא גרעסטע אינטריגע ווערן, אה! איך בין יעצט דורך גיפאלן! דיא היקף פאר מינע עלטערין וואלט גאט צו שיקן פון איין אנדער ארט, נאר פון וואנען? — האט ער זיך ווייטער איבער גיציגט — קאן איין איד צו קומען צום היגן איספראוויק אויסער זאהנשיין? זאהנשיין לאזט דאך קיינעם צו אים גיט צו, ער היט דאך זיין מיר וויא אהונט אימאקע, היינט וואס איז דאס פאר אביין? ציא דען אז איך האב שוין אן גישריבן דעם בריף טאר איך איר שוין מער גיט ליבן? דאס איז אהיילע דומהייט, אזוי וויא אקראנקער מאנ עסין האפענע גריין נאך ווירוי, אזוי מאנ איך רעכעקן ליבן נאך אזא בריף, איך האב דאך דאס גיט מיט מיין ווילן גישריבן, אונג איך וועל איר אויך בעווייזן וויא ווייט איך בין גיצוואונגען גיווען דאס ציא שרייבן ווייל איך האב מיט דעם מינע עלטערין גיוואלט רעטן, אונג צום גליק איז פייא מיר גיבליבן דיא אצאנקע וועלכע זאהנשיין האט אייגענהענטיג אן גישריבן, מיט דער מיט וועל איך איר צייגן דאס איך האב דאס גיט פון מיין קאפ גישריבן נאר איר פאטער האט דאס מיר גיצוואונגען דער צו, אבער איך האב דאס גיט גימינט וואס איך האב גישריבן, יא, איך וועל זיך קאנען פאר איר פאר ענטפערן, אונג זיא נעמט גיוויס קיין פאר דרום אויף מיר גיט האבן.

זאהנשיין האט פון שפערלען דעם בריף צו גיחאפט וויא איין אבן טוב, ער האט שפערלען גילויבט פאר זיין דאבראסט, אונג דער בריף איז גלייך עקספערדט ניווארין צו רעכעקען קיין דאנגרא.

(58) דיא מארדמאט.

וויא רעכעקע האט דעם בריף בעקומען, האט איר שיר פאפלעקע ערשלאגן, ווייל זיא האט גירעכינט דאס זימיל האט אים ערינסט גישריבן אונג ער ביינט דאס פאקע וואס ער שרייבט, דער צאדירין האט זיך אין איר אן גיצונדין אויף זימלען, זיא האט אים פאר איין אינסעניק גירעכינט, זיא האט איבער גירעכינט וויפיל זיא האט אויס גיליט פון זיינט וועגן אונג האט איהר סרייטיט אלץ גדיים, אונג יעצט ווען עס איז שוין גיקומען צום לעבן, האט ער מיט איין כאל צערשטערט איהרע נומע האפענונג, נאר ווייל מעהאט אים איין אנדער פארטיי פאר גישמעלט, איר האט זיך נאר גיט גיקאנט פאר שטעלין וויא גיבט עס זא איין באראקטער לאזער מענטש, זיא האט זיך אבער גיט גיקאנט רעשען אן אים ציא פאר געסן, דען וויא ווארצילט מען אויס איין

ליבע וועלכע איז פון קינד הייט אן איין גיפלאנצט גינארין, דער גידאנקען צוא הייבאטן מיט איין צווייטן איז איר אין קאפ גיט גיקראכין, זיא האט דאס גאר אויף אירע גידאנקען גיט גיקאנט פריינגען, אויף צו זעהן איר זימלען אין דיא ארעמס פון איין צווייטע האט זיך איר שרעקליך פאר גישטעלט, זיא האט פון איר לעבין שוין מעהר גיט גיהאלטן אונ האט זיך גידעשטעט פון איר לעבין איין ענד צו מאכין, גאר פון זימלען אויף ראכע צו נעמען פאר איר בלוט אונ עהרע, זיא האט זיך פון איר שוועסטערס הויז מיט גוואלד ארויס גיריסן אונ איז גיקומען קיין פענעבסיף.

זאהנשיין האט אויף איר דער קאנט דיא ווירקונג וועלכע זימלס פריף האט אויף איהר גימאכט, אונ דאס האט אים גיפרייט וואס ער האט גיטראפן אין ציל, ער האט מיט איר זייער וויעליווא גירעט אונ האט צו איר גיזאכט: דער צוא מיין טאכטער, דוא זעהסט דאך שוין אז דיין האפענונג אויף זימלען איז פאר לארין; ערשטין ווייל איר שטער זייער שטריינג דעריין אונ איר וועל דאס גיט דער לאזין, אונ אויך רעט מען שוין זימלען אנדערע שידוכים אונ ער האט זיך שוין גיזעהן מיט אפלה אונ אום גיזאכט נועט בייא אים זיין הנאים, אלוא זעהסטו דאך שוין אז ער יאנט זיך נאך דיר גיט, אונ דרום איז שוין צייט דוא זאלסט אן אים אויך פאר געסין, אונ דוא זאלסט זיך שוין צו פרייטן צום פערלאפונג מיט דעם דאקטער סלוצקי וועלכער ווארט אויף דיר שוין פון יאהרין לאנג דוא וועסט פאר אים פיל גליקליכער לעבין אלעס פאר זימלען, אונ איר פערלאנג דו זאלסט מיר שוין געבין דיין יא ווארט, דאס דו שטימסט אין דרויף. רעבעקע איז פאר איר פאטער גישטאנען וויא א פאר משפּטע, זיא האט גיט גיקאנט אים איין ווארט ענטפערין, גאר קוים האט זיא וויא דורך דיא צייער דורך גיזייט די ווערטער: טוא מיט מיר פאטעריל וויא דוא פאר שטימסט. אין אמתין האט שוין רעבעקע פון איהר לעבין גיט גיהאלטן, גאר זיא האט גידינקט וועגן אמיטיל וויא זיך צו ערסארדין אונ מיט דעם זעלבין טויט פון זימלען ראכע צו נעמען, דעם גאנצן טאג האט זיא מיט שטומע בליקין זיך גיזעניגט מיט אלעס, אויף מארגן איז זיא גאנץ פריא אויף גישטאנען, זיא האט זיך גוט ארום גינוואשן אונ האט זיך פראקטיג אן גיקלידעט, דער אן קליידונג איהרער האט לאנג גידוערט ווייל זיא האט זיך גיסטאנעט וואס מיט אפעסערין גישמאק זיך אן צו קליידן, ווען זיא האט זיך שוין אן גיזיגין האט זיא זיך ארום גיקוקט אין אלע זייטן אונ אז זיא האט קיינעם גיט פסערקט, האט זיא ארום גינטען פון אפאטעמנעם ארט איין פראסיק אין וועלכין עס איז גיווען גיפט (פס) ווייל זיא האט גידעשטעט דאס פאר אמיטיל צו פרויכין דעם לעבין צו ענדין, זיא האט דעם פראסיק אין האנט גינטען אונ האט אויף אים אהיפשע צייט גיקוקט מיט פולע אויגן מיט טרערין, נאכהער האט זיא צום פראסיק גיזאגט: פאר דיר פירקטעט זיך דיא גאנצע וועלט, דוא דראהעסט אלעמען פון דעם גידערינקטן קלאס סענטישין ביז דעם וואס זיצט אויפן קראהן

שטול, מעקוקט אויף דיר ניט נאר וויא אויף אנאנץ איבערנע נאך נאר וויא אויף אשעקליכע נאך וועלכע דער שעפפער האט אויף שלעכטעם באשאפן, אפער גיין! וויא ווינען אין טעות, וויא ווייסן דיר ניט וויא צו שעטצן, דוא ביזט נאר ניט איבעריג ווען מען ווייס וויפיל אונ ווען דיר צו פאר פרויבן, דיר מיטט מען אריין אין מעדיציןע אונ מיט דיין היקף ווערט מען פון שרעקליכע קראנקהייטן גייהילט, דורך דיר ווערט אענטמש בעפרייעט פון ווינע גרעסטע אומגליקן, דער ארימאן — פון זיין ארמוטה, דער באנקראטירער — פון זיין שאנדע, דיא גיליכטע — פון איר ליגעסעס אינטערנע וועלכע עס מרייכט וויא אריין אין דער העלע, אונ אויף איך אומגליקליכע מיידל! איך וועל פון דיר צווייא נוצן האבן: דו וועסט מיר אויס היילן מינע וואונדן וועלכע עס קוועלן מיר פון אסך יאהרן, דוא וועסט מיר איבער מראגן פון אפינסטערע וועלט אויף אליכטיגע, אויך וועל איך מיט דיר ראכע נעמען פון מיין בעטריגער, אין אייניגע וויילן ארום וועט זיך שוין מיין גייסט אין דער עוויגער וועלט גיפנען, ער וועט זיך אפ מרייכלען פון די שטערצן פון דיא פאלשע וועלט, דעם גייסט פון מיין בעטריגער וועל איך פאר שטעלן צוא דיא געטליכע גיריכט ער זאל ענטפערן אויף אונזער אומזוסטע בלוט וועלכע איז פאר נאסן גיווארן דורך זיין פאלשקייט! אין אשטונדע ארום וועלן מיר אלע ליידנדע זעלן בענידין, איך וועל שוין קוקן אויף דיא פינסטערע וועלט מיט אירע פיל צרות אונ איך וועל לאכין...

רעכעקע האט דאס מיט אסירואנעס טאן גירעט, פון איירע אויגן האבן גיפליסט מיין טרערן, פלוצלונג האט זי דער הערט אשאקט אונטערן מיר פון איר ציכער, זיא האט זיך דער שראקן אונ האט איר פראסיק מיט האסט אונטער אמישטאד אונטער גישטעקט, זיא איז גינאנען דעם לעצטן מאהל אפ שייך צוא נעמען פון אלע ציטערן אין וועלכע זיא האט זיך אויס גיהאדעוועט, אויך מיט שטומע בליקן זיך צוא זענען מיט איר פאטער אונ מיט איר גאנצע הויז גיזינד, דער פאטער האט בעקקט דאס זיא האט זיך שוין אן גיקליידעט האט ער דאס גירעכניט פאר אפענווייז דאס זיא איז פארמיג אים צו פאלגן, דרום האט ער איר מיט ליבליכע בליקן אן גיקוקט אונ צוא אייר גיזאנט: עס פרייט מיר מיין קינד וואס דוא ביזט מיר גיהארבנאם גיווארן, אונ ער האט איר פאר גישטעלט וויא גליקליך זיא וועט דאס זיין מיט דעם דאקטער סלוצקין, ער האט איר דער ציילט דאס ער האט שוין צו אים אפריג אונעק גישריבן דאס ער קאן שוין קומען היר אויף איין פערלאבונג, רעכעקע האט דאס אויס גיהערט מיט אונגידולד, איר גיזיכט האט זיא אלץ אפ גיקערט פון פאטער ער זאל ניט בערקין איר מריואנע, ענדליך האט זיא אויף אים גיווארפן איר לעצטן בליק, אונ האט זיך צוריק אין איר צימער גיקערט, זיא איז אנפאנגט דער שראקן גיווארן אלעס זיא האט בעגעניט פון איר צימער דיא דינסט מויד ארויס גיענדיג, אפער זיא איז רעהיגער גיווארן ווען דיא מאד

האט איר גיזאגט דאס וואס איז דער אריין דיא דילין אויס צו בארשטן.
רעכעקע האט איר גומין פראסיק פון אונטערין מיטשטוד ארויס גינמקע
און האט אים פערשטעקט אין איהר קעשענע, נאכהער האט זי אנהייבן
איר אויפער מאגליא און האט אונז גימאסטרט מיט ארוישיגן גימט גליד
צווא ווייניגשאקן.

זי האט צו איר פריידע גאר זימלען אליין צווא הויזע גיפונען, וועלכער
איז ענטציגט גינארין ביא איר פלוצלונגען ערשיינען, ער האט אין איהרע
גיזכטסציגע פערדרוס פערקט, איר פירכטליכר אויס זעהן האט אים ערשדאקן
דאס דיא שפראכע האט אים גיפעלט, און אלעס רעכעקע איז שוין ביין מיש
גיזעסין האט ער נאך גיט אייפפיעט איין ווארט אויס צווא ריידן.

וויא מיר שייגט, האסטו זיך יעצט אויף מיר גיט גיריכט, האט רעכעקע
גיזאגט ערקאגענדיג אויף אים זיין ראסטרויסטווא וועלכע זי האט גירעכנט
פאר אציכין אויף זיין פאלשקייט און קאנוארנאסט — איך מוז דיר מיט מיין
יעצטיגן בעזוד בעלאסטען, האט זי ראבאוועט.

זימל האט אויף איר גיריכט בעמערקט גרימיגע מינען, און ער האט פאר
שטאנען פון וואנען דאס שטאמט, אלזא איז ער דער פון גאנץ פערניכט גינארין,
און האט פאר קיין פאל גיט גיקאנט מוט פאסין איר אקלארין אנטווארט צווא
עפין, ער האט אן גינענדעט אלע קרעפטין און האט קוים אויס גירעט דיא
וערמער: ווייל זיין יעצטיגער בעזוד איז איין אונערנוארטעמער איז ביא מיר
דיא פריידע דיר צו זעהען ביא מיר אין הויז נאך גרעסער און בעקוועמער.

רעכעקע איז פון זיין אנטווארט מעהר צאהריג גינארין, ווייל זי האט
אויס צווא גיטריבין צו אפאלשע (חניפה) דרום האט זי אים גיענטפערט: דוא
מינקסט דאס גיויס גיט ערינסט, און דרויף צייגט דאס וואס איך האב דיר אין
דאס גרעסטע פער אירונג גיפונען, גיכט וואהר?, רעכעקע האט אויף אים
פרוואונדע בליקין גינארפין, גאר זימל איז גיזעסין האלב וויא צו מיכט און
האט זיין שפראכע גאנץ און גאר גיט בעהערשט.

שייגט עס מיר דאס וויא פשטעטיגן מינע רייד מיט זייער שוויגן?
האט רעכעקע פאטריש גיפרעגט — היינט וואס וועלין וויא זאגן אויף זיין
בריו וועלכין איר האט צו מיר גישריבין — האט רעכעקע גזאגט ארויס געמענדיג
דעם בריו פון איר קעשענע — איז עס אייער האנד שריפט? האט זי אים
ווייטער גיפרעגט — זאגט, פילייכט גיט.

זימל איז פון דעם פלוצלונגען איפער פאל גילעמט גינארין, ער איז
גיבליבן וויא איין גיריכטעמער אויף דעם עשאפאט, און האט גיט גיקאנט איר
פאלד אנטווארטין דערויף, אייך וואהר אים אונטעגליד איהרע פראגנדיע
בליקין אויס צווא האלטן.

רעכעקע האט דאס אלץ בעמערקט, און ווייל זי האט פון אים קיין
אנטווארט גיט בעקונגען האט זי דאס גירעכנט פאר אפענוי דאס זיין
פאלשקייט

פאלשקייט איז בעשטעטיגט און דאס ער האט קיינע פערענמפערונג נישט, זיט
האט זיך אנגילעגט אויף דער סאפע און האט גיזאגט: עס איז מיר אייפיל,
פילייכט איז ביידע פאר האנדלן איין בוטעלעך זעלטער?

נא, עס איז פאראן — האט זימל גענומפערט — און האט עס גלייך דר
לאנגט, „אפאר גלעזער“ האט רעכעקע גיבעטן, און עס איז גלייך דר לאנגט
גיווארין, „ווארמין זייד אויף — האט זימל גיזאגט — גלייך גריינג איך אריין
זאפט דער צו, „זייער גוט, זאגט רעכעקע, אלעס זימל איז ארויס גיזאגט
האט רעכעקע ארויס גינאמק פון מאשא און האט אים פאר גאנדער
גיטילט אויף צוויי גלייכע טיילן און האט עס אין ביידע גלעזער אריין גישאמין,
און האט צו דיסליך זעלטער אין דיא גלעזער אן גיזאגט דאס דיא נופט זאל
ניט ערקאנט ווערן, גלייך איז זימל אריין מיט דיא זאפט, רעכעקע האט דאס
ביידע אים צו גינאמק און האט גישיקט אן גיטין דיא גלעזער, און ביידע גלייך
האבן דיא זעלטער מיט דארקט אים גיטונקען.

איך בין שוין פארמיט מיט מיין פלאן — האט רעכעקע אין זיך גיטראכט —
איך וועל שוין פאלד לייז ווערן פון מייע ליידן, און מיין ראכע וועט שוין
פאלד ערפילט ווערן, זיט האט ערנווארטעט צווא מערקן דיא ווירקונג וועלכע
דיא נופט וועט אויף איר מאכן, איך האט זיט גיזאגט פרוברירנדע פליקן
אויף זימלען אויב ער מערקט עפעס, געצט בין איך עמנואס צום מוט גינאמק —
זאגט רעכעקע — זיט האט זימלס ברייך אין האנד גינאמק, און האט אן גיהויבן
מיט רירנדע ווארמין צו סטראמירן זימלען, זיט האט אים פאר גישטעלט וויא
ליב און טרייט זיט איז אים גינען און וויפיל זיט האט צו ליב אים אים גיליטן,
און געצט וויא זייד זינען שוין אין דער גאנצער צום גלייך גינען, האט ער איר
זא באוואונגע בעהאנדלט, זיט האט מיט אירע רייד ביידע זימלען טרערן
ארויס גיצאפט, אונטער דעסן האט שוין זימל איספייצט מוט צו פאסן, און
האט איר אן גיפאנגען צו ערקלערן איר אירמהום (מעות) און זיין אונשולד, ער
האט איר דער ציילט די גאנצע צעפוחא וועלכע איז פאר לאפן צייט זיט איז
אפ גיפארן, פון וועלכע זיט האט גאר נישט גינאמק, וויא זינען עלטערניס
ארעסטירונג, זיט האט מיט בעסענמאנא אים גיהערט זיין פאר ענומפערונג,
און אלעס ער האט זינען אלע רייד בשטעטיגט מיט איר פאטערס אייניגהענטיג
אצארגע, איז זיט אויסער זיך גיווארין, און האט גישרען: אה רעטע גאט!
מיר זינען פאר לארן! ... זימל מיר זינען פאר סאממע! ...

זימל האט איר גישרייא נישט פאר שטאנען, ער האט גירעכניג דאס זיט
איז גאך נישט אונגעווארעט אין זיין אונשולד, זיט געסט נישט אן זיין אפגאכענע
און האלט אים פאר איין אינאנעם, האט ער צו איר גיזאגט: זייד רוהיג מיין
לעבן, זייד זיכער דאס איך בין דיר טרייט, און ווען מיט דיין פאטערס אצארגע
בייטן גאך נישט אונגעווארעט אז איך רייד ריכטיג קאן איך דיר ביידע זיט שווערן
אז מייע רייד איז ריכטיג, און איך בין דיר מיט מיין גאנצן לעבן אייפיל געבן ...

אין דעם זינגען אין שטוב אייננעם מענטשן אריין גילאפן און האפן אן
גיאנט אז אברהם וויינשטאק מיט ליפישען זינגען שוין בעפרייט גיטארן און
זיין זינגען שוין צו הויזע, זימל האט זיך מיט דער בשורה דער פרייט, אפער
רעכעקע האט אויס געזעט אין אנטאלד, "ראטענועט! האט זיא גישריגען — איך
און זימל זינגען פאר סאמטע! מיר האפן ביידע פס גיטרונקען וועלכע איך
האב אין דיא זעלטער אריין גישאמט, אפגריכטן היילט נאך דאקטורים!...
עס איז דיר מיין טהייערער זימל בעשעקט צו זענענען זיך מיט זינגען עלטערין
פאר דיין טויט! האט רעכעקע גיאנט פאלינדיג אים אויפן האלדז — איך האב
דיר אונזיסנדיג פאר סאמט, איך האב פון דיר ראכע גיטאלט נעמען פאר דיין
ברך, אפער זעצט האט מיר ערשיינט דיין אונשולד, אפער נאך דער צייט
דען מיר האפן שוין דיא פס אויס גיטרונקען!...

דוא רעדסט דאס ערינקט? האט זימל גישריגען — אה נאט! רעמעט!
רעמעט!... עס איז גיטארן לארים און גיפילדער און אגרויסער אויף לויף פון
מענטשן, אויף דעם לארעם זינגען זימלס עלטערין אן גינאנגען, און אנשטאט
דעם וואס זיין האפן גירעכנט זיך צו דער פרייט מיט זייער פן יחיד, האפן
זיין דיא גרויסע קלאג גיפונען אין זייער הויז, זיין האפן גיפונען זייער פן
יחיד א פאר סאמט, און ער מיט זיין גיליכטע ראנגלען זיך מיטן טויט,
פאר צוא שטעלין דיא שטראכע זעלישצע וועלכע דארטן איז געווען איז
אונגענליך, דיא עלטערין האפן ניהאלעכט און גישריגען גיטאלדן, דיא קינד
זינגען זיין אויף דיא העלדער גיפאלן און האפן זיך גיבעטן מען זאל זיין
ראטענוען, מעהאט דארטן נאר גיהערט יאמער און גישרייע, און איינער
האט ניט גיטאוסט פון דעם אנדערין, זארגשיינען האט מען שוין אויך פון
זיין שמחה אן גיאנט, און ער איז אויך גלייך גיקומען צו לויפן דיא הענט
ברעכינדיג און שרייענדיג און ער האט ערפילט דעם ארקעסטער פון דיא
דארטיגע מוזיק.

(59) תודת המתים.

דיא דרייא הייזער וועלכע עס שפילן אין אונזער גישיכטע דיא גרעסטע
ראליע, האפן מיר אין דיא גרעסטע קריטישע און אומגליקליכע לאגע גילאזן,
איך האב גייטויג דעם לעזער בעקאנט צו מאכן פון וואנען עס האט גישטאמט דיא
ציפה פון זייער אומגליק; דעם ראפינערס אומגליק ווייסן מיר נאנץ נומ אז דאש
האט גישטאמט פון זיין ארימליכקייט און פרעזאנאט צו דער שטאט, פאר וואס
ער האט ניט גילאזן פאר קויפן דיא שטאט וויא שקלאפן פאר טויזנד רובל,
און דער מיט האט ער זיך גיקויפט מעכטיגע פינדע וועלכע האפן אויף אים
בעזאממענע דאנאסין גינעבין און האפן אים אריס און אומגליקליך גימאכט וויא
מיר האפן שוין גישריבן אין קאפיטל 55, דער אומגליק פון אונזער שיינע
רעזעלען, דאס וואס איר שיינע אדעלע גיזיכט איז פערטואנדילט גיטארן אין

איין העסליכע, איז אויך נישט גאטירלאך גיווען, דאס האט גישטאמט פון איר שוועסטער הענעלען מיט דיא עצה פון שטערלען, הענעלע האט דרעזלען נישט פארנונען איר גליק, אונ שטעריל האט זיך גיפירקטעט פאר מנשהען ער זאל נישט דער גיין דאס ער האט אלע בלוטיגע שטוקעס אויף גישפילט אונ זאל זיך אן אים נישט נאכס זיין, דערום האט ער גיראטן הענעלען דאס זיא זאך אין דיא שפיין וועלכע ווערט גשיקט צו דרעזלען אריין שיטן אזא איין פראסיק פון וועלכין עס ווערט דיא גיזקט גיפלעקט מיט פוזירן אונ גישוירן אונ דיא שענקטע גישטאלט אבראשצאיעט זיך אין איין העסליכע, דער אפ פארין פון רעכעקין קיין דאנגרא, דער ארעקט פון אברהם וויינשטאק מיט זיין פרוי, דער בריף פון זימלען צו רעכעקין. וואס פון דאס אלץ איז ארויס גיקומען דאס זייא האבין זיך ביידע פערסאמט, איז אלץ גישעהן דורך דיא עצה פון שטעריל דעם שוחד, ער האט גקוקט וואס פאר איין צעפוחא דער פון וועט ווערן, אונ ער האט גיהאפט דאש פון אלעם וועט זיך ענדיגן וויא ער האט גיוואונשן; דאס זימל וויינשטאק זאל נישט אנקומען צו זאהנשיינען אין הויז, אונ מנשה זאל נישט קומען קיין בענעכסרף צו דרעזלען, אדער אס ווייניגסטן ער זאל גלייך אפ פארין, אונ דער ראבינער זאל ווערן אשוכן עפר, אונ ווען דאס אלץ וועט אים גיפירט ווערן וועט זיינע פאדלאסט בלייבן אין גיהים, אונ דיא קאראבקע וועט בלייבן אקאראבקע בייא אשר יעקלען אין דיא הענט אונטער דיא פראטאקטוראציע פון זאהנשיינען, אונ ממילא בלייבט ער שוין זיכער מיט זיין שחיטה, אונ גאמנות אין קאראבקע, אונ דיא אלע בלוטיגע שטרייבן האט דיוער שויערליכער מאן גיפאכט אין גיהים, אונ אלע האבין אים גישעצט פאר איין ארינטליכין יוד, מיר מוזן זיך יעצט צוריק אומקערן צוא דיא דרייא אומגליקליכע הייזער, אונ צום ערשטן צוב אומגליקליכין ראבינער.

מיר דארפן נישט פאר געסין וויא מיר האבין אים גילאזן אין קאפיטיל 55, ער איז גישטאנען הינטערן מיר אונ דורכין שפאלט פון מיר הט ער זיינע לעצטע בליקן גיטארפין אויף זיין אריבע סימייסטווא.

דער איספראוויק וועלכער האט אין פארהויז גיווארט אויף אים, האט אים ארוף גיטאן ווייל ער האט נישט גיקאנט גידולדן אזו פיל צוא ווארטן, דער ראבינער האט זיך געבאך פון מיר מיט גוואלד אפ גיריסן אונ האט זינע מרערין ארום גיווישט, אונ איז אונטער גינאנגען צום איספראוויק וועלכער האט שוין גיהאט בידעה מיט אים צו גיין, נור וויא זייא זיינען אויף דרויסן ארויס האט דער ראבינער דער הערט שרייענדיג אבעקאנטע שטימע: פאטעריל, פאטעריל! יוסף! — האט דער ראבינער אנגשרייא גיטאן מיט שרעק — מיין זאהן יוסף! ... דוא גינט דאך גישטארבן! ... צוא בין איך שוין דען אזו אונ גאטירליך אומגליקליך אז מיינע פערשטארבענע שטימען אויף פון זייערע קברים מיינע וואונדן צו ערוועקן! ... גייא מיין זון אויף דיין רוח, האט דער ראבינער האלב

האלב צו מיטש גיזאנט נוייל ער האט זינע אויגן גיט גילויבט דאס ער זעהט יספין אלעפערדיקן .

פאטערלי! מיינער פאטערלי! האט יוסף גישריען פאלינדיג אים אויפן האלדז — דוא זעסט דאך מיט זיינע אויגן אז איך לעב, און איך בין אין פאלין גיווגר! איך בין שוין ערלייזט גיווארן פון דיא גיפיינגיש אין וועלכע זיינע פינגער האבן מיר פערפאקט, דוא הערשט דאך דיא שטיממע וועלכע רעט צו. דיר, דוא זעהסט דאך דאס איך בין דיין זון יוסף! ווארום שווייגסטו פאטערלי און אקפאנגסט מיר גיט מיט זיינע צארעמע ארעמעס, ?! און יוסף האט זיך פאר גאנדער גיוויינט אויף זיין פאטערס האלדז .

דער ראבינער איז פון פריידע אזו נויט גילעסט גיווארן, דאס ער האט איין ווארט גיט גיקאנט אויס ביידן, און אזו איז אריבער איין קליינע פוינע, ענדליך האט ער אנגשרייא גיטאן אומארקענדיג זיין זאקן: עזר יוסף בגי ח'! מיין זאקן יוסף לעבט נאך !.

מיין זאקן! מיין יוספיל! דוא לעבסט ?! און האט זיך פערקליפעט פון גינדין דאס מעהאט שוין קיין ווארט פון אים גיט גיהערט, אזו איז אריבער זייערע גליקליכע ערשטע מינוטן מיט איין און בעשרייבליכע פריידע, דער איספראונוניק איז אויך גיט גיבליבן גלייכגילטיק בייא דעם סידפריז בייא אים אזו אויך פאר פריידע גירונען מרערין פון דיא אויגן, און ער האט גיזאנט צו יוספין: פיליכט קאנסטו פאר דיין פאטער לייגן פינגה הונדערט רוביל זאלאג און דאן נועט דיין פאטער בלייבן פריי, נוען גיט מוז איך אים גלייך פון דיר צוא געמען און ארעסטירן .

וואס ?! האט יוסף אנגשריי גיטאן — מיין פאטער ארעסטירן! אזו ווייא איז מיר! צום אומגליק האב איך גיט מיט וואס אים אויס צו לייזן! ערבארעסט זיך מיין הער, און לאזט אים האטש איין טאג פרייא ער זאל זיך מיט מיר אנפרייען . מיר קאנען דאס גיט טאן — האט דער איספראונוניק גענומפערט — מיר זינען פארבאטן אים גלייך צו ארעסטירן .

וואס זאל איך טאן! האט יוסף גישריען — צו וועמען זאל איך רופן און בעטן הילפע ?! .

דיא הילף קומט אונגערוארטעט! האט פון אפארשטעקטן ארט איין שטימע גישריען, און גלייך דערויף האט זיך מנשה בלומענקראנגן באוויזן, וועלכער איז פאר שטעקט גיטמאנען און האט צו גיזעהן די גאנצע פראאיטשעסט וויינע, זיין גיזיכט האט פרייליך און מונטער אויס גיזעהן, און דער ראבינער האט אויף אים מיט פערוואונדערונג און דערבוטיג גיקוקט, מנשה האט גאר גיט גירעט גור ער האט דעם איספראונוניק דער לאנגט פינגה הונדערט רוביל „דא האבן זייא זיין אויס ליינע“ האט מנשה צו אים גיזאנט, איך דאנק דעם שעפער וואס ער האט מיר צו גישיקט אנגלייגהייט איך זאל קאנען גוטעס טאן מיט מיין בעסטן גוטן פריינד, דער איספראונוניק האט מיט דיא פלייצעס גיקוועצט און האט

גיואנט אונעק גייענדיג צו זיין פאמאטשניק: היינטיגן פריא מארגן האבן מיר פערשיידענע זאכן אנגיזעהן; מ'וועט אן גרענצין, אויך זעלטענע פריידן, שווערליכע אומגליקן, אויך אונגערוארטעטע גליקן, און דער צוא זעלטענעם וואהלטהאט, און דאס אלץ איז מיט דעם איין לעאנטאלין גישעהן.

וויא יצחק מיט יוספין מיט מנשה'ס זינגען שוין פרייא גיפליפן, האבן זייא זיך ערשט גינוסען צו זייער פריידע, לעאנטאל איז מנשה'ס אויפן האלדז גיפאלן און האט אים מיט זידיקע מרערין גידאנקט פיר זיין וואהלטהאט, זייא האבן זיך אלע אומגיארעסט גיוויינט און גיפרייט, דיא שצענע איז גיווען שרעקליך מראמאטעלע, אפער נאך רירנדער איז דיא שצענע גיווען, ווען זייא אלע דרייא זינגען צום ראפניער אין שטייפלע אריין און זאפעט מיט ראזען און גבריאלין האבן זייא דער זעהן, ווער האט דאס קראפט פאר צו שטעלן, אמאנד אים צו דער ציילן, אפען אויש צו שרייבן וואס דארטין האט זיך גיטאן, דיא שוואכע זאפעט וועלכע איז מיט אווילע צו ריק גיט אים שטאנדע גיווען אויף צו שטיין, איז זיא פון פריידע אויף גישטאנען און איז ארויף גיפאלן אויף איר זאקן יוספלען און האט אים מיט אלגאנזן זיסן קוש פעסט צו גידיקט צום הארצין, ראזע גבריאלי מיט דיא קינדער האבן פאר פרייד גיוויינט און גישריען: אונזער פריידער יוסף! אונזער מריסט אונזער נחמה!... דארטין איז גיווארן יאמערליך גיוויינט און אונזער שרייבליך גיפרייט... דער גימינטער טויטער קערפערליך פון בלומינקען איז אויפן טיש גילעגן, דיא אויגן אפן אזו וויא זיא וואלט אויף צו גיזעהן דיא רירנדע שצענע פון איר פאטערס הויז.

און ווען עס איז אין הויז דער און גאטירליכער פריידיכער גיפילדער גיווען, האט מנשה בלומינקען פעטראכט, ער האט ראזען אויש גיפרענט וואס מיט איר איז גישעהן, זיא האט אים דער צייקט דאש זיא איז מיט אווילע צוריק גישטאנדיג, מנשה האט איר אלעס מעדיקער גוט פעטראכט און איז פון שטוב האקטיג ארויס גילאפן.

און ווען דער ערשטער פריידיכער וואסער איז שוין איפער גילאפן, און אלע זינגען שוין עמוואס רוהיגער גיווארן, האט יצחק זאפען דער צייקט אלעס וואס מיט אים איז גישעהן אין די קליינע וויילע וועלכע ער איז אויף דרויסן גיווען, וויא מנשה האט אים אויש גילייזט „נאר וואו איז מנשה? האט ער גיפרענט — וואו איז ער פאר שוואנדן גיווארן.

ער האט פעטראכט אונזער פערשטאנענע בלומינקען און איז גלייך ארויס — האט ראזע גיענטפערט — ער מוז גיוויס זיין אבען.

וואס בלומינקע איז גישטארבן? ! האט יוסף גיפרענט ערשטאקן — ווען ? וויא אזו ?

דיא האבן אלע אים גיפראכט אין אגיוויין און האבן זיך ארום בלומינקעס קערפער ארום גישטעלט, און האבן איר בעקלאגט, דען ביי אהער האבן זייא פון פיל שטארצין דיא וואונד אזו שטארק גיט גישפירט, אפער נעצט אז זייא

איז עטוואס לייכטער גיטארין, האבן זייא ערשט דער פילט דיא צרה אז ווער
 מייערע קלוגיגקע בלומיגקע איז אפ גישטארבן פון הונגער, אלע האבן ארום
 איר יאמערליך גיטוינט און האבן איר קערפער בעשאטן מיט טויזנדע קושיגע
 אין דעם איז מנשה מיט האסט אריין, און אין האנט האט ער גיהאלטן
 פאר שידענע פלעטערדיך, ער האט אלעמען אפגישטיסן פון בלומיגקעס קערפער,
 ער האט עמליכע טראפנים גיטריפט אונטער איר נאזע, נאכהער האט ער איר
 מיט אזאלב גיריפן דיא קאפ מיט דיא שלייפן און דעם גאנצן קערפער, ער
 האט איר אויף גיריפן דיא ציינדליך און האט איר אין מויל פון אפלעשעלע אריין
 גיטריפט, אזוי האט ער מיט איר גארבעט אפערטיל שטונדע, ביז עס האט זיך
 פון איר דערצעלע ארויס גיריפן אזויפן, זיא וועט שוין לעבן! האט מנשה מיט
 אפריידע אויס גישרען — און גלייך דערויף האט בלומיגקע גימאכט בעוועגונגען
 מיט איר קערפערלי, ענדליך האט זיא זיך אין גאנצן ערמינטערט און האט
 אנגישרייא גיטאן: „מאמיגקע“! זאפיע האט איר גלייך ארויף גיחאפט אויף דיא
 הענט און האט איר גיקושט און גיהאלדזט, דיא קינדער האבן פאר פריידע
 גימאנצט, און אלע זיינען צו גיפאלן צוא מנשהען און האבן אים גיקושט און
 גיהאלדזט „וואס פאר אגאט מיר האבן! האט יצחק לעאנטאל אויס גישרען —
 ווען ער האט גיצארינט אויף אונז איז דער אומגליק גיבאכאן פון אלע זייטן,
 און אז מיר האבן גיהאלטן אויף דער לעצטער שטופע פון אומגליק האט זיך
 גאט אויף אונז ערפארמט, גליקט עס אונז פון אלע זייטן, און מייע גישטארבענע
 קינדער ווערן לעבעדיג...!

און איר מנשה זייט דערויף דער גיטאנדטער פון גאט — האט לעאנטאל
 גיזאגט מנשהען ווידער מאלס אזויפן האלדז ארויף פאלינג... דער לעזער
 זעלבסט קאן זיך פארשטעלן וואס דארטן האט זיך גיטאן.
 איך קאן זיך שוין דא מער גיט אויף האלטן — האט מנשה גיזאגט — ווייל
 איך האב זיך נאך גיט גיזעהן מיט מיין דרעזעלען, יוסף וועט שוין איך אלעס
 ערצייילן וויא געמליך עס איז צוא גיגאנגען מיט זיין בעפרייאונג, און ווער עש
 האט אים גיטאלט אומגליקליך מאכין.

(60) וויא אזוי יוסף איז גירעמעט גיטארין.

דרעזעלעס גיזיכט איז אין דר געהאט זייער שטראסנע גיטארין, אירע אויגן
 זיינען ווייס גיטארין, און אהם זייא איז גיגען בלאה, איהרע באקן איז פארדעקט
 גיטארין מיט בלעזלען וויא בארעלין דוט וויא בלוט, און אויף וויא זיינען
 גיזעסן קלייבע און ווייסע און פון זיי דאט באטערע גירונען, און אזוי איז איהרע
 ליפן און נאזע בעדעקט גיטארין מיט ריטע בלעזלען, און אויף וויא האט אויש
 גישפראצט בעלבע האר, מיט איין ווארט יעדערין האט אפגיטרייסלט אויף איר
 אקוק צו טאן, זיא האט דאס אלץ גאנץ גוט פארשטאנען, זיא האט בשום אופן
 גיט גיגלויבט אז מנשה וועט דאס קאנען אריבער גיטארין, דערום איז זיא מרויעריג
 גיטארין.

ציווארין ווען עס איז ניקומען דער פּעשטיקטער פּריא מאַרגן אין וועלכן ער
דאַרף קומען, ביזא איהר איז גיבליבן דאס זיא זאל זיך אזו פּענין: אויב
ווען מנשה וועט אריין קומען את וועט איר דער זעהען אונ עס וועט אים
גיט אפּטרייסלען, נור ער וועט מיט דיא זעלבע סימפּאטיע צו איר צו גיין וויא
אלע מאל, איז עס אציין דאס אויף עס ווירקט נישט איר העסליכע גיזיקט אונ ער
קוועלט זיך נישט דער פון, דאן וועט זיא מיט אים רוהיג בלייבן אונ וועט פון איר
גליקליכן לעבן גינסין, אפּער ווען ער וועט זיך פון איר אפּטרייסלען ביזא זיין
ערשטין העריין גיין, איז עס אפּעווייז דאס זיא וועט אים זיין צום לאסט, אונ
אלזא מוז זיא אים פּעפּרייען אונ זיא וועט גלייך דורכן פּענסטער אין טייד אריין
שפּרינגען צו מאכן אין ענדע פון איר אומגליקליכן לעבן, אונ מנשה צו לאזן
פון דער זיסער וועלט פּערגנגיין צו האבן, אזו איז ביזא איר גיבליבן, זיא האט
אלץ פארברייטערט צוא דיזין פּרייאס: אויך האט זיא אפּריף אונגישריבן אין
וועלכן זיא האט ענדעקט דיזין פלאן אום מעזאל וויסן די פּרייגע פון איר דער
טרינקען זיך, דעם פּענסטער פון איר צימער האט זיא גילאזן ליז אפּגישפּילעט
אום זיא זאל קאנען גישווינד אים עפּענען מנשה זאל נישט אפּפּיינען איר צוא דער
חאפּן, דען זיא האט מער אויפן שטעקטין ווייט גיהאפט וויא אויפן נאטין.
וויא עס האט גיגריקט דיא שטונדע אין וועלכע מנשה דארף קומען, האט
איר אונגפאנגען דיא הארץ צו שטורעמען אונ צו קלאפּן, ווייל אין דער וויילע
דארף זיא גישפּעט ווערן צו לעבן אדער צום טויט, זיא האט זיך גישטעלט
לעבן איר פּענסטער אונ ביזא יעדער קלאפּ מיטן טיר האט איר אין הארצין
אפּ גיריסן.

וויא מיר ווייסן האט זיך מנשה פּערזאמט ביזא דעם ראפּינער, אונ דערום
האט דיא לאנג וויילע איר שרעקליך גיקוועלט, איר הארץ האט זיך גישליידערט
פון טויט צום לעבן, יעדער קליינע וויילע האט איר אונגידולדעט, זיא האט מיט
פּערדריסליכע בליקן דעם טייד פּעטראכט אין וועלכן זיא האט גידיינקט אומגזאמט
זיך אריין צו קלייבן, מרערין האבן פון איר גירונען וויא קוועליקע וואסער, דוא
שרעקליכער טייד! האט זיא צו אים גיזאגט — עס איז מעגליך דאס אין אייניגע
וויילן ארום זאל איך זיך צו דיר אויף קוואטיר איפּער קלייבן, איך פּעט דיר דוא
זאלסט זיך אס ווייגיסטין מיט מיר נישט שפּילן לאנג, דוא זאלסט מיר פאלד אין
גירונע צו נעמען, אונ מיין קעפּפּער זאלסטו האטש ווייט נישט פארט יאגן!
אין מיטן דיא גיזאנקען האט זיך דיא טיר מיט האסט גיעפּיגט, אונ
מנשה איז אריין גיקומען אדעם מנשה איז ביין טיר פון דרעזעלעס צימער
גישטאנען האט ער דרעזעלין נישט דער קאנט אונ איז אין פּערגזוייפלונג גיבליבן,
אונ איז מיט לאנגזאמע טריט צו איר גיזאנגען אונ האט אויף איר בליקן ניווארפּן.
איך בין דאש! איך בין דיין דרעזעל! — האט דרעזעלע אויס גישריען
אלעס זיא האט פּעמערקט זיין פּערגזוייפלונג — צו אונזער ליידן בין איך דאס
דיא העסליכע וועלכע שטייט פאר דיר.

ד'רעזעלס שטימט האט מ'געהען ער מינטערט, ער האט שוין מיט ג'שונדע
 מ'רמט צו איר ג'נעהנט, אונז אלעס ער איז לעבן איר אין דער גאנצער ג'ווען, האט
 ער זיך אין דער מ'האט א'שוידער ג'טאן אויף איר קוקנדיג, ד'רעזעלע האט פון
 זינע מינען אויף ש'לעכטעס אויזש ג'רעכניגט, זיא האט זיך שוין ג'ווענדעט צום
 פ'ענקטער אונז האט אים ג'עפ'נט אונז האט זיך שוין ג'וואלט דורך ווארפ'ן, א'פער
 מ'נשה האט איר ג'שווינד פ'עסט א'נגריפ'ן אונז האט איר ג'ט גילאנן זיך דורך
 ווארפ'ן, ער האט זיך אין איר ג'זוכט פ'רינצאטעלנע איין ג'קוקט אונז האט אים
 ג'שריען: זיי רוהיג מ'ין מ'יערע ד'רעזעלע! דארפ'סט זיך דער פון גאר ג'ט קלעמ'ען
 ד'ין ג'זוכט דארף דיר גאר ג'ט ק'רינקען! א'ך האב שוין ע'קונדיגט פון וואנען
 דאס איז דיר ג'קוקטען אונז א'ך האב א'מיטל ווירא דאס אויס צוא היילן, צייט
 א'יניגע טעג נעמט שוין ד'ין ג'זוכט ג'ט מ'ער העסליך ז'ין, נור זיא נעמט ל'יכט'ן
 ווירא פ'ארהער, דאס איז דיר ג'קוקטען פון ד'יגע פ'ינדע וועלכע האפ'ן דיר מיט
 זא א'ין פ'ראש'יק ג'קארטעט דורך וועלכ'ן דיא ג'זוכט ווערט אין פ'לאטערין אונז
 ג'שווינד, א'פער א'ך וועל דיר דאס אויס היילן מיט א'סעדיצ'נסקין פ'ראש'יק,
 אז ק'ין ש'פורין פון דיא פ'לאטערין וועמט ג'ט פ'לייב'ן, פ'עזאג'ן זיך דער פון גאר
 ג'ט, דען אין א'יניגע טעג ארום וועסטו שוין צוריק ש'עקן אונז פ'רעכטיג אויזש
 זעקן, אונז מ'נשה האט איר אומג'יארעכט אונז ג'קושט.

מ'נשה! — האט ד'רעזעלע אויס ג'שריען — דוא ביזט ווירא אהילף ענגיל צו
 מ'האן דער ג'מינסטער מינוט ערש'ינט ג'ווארין! דוא האסט דאך מיר ג'עצט מ'ין
 לעבן אין גאנצ'ן ג'רעטעט, זיא האט אים דער לאנגט דעם פ'ריף וועלכ'ן זיא האט
 א'נגריפ'ן אלעס דאסטאמ'ענט, אה מ'ין מ'יערע! האט מ'נשה אויס ג'שריען —
 אונזערע פ'ינדע רוהען נאך ג'ט! זיי רודערין נאך אין דעם זייט פון דער העלע אונז
 אומצופ'רינגען, ג'לויבט איז דער ש'עפ'פער וועלכער האט אונז ביז אהער פון ז'יערע
 הענט אויס ג'רעטעט, אונז ג'עצט וועל א'ך זיך וועגן זיי ארום זעקן, א'ך מוז זיא
 דער ג'ין אונז פון דער וועלט אויס ראמ'ען, דען פ'ל זמן עס וועמט נאך אין זיא
 קלאפ'ן א'ין אדער קאנען מיר נאך אלץ ג'ט רוהיג ז'ין.

ד'רעזעלע האט פאר פ'רידע א'נגיפאנגען צו ווינקען, אונז עס איז ב'יא זיא
 ג'ווארין פ'רידן א'פער פ'רידן, אונז אלעס זיא האפ'ן שוין דיא ערשטע פראג'ן
 ג'ענדיגט האט ד'רעזעלע מ'נשה'ען ג'פרענט. ווארום האסטו זיך זא פאר זאמט?
 פון פאן איז מען דאך שוין מיט צוויי שטונד'ן צוריק ג'קוקטען?.

דיא אור זאכע פון דיא צווייא שטונד'ן פ'ערנווילונג איז דיא זעלבע דורך
 וועלכע א'ך האב אין ש'אורע זיך פ'ערזאמט, — האט מ'נשה ג'זאגט — דיר איז
 דאך ג'וויס שוין פ'עקאנט ווירא א'ך האב זימיל ווייניגשטאק מיט א'געמליכ'ן צו פאל
 אויס ג'לייזט פון דיא הענט פון סלוצקי דעם דאקטער, ג'וויס האט עס דיר זימיל
 דער ציילט, ה'ינט הער זיך א'ין וועסטו זעקן גאטעס וואונדער ווירא ער מאכט דאס
 דער ערליכער אונשולדיגער זאל ג'ט פ'ערלארן ווערין, אונז דער אונגרינגליכער
 זאל ג'ט אויף ערויג פאר שוויגין ווערין, אלעס זימיל איז שוין צו הויזע אונזעס

ניפארין, האט מען גימאכט איין אביסקע בייא סלוצקין אין הייז אונ מעהאט גיפונען צוויי בריר, דיא בריר איז פון שמעריל דעם היגין שוחט גיוען, אין דעם ערסטין בריר שרייבט ער אים דאס זימיל פארט נעצט צו אים קיין שאוורע, אונ דערום זאל ער זעהן צו פאכין ער זאל שוין צוריק נישט קומען, אונ באמיט זאל ער באקע נעמען פון אברהם וויינשטאק פאר זיין שטעטער, אין דעם צווייטן בריר שרייבט ער אים אזוי. איר זאלט זעהן יוסף לעאנטאלין וועלכער שטודירט אין שאוורע אין גומנאזיע אונזער ראבינערס זאהן אומגרינגען, איר זאלט זיך נישט שרעקן דאס פילייכט וועלן זיינע עלטערין פליהען קיין שאוורע זיינע פלוט צו דער גיין, גיין, זייא קאנען נישט אפ פארין פון בענקסיף ווייל זייא זיינען פא דעלא, אויך וועל איך צו זייא אריין שיקן איין אריבאן איין שנאכער וועלכער וועט זייא אנטאגן אז זיינע זון יוסף האט זיך אין שאוורע דער טרונקען איך וועל דאס שוין אפ ארבעטן דאס זייא וועלן שוין גלייבן אין זיין מוים אונ וועלן זיך פון אים מנאש זיין, אונ איר זאלט זעהן אויס פויקן אז ער האט זיך דער טרונקען, פון קאנט איר בלייבן רוהיג אז פון זיינע עלטערין וועט איר נישט האבן קיין גואל הרם.

אלעס פאליציא האט דעם צווייטן בריר שטארק וואונדערמאנע גינאמען, האט מען גלייך גימאכט איין איספראווקע וואו יוסף לעאנטאל גיפנט זיך נעצט, מעהאט דער גאנגען אז ער איז גינעצט אין ארשינאל דער פאר וואס מעהאט אים גימאכערט אז ער איז איין פאליטישער פערפערעכער אונ מעהאט אים אין מיטן גאס גייענדיג אין גומנאזיע גיאבאסקעוועט אונ מעהאט אין זיין טעקע גיפונען איין פערבאמענעס פאפיר, אונ ער איז דאדורך גלייך גינעצט גינאארין, מעהאט גלייך גימאכט אסליטשעניע פאמשירק אויף דעם פאר באמענעס פאפיר וועלכין מעהאט בייא יוספון גיפונען, אונ מעהאט ערקאנט אז דאס איז מיט סלוצקס האנדשרייבט גישריבן, אלזא האט מען סלוצקין שטריינגע באפראסן גימאכט אונ ער האט זיך פרינאיעט אז ער האט דאס יוספון דעם פאפיר אונטער גינאארין, אונ דאדורך איז יוסף לעאנטאל בעפרייט גינאארין אונ מעהאט סלוצקין אויף זיין שטעלע פערנעצט.

א היממעל! וואס הער איך דא! האט דרענעלע אויס גישריען — אונ דאס איז אלץ פון שמעריל דעם שוחט!... אפער זאג מיר גיכער מנשינקע יוסף לעבט נאך? וואו איז ער? גיכער זאג מיר איך האב קיין גידולד נישט. יוסף לעבט, — האט מנשה גינעמפערט — אונ ער איז שוין היר בייא זיינע עלטערין, אונ דאדורך האב איך זיך פארנאכט הייטע צוויי שטונדן, איך האב אים אפגיבראכט זיינע עלטערין, אונ מנשה האט איר דערגיילט אלץ וואט עס האט זיך היינט פאסירט דעם ראבינער אין הייז.

דרענעלע האט זיך שרעקליך גיפרייט איבער דיא בשורה, זיא האט פאר שטחה גאר גייווינט, „אונ וואס וועט זיין מיט שמערלן? האט זיא מנשהען ניפערענט — צו עס וועט אים זא גרינג אפ לויפן זעלכע פלוטיגע שטרייבן? „

גין, האט מ'נשה גענומפערט — כע האט שוין ארויש גישקט פון שאווערע אפאפיר צו דעם היגין איספראוויניק. ער זאל שטערלעך גלייך ארעסטירן אים מעגאל אים קיין שאווערע אפ שיקן, נאר זאג מיר דרענעלע, וואס הערט זיך מיט מין עגונה אדער גרושה, ער זיצט נאך? פיליכט האט ער זיך מודה גיווען ווער עס האט אים אויף מיר אנגרייזט?.

ער זיצט נאך, אפער ער האט זיך נאך ניט מודה גיווען — האט דרענעלע גענומפערט. איך וועל שוין דער גיין פון וואנען עס שטאמט אלע אונזערע ביז אהעריגע אומשטאנדע — האט מ'נשה גיזאנט, אין דעם איז אומענטש מיט האסט אריין גילאפן און האט גיזאנט: גישווינד הער בלוזענקראנץ צוויינשטאקין, מעקריגט קיין אנדער דאקטער ניט וויא איך.

וואס איז עס דארטין גישעהן? ! האט מ'נשה מיט דרענעלען ערשטאקענע גיפערענט.

דער מענטש האט דער ציילט אלעס וואס איז דארטין גישעהן דאש רעבעקע האט זיך מיט זימלען פאר פאסט.

א מין נאט! האט דרענעלע אויש גישרען, ניט ווייט פאלט דער עפיל פון ביים, ווען רעבעקע איז זאהנשיינס אטאקטער מוז ויא דאך פארט אין וואס ענליך זיין צו איר פאטער, און דאס איז אין ערדע גייצע, און דורך דעם קומט ויא מיט איר גיליבטין אנועק פון דער וועלט!.

מ'נשה האט גלייך גיבילט צו וויינשטאקין.

(61) אלץ אויפן מעלער.

וויא זאהנשיין איז צו וויינשטאקין אין הויז אריין און האט דער זעהן וויא זיין ליבע טאקטער שטייט און ברעכט דיא הענט און שרייט: רעטעט פון טויט! האט אים די הארץ פערקוועצט איין שטראם מרערין האט פון אים ארויס גיפליכט, וויא רעבעקע האט איר פאטער דער זעהן איז ויא אים אויפן האלדז ארויף יפאלין און האט זיך מיט עס געניגט און הט אים גבעטן ער זאל איר רעטן ווייל דיא סס האט איר נאך ניט אנגעהויבן צו ווירקן ענדליך האט ויא צו אים גיזאנט „פאטעריל! איך שטארב דאך שוין אנועק! מוז איך דאך דיר זאגן דיא ווארטייט, דורך דיר בין איך דער צו גיקומען, געצט איז דאך שוין מיינע מינוטין גיזיילטע, איך זעגן זיך דאך שוין מיט דיר מאג איך פאר דיר אויס גיסן מיין הארץ, איך ליב זימלן שטערפליך מיין הארץ איז נאר אן עס אנגינקיפט, מיין גאנצע האפנונג איז נאר ער, און דוא האסט דאס אלץ פון מיין הארץ גיזאלט אויס בייסן, ניט אויס רעכענענדיג צווא וואס דאס קאן מיר בריינגען, אויב איך וועל דאס אויס טראגן, דו האסט מיט חטראסט בייא זימלען ארויס גיקראגן אפריף דאס ער ליבט מיר ניט, און האסט עס צו מיר אפ גישקט, ניט פארעוהענדיג וואס פאר ארעוולטאט דאס קאן האבן, ווען איך האב גימינט דאס זימיל ליבט מיר שוין ניט, האב איך פאר זיך גיזעהן אפינשטערע וועלט אויף וועלכע עס איז שוין

שוין פאר מיר קיין אַרמ נישטא, און האב גירעשעט פון מיין לעבן צוא מאכין איין ענדע, און אלס ראכע וועלכע איך האב פון זימלען אויך גיוואלט נעמן האב איך זיך פערניפמטעט און אויך דעם אונשולדיגן זימלען, מיר זיינען שוין ביידע אין דער נעהע פון דער עוויגער וועלט, מיין פאטער! איך פערצייגע דיר, מיין בלוט זאל דיר גישיינקט ווערן, דאס זאל דיר אפגירעכניגט ווערן פאר דיא בלוט וועלכע דוא האסט אויף ביין לעבן פיל פערנאסין, דורך דעם זאל דיר פאר נעבן ווערן דעם ראבינערס בלוט וועלכע דוא האסט וויא וואשער גינאשין, אבער דיא בלוט פון דעם אומשולדיגן זימלען ווער נעט דיר פערנעבן? זיין בלוט ווערט נאר דורך ביין פריציגע פערנאסין!... רעכעקע האט זיך שטארק פאר הילפעט און האט שוין סער גיט ניקאנט ביידן.

מיין טייערע קינד! מיין מאכטער! האט זאהנשיין גיזאנט איר אויפן האלדז פאלינדיג — פערצייהע מיר, ווארום איך בין דערין גאנץ און גאר גיט שולדיג, יעצט זע איך אז דער עוויגער רעכניגט זיך מיט מיר אפ פאר דיא אומזיסטע בלוט וועלכע איך האב פר גאסין פון דעם ראבינער לעאנמאל, גאט מאנט זיין בלוט ביי מיר אויף, אבער זאל ער פון מיר זעלבסט זיין בלוט פאדערן, ווייל איך האב דערין אשולד, אבער דוא אונשולדיגע היינעם זעלע ביזט דאך דערין גיט שולדיג, דוא האסט דאך מיר אלע מאל אפ גיווענדעט דער פון, פער ביים ליבער גאט! מיין טויט אנטשטאט איר, קיין נומעס זאל שמערקע דער שוהט אויף זיין לעבן גיט האבן וויא ער האט מיר אין אלע צרות פאר פירט, ער האט מיר מיין עהרע בעפלעקט, צו איך פאר שטיי גיט אז דיא עהרע וועלכע איך ערב פון אלעמען איז דאס גיט אויס ריכטיגע בעוויידינג, נור אויס פורכט, ער האט מיין סאנועסט פערשמוצט, איך האב אלע שויערליכע ווערק אפ גיטאן נור ווייל ער האט עס בעקליידעט מיט אפרומע קלייד, איך האב דיא שטאט פיר געלט פאר קויפט נור דורך עס, אויך וויפיל אידין שלעכטעס גיטאן נור ווייל ער האט מיר איין גירעט: אמצוה איינגאן צו מאסערין אמצוה אפשע ישראל מקבר צו זיין, און אזו בין איך גאר דורך אים פאר קראכין און פאר זונקען ביז איך שעס זיך פון מויל אויס צו היידן וואס איך בין גיווארן, איך בין גיווארן דיא שאנד פון מענשין, מיט זיינע פאקאס האט ער מיר בעווייזן גילדערנע פערנעטן איך וועל רעכעקין אפ רייסין פון זימלען, אפגיריסין זאל ער ווערן פון זיינע קינדער וויא דורך דעם האט ער פון מיין גארטין דיא שענסטע בלוט אפגיליקט! איך בין דאס אבער אלץ ווערט, איך האב דעם פשע ישראל מגדל גיווען, אלע שטאט לייט האבן שוין לאנג גיוואלט אים פון שטאט דורך יאגין וויא ער איז ווערט, גאר איך האב דאס גיט דער לאזין, ווייל ער פלעגט זיך מיר אונטער האנפענען מיט דיא העצעס וועלכע ער פלעגט מיר בריינגען, און איך האב אין עס זיך איינגילויבט און פון זיין יעדער העצע פלעגט שוין פון מיר אטענטש אוועק אן אקאפ, אבער יעצט מאנט גאט ביי מיר איין יעדערנס אומזיסטע בלוט וועלכע איך האב פאר גאשין, אה גאט! רעמע מיין אונשולדיגע קינד! רעמע רעכעקין מיט איר גיליפטן זימלען! איך געס אויף

אויף זיך צו פאר ריכטיגן מיינע אלע פראמאכין וועלכע איך האב ביי זיך געזען גיטאן, איך וועל אומקערן די שטאממע געלט וועלכע איך האב גירויבט מיט אלער האנט פאלשע אויס ריידן, דעם ראבינער לעאנטאל וועלכר ליידעט דורך מיר נאר פאר זיין ארענטליכקייט וועל איך זעהן מיט אלע מעגליכקייט פון זיין אומגליק אים ארויס צו נעמען, נאר רעטע גאט מיינע קינדער! אונשולדיגע זאלן גיט אומקומען פון מיינע זיגד,

אלע האפן גייווינט קוקינדיג וויא זאגנשיין איזווינאיעט זיך פאר זיין מאקטער, דאס האט אים גיזעהן גלייך וויא אלייב גיט זיך אונטער פאר אשעפסעלע.

ווארום בריינגט מען קיין דאקטער גיט? ! האט זימל גישריען פילייכט איז נאך מעגליך אונז רעטירן, דיא סם האט נאך אויף אונז קיין ווירקונג גיט גימאכט, עס איז נאך פילייכט פאראן האפענונג.

עס איז דאך נאך פאר צוועלף אזיגער — האט איינער גענטפערט — דיא דקטורים שלאפן נאך, אונ ביי די מירן שטעלן זיי אנועק דיא בייזע הינד וויא דיא לייבן אונ זיי קאנען אפענענשיין צוא רייסן ווען מעויל זייא אונקלאפן אין מיר, נאר מען איז אנועק נאך מנשה בלומענקראנץ אונ ער וועט גלייך גיוויס קומען, אין דעם איז טאקע אריין מיט האפט מנשה בלומענקראנץ.

וויא מנשה איז אריין זינען אלע שטיל גיפליבן אונ האפן אן גישראפט דיא אויערן צו הערן פון אים אויב עס איז נאך פאראן צו האפן אויף זייער לעבן, מנשה האט זייא אן גיפאנגען אים צוא פרעגן וויפיל סם זייא האפן גיטרונקען אונ וויא לאנג.

אין דעם איז אריין גיקאפן זאגנשיינס דינסט מאד מיט קולות אונ מיט אנלעכטער, וואס איז דאס דא? האט זיא גיפרעגט מיט אשאלנדיגן גילעכטער, אלע האפן אויף איהר מיט פאר דרום גיקקט אונ האפן איהר גיפרעגט וואס זיא וויל.

וואס איז דאס דא פאר א קולות? האט די מויד ווידר גיפרעגט אונ גילאכט. ארויס הצופיתקע! האפן אלע אויף איר גישריען — דא גינסט זיך בלומ פון דיא אויגן אונ זיא לאכט נאר.

אפער זאגט מיר וואס איז דא גיווען? האט דיא מויד ווייטער גיפרעגט מיט אנדעסערין גילעכטער.

אונ ווייל מעהאט גיוואלט זיא זאל שטיל בלייבן האט מען איר גיזאגט, דאס רעבעקע מיט זימלען האפן זיך פאר סאמט.

זייא האפן זיך גיט פאר סאמט! האט דיא מויד ווייטער גישריען אונ שטארק גילאכט, אלע האפן זיך צו איהר גיקערט, אונ האפן זיך אויף איר שטארק גיבינערט זיא זאל שוין שווייגן, נאר זיא האלט זיך בייא דאס איריגע אונ שרייט: זייא האפן זיך גיט פאר סאמט.

פון וואנען ווייסט דאס? האפן איר אייניגע גיפרעגט.

אז דיא סם איז גאר בייא מיר — האט זיא גיזאנט פווייזנדיג אפראסיק.
מנשה האט דעם פראסיק פערטראכט און גיזאנט: ריכטיג דאס איז סם,
זאר וויא קומט דאס צו דיר?.

אלע האפן זיך גיקערט צו דיא מויד מיט גיינדיק צו הערין וואס זיא
וועט דא זאגן, און דיא מויד האט אן גיהויפן צו דער ציילן: איך בין גיווען
אין דעם צימער וועלכער איז לעפין רעכעקעס, און איך האב זיך אלע מאל
אנאטור צו קוקן אין דעם שפאלט פון מיר אין דעם צווייטן צימער צו זעהן
וואס גענער טוט, האב איך דער זעהען וויא רעכעקע האט דעם פראסיק
גיהאלטן און האט מיט זיך אליין גירעט: אז מיט דעם פראסיק וועט זיא זיך
אליין דעם לעפין אנועק נעמען, איך האב גלייך פאר שטאנען אז דאס איז סם,
האב איך גלייך אן גיגרייט אפראסיק פון מעל צוקער אים דעם איך זאל דעם
פראסיק קאנען אום בייטן, דיא סם אויף דיא מעלעס צוקער ווען רעכעקע
וועט זעהען פראסיק אנועק לייגן, דאס האט מיר גיהאלטן דען איך האב
גיווען וויא זיא האט דעם סם פאר שטעקט אונטערין מישטוד און איז ארויז,
איך בין גלייך אריין און האב דיא סם ארויס גינומען און אנשטאט דעם האב
איך אריין גלייגט דעם צוקער פראסיק, נאכהער האב איך גיווען וויא זיא
האט דעם צוקער פראסיק אריין גלייגט אין קעשענע און זיא איז אנועק אהער
צו ווינשטאקן, איך בין שוין נאנץ רוהיג גיווען ווייל איך האב גיוואוסט אז
עס וועט קיין בייזניט גישעהען ווייל זיא וועט מרגקען דעם צוקער פראסיק
אנשטאט סם און עס וועט איר ניט שאדין, און יעצט האב איך דער הערט אז
דיא שטאט קאכט מיט דעם אז וויא האפן זיך פאר סאכט בין איך דאס אהער
גיקומען דיא מעשה צו דער ציילן.

בראוו! בראוו! האט זיך גיהערט פאציגנדיג פון אלע ווינקעליך —
בראוו! רעכעקע און זימל וינען שוין הינע.

דיא פריידע וועלכע איז דארטן אויף אלימען גווארן איז אונגעשטייגליך,
נאר איבער הויפט אויף דיא אייגנטימער רעכעקען מיט זימלען, די ערשטע
זאך איז רעכעקע זימלען אויפן האלדז גיפאלן און האט אים גיבעטן אום
פאר צהייונג, און זימל האט איר פערצהייט, דער נאך האפן וויא זיך
גיקושט און גיהאלדזט מיט זייערע עלטען, זיא פריידע האפן וויא גינאסין
מערין וויא פון אקוועלע, און בייא אלע דער בייא שטייער האט דיא אויגן
ניט גימריקנט פון גוויין, עס איז דארטן גווארן סאסין גיווינט און גילאכט,
און זאהנשיין האט גיזאנט: עס פרייעט מיר היינטיגער טאג זא וויא איך וואלט
ערסט גיפארין ווערין, אין דזען טאג האב איך אפילו גיהאט שרעקליכע מויד
שרעקענעם דאך האט עס מיר אויפן גוטן וועג ארויף גיפירט פון וועלכע איך
וועל שוין ניט אפ מרעטין, הייטע האב איך זיך גיבייכטעט (מתנדה גיווען)
און זיך פערזיהעט אויף מינע שוידעקליכע ווערק, און דיא גוטע וועג וועלכע
איך האב זיך פאר גינומען וועל איך שוין ניט ענטלאסין, איך מוז שוין לויפן

יעצט צו רעטן דעם ראבינער, ווייל היינט דארף מען אים ארעסטירן.
נע בעפאקאייטעם — האט מנשה צוא אים גוזאנט — דער ראבינער איז
שוין גרעטעט, ער איז שוין נים ארעסטירט, אונ מנשה האט זיין דער ציילט
אלץ וואס עס האט הייטע בין ראבינער פארקירט.

אלע האבן זיך מיט דעם ראבינערס רעמונג גיפרייט און איבער הויפט
מיט דיא ערשיינונג פון זיין גימיינטן גישטארבענע זון יוסף, און זאגנשיינען
האט עס שוין אויך ווירקליך שטארק גיפרייט.

זאגנשיין האט ארויס גינומען הונדערט רוביל און האט עס זיין דינקט
מאד דער לאנגט פאר אנשטאנק פאר איר רעטן זיין קינד, און זימיל האט עס
אויך גלייך נאך גיפאלגט, נאר דיא מאד האט נים גינומען און זיא האט גוזאנט:
פאר אכונגה נעם איך קיין נעלט נים, איך בין נים גלייך צו דיא עגונה אדער
גרופה וועלכער זיצט אין טורמע וואס ער האט גינומען נעלט ער זאל זיך צום
הערין מנשהען צו צעפין.

פון וואנען ווייסטו דאס אז ער האט נעלט גינומען? האט איהר
מנשה גיפרעגט.

נאט איז מיט איך, — האט דיא מאד גענטפערט — וויא הייסט פון
וואנען איך ווייס דאס? דיא שטאט איז דאך שוין דער מיט פול.

אדרכה דער צייל אונז אויך האבן אלע צו איר גוזאנט.

דיא נים לאנג פאר אשעה צוריק — דער ציילט דיא מאד — האט מען
שטעריל דעם שוחד גישטיט אין קימין און אונעק גיפירט אין טורמע, איך
מיס אפילו נים פאר וואס, נאר וויא ער איז אין טורמע אריין האט אים מנשהעס
עגונה מקבל פנים גיווען, ער האט אים אקלאפ גימאן אין פלייצע און גוזאנט:
אחינו אמה, איצטער וועסטו שוין שטעריל אויך פראפאדאנען וויא איך לייד
נאר ווייל דוא האסט מיר אין אלס דאס ביין אריין גיפירט, איך וואלנער זיך
שוין מער וויא דרייא יאר אין טורמע איבער דיר, פאר דיא הונדערט רובילס
וועלכע דוא האסט מיר גיגעבן דער פאר וואס איך האב זיך צו מנשהען צו
גיגעפעט, גישקשה איצטער וועסטו שוין אויך פילין אמעס וואס טורמע
בעמיט, איך וועל זיך שוין מעהר נים ליקענען נאר איך וועל שוין אויך דיר
ארויף קייקלען מיין גאנצין שולד, און איך וועל שוין הענעלן אשך יעקילס
מאכטער אויך נים אוקראוואנען, איך וועל שוין אויס זאגן אז זיא האט אויך
אמייל גינומען אין דער שצענע, זיא האט מיר דיא נעלט גיגעבן, און זיא
האט ביין מיר גינומען דעם בריף און האט אים אונטער גיווארפן אין מנשהעס
אקעשענע, אזו האט דער בחור גוזאנט, דער ביין זיינען גישטאנען אפולע
מענטשין און דיא שטאט קלינגט שוין מיט דער מעשה.

אלע זיינען ענטציגט גיווארן פון דער מעשה, און האבן זיך אן גיקוקט
פאר וואונדערטע, ענדליך האט מנשה גוזאנט: איך דאנק נאט וואס ער האט
אויס גיהיט אז קיין מענטש זאל דורך מיר נים ליידן, דער שטעריל וועלכער

האט מיר זא פיל ליידן אנגיטאן וואלט דאך גיוויס דורך מיר אונטער גיווארפן גיווארן אונטער אדעלע ווען איך וואלט זיך דער וויסן אז ער איז דיא שולד אין מיין ליידן, נאר יעצט וועט ער נישט ליידן פאר מיר נאר פאר גרעסערע זינד וועלכע ער האט גיטאן מיט זימלען און יאסיפון, און דורך דעם איז ער דאס היינט גישיקט גיווארן און מען וועט אים קיין שאווערע אפ שיין און ער וועט שוין ערהאלטן זיין ריכט וויא ער איז ווערט, און פון דיא אום פאר שטעמטע היענעלין וועל איך קיין ראכע נישט געמען, איך וועל נאר איין איידעלע ראכע אויף איר זעהן, מיט דעם וואס זיא וועט זעהען און הערן וויא גליקליך איהר שטעסטער איז, זיא וועט דער פון זעלבסט גילעסט ווערן און דאס איז דיא רייכסטע נקמה.

דער גאנצער גינעמיל האט זיך נישט גיקאנט אפ וואונדערן פון מנשה'ס ארינדליכן פארקומער, עס איז דארטין גיווארן פריידע איבער פריידע וועלכע דער לעזער זעלבסט קאן פאר שטיין.

(62) מיר זיינען גליקליך.

צייט אין צוויי וואכן ארום איז גיפיערט גיווארן א האכצייט מיט גרויס פראכט דאס איז גינען דיא האכצייט פון זימיל וויינשטאק מיט רעבעקין, אויף דער האכצייט האט ערשיינט מנשה מיט דיא שיינע דרענעקין איר גיזכט האט שוין בקומען איין שארמאנטעס אויס זעהן וויא פארקער דען מנשה האט איהר אויס גיחילט, אויך דער ראבינער יצחק לעאנטאל מיט זיין פרוי זאפען מיט זיין פאמיליע ווייל עס איז שוין פרידן גווארן ביי דעם ראבינער מיט זאהנשיינן, זאהנשיין האט דעם ראבינער אום פערצהיאונג גיבעטן פר די גאנצע פובליקע ער האט אים גיקושט און גיהאלדזט, דיא האכצייט איז אפ גיגאנען מיט פיל פערנדיגן, דאן האט זאפע רעבעקען דער מאנט אינע ווארטין וועלכע זיא האט איר אין אנפאנג איר ליבע גיזאנט: „דאס דיא שטערצין וועלכע דיא ליבע פריינט מיט מוז מען דאנקבאר זיין ווייל דאס פאר ויסט נאכהער דעם גליק“.

זימלען מיט רעבעקין איז אויך נאך זייער האכצייט גליקליך אנוועק אין גישעפט, און יעצט זיינען זיא דיא רייכסטע און דיא גליקליכסטע אין אונזער שטעטלעך, מנשה מיט דרענעלין האבן אין בענעכסיף נאר איין מאנהייט פאר ואסט און נאכהער זיינען זיא קיין שאווערע ארויס גיפארן און לעבן עד היום גליקליך וויא עס קאן נאר געבן.

שטעריל דער שוהט מיט מלוצקי דעם דאקטער זיינען פאר אורטהיילט גיווארן אנוועק גישיקט צוא ווערן אויף זעקס יאהר קאמערגע און נאכהער פאסעלענע, מען האט זיא אין זייער גיבורט שטאט אין בענעכסיף אפ גישיקט און פון דארטין האט מען זיא ביידין גישיקט אין רעסטאנסקע קליידער און אפ גישיקט אויף קאמארנע, אויף היענעלין האבן אלע גינעהען איין איידעלע ראכע, זיא איז גיווארן צו שאנד און צו שפאט פאר שאנדע פלעגט זיא פון

שמוכ שוין גיט ארויס גיין אויף דיא עלטערין האפין
אונ ויא זיצט נאך עד היום א מאד ווייל עס גיפנט זיך
אונ אלע האפין דאס ויא וועט שוין אזוי אפ זיצן פאר
זאנהשיין איז א בעל תשובה גיטארין, ער האט
אלע געלסין וועלכע ער האט אריין גיחאפט אונ האט שוין זיך ארויס
גיטריבן זינע אלע אדויטאנטין וועלכע פלעגן אים אלע רכילות בריונגען,
וועסען ער האט נאר אסאךאל ארעה גיטאן האט ער איבער גיבעמין אונ האט
אים גיזעהען צו פאר ריכטין, ער האט זיך מיט אלע קרעפטין גימיהעט דעם
ראבינער ריין צווא מאכן פון זיין דעלא, אונ עס האט אים טאקע גיגאלטין
דען עס איז פון פאלאטע אראפ גיקוקען דאס דער ראבינער איז אין גאנצין
ריין פון דעם שולד וועלכין מען האט אויף אים ארויס גיטארפן, מיט איין ווארט
זאנהשיין איז גיטארין איין פראטער אריינטליכער מאן.

דיא גישיכטע מיט דעם ראבינער האט פאר קלונגען גאנץ ווייט, זיין
וואונדערליכער סאנעקט אונ אריינטליכקייט האט קיינער גיט גיקאנט אפ לייבין,
אונ אויף איז אלעמען פעקאנט גיטארין וויפיל ער האט גיליטין פאר זיין
אריינטליכקייט, זיין גוטער גאמען האט גיגרייכט אז אין דער גרויסער שטאט
ט...ס, אונ זייא האפין טאקי גיוזכט צו פעקסען אפערקטין ראבינער האפין
זייא אים פאר גישלאגן דאס ער זאל פייא זייא דיא ראבינער שטעלע פעמערעטין
אונ האפין אים פאר שפראכין אטאטע געלט גיחאלט, אונ דער ראבינער
לעאנטאל האט דיא גייע שטעלע אן גינומען.

פאר זיין אפ פארין פון פענעכסיף האט ער גיפרעדיגט אין דער שול,
אלע שטאט לייטע האפין זיך פאר זאמלט צו הערין זיין רעדע, אונ ער האט
גיוזאט מיט גרויס ענערגיע, אגפאנגס האט ער פאר גישטעלט דיא גאנצע
גישיכטע וועלכע עס האט דורך דיא קאראבקע פאסירט אונ וויפיל ער האט
דער פון אויס גיליטין, ער האט ביין ארון קדש גישווארין דאס עס האט זיך
גיטראפן דאס ער האט דרייא טעג נאך אנאנד גיט פאר זוכט קיין ברזיט ער
האט זיך נאר גיקויקט מיטקאלטע וואסער, דער פייא האפין אלע פיל גיווינט
ווייל קיין מרערין זאלעוועט קיינער גיט... נאך האט ער גיוזאט ווען דיא
קאראבקע פריינט זא זא פיל אויפגליקין אונ אינמירגעס, דאס ערשטע וואך
איז פלייש זייער טייער אז דער איד קאן כמעט נאר קיין פלייש גיט עסין,
דער גימיינער איד קויפט געפארף אביין פון אפאק אונ דאס פון שבת צו שבת
היינט פון וואנען קאנען אידן האפין קראפט, אונ דרום ליידין אידן אפטרער
קראנקהייטין, וויא דיא דאקטורים האפין שוין דער גאנצען, אונ אויסער דעם
האט אונזער שטאט גיליטין דורך דיא מחלוקת וועלכע איז גיווען איבער דיא
קאראבקע, עס איז גיט איין מענטש פאראן וועלכער האט דורך דעם גיט
גיליטין, היינט וויפיל בני יהודים זינען פאר זעלנער אוועק דורך דיא מחלוקה
אונ איבער הויכט האפין גיליטין מנשה מיט דרענעלין אונ זימל מיט רעכע

שמוע שוין גיט ארויס גיין אויך דיא עלטערין האבן איר שוועקליך גיהאקט .
אונ זיא נוצט נאך עד היום א מאד ווייל עס גיפנט זיך אויף איר קיין פאלין גיט .
אונ אלע האפן דאס זיא וועט שוין אזא אפ זיצן ביז גראע צעפ .

זאהנשיין איז א בעל תשובה גיווארין , ער האט אפ גיגעבן אין שטאט
אלע געלטן וועלכע ער האט אריין גיהאפט אונ האט שוין פון זיך ארויס
גיפריבן זיינע אלע אדיוואנטן וועלכע פלעגן אים אלע רכילות גרינגען ,
וועסען ער האט נאר אמאהל א רעה גיטאן האט ער איפער גיפעטן אונ האט
אים גינעהען צו פאר ריכטן , ער האט זיך מיט אלע קרעפטן גימיהעט דעם
ראפינער ריין צוא מאכן פון זיין דעלא , אונ עס האט אים טאקע גיגאלטן
דען עס איז פון פאלאטע אראפ גיקומען דאס דער ראפינער איז אין גאנצן
ריין פון דעם שולד וועלכין מען האט אויף אים ארויף גיווארפן , מיט איין ווארט
זאהנשיין איז גיווארין איין בראווער אריינליכער מאן .

דיא גישיכטע מיט דעם ראפינער האט פאר קלונגען גאנץ ווייט , זיין
וואונדערליכער סאוועסט אונ אריינליכקייט האט קיינער גיט גיקאנט אפ לייבן ,
אונ אויך איז אלעמען בעקאנט גיווארין וויפיל ער האט גיליטן פאר זיין
אריינליכקייט , זיין גוטער נאמען האט גיגריכט אז אין דער גרויסער שטאט
ט . . . אונ זייא האבן מאקי גיווכט צו בעקומען אפערקסטן ראפינער האבן
זייא אים פאר גישלאגן דאס ער זאל בייא זייא דיא ראפינער שטעלע בעמערטן
אונ האבן אים פאר שפראכן אמאסע געלט גיהאלט , אונ דער ראפינער
לעאנטאל האט דיא זייע שטעלע אן גינומען .

פאר זיין אפ פארין פון בענעקסיף האט ער גיפרעדיגט אין דער שול .
אלע שטאט לייטע האבן זיך פאר זאמילט צו הערן זיין רעדע , אונ ער האט
גיזאגט מיט גרויס ענערגיע , אנפאנגס האט ער פאר גישטעלט דיא גאנצע
גישיכטע וועלכע עס האט דורך דיא קאראפקע פאסירט אונ וויפיל ער האט
דער פון אויס גיליטן , ער האט ביין ארון קדש גישווארן דאס עס האט זיך
גימראפן דאס ער האט דרייא מען נאך אנאנד גיט פאר זוכט קיין פרויט ער
האט זיך נאר גיקויקט מיטקאלטע וואסער , דער בייא האבן אלע פיל גיוויינט
ווייל קיין מרערין זאלעוועט קיינער גיט . . . נאך האט ער גיזאגט ווען דיא
קאראפקע גרינגט זא זא פיל אומגליקן אונ אינטריגעס , דאס ערשטע זאך
איז פלייש זייער טייער איז דער איד קאן פמעט גאר קיין פלייש גיט עסין ,
דער גימיינער איד קויפט געפאך אפיין פון אפאק אונ דאס פון שבת צו שבת
היטט פון וואנען קאנען אידן האבן קראפט , אונ דרום ליידין אידן אפמער
קראנקהייטן , וויא דיא דאקטורים האבן שוין דער גאנצען , אונ אויסער דעם
האט אונזער שטאט גיליטן דורך דיא מחלוקת וועלכע איז גיווען איפער דיא
קאראפקע , עס איז גיט איין מענטש פאראן וועלכער האט דורך דעם גיט
גיליטן , היינט וויפיל גיי ויחידים זיינען פאר זעלנער אונעק דורך דיא מחלוקת ,
אונ איפער הויפט האבן גיליטן מנשה מיט דעזעעלן אונ זימל מיט רעבעקין

אונ איך מיט מיין פרוי מיט מיינע קינדערליך, וויפיל בלוט האט זיך דאס פון אונז גינאסין, אונ מיר אלע זיינען מיט ווייט גיטען פון מוויט, אונ אלץ דורך די פאר פלוקטע קארנאבאקע, היינט ווען דיא קארנאבאקע איז זיך אזוי שטערליך אין אשטאט היינט צו וואס דארף מען איר? צוא נאר צו ליב דעם אז עטליכע אידישע בלוט צאפער זאלן פון דעם ארוביל האפן אונ דער בעל קארנאבאקע זאל דער פון רייך ווערן? איך בעט אייך מיינע ברודער דאס איר ואלט אונגעפין אפאפיר אז איר פאר לאנגט שוין מעהר קיין קארנאבאקע מיט, דיא חובות וועלכע פון אייך קוקט וועט איר אויס צאלן דורך איין באסקלאד, איר וועט זעהן וויא גלוקליך די שטאט וועט דער פון ווערן אונ איר וועט מיר עוויג דער פאר באנקן.

אויך האט דער באפינער אין זיין רעדע אן גיריט וועגן דיא ערציהונג פון דיא אידישע קינדער וויא שולעכט זיא גייט צו, ער האט גינעפין ארנאמיע באסטאווולעניע וויא מעזאר דיא ערציהונג אויס בעסערין, מעזאל אקינד מיט ערציהען נאר אלט מאדעש נאר אויפן תלמוד אפער מיט צוא לערנען קיין ווייטשטאפט, גיין, אזוי טויג מיט, אונ דרויף האט ער גיציגט מיט שמעריד דעם שוהט, אויך צו ערציהען אקינד נאר אויף בילדונג אונ פון די אידישע לעהרונג נאר מיט צו לערנען וויא מאנכע גיבן אפ זייערע קינדער אין גומנאווע צו זייער זיבין יאהריגן עלטער בעפאר זייא ווייסן נאך עטוואס פון אידישקייט דאס מייג גינויס מיט, אזוי ערציהט מען מיט קיין אידישע קינד וועלכער זאל אלעס דינק מאל זיין נאך זיינע עלטערין, דיער קינד וועט פון דער יודענטוהם זיין ווייט זיינע עלטערין וועט ער פאר געסין אונ וועט בלייבן אונגלייביג אין אלע הייליגומס, דאס קינד מוז רעליגיעזים ערצויגן ווערן ער מוז גיניסין פיל פון דער תורה אונ פון תלמוד אונ אויך פון בילדונג צו גיניסין ביז ער ווערט שוין רייף אונ דאן מאג ער זיך ווענדן וואו אים גילוקט זיך, צו בלייבן ארעליגיעזישער מענטש אדער קויפמאן, אדער נאר זיך צו בילדן אונ דורך צו מאכן אשטודיום, דיער וועט שוין אין אלע פעלע בלייבן איין ארענדליכר מאן אונ מביי דעם אידנטוהם, ער וועט שוין זיינע ברודער מיט האסין וויא מאנכע גישטודירטע וועלכע שפעטן זיך מיט זייער יעדנאווערצעס, איין ביישפיל דרויף קאנט איר האבן פון דעם דאקטער סלוצקין מיט מנשהען, זייא זיינען ביידע אויס גישטודירטע דאקטורים אפער מיט נאר פאר שיידענע באראקטערין, סלוצקי איז פון שטאט פון אונגוילדעטע פראקטע עלטערין, זייא האבן אים נאר מיט רעליגיעזים ערצויגן ער האט אין זיין יונגלינגס עלטער גלייך אן גיהויבן צוא שטודירן, זיינע ברודער קאן ער נאר מיט דרום האסט ער איין אידן אונ איז גיליבן אונגלייביג, אונ דאדורך איז זיין באראקטער שרעקליך פאר דארבין, אפער מיט אזוי דיא ערציהונג פון מנשהען גיטען, ער האט זיך ערצויגן בייא קלוגע רעליגיעזישע עלטערין וועלכע האבן אים אויך רעליגיעזיש ערצויגן אונ אויך פון דיא בילדונג גינעפין צו גיניסין, אונ אלעס ער איז שוין גיטען פון אין

אין דער ווישינשאפט דעם יודונטהום אונ האט זיך אן גיוויגן מיט דעם תלמוד אונ אלעס ער איז שוין וועלע גיווען האט ער זיך גנומען צו שטודירן אונ דרום האט עס אים פון זיין רעליגיע גיט אראפ גיפירט אונ איז גיפלדין טרייא זיין רעליגיאן מיט זיינע פרידער מיט איין ארעלין באראקטער אונ מיט גוטע זיטן, אונ ער דינט פאר אצירונג אין אונזער אידישן באראד.

דער באפינער איז פון אונז אפ גיפארדין קיין ט...ס אפער זיינע נאכטאוועלענעס האט אויף אונז איין איינדרוק גימאכט מיר האבן אין פראוויטילסטווא גיבעטין מענאל אונז בפרייען פון די באראבקע, פראוויטילסטווא האט עס גלייך איין גישימט אונ די באראבקע איז ביי אונז פטל ומבוטל גיווארן.

טהייערער לעזער! איך זאל דיר פאר שטעלין וויא גליקליך אונזער שטאט איז גיווארן צייט דיא באראבקע איז ערניכטעט גיווארן איז אונטעגליך, אויסער דעם וואס מיר עסן יעצט פלייש וויא דיא וועלף אונ עס קאסט אונז ביליג, ווען אין איין אנדער שטאט אין וועלכע די באראבקע גילט נאך קאסט אפונט פלייש צוואנציג קאפ, קאסט בייא אונז צעהען קאפ, מיט איין ווארט פשרה פלייש קאסט נאר מיט איין קאפיקע טהייערער וויא טרפה פלייש, היינט לעבין דיא גאנצע שטאט אין פרידין אן מחלוקת ווייל עש איז גיטא פאר וואס זיך צו קריגן, אונ באדורך ליגט מען נאר אין תיקון העיר, מעהאט בייא אונז גימאכט פיל גוטע תקנות פון וועלכע דיא שטאט האט פיל גוצין, וויא למשל מעהאט אויס גימאכט קאזארטעס אונ עס שטייען בייא אונז פיל מיליטער אונ דער פון האט דיא שטאט פיר פרנסה, מיט איין ווארט מיר זיינען גליקליך, אונ אלע טאג דער מאנען מיר צוא גוטן אונזער פאריגן באפינער יצחק לעאנמאל, גיב נאט דאס אין אלע אידישע שטעט זאל סען אונז נאך פאקנין, אונ באדורך וועלין זייא זיין גליקליך, ושלום על ישראל.

